ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

ชุด มหาภาพย์

ปฐพีมหานที่

ตอน ปฐมบทผู้กล้า

◎凤歌 著

นักเขียนดีเด่นรางวัลวรรณกรรมหวงอี่

เฟิ่งเกอ ประพันธ์

kunlun

ชุด มหากาพย์

รุ่นหา มหานที

ตอน ปฐมบทผู้กล้า

風歌 著

รายชื่อตัวละคร

เหลียงเหวินจิ้ง

จำเดิมเป็นนักศึกษาอ่อนแอ หากแต่มีใบหน้าละม้ายเหมือนไหวอันอ๋องแห่งซ้องใต้ จึงจับพลัดจับผลูสร้างตำนานผู้กล้าให้แก่ตนเอง

เชียวอี้หลิง

"หญิงสาวนางนี้งามอย่างมีอาถรรพณ์" นางมาจากท้องทะเลทรายแดนมองโกล แรกเข้าสู่ทางโลกยังรักษาไว้ซึ่งความไร้เดียงสา

รายชื่อตัวละคร

ไป๋พอ

เสนาธิการใต้ร่มธงของไหวอันอ๋อง ขณะเดียวกันก็เป็นศิษย์ที่ถูกอัปเปหิออกจากสำนักของปรมาจารย์วิชาฝีมือกงหยางหวี่

เชียวเหลิ่ง

ยอดฝีมือในสังกัดกษัตริย์มองเคอ ทั้งยังเป็นศิษย์คนโตของหนึ่งประหลาดวารีดำเชียวเชียนเจี๋ย ทำหน้าที่ของนักฆ่าผู้เลือดเย็น

ทางเสฉวนวิบาก

ภูเขาต้าปาซาน ด้านตะวันตกติดกับเทือกเขาฉินหลิ่ง ตะวันออกเชื่อมกับช่องเขาวูเสีย สภาพภูมิประเทศตระหง่านง้ำ เป็นที่เลื่องลือทั่วแผ่นดิน

ยามนี้ขุนเขาสงบสงัด วิหคนกกาไม่ขับขาน หากแว่วเสียงคนดังมาแต่ไกล เห็นบนทางน้อยทอดคดเคี้ยวปรากฏหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยเดินทางผ่านมา

ชายชรามีอายุห้าสิบเศษ ไหล่บ่ากว้างช่วงแขนยาว รูปร่างสูงโปร่ง ผู้เยาว์อายุราวยี่สิบปี คิ้วเรียวงามตากระจ่าง ออกจะซูบผอมไปบ้าง

พลันปรากฏลมภูเขาพัดผ่าน ม้วนเอาไม้เลื้อยบนหน้าผาตลบเลิกขึ้น บุรุษหนุ่มเหลือบเห็นบนหน้าผาสลักคำ *'ทางผ่านเซียนวิเศษ'* ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ท่านพ่อ ข้อความนี้ไม่กลัวผู้คนหัวร่อเยาะหรือ? ที่นี่เปรียบกับผาเหยี่ยวนกกระจอกพลิกตัวของภูเขาหัวซาน ยังด้อยกว่ามากนัก"

ชายชรานั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "วานรน้อยรู้จักแต่ภูมิประเทศธรรมชาติไหนเลยรู้ถึงพิบัติภัยน้ำมือคน ที่นี้มีโจรผู้ร้ายชุกชุม ได้หุบเขาไม่ทราบฝังกระดูกขาวของพ่อค้าคนสัญจรมากน้อยเท่าใด?"

บุรุษหนุ่มนั้นแซ่เหลียงนามเหวินจิ้ง ในชีวิตเพิ่งออกท่องเที่ยวเป็น

ครั้งแรก พอฟังต้องแลบลิ้นออกมา โคลงศีรษะเอื้อนเอ่ยว่า "แม้นอันตรายปานนั้น หากสะท้อนใจผู้คนแดนไกลเหตุใดรอนแรมมา?"

ชายชรานั้นถามว่ามันท่องอันใด เหลียงเหวินจิ้งจึงกล่าว "นี่เป็นข้อความในบทกวี *'เส้นทางเสฉวนวิบาก'* ของหลี่ไป๋* ถอดความว่าเส้นทางเสฉวนวิบากอันตรายถึงเพียงนี้ เหตุใดนักท่องเที่ยวยังบากบั่นมาอีก?"

ชายชราแซ่เหลียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เจ้าทราบอันใด ขุนนางคิดสร้างชื่อ พ่อค้าหาผลประโยชน์ หากมิใช่เพื่ออิ่มท้อง ผู้ใดยอมละทิ้งบุตรภรรยามาถึงแดนผีสางเช่นนี้?"

เหลียงเหวินจิ้งถูกบิดาดุว่าจนชาชิน ยังถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ไม่ทราบพวกเราจะเผชิญโจรผู้ร้ายหรือไม่ หากว่าเผชิญพบกัน ไม่แน่ว่าผู้ใดปล้นชิงผู้ใด?"

ชายชราแซ่เหลียงสำรวจมองมันเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า "อาศัยวิชาแมวสามขาของเจ้าหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งหน้าร้อนผะผ่าว โต้แย้งว่า "ท่านพ่อบอกว่าวิชาฝีมือข้าพเจ้าใช้การไม่ได้ นักพรตเสียนอินกลับบอกว่าข้าพเจ้ามีไหวพริบครั้งก่อนข้าพเจ้าสู้หนึ่งต่อสอง มิใช่เอาชนะนักพรตน้อยหวี่ชิงกับหวี่หลิงหรอกหรือ?"

ชายชราแซ่เหลียงชี้หน้าด่าว่า "เจ้ายังมีหน้าว่ากล่าวอีก? หวี่ชิงกับหวี่หลิงอายุสิบขวบ เจ้าอายุเท่าใด?"

ยามนั้นบนทางภูเขาเบื้องหน้าบังเกิดเสียงหัวร่อเบาๆ ชายชราแซ่เหลียงคิดไม่ถึงว่าที่เบื้องหน้ามีผู้คน รีบบอกให้บุตรชายสงบปากคำ สองพ่อลูกพอลดเลี้ยวทางภูเขา เห็นดงไม้แน่นขนัด ปรากฏพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง บนพื้นที่ว่างมีชราฉกรรจ์บ้างนั่งบ้างยืนอยู่ยี่สิบกว่าคน ล้วนสวมเสื้อยาว

---

* หลี่ไป๋ (ราวๆ ค.ศ. 701 มรณะ ค.ศ. 762 ได้รับยกย่องเป็นเซียนกวีสมัยราชวงศ์ถัง สร้างผลงานอมตะไว้มากมาย บทกวีเส้นทางเสฉวนวิบาก หมายถึงทางภูเขาจากมณฑลส่านซีเข้าสู่มณฑลเสฉวน

เนื้อต่วนม่วง กึ่งกลางนั่งไว้ด้วยคุณชายชุดเหลืองผู้หนึ่ง ยังมีบัณฑิตชุดขาวผู้หนึ่งโบกพัดจีบอย่างปลอดโปร่ง

คุณชายชุดเหลืองยิ้มพลางกล่าวว่า "สู้หนึ่งต่อสอง น้องเรารู้จักวิชาบู๊หรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งหน้าแดงฉาน มันยามอยู่ต่อหน้าบิดา ยังพูดจาฉะฉานพอพบพานคนแปลกหน้า กลับไม่สามารถเจรจาพาทีได้

คุณชายชุดเหลืองเห็นเหลียงเหวินจิ้งนิ่งอึ้งตะลึงลาน รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง ยังไม่ทันเอ่ยปาก ชายฉกรรจ์ชุดม่วงที่ด้านหลังผู้หนึ่งก็ตวาดว่า "เด็กน้อย **จู่เหยิน** *(นาย)* เราถามเจ้า ไฉนไม่ตอบคำ?"

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวูบ มองดูคุณชายนั้นกล่าวว่า "ท่าน...ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าหรือ?"

คุณชายนั้นเห็นมันเซื่องซึมโง่งม อดยิ้มมิได้ กล่าวว่า "มิผิด เราถามท่าน ฟังจากปากคำน้องเรา แสดงว่าถือดีในฝีมือ ประจวบกับองครักษ์เราก็เรียนรู้อยู่ท่าสองท่า ถึงอย่างไรอยู่ว่าง เราคัดเลือกคนผู้หนึ่งมาประลองกับท่าน เป็นอย่างไร?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้จักพวกท่าน เหตุใดต้องประลองฝีมือกัน?"

คุณชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ก่อนหน้านี้ไม่รู้จัก ตอนนี้มิใช่รู้จักกันแล้วหรือ?" พลางชำเลืองมองเหลียงเหวินจิ้ง ถามว่า "เป็นไร ท่านไม่กล้า?"

เหลียงเหวินจิ้งจะอย่างไรเลือดลมร้อนแรง พอถูกกล่าวกระตุ้น ถึงกับหน้าแดงก่ำ ร้องดังๆ ว่า "ผู้ใดไม่กล้า?" กล่าวพลางสืบเท้าออกไป คล้ายกับไม่เห็นสายตาบอกใบ้ของชายชราแซ่เหลียง คุณชายนั้นปรบมือกล่าวว่า "เช่นนี้ประเสริฐมาก เอี๋ยนกัง เจ้าออกไป"

บุรุษหนุ่มชุดม่วงที่ข้างกายคุณชายนั้นพลางสืบเท้าออกไปตามเสียง เหลียงเหวินจิ้งพอตอบโพล่งออกไป ก็สำนึกเสียใจ แต่เห็นผู้มาคิ้วดกหนา

ตาเล็กเรียว มีอายุไล่เลี่ยกับตนเอง ค่อยคลายใจลง คิดชิงลงมือก่อน จับมันทุ่มเหวี่ยงสักครา มิให้ผู้คนเหล่านี้ดูแคลนตนเอง

ดังนั้นทำท่าตระเตรียมพร้อม เอี๋ยนกังขมวดคิ้วเล็กน้อย เหลียงเหวินจิ้งชิงโถมออกไป มือซ้ายบิดแขนขวาของมัน กวาดเท้าจู่โจมใส่ ผู้เป็นกระบวนท่าทั่วไปในวิชาปล้ำเหวี่ยง มีจุดเด่นที่จู่โจมอย่างฉับพลัน เอี๋ยนกังยามงุนงง ถูกอีกฝ่ายกระชากแขนเสื้อ เสียงคว้ากเมื่อกระชากแขนเสื้อขาดเป็นทาง

ทั้งหมดล่วงรู้จิตใจคุณชายนั้น ชมดูจนหัวร่อครืนออกมา เอี๋ยนกังอับอายกลายเป็นโทสะ ตวัดฝ่ามือกลับหลัง ตบใส่ใบหน้าเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งเซถอยไปสองก้าว ปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า น้ำตาไหลพรากออกมา

เอี๋ยนกังก้มศีรษะลง พอเห็นรอยขาดบนแขนเสื้อ ยิ่งตาลเดือดกว่าเดิม สะอึกถึงเบื้องหน้าเหลียงเหวินจิ้ง ยกมือซ้ายขึ้น เหลียงเหวินจิ้งคิดถลันหลบ มิคาดมือซ้ายของเอี๋ยนกังเป็นท่าหลอกล่อ พลันพุ่งมือขวาออกตบฉาดใส่แก้มขวาของมัน คราครั้งนี้ลงมือหนักหน่วงกว่าเดิม เหลียงเหวินจิ้งถูกตบจนหมุนคว้างรอบหนึ่ง คุณชายชุดเหลืองและพวกเห็นเช่นนั้นจึงหัวร่อดังกว่าเดิม

เอี๋ยนกังไม่รอให้เหลียงเหวินจิ้งล้มฟาดลง ชิงยื่นมือคว้าต้นคอของมันไว้ เหลียงเหวินจิ้งดิ้นรนไม่อาจหลุดรอด เอี๋ยนกังยังคว้าใส่ชายโครงยกร่างเหลียงเหวินจิ้ง ตวาดว่า "ไปให้กับเรา"

ขณะจะทุ่มเหวี่ยงออกไป พลันรู้สึกชาวูบที่ต้นคอ ถูกผู้คนคว้าไว้เช่นกัน จากนั้นมือข้างหนึ่งยื่นปราดออก ช่วงชิงเหลียงเหวินจิ้งไป มันคิดหมุนตัว คนผู้นั้นก็ผลักไสตามสภาวะหมุนตัวของมัน เอี๋ยนกังจึงถลาเข้าหาคุณชายชุดเหลืองอย่างเสียหลัก

ที่ข้างกายคุณชายชุดเหลืองปรากฏชายชราเคราขาวผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น

กดมือใส่หัวไหล่เอี๋ยนกัง หยุดร่างเอี๋ยนกังไว้ เอี๋ยนกังยังรู้สึกเท้าอ่อนระทวยแทบล้มลง จึงสูดลมหายใจลึกๆ เหลียวหน้าไป เห็นเหลียงเหวินจิ้งยืนอยู่ข้างกายชายชราแซ่เหลียงนั้น ชายชราแซ่เหลียงก็ชำเลืองมองมา ยื่นมือไพล่หลังอย่างเย็นชา

เอี๋ยนกังค่อยทราบว่านี่เป็นฝีมือของชายชราผู้นี้ ยามโกรธแค้นดึงกระบี่จากข้างเอวพวกพ้องออกมา มิคาดคุณชายนั้นยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ ทั้งหมดล้อเล่นแก้เหงา ไยต้องจับดาบควงกระบี่ไป?" พลางประสานมือต่อชายชราแซ่เหลียงกล่าวว่า "**เหล่าเซียนเซิง** *(ท่านผู้สูงอายุ)* มีฝีมือยอดเยี่ยมนัก"

ชายชราแซ่เหลียงไม่คารวะตอบ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มิกล้ารับคนชนบทท่วงท่าหยาบกระด้าง ไม่อยู่ในสายตาของคุณชาย"

คุณชายนั้นเห็นอีกฝ่ายท่วงท่าหนักแน่น หว่างคิ้วแฝงอำนาจน่าย่ำเกรง ต้องลอบประหลาดใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอถามนามสูงส่งของเซียนเซิง"

ชายชรานั้นกล่าวว่า "มิกล้ารับคำ *'นามสูงส่ง'* เราแซ่เหลียงนามเทียนเต๋อ เป็นชาวเสฉวน เร่ร่อนอยู่ทางเบื้องนอกมานานปี การเดินทางกลับเสฉวนครั้งนี้ เพียงคิดฝังสังขารกับมาตุภูมิ"

คุณชายนั้นเห็นอีกฝ่ายกล่าวอย่างจริงจัง จึงยิ้มเล็กน้อย กวาดสายตาไปยังเหลียงเหวินจิ้งพลันฉุกใจคิด กล่าวกับบัณฑิตชุดขาวนั้นว่า "**ไป่เซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ไป่)* ท่านเห็นว่าเด็กผู้นี้คลับคล้ายผู้ใด?"

บัณฑิตชุดขาวเหลือบมองเหลียงเหวินจิ้งแวบหนึ่ง กล่าวเสียงราบเรียบว่า "อภัยที่ไป่พอตาต่ำ ดูอันใดไม่ออก"

คุณชายนั้นไม่พอใจอยู่บ้าง หันไปกล่าวถามชายชราเครางามที่ยื่นมือยันเอี๋ยนกังไว้ว่า "**ตวนมู่เซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ตวนมู่)* เห็นเป็นอย่างไร?"

ชายชราเครางามขมวดคิ้ว มีสีหน้ากระอักกระอ่วนขึ้นมา คุณชาย

นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "มิต้องยึดถือคร่ำครึ ให้บ่งบอกตรงๆ"

ชายชราเครางามฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เรียนจู่กง *(นายท่าน)* ดวงมู่ฉางเกอเห็นว่าเด็กน้อยนี้ไม่ทราบสร้างบุญวาสนามาแต่ปางใด กลับมีหน้าตาคล้ายเหมือนจู่กงอยู่บ้าง เพียงแต่ท่าทางเชื่องซึมโง่งม ไหนเลยเทียบเท่าจู่กงแม้สักหนึ่งในหมื่น?"

ชายชราแซ่เหลียงพอฟังคำสนทนาโต้ตอบ อดมองดูบุตรชายแวบหนึ่งมิได้ จากนั้นเหลียวดูคุณชายชุดเหลือง เห็นทั้งสองมีหน้าตาคล้ับคล้ายอยู่บ้างจริงๆ

คุณชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "โลกหล้าเต็มไปด้วยเรื่องแปลกพิสดาร กลับมีคนหน้าตาคล้ับคล้ายเราผู้แซ่จ้าว..."

ไม่ทันกล่าวจบ บัณฑิตกลางคนที่เรียกตัวเองเป็นไป๋พอส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง คุณชายนั้นค่อยรู้สึกตัว หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ใช่แล้ว เดินทางต่อเถอะ"

พลางเดินออกไปสองก้าว แต่แล้วเหลียวมองเหลียงเหวินจิ้งแวบหนึ่ง ฉุดดึงไป๋พอไป กล่าวเบาๆ อยู่สองคำ ไป๋พอง่งันวูบหนึ่ง จากนั้นสั่นศีรษะกล่าวอย่างหนักแน่นสองคำ คุณชายนั้นหน้าเคร่งเครียดลง คล้ายไม่คาดคิดว่าจะเป็นเช่นนี้ ไป๋พอบอกกล่าวอีกหลายคำ คุณชายนั้นค่อยผงกศีรษะรับ เห็นไป๋พอยังคิดกล่าวต่อ คุณชายนั้นชิงสะบัดแขนเสื้อจากไป

เหลียงเทียนเต๋อเห็นทั้งสองกระซิบกระซาบ ทั้งชำเลืองมองเหลียงเหวินจิ้งอยู่บ่อยครั้ง จึงเงี่ยหูฟังคลับคล้ายได้ยินคำ *"รูปลักษณ์"* ถึงแม้ไม่เข้าใจความหมาย แต่มีความรู้สึกว่าไม่ประสงค์ดี เห็นขบวนผู้คนจากไปไกล อดขมวดคิ้วครุ่นคิดมิได้

เหลียงเหวินจิ้งลูบคลำสองแก้ม ทั้งเจ็บปวดทั้งอับอาย ตัดพ้อบิดาไม่ทวงถามความยุติธรรมให้กับตนเอง อย่างน้อยสมควรตบหน้าเอี๋ยนกังสักสองฉาด เหลียงเทียนเต๋อขุ่นเคืองขึ้นมา กระชากเสียงว่า "เมื่อสู้ผู้อื่น

ไม่ได้ อย่าว่าแต่ถูกตบหน้าสองฉาด ต่อให้ถูกผู้คนฟาดตายก็สมควร หากทราบเช่นนี้แต่แรก มิสู้ท่องหนังสือให้น้อยลง ฝึกเพลงหมัดมวยอีกหลายท่าจึงถูกต้อง"

เหลียงเหวินจิ้งสงบปากคำไว้ ที่แท้เหลียงเทียนเต๋อแม้มีฝีมือกล้าแข็ง บุตรชายกลับนิยมตำรับตำรา ละเลยการฝึกวิชาบู๊ เรียนรู้วิทยายุทธ์ของเหลียงเทียนเต๋อเพียงสามส่วน ก็บ่ายเบี่ยงเกียจคร้าน เหลียงเทียนเต๋อทั้งทุบตี ทั้งดุด่า ฉีกหนังสือทิ้งไปนับไม่ถ้วน เด็กน้อยยังไม่เปลี่ยนนิสัยใจคอ เหลียงเทียนเต๋อพลอยอับจนปัญญา หวนนึกถึงบุตรชายเอาแต่กอดตำรา หากยังรั้งอยู่ทางภาคเหนือ ชาวมองโกลเน้นการต่อสู้ หาเกิดประโยชน์ไม่ มีแต่ราชวงศ์ซ้องที่จัดสอบแข่งขัน บรรจุบัณฑิตเข้ารับราชการ แต่ไม่ทันตัดสินใจ พลันเกิดเรื่องสำคัญประการหนึ่ง ทำให้มันตัดสินใจหอบหิ้วบุตรชายลงสู่ใต้

ดุด่าอยู่ครู่หนึ่ง เพลิงโทสะของเหลียงเทียนเต๋อค่อยผ่อนคลาย คาดว่าคณะของคุณชายนั้นจากไปไกลแล้ว จึงก้าวยาวๆ ออกไป เหลียงเหวินจิ้งได้แต่ติดตามอยู่ด้านหลัง

เดินทางถึงใกล้ยามพลบค่ำ พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงร้องขับขานดังว่า *"อะโห ผาสูงเสียดชัน ทางในถิ่นเสฉวนวิบากกว่าตั้นต้นสู่ฟากฟ้า*..."

ทั้งสองเหลียวหน้ามอง เห็นสุดทางภูเขาปรากฏบัณฑิตยากไร้ สวมเสื้อผ้าเก่าขาด ใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรา มือถือน้ำเต้าสีแดงเดินโอนไปเอนมาปากเอื้อนอีกว่า *"ราชาฉานฉงกับหวี่ฟู่** สร้างแคว้นนี้แต่บรรพกาลนานนักหนา ผ่านมาสี่หมื่นแปดพันปี ยังมิมีมรรคาเชื่อมกับแคว้นฉิน"

เมื่อเดินผ่านข้างกายทั้งสอง พลันซวนเซเสียหลัก เหลียงเหวินจิ้งมีจิตใจดีงาม รีบยื่นมือประคอง บัณฑิตนั้นสะบัดแขนเสื้อ ผลักเหลียงเหวินจิ้งพันห่าง เอื้อนต่อว่า *"ภูเขาไท่ไป่*** สูงเสียดฟ้าเบื้องตะวันตก มีแต่วิหค*

---

* บทกวี เส้นทางเสฉวนวิบากนี้ ถอดความโดยอาจารย์อาวร สิกขโกศล

** ฉานฉงกับหวี่ฟู่เป็นราชาแคว้นสูงอ่อนสมัยโบราณ

*** ชื่อยอดเขาบนเทือกเขาฉินหลิง อยู่ในมณฑลส่านซี

บินข้ามเขาเอ๋อเหมย น่าเวทนาชายชาตรีถูกผาถล่มถมร่าง ณ ถิ่นนี้ จึ*
ได้มีสะพานผ่านหน้าผา เชื่อมต่อกับบันไดฟ้าสูงกลางหาว...” ในเสีย
เอื้อนเอ่ย เดินผ่านหน้าทั้งสอง ย้อมสันเขาหายลับไป

เหลียงเหวินจิ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า “ท่านพ่อ ที่เบื้องหน้าเส้นทา
อันตรายหมอกหนาหนัก มันเดินเหินเช่นนี้ อย่าได้พลัดตกลงในหุบเห
เบื้องล่าง”

เหลียงเทียนเต๋อแค่นหัวร่อกล่าวว่า “บัณฑิตสอบไม่ผ่าน ผู้คงแก่เรีย
ไร้แก่นสาร ราชวงศ์ช้องไม่มีอย่างอื่น มีแต่หนอนตำราดาษดื่น” ปากกล่า
แดกดัน ในใจนึกชมเชยบุตรชายมีน้ำใจอันดี คิดอ่านละเอียดรอบคอบ
จึงเร่งฝีเท้าติดตามไป มิคาดเดินทางประมาณลี้เศษ ยังไม่เห็นบัณฑิตนั้น
แม้แต่เงา

เหลียงเหวินจิ้งวิ่งกระหืดกระหอบตามมา เห็นบิดาเพียงลำพัง ต้อ
ใจหายวาบ กล่าวว่า “หรือว่าเพียงชั่วพริบตา มันกลับพลัดตกลงไปแล้ว?”
พลางชะโงกศีรษะมองลงไปยังก้นหุบเหว เห็นหมอกขาวเลือนราง ไม่อา
หยั่งความลึกได้ ตนเองมองดูจนตาลาย รีบยืดตัวตรง หัวใจเต้นตูมตาม
ขึ้นมา

เหลียงเทียนเต๋อก็ไม่ทราบว่าบัณฑิตนั้นเป็นตายร้ายดีอย่างไร หุบเหว
นั้นลึกยิ่ง ยากที่จะลงไปสำรวจดู อย่าว่าแต่ทั้งสองฝ่ายเพียงพบพาน
โดยบังเอิญ ไม่คู่ควรให้เปลืองเรี่ยวแรงถึงเพียงนี้

เมื่อประสบเหตุเช่นนี้ สองพ่อลูกไม่ปริปากสนทนาอีก เพียงเดินทาง
อย่างเงียบงัน พลันเห็นธารน้ำใสไหลริน สร้างสะพานน้อยทอดข้าม สุด
ปลายสะพานเป็นขุนเขาเขียว โอบล้อมบ้านเรือนสองสามหลังคาเรือนไว้

เหลียงเหวินจิ้งโห่ร้องคำหนึ่ง วิ่งข้ามสะพานไป เหลียงเทียนเต๋อเห็น
มันเคลื่อนไหวบุ่มบ่าม สร้างความไม่พอใจ แต่พอข้ามสะพานไป เห็นผู้คน

* ชื่อภูเขาในมณฑลเสฉวน

สองคนเดินอ้อมออกมา หนึ่งเป็นตวนมู่ฉางเกอ หนึ่งเป็นเอี๋ยนกัง

เอี๋ยนกังพอเห็นคนทั้งสอง ก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "พวกท่านเดินช้ายิ่ง ปล่อยให้พวกเรารอนาน"

เหลียงเหวินจิ้งพบพานคู่อริ จึงร้องถามว่า "คิดต่อยตีอีกหรือ?"

เอี๋ยนกังคิดตอบคำ ตวนมู่ฉางเกอยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า "เอี๋ยนกัง อย่ายึดถืออารมณ์ลืมเลือนคำสั่งของ**จู่กง** *(นายท่าน)*"

เอี๋ยนกังได้แต่ล่าถอยไป ตวนมู่ฉางเกอยิ้มพลางกล่าวว่า "**เหลียงเหล่าเซียนเชิง** *(ท่านผู้สูงอายุแซ่เหลียง)* เรามีเรื่องหนึ่งคิดหารือ ไม่ทราบเกิดความสนใจหรือไม่?"

เหลียงเทียนเต๋อกล่าวว่า "เรายังต้องเดินทางไกล ไม่อาจชักช้าเสียเวลา ต้องขออภัยด้วย" กล่าวจบเดินต่อไป พลันรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งกดคุกคามมา จึงชะงักเท้าลง ตวาดว่า "ท่านทั้งสองคิดทำอะไร?"

พลางกราดฟาดฝ่ามือใส่ตวนมู่ฉางเกอ ตวนมู่ฉางเกอเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง มิคาดเหลียงเทียนเต๋อถลันวูบหนึ่ง ยื่นมือคว้ากระดูกไหปลาร้าของเอี๋ยนกังไว้

ที่แท้เหลียงเทียนเต๋อทราบว่า พลังฝีมือของตวนมู่ฉางเกอไม่เป็นรองตนเอง ดังนั้นใช้แผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา แสร้งจู่โจมใส่ตวนมู่ฉางเกอ แท้ที่จริงหลีกเลี่ยงความแข็งจู่โจมอ่อนแอ ชิงสยบเอี๋ยนกังไว้ ขณะจะเอ่ยปาก ตวนมู่ฉางเกอก็แค่นเสียงอย่างเย็นชา โผพุ่งกายขึ้น มาถึงเบื้องหน้าเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งไม่ทันร่ำร้องอุทาน ก็ถูกบีบคอไว้ กระชากลอยขึ้นจากพื้น

เหลียงเทียนเต๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ทาบฝ่ามือกับศีรษะเอี๋ยนกัง กล่าวว่า "รีบวางบุตรชายเราลง ไม่เช่นนั้นฝ่ามือนี้พอฟาดลง เกรงว่าไม่น่าดูนัก"

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มพลางกล่าวว่า "เหล่าเซียนเชิงทดลองดู นอกจากผู้ที่ตกอยู่ในเงื้อมมือเรามิใช่บุตรชายท่าน ไม่เช่นนั้นเหล่าเซียนเชิงพอ

ฟาดฝ่ามือลง ต้องสำนึกเสียใจแน่นอน"

เหลียงเทียนเต๋อเห็นเหลียงเหวินจิ้งหน้าแดงก่ำ ส่งเสียงอู้อี้ในลำคอ ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ สุดท้ายมันทอดถอนใจยาว คลายมือจากการคร่ำครวญ เอี๋ยนกัง เอี๋ยนกังพอได้รับอิสระ ก็กระทุ้งศอกกลับ กระแทกถูกทรวงอก เหลียงเทียนเต๋อ เหลียงเทียนเต๋อเซถอยไปสองก้าว ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงเข้ม

เอี๋ยนกังขณะจะลงมือซ้ำเติม ตวนมู่ฉางเกอชิงตวาดห้ามไว้ หากทว่ามือขวายังไม่ห่างจากลำคอเหลียงเหวินจิ้ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราจัดเตรียมสุราจืดชืดรออยู่ ยังหวังเหล่าเซียนเชิงให้เกียรติด้วย"

เหลียงเทียนเต๋อพะวักพะวนถึงบุตรชาย ไม่กล้าไม่ปฏิบัติตาม ยกมือกุมอกที่ถูกข้อศอกกระทุ้งใส่ ติดตามตวนมู่ฉางเกอมาถึงหน้ากระท่อมชาวนาหลังหนึ่ง

ภายในบ้านจัดตั้งโต๊ะไม้ตัวหนึ่งอยู่ก่อน คนทั้งสี่นั่งล้อมโต๊ะ หญิงชาวบ้านนางหนึ่งยกข้าวปลาอาหารมา รินสุราหลายถ้วย จากนั้นล่าถอยไปอย่างลนลาน

ตวนมู่ฉางเกอออกปากเชื้อเชิญ แต่หายกถ้วยขึ้นไม่ เหลียงเทียนเต๋อได้แต่ดื่มสุราลงไป รู้สึกจืดชืดราวน้ำเปล่า เหลียงเหวินจิ้งเห็นบิดาถูกข่มขู่คุกคามเช่นนี้ สร้างความลำบากใจยิ่ง

ตวนมู่ฉางเกอมองดูเหลียงเทียนเต๋อ กล่าวว่า "พวกท่านสองพ่อลูกผูกพันลึกซึ้ง เป็นที่น่าตื้นตันนัก น่าเสียดายที่เราได้รับคำสั่งเบื้องบน จำต้องปฏิบัติตาม"

เหลียงเทียนเต๋อกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มิต้องแสร้งมายา มีวาจาใดโปรดบอกมา"

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มพลางกล่าวว่า "เหล่าเซียนเชิงมีคำพูดรวบรัดสมใจ กล่าวไปท่านก็เห็นจู่กงเราแล้ว จู่กงเราใช้ให้เรามา คิดเชิญบุตรชายท่าน

เป็นองครักษ์ของเขา ไม่ทราบเหล่าเซียนเชิงคิดเห็นอย่างไร?"

เหลียงเทียนเต๋อองงันวูบหนึ่ง หวนนึกถึงหากเพียงชักชวนให้เป็นองครักษ์ ทั้งสองไยต้องรุดมาอย่างกระเหี้ยนกระหือเช่นนี้ จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า "จู่กงท่านมีมือดีอยู่ในสังกัดมากมาย บุตรชายเราฝีมือน้อยนิดไหนเลยอาจเอื้อมได้?"

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มพลางกล่าวว่า "พลังฝีมือเป็นเรื่องรองลงไป ลักษณะพิเศษของบุตรชายคือ...คือมีหน้าตาละม้ายคล้ายจู่กงเรา..." เอ่ยถึงตอนนี้ไม่กล่าวสืบต่อ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "จู่กงเราเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ หากบุตรชายท่านติดสอยห้อยตาม จะเสพสุขวาสนาไม่สิ้น นี่นับเป็นโอกาสที่พันปียากพบพาน ขอเหล่าเซียนเชิงไตร่ตรองให้ดี"

เหลียงเทียนเต๋อเหลือบมองบุตรชายแวบหนึ่ง ลอบทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านแม้ไม่บอกตรงๆ เรากลับคาดการณ์ได้หลายส่วน จู่กงท่านเพียงต้องการให้ลูกเราเป็นปีศาจตายแทนมันกระมัง?"

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เหล่าเซียนเชิงคาดเดาได้อย่างไร?"

เหลียงเทียนเต๋อแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "จู่กงท่านเมื่อเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ย่อมต้องครอบครองอำนาจ แต่ในโลกหล้าเต็มไปด้วยการแก่งแย่งช่วงชิง น้อยคนที่ครองอำนาจอยู่ได้ คาดว่ามันเพาะสร้างศัตรูไม่น้อย กลัวถูกคนลอบทำร้าย จึงคิดเสาะหาคนที่หน้าตาละม้ายเหมือน รับดาบกระบี่แทนมัน"

ตวนมู่ฉางเกอปรบมือกล่าวว่า "ท่านเมื่อคาดเดาได้ เราก็ไม่พร่ำพิรามากความ เรื่องในวันนี้เหล่าเซียนเชิงรับปากก็ดี ไม่ยอมรับปากก็ช่าง ล้วนถูกกำหนดแน่นอน ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้"

ไม่ทันกล่าวจบ เหลียงเทียนเต๋อรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ทราบว่าเอี๋ยนกังลงมือลอบทำร้ายสยบตนไว้ จึงกระชากเสียงว่า "อย่างนั้นจู่กง

ท่านไยไม่มาเจรจาเอง กลับใช้พวกท่านทั้งสองมากระทำลับๆ ล่อๆ?"

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มพลางกล่าวว่า "จู่กงเราความจริงมีความประสง
เช่นนี้ แต่มีคนไม่เห็นด้วย ได้แต่ใช้ให้เรามาลอบดำเนินการ"

เหลียงเทียนเต๋อถามโพล่งว่า "คนผู้นั้นเป็นใคร?"

ตวนมู่ฉางเกอไม่ทันตอบคำ ที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งทอ
ถอนใจกล่าวว่า "เป็นเราเอง"

ตวนมู่ฉางเกอเบิกตาขึ้น ยังไม่ทันลุกขึ้นยืนรู้สึกง่ามมือร้อนผ่า
มือขวาอ่อนล้าลง เหลียงเหวินจิ้งถูกผู้คนช่วงชิงไป เหลียงเทียนเต๋อพ
เพ่งตามอง เห็นคนชุดขาวผู้หนึ่งยืนอยู่กลางห้อง กลับเป็นบัณฑิตชุดขา
นามไปพอนั้น

ไป่พอชิงตัวเหลียงเหวินจิ้งมา ก็ยิ้มให้กับเหลียงเทียนเต๋อ พลันยก
พัดจีบตบฟาดใส่หัวไหล่มัน ท่วงท่านี้รวดเร็วยิ่ง เหลียงเทียนเต๋อเห็นอีก
ฝ่ายยกมือขึ้น ที่หัวไหล่ก็ถูกตบใส่คราหนึ่ง มันไม่รู้สึกผิดปรกติใด แต่
เอี๋ยนกังรู้สึกมีกระแสอันอบอุ่นขุมหนึ่งแล่นผ่านกลางหลังเหลียงเทียนเต๋อ
ผ่านใจกลางฝ่ามือเหลียงเทียนเต๋อ จู่โจมใส่อวัยวะภายในมัน ต้องร้อง
โอยคำหนึ่ง เซตึงตึงตึงถอยไปสามก้าว กลางหลังปะทะชนกับผนัง ใบหน้า
แดงก่ำราวชโลมด้วยโลหิต

เหลียงเทียนเต๋อถือดีในฝีมือ แต่ไม่อาจเห็นการลงมือของไป่พอ
ทั้งสองครั้งนี้โดยชัดตา สร้างความตื่นเต้นสงสัยเหลือคณา ไป่พอชิงตัว
สองพ่อลูกตระกูลเหลียงมา ยิ้มพลางกวักมือชักชวนว่า "มา มา เชิญนั่ง"
กล่าวจบทรุดกายนั่งลงราวกับไม่มีเรื่องราวใด ที่หลงเหลือทั้งสี่สังเลเล็กน้อย
จากนั้นแยกย้ายนั่งลง

ไป่พอรินสุราใส่ถ้วย ยกชูถ้วยสุรา ยิ้มพลางกล่าวว่า "เหลียงเหล่า
เซียนเซิง สหายน้อย เมื่อครู่ลงมือล่วงเกิน โปรดให้อภัยด้วย" กล่าวจบ
ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

คนผู้นี้มีท่วงท่าโอ่อ่าผ่าเผย น่านิยมชมเชย ต่างกับตวนมู่ฉางเกอที่ลึกซึ้งชั่วร้าย เหลียงเทียนเต๋อสองพ่อลูกเกิดความรู้สึกที่ดี พากันยกถ้วยดื่มสุรา จากนั้นเหลียงเทียนเต๋อขมวดคิ้วกล่าวว่า "**ไป่เซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ไป่)* การมาของท่านครั้งนี้สร้างความงุนงงสงสัยแก่เรานัก"

ไป่พอคลี่พัดจีบออก ปากกล่าวว่า "นี่ต้องตำหนิจู่กงเราวู่วามไปบ้าง ระหว่างนี้จู่กงเพาะศัตรูหลายคน ถูกปองร้ายหมายชีวิต ถึงแม้จัดกำลังอารักขา แต่ก็ยากระวังป้องกัน ดังนั้นพอพบเห็นหน้าบุตรชายท่าน ก็นึกถึงแผนตัวตายตัวแทนขึ้นมา แต่ว่าเราไม่เห็นด้วย มาตรว่าจู่กงมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ แต่คนถือกำเนิดเกิดมา ควรถือหลักเมตตาจริยา บุตรชายท่านเป็นคนไร้ความผิด ไม่ควรถูกม้วนเข้าสู่วังวนแห่งความวุ่นวาย น่าเสียดาย จู่กงแม้รับปาก แต่ลอบใช้ให้พี่ตวนมู่กับน้องแซ่เอี๋ยนมาเกลี้ยกล่อมพวกท่าน หลังจากที่เราล่วงรู้ก็พยายามทัดทาน จนกระทั่งจู่กงเปลี่ยนความตั้งใจ ใช้ให้เรามาอธิบายต่อพวกท่าน"

สองพ่อลูกตระกูลเหลียงค่อยเข้าใจกระจ่าง ไป่พอเปลี่ยนเป็นถามว่า "ดูจากเครื่องแต่งกายท่านทั้งสอง คงมาจากทางเหนือกระมัง?"

เหลียงเทียนเต๋อตอบว่า "มิผิด เราสองพ่อลูกมาจาก**หัวซาน***"

ไป่พอส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า "ฟังจากถ้อยคำท่านทั้งสอง กลับเป็นสำเนียงทางใต้"

เหลียงเทียนเต๋อกล่าวว่า "มาตุภูมิเราอยู่ที่เมืองเหอโจว เคยใช้ชีวิตที่**แดนเจียงหนัน**** ระยะหนึ่ง แต่เรื่องราวทางโลกเปลี่ยนผัน เป็นเหตุให้เราสองพ่อลูกติดค้างอยู่ทางเหนือยี่สิบปี"

กล่าวพลางทอดถอนใจออกมา ไป่พอกลับปรบมือกล่าวว่า "ทางเหนือถูก**ชนชาติหู***** ยึดครอง ท่านทั้งสองอยู่ในเงื้อมมือคนป่าเถื่อน แต่

---

* *หัวซานเป็นชื่อภูเขา จัดอยู่หนึ่งในห้าบรรพตของจีน อยู่ในมณฑลส่านซี*

** *ดินแดนของแม่น้ำแยงซีเกียง*

*** *ชาวฮั่นเรียกชนชาติอื่นเป็นชนชาติหู*

ไม่ลืมสำเนียงซ้อง บุตรชายท่านยังกล่าวภาษาราชการหลินอาน* นับว่า
หายากยิ่ง"

เหลียงเทียนเต๋อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง สุราในมือกระเซ็นใส่ปกเสื้อ
เหลียงเหวินจิ้งกลับกล่าวว่า "ที่แท้ภาษาประหลาดอ่อนปวกเปียกที่ท่านพ่อ
บังคับให้ข้าพเจ้ากล่าว เป็นภาษาราชการของหลินอาน..." ไม่ทันกล่าวจบ
ถูกเหลียงเทียนเต๋อถลึงตาใส่อย่างดุดัน จึงสงบปากคำไว้

ไป่พอขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ไม่ทราบว่าสถานการณ์ทางเหนือ
เป็นอย่างไร?"

เหลียงเทียนเต๋อไม่ทันตอบคำ เหลียงเหวินจิ้งชิงกล่าวว่า "พวกตาด
มองโกลเลวยิ่ง บีบบังคับบุรุษชาวฮั่นเป็นทหาร ท่านพ่อจึงนำข้าพเจ้ากลับ
คืนสู่แผ่นดินซ้อง มิต้องถูกชาวตาดมองโกลข่มเหงรังแก เพียงแต่ราษฎร
มากหลายยังทนทุกข์ทรมานอยู่ที่นั้น"

ไป่พอทอดถอนใจกล่าวว่า "น้องเรากล่าวถูกต้อง นี่สมควรบอกว่า
'ทวยราษฎร์ตกค้างในแดนอริราช รอคอยจอมทัพจากทางใต้อีกหนึ่งปี'"

เหลียงเทียนเต๋อแค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า "อภัยที่เราปากมาก
ต่อให้เยี่ยเฟย** ฟื้นคืนชีพ หานซื่อจง*** กลับชาติเกิดใหม่ จอมทัพจาก
ราชวงศ์ซ้องก็ไม่สามารถยาตราถึงทางเหนือแล้ว"

เอี๋ยนกังตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ผู้แซ่เหลียง ท่านถือว่าประจาน
ให้ร้ายบ้านเมืองหรือไม่?"

เหลียงเทียนเต๋อกล่าวว่า "มิกล้า ตรงกันข้าม เราเลื่อมใสบ้านเมืองนัก
ทั้งที่ชุบเลี้ยงแต่ขุนนางสอพลอเจ้าชีวิต ยังประคับประคองได้ถึงตอนนี้

---

* ชื่อเมืองหลวงของราชวงศ์ซ้องใต้ ปัจจุบันคือเมืองหังโจว

** เยี่ยเฟย (ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า งักฮุย ชาตะ ค.ศ. 1103 มรณะ ค.ศ. 1142) เป็นยอดขุนพลของซ้องใต้ ที่ต่อ
ต้านการรุกรานของทหารโล้กิมด้วยสามารถ แต่มหาเสนาบดีฉินโคว่กราบทูลยุยงให้ซ้องเกาจงส่งคำสั่งเป็นสอง
ป้ายทองเรียกตัวกลับจากแนวหน้า ลงโทษประหารชีวิต

*** หานซื่อจง (ชาตะ ค.ศ. 1089 มรณะ ค.ศ. 1152) เป็นอีกหนึ่งขุนพลที่รับมือการรุกรานของทหารโล้กิม
อย่างแข็งขัน ฮูหยินคือเหลียงหงยี่ก็เป็นวีรสตรีฉือนาม ช่วยย่ากลองให้กำลังใจทหารซ้องต่อสู้กับอริราชศัตรู

ช่างร้ายกาจนัก"

เอี๋ยนกังหน้าเขียวคล้ำ ไปพอโบกมือกล่าวว่า "น้องแซ่เอี๋ยนอย่าได้ขุ่นเคือง เหลียงเซียนเชิงเป็นห่วงสถานการณ์บ้านเมือง หามีเจตนาอื่นไม่ ตอนนี้ราชสำนักเกิดการแก่งแย่งภายใน ชาวตาดมองโกลกลับกะเกณฑ์ทหารเป็นการใหญ่ โอ ข่านมองเคอรีบร้อน ใคร่ล้มล้างซ้องโต้อย่างยิ่งยวด"

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบ ร้องคำ "ล้มล้างซ้องโต้?" ไปพอกล่าวว่า "น้องเรายังไม่ทราบหรือ? ทัพมองโกลแบ่งกำลังเป็นสองสาย นำโดยกษัตริย์มองเคอ กับพระอนุชากุบไล ใกล้ยกทัพมาถึงแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งเพียงได้ยินบิดาบอกว่าชาวตาดมองโกลเรียกเกณฑ์ทหาร ยังไม่ทราบว่าเตรียมรุกรานแดนซ้อง ปากยังกล่าวว่า "ในหนังสือมีว่าไว้ *'ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบกั้น'* ซ้องโต้ก็มีแม่ทัพกำลังทหารสุดท้ายต้องขับไล่ทัพมองโกลล่าถอยไป"

ตวนมู่ฉางเกอหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ จักรพรรดิมองโกลนับตั้งแต่เจ็งกิสข่านเป็นต้นมา หลายสิบปีนี้ไม่เคยสู้แพ้มาก่อน ส่วนซ้องโต้นอกจากหวีหวิ่นเหวินรบชนะทหารโต้กิมแล้ว เกือบร้อยปีนี้เคยรบชนะสักครั้งเดียวหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งหน้าแดงก่ำ มันไม่ถนัดในการโต้เถียงกับผู้คน รีบกวาดตามองรอบข้าง เห็นพัดจีบในมือไป่พอด้านหน้าวาดภาพ**ไท้ไป่*** เยื้องย่างรำพัน ด้านหลังคัดลอกลำนำ *'เส้นทางเสฉวนวิบาก'* ด้วยอักษรหวัดรวมสิบสองแถว ไป่พอเห็นมันเหม่อมองพัดจีบ จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "น้องเราชมชอบ ภาพวาดตัวหนังสือหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งหน้าร้อนผะผ่าวรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกว่าภาพวาดนี้แปลกพิสดาร จากภาพวาดตัวหนังสือเห็นถึงเจตจำนงของคนวาด"

ไป่พอบังเกิดความประหลาดใจ รีบถามไถ่รายละเอียด เหลียงเหวินจิ้งรักชอบถกบทกวีวิจารณ์ภาพวาดอยู่แล้ว จึงกล่าว "ภาพวาดตัวหนังสือ

---

* ชื่อรองของเซียนกวีหลี่ไป่

แม้มีพื้นที่จำกัด แต่ประกอบด้วยทิวทัศน์และบุคคล ส่วนตัวหนังสือลายมือกลับคล้ายขีดเขียนบนม้วนแพรยาวหมื่นวา แสดงว่าผู้วาดกอปรด้วยลักษณะท่วงท่าและขีดความสามารถอันยิ่งใหญ่ ขณะที่จรดพู่กันไม่จำกัดที่พื้นที่ของพัดจีบ ระหว่างบรรทัดแฝงความคับข้องใจ สมควรบอกว่า *'ผู้มีปณิธานมักทอดถอนรำพัน ความสามารถยิ่งใหญ่ไม่อาจใช้ออกได้'...*

ไป๋พอรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม รอจนเหลียงเหวินจิ้งกล่าวจบจึงกล่าว "พัดจีบเล่มนี้เป็นอาจารย์เรากับเราเดินทางผ่านด่านเจี้ยนเหมินกวน" บังเกิดอารมณ์สนุก สะบัดพู่กันวาดภาพเขียนตัวหนังสือลงบนพัดกระดาษ

เหลียงเหวินจิ้งอุทานว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้ ภาพวาดตัวหนังสือของอาจารย์ท่านนี้ประเสริฐเลิศเลอ น่าเสียดายนอกจากแฝงความคับข้องใจแล้วยังสะท้อนถึงความปวดร้าวอยู่หลายส่วน"

ไป๋พอรับฟังไม่เข้าใจ เหลียงเหวินจิ้งจึงกล่าว "ยกตัวอย่างภาพทิวทัศน์ตัวบุคคล ดูเผินๆ เป็นผลงานชั้นเลิศ หากมองดูให้ดีจะพบความขัดแย้งกันเอง ทั้งแตกฉานซ่านเซ็น ระหว่างดอกไม้กับใบหญ้า ขุนเขากับสายธาร สายน้ำกับบุคคลไม่ผสมกลมกลืน คาดว่าขณะที่อาจารย์ท่านวาดภาพนี้ หัวใจคงสลายแล้ว"

ไป๋พอเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง คลี่พัดจีบชมดูอยู่ชั่วขณะ จึงกล่าว "อาจารย์เรามีพฤติการณ์แปลกพิสดาร ยากที่ผู้คนจะเข้าใจได้ น้องเราเห็นในสิ่งที่ผู้อื่นมองไม่เห็น นับเป็นความเห็นอันสูงส่ง"

เหลียงเหวินจิ้งได้ยินมันกล่าวชมเชย อดกระหยิ่มใจมิได้ มิคาดยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงแค่นอย่างเย็นชาดังขึ้น สุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า *"ยอดเยี่ยมอันใด ชัดปากโสโครกของเด็กน้อยนี้ให้แหลกละ"*

ไม่ทันขาดคำ ประกายสีขาวสายหนึ่งพุ่งวาบถึงเบื้องหน้าเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเทียนเต๋อรีบยื่นมือตะปบ หาคาดไม่ว่าประกายสีขาวพลันเร่ง

---

* จากวรรคทองของเทพกวีตู้ฝู่

** เป็นชื่อสถานที่ อยู่ทางทิศเหนือของอำเภอเจี้ยนเก๋อมณฑลเสฉวน

เร็วขึ้น มันตะปบคว้าใส่อากาศธาตุ เสียงฉาดเมื่อกระแทกถูกแก้มซ้ายของเหลียงเหวินจิ้ง

เหลียงเทียนเต๋อตื่นตระหนก ดูจากพลังสภาวะอันรุนแรงของประกายสีขาว ต่อให้บุตรชายมีศีรษะอีกสิบหัว ก็ต้องถูกกระแทกแตกแหลกไป แต่พอระงับ สติเพ่งตามอง เพียงเห็นเหลียงเหวินจิ้งหน้าแดงเล็กน้อย จึงถามว่า "เด็กน้อยไม่เป็นไรหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งมองดูเสือหยกครึ่งตัวที่ตกหล่นอยู่บนโต๊ะ สั่นศีรษะคราหนึ่ง เห็นเสือหยกเป็นเนื้อหยกขาว แต่งแต้มนัยน์ตา ฝีมือแกะสลักประณีตงดงาม ยามสัมผัสถูกบังเกิดความอุ่นละมุน

ไป๋พอชมดูจนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องคำ "นี่เป็น..." เอี๋ยนกังกระโดดปราดขึ้นคิดติดตามออกไป ไป๋พอชิงยื่นมือกระชากตึงมันลงมา สั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านตามไม่ทันหรอก" กล่าวพลางทอดถอนใจ กล่าวเสริมว่า "นั่นเป็นอาจารย์เรา"

ทั้งหมดใจหายวาบ ไป๋พอหยิบฉวยเสือหยกครึ่งตัวนั้นขึ้นมา กล่าวว่า "ฝีมือชัดอาวุธลับนี้เรียกว่า หัวเสือหางงู ควบคุมความเร็วช้าได้ตามใจนึก ดูเผินๆ กล้าแข็งรุนแรง แต่กระทบผู้คนสถานเบา เป็นท่าไม้ตายที่อาจารย์เราใช้ท่องเที่ยวในโลกหล้า" มันหน้าขาวซีดลง กล่าวพลางเดินออกไปพลางตอนแรกฝีเท้าเฉื่อยช้า จากนั้นเร่งเร็วขึ้น จากไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

ตวนมู่ฉางเกอกับเอี๋ยนกังติดตามไป สองพ่อลูกตระกูลเหลียงสบตากันวูบหนึ่ง เหลียงเทียนเต๋อชิงกล่าวว่า "พวกเราไปชมดูกัน"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันเล็กน้อย เหลียงเทียนเต๋อไม่รอให้บุตรชายเอ่ยปาก ชิงก้าวยาวๆ ติดตามทั้งสามไป เหลียงเหวินจิ้งอับจนปัญญา ได้แต่วิ่งตามติดไป

วิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง พลันได้ยินเสียงนกการ้องเซ็งแซ่ สะกิดความสงสัยของเหลียงเทียนเต๋อขึ้นมา พึมพำว่า "นกการ่ำร้องวุ่นวายนัก"

เหลียงเหวินจิ้งวิ่งกระหืดกระหอบมาถึง พอฟังจึงกล่าว "นี่เรียกว่า *'เดือนกระจ่างดาวริบหรี่ วิหคโผผินบินไกล วนเวียนรอบไพรพฤกษ์ใหญ่ พักพิงกายกิ่งก้านใด'* "

เหลียงเทียนเต๋อขมวดคิ้วถามบุตรชายว่าอะไร เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "นี่เป็นวรรคตอนหนึ่งในลำนำเพลงสั้นของโจโฉ พรรณนาว่านกกาหลงพลัดจากรัง ได้แต่บินวนรอบต้นไม้ ส่งเสียงร้องวุ่นวาย คาดว่านกกาเหล่านี้ก็เป็นเช่นนี้"

เหลียงเทียนเต๋อแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เหลวไหล นกการ้องเช็งแช็งถือเป็นลางร้าย อีกประการโจโฉเป็นขุนนางกังฉิน กบฏต่อแผ่นดิน บทกวีของมันไม่ต้องเล่าเรียนแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้าโต้แย้ง ในใจครุ่นคิด *'หากยกจริยะความประพฤติของโจโฉไม่เอ่ยถึง ความสามารถเชิงอักษรศาสตร์กลับเลิศล้ำ เอ่ยถึงพลานุภาพส่วนตัว ในยุคสามก๊กไม่มีผู้ใดเทียบได้'*

ขณะที่คิดฟุ้งซ่าน เหลียงเทียนเต๋อพลันชะงักเท้า เหลียงเหวินจิ้งจิตใจไม่อยู่กับตัว ไม่ทันหยุดยั้งเท้า ปะทะชนถูกบิดา พอเงยหน้าขึ้นต้องร้องโอยออกมา แทบกระแทกนั่งลงกับพื้น

เห็นในหุบเขาเบื้องหน้านอนเกลื่อนกลาดด้วยซากศพยี่สิบกว่าซาก ทุกคนเบิ่งตาอ้าปากค้าง ที่ลำคอถูกเชือดขาด โลหิตไหลทะลักออกมา พอถูกลมภูเขาโชยพัดก็แข็งตัวเป็นสีดำ ไปพอ ตวนมู่ฉางเกอและเอี๋ยนกังยืนหยัดเป็นรูปสามเส้า อยู่ท่ามกลางเหล่าซากศพ ราวกับรูปสลักจากศิลา

เหลียงเหวินจิ้งจดจำออกว่าซากศพเหล่านี้ประกอบด้วยคุณชายชุดเหลืองกับพวก หัวใจพลันเต้นระทึกตุมตาม กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่านพ่อ คนเหล่านี้ไฉนตายแล้ว..." ไม่ทันกล่าวจบ เห็นบิดาถลึงตามองมา จึงกล้ำกลืนคำพูดเอาไว้

พลันได้ยินตวนมู่ฉางเกอกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ไป่เซียนเชิง

(ท่านผู้แซ่ไป่) ก่อนที่เรากับน้องแซ่เอี๋ยนจะจากมา จู่กงยังปลอดภัยไร้อันตราย หลังจากที่ไป่เซียนเชิงจากมา จู่กงก็ประสบเหตุเภทภัย นี่จะอธิบายอย่างไร?"

ไป่พอคล้ายจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพียงส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง ได้ยินตวนมู่ฉางเกอกล่าวอีกว่า "อีกประการจู่กงต้องการหาตัวแทน เพื่อหลบเลี่ยงศัตรูคู่แค้น ไป่เซียนเชิงกลับทัดทานแล้วทัดทานเล่า นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ หรือว่าชีวิตของจู่กงเรายังไม่อาจเทียบเท่าเด็กแซ่เหลียงนั้น?"

ไป่พอยังคงไม่เอ่ยปาก เอี๋ยนกังกลับก้มกายเก็บดาบยาวขึ้นมาเล่มหนึ่ง กำกระชับกับมือ

ตวนมู่ฉางเกอหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เรายิ่งไม่เข้าใจ เหตุใดเสือหยกครึ่งตัวนั้นจึงตกอยู่ในมืออาจารย์ท่าน? หรือว่าพวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์หนึ่งเปิดเผยหนึ่งลับล่อ แยกย้ายกระทำการ..."

ไม่ทันขาดคำ ไป่พอพลันขยับกายวูบหนึ่ง คุกคามเข้าใกล้ตวนมู่ฉางเกอ มือขวาคว้าใส่ทรวงอกอีกฝ่าย ตวนมู่ฉางเกอรีบยกแขนกั้นขวาง แต่กระบวนท่าของไป่พอรวดเร็วกว่าสิบเท่า ชิงรวบคว้าทรวงอกมันไว้

เอี๋ยนกังตวาดก้อง ขยับข้อมือวูบ ประกายดาบสายหนึ่งฟาดฟันใส่ไป่พอ ไป่พอโบกแขนเสื้อข้างซ้าย แตะสัมผัสกับสันดาบ เอี๋ยนกังรู้สึกว่าตัวดาบคล้ายถูกค้อนกระแทกใส่ ดาบยาวหลุดลอยจากมือ ได้แต่เบิ่งตาดูไป่พอรวบแขนเสื้อม้วนพันดาบเอาไว้

ฝีมือคร่ากุมคนช่วงชิงดาบนี้รวดเร็วดุจประกายไฟ ไป่พอค่อยกวาดมองทั้งสองแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านทั้งสองสามารถระแวงสงสัยเราไป่พอ แต่หากลบหลู่อาจารย์เรา อย่าได้โทษว่าเราผู้แซ่ไป่เสียมารยาท" กล่าวจบโบกแขนเสื้อ ดาบยาวคล้ายดาวตกสายหนึ่ง ปักฉึกใส่ผนังศิลาครึ่งเชียะ

มวกท่าน
หากคนหนุ่ม
อาจารย์เรา
อย่าโหยว่าเรา
เสียมารยาท
ไปเชียฉงเชิง
ท่าน...
ขวับ

ตวนมู่ฉางเกอกับเอี๋ยนกังหน้าซีดปากสั่น ไม่อาจกล่าวกระไรได้ ไป่พอกล่าวว่า "พี่ตวนมู่ หากเราผู้แซ่ไป่เป็นฆาตกรฆ่าจู่กง ตอนนี้คิดฆ่าปิดปากพวกท่าน พี่ตวนมู่เข้าใจว่ามีหนทางรอดสักกี่ส่วน?"

ตวนมู่ฉางเกอทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "ไม่มีแม้สักครึ่งส่วน"

ไป่พอพลันคลายมือจากการคร่ากุมตวนมู่ฉางเกอ กล่าวว่า "หากเราผู้แซ่ไป่คิดร้ายต่อจู่กง ไยต้องรอถึงวันนี้?"

ตวนมู่ฉางเกอค่อยได้คิด ไป่พอมีศักดิ์เป็นเสนาธิการคู่ใจคุณชายชุดเหลือง คุณชายชุดเหลืองยามมีชีวิตให้เกียรติอย่างสูง หากไป่พอมีจิตคิดร้าย คงลงมือตั้งแต่แรก มิต้องรอถึงวันนี้ ดังนั้นกล่าวด้วยความละอายใจว่า "ไป่เซียนเซิง เรายามร้อนรุ่มเดือดดาล กลับเลอะเทอะงมงาย"

ไป่พอไม่แยแสสนใจ ก้มลงตรวจดูซากศพบนพื้น ชั่วครู่จึงกล่าว "พี่ตวนมู่ ท่านดูปากแผลนี้มีความแตกต่างอันใด?"

ตวนมู่ฉางเกอก้มลงมองดูโดยละเอียด ต้องสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ร้องโพล่งว่า "ฝีมืออันร้ายกาจ มิเพียงแต่ลงมือใส่ตำแหน่งเดียวกัน แม้กระทั่งปากแผลก็ตื้นลึกยาวสั้นเท่ากัน คล้ายกับใช้บรรทัดวัดแล้วค่อยเชือดทิ้ง"

ไป่พอผงกศีรษะกล่าวว่า "พี่ตวนมู่กล่าวไม่ผิด ในความคาดคิดของเรา เพลงดาบนี้สมควรมาจากสำนัก**เฮยสุ่ยเหมิน** *(สำนักวารีดำ)*"

คำพูดพอกล่าว ตวนมู่ฉางเกอ เอี๋ยนกังรวมทั้งเหลียงเทียนเต๋อล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวนมู่ฉางเกอกล่าวเสียงแหบพร่าว่า *"สำนักวารีดำ? เป็นความจริง?"*

ไป่พอกล่าวว่า "มิผิด ในโลกหล้ามีแต่เพลงดาบของสำนักวารีดำที่ทั้งรวดเร็ว ทั้งอำมหิต ทั้งคำนวณอย่างแม่นยำ ไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย"

กล่าวจบคำทอดถอนใจยาว เหลียงเหวินจิ้งเห็นทั้งหมดหน้าซีดสลดต้องครุ่นคิด *'สำนักวารีดำไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร พวกมันจึง*

หวาดหวั่นถึงเพียงนี้?'

ขณะครุ่นคิด เห็นไป่พอเพ่งมองจ้องหน้าคุณชายชุดเหลืองนั้น พลันหลับตาลงเอื้อนเอ่ยว่า *"กายแม้มรณาวิญญาหาญกล้า ดวงจิตแกร่งแข็งเป็นภูตวีรชน..."*

เหลียงเทียนเต๋ออดถามมิได้ว่า "เด็กโสโครกนี่เป็นวาจาใด?"

เหลียงเหวินจิ้งได้ยินบิดาถามไถ่ รีบตอบว่า "นี่เป็นข้อความในบท**กว๋อซัง** *(รัฐพังภินท์)* อยู่ในกวีนิพนธ์**จิ่วเกอ** *(เก้าเพลง)* ของ**ชวีหยวน*** หมายความว่า คนแม้ตกตาย แต่จิตวิญญาณยังคงอยู่"

คราครั้งนี้เหลียงเทียนเต๋อไม่ตำหนิบุตรชายกล่าวกางตำราอีก พลันได้ยินไป่พอกล่าวว่า "พี่ตวนมู่ น้องแซ่เอี๋ยน เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ท่านทั้งสองมีความคิดอ่านอย่างไร?"

ตวนมู่ฉางเกอยกมือลูบเคราไม่ตอบคำ เอี๋ยนกังแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ยังมีความคิดอ่านใด จู่กงเมื่อตายแล้ว ทั้งหมดก็เก็บข้าวของแยกย้ายจากไป"

ไป่พอกล่าวว่า "น้องแซ่เอี๋ยนกล่าวตามวิสัยของปุถุชน แต่ของสิ่งนี้มีความสำคัญยิ่งยวด สมควรมีคนเก็บรักษา" พลางแบมือออก เผยเห็นเสือหยกครึ่งตัวนั้น

ตวนมู่ฉางเกอเบิกตามองดูเสือหยกแวบหนึ่ง จากนั้นหลับตาลงไป่พอสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราประสบเหตุเปลี่ยนแปลง นึกอกสั่นขวัญหาย จึงล่วงเกินท่านทั้งสอง เมื่อครู่หลังจากสงบจิตใจครุ่นคิด ค่อยมีความคิดอ่านประการหนึ่ง ต้องการหารือกับพวกท่าน"

ตวนมู่ฉางเกอกับเอี๋ยนกังล้วนครั่นคร้ามต่อพลังฝีมือของมัน จึงขอให้บอกออกมา ไป่พอผงกศีรษะรับ กวาดตามายังเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งเห็นดวงตามันทอแววกระตือรือร้น ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับ

---

* ชวีหยวนเป็นจินตกวีสมัยเลือดกัก เห็นชาติรัฐตนเองเสื่อมโทรม จึงพกความผิดหวังกระโดดแม่น้ำมีหลอมเจียงฆ่าตัวตาย ชาวประมงพอทราบข่าวรีบพายเรือออกงมหาศพ ทั้งโยนเศษข้าวลงในน้ำ ป้องกันมิให้ปลามากะทิงศพ ต่อมาอนุชนรุ่นหลังจึงยกขนมจ้างแข่งเรือมังกร รำลึกถึงชวีหยวน เรียกว่า เทศกาลตวนอู่

บังเกิดจิตหวั่นไหว รีบก้มศีรษะลง

ไป่พอขบคิดแล้วกล่าวกับเหลียงเทียนเต๋อว่า "เหล่าเซียนเซิง ท่านรู้จักของนี้หรือไม่?" พลางแสดงเสือหยกครึ่งตัวนั้นต่ออีกฝ่าย ภายใต้แสงสีสนธยา รอบเสือหยกคล้ายสะท้อนแสงรุ้งแพรวพราย

เหลียงเทียนเต๋อมองดูเสือหยกครึ่งตัวนั้น ดวงตาทอแววหวนรำลึก กล่าวว่า "หากเราคาดเดาไม่ผิด นี่คงเป็นฟู่ฝู *(ป้ายอาญาสิทธิ์)* ของแม่ทัพใหญ่คนปัจจุบัน สามารถสั่งการต่อทหารทั้งกองทัพ"

นับแต่โบราณกาล แม่ทัพใหญ่ออกรบทัพจับศึก เจ้าชีวิตเหล่าขุนนางไม่ได้ติดตามไป จึงใช้ทองคำหยกเขียวหรือโลหะทองเหลือง หลอมสร้างเป็นรูปเสือ ผ่าแยกออกเป็นซีกซ้ายและขวา ถือครองกับแม่ทัพใหญ่คนละครึ่ง หากคิดสั่งการกองทัพ ก็มีบัญชาให้ราชทูตถือป้ายอาญาสิทธิ์ครึ่งหนึ่งไปยังค่ายทหาร ประกบรวมกับอีกครึ่งหนึ่งของแม่ทัพใหญ่ เมื่อพิสูจน์ว่าไม่แปลกปลอม ก็สามารถเคลื่อนกำลังพล ดังนั้นมีอีกชื่อหนึ่งว่าเหอฝู (ป้ายประสมรวม) เนื่องเพราะกองทัพเปรียบเสมือนเขี้ยวเล็บของชาติบ้านเมือง เกี่ยวพันถึงความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของแผ่นดิน การเคลื่อนย้ายไพร่พลต้องดำเนินการโดยรอบคอบ เพราะเหตุนี้ป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือถือเป็นเทพศัสตราของเจ้าชีวิต จะไม่ประทานให้โดยง่ายดาย

เหลียงเหวินจิ้งเคยอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ เห็นถึงศักดานุภาพของป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือ พอฟังบิดากล่าวเช่นนี้ รู้สึกหัวใจเต้นแรง มองดูเสือหยกครึ่งตัวนั้น บังเกิดความยำเกรงขึ้น ได้ยินไป่พอทอดถอนใจกล่าวว่า "เหล่าเซียนเซิงมิใช่คนธรรมดา มีภูมิรอบรู้กว้างขวางนัก"

เหลียงเทียนเต๋อสั่นศีรษะกล่าวว่า "ที่มาของเรา อย่าเพิ่งเอ่ยถึงเพียงไม่ทราบป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือครึ่งตัวนี้ ไฉนอยู่ในมืออาจารย์ท่าน?"

ไป่พอตอบว่า "นี่มิใช่ของอาจารย์เรา หากแต่เป็นท่านผู้เฒ่าหยิบฉวยจากร่างจู่กง"

เหลียงเทียนเต๋อมองดูซากศพคุณชายชุดเหลืองนั้น ถามโพล่งว่า "เป็นของมัน?"

ไป๋พอกล่าวว่า "มิผิด อาจารย์เราคงพบเห็นซากศพเหล่านี้ ลงมือตรวจค้นดู พบป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือนี้ ท่านผู้เฒ่าชาญฉลาดปราดเปรื่องคาดเดาความเป็นมาของจู่กงออก รุดมาเสาะหาเรา คืนป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือให้"

เหลียงเทียนเต๋อทอดถอนใจกล่าวว่า "ใช่แล้ว หากอาจารย์ท่านเป็นฆาตกร ไม่ต้องไม่มีเหตุผลที่คืนป้ายอาญาสิทธิ์ให้ เพียงข้อนี้ก็สามารถแก้ข้อกล่าวหาของอาจารย์ท่าน"

ไป๋พอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "น่าเสียดายที่ท่านผู้เฒ่าไม่ยอมพบกับเรา"

เหลียงเทียนเต๋อถามไถ่สาเหตุ ไป๋พอทอดถอนใจกล่าวว่า "ขอบอกโดยไม่อำพราง เราเป็นศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของอาจารย์เรา"

ทั้งหมดบังเกิดความตื่นตระหนก เหลียงเทียนเต๋อทราบว่ามันถูกขับออกจากสำนักอาจารย์ ย่อมต้องมีเบื้องหลัง ไม่สะดวกกับการซักถาม เพียงกล่าวว่า "เพียงไม่ทราบว่าจู่กงท่านถือครองป้ายอาญาสิทธิ์ ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร?"

เหลียงเหวินจิ้งสงบปากคำเป็นเวลานาน ยามนี้อดสอดคำมิได้ว่า "นี่ยังต้องถาม เมื่อถือป้ายอาญาสิทธิ์ ย่อมเป็นแม่ทัพใหญ่ของราชวงศ์ซ้องแล้ว"

ไป๋พอเหลือบมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า "น้องเรา เคยได้ยินชื่อไหวอันหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งตอบว่า "ฟังว่าเป็นเมืองสำคัญของแดนเจียงหนัน *(ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)*"

ไป๋พอสั่นศีรษะ เหลียงเทียนเต๋อระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "หรือว่าเป็นไหวอันอ๋อง *(เจ้าไหวอัน)*?"

ไปพอรับคำ เหลียงเทียนเต่อเงยหน้าขึ้น มองดูท้องฟ้าที่มืดค่ำลง หางตาฉายแววเศร้าขื่นขม ทอดถอนใจรำพึงว่า "คราครั้งนี้เสาหลักของชาติบ้านเมืองหักไปอีกต้นหนึ่งแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวถามว่า "ท่านพ่อ ท่านรู้จักไหวอันอ๋องหรือ?"

เหลียงเทียนเต่อไม่ทันตอบคำ ไปพอก็กล่าวว่า *"ไหวอันอ๋อง เป็นยศถาบรรดาศักดิ์ของคุณชายท่านนี้ ความจริงเป็นพระโอรสองค์เล็กของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน"* กล่าวพลางฝืนยิ้มออกมา ถามว่า "น้องเราทราบหรือไม่ว่าราชวงศ์สู้รบกับชนเผ่าอื่น ไม่ว่าได้กิมหรือมองโกล เหตุใดตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำตลอดมา?"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะ ไปพอกล่าวว่า "ราชวงศ์ซ้องมีไพร่พลมากมาย เสบียงบริบูรณ์ ใช้สิบคนสู้ศัตรูคนเดียว ไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้แก่พวกตาดมองโกล แต่นี่ต้องเท้าความถึงจ้าวควงอิ๋น ผู้เป็นปฐมกษัตริย์ราชวงศ์ซ้อง จำเดิมเป็นแม่ทัพใหญ่ ได้รับการสนับสนุนจากแม่ทัพนายกอง คลี่อาภรณ์เหลืองลายมังกรคลุมร่าง ผลักดันขึ้นเป็นฮ่องเต้ ทรงพระนามซ้องไท่จู่ฮ่องเต้ ต่อมาพระองค์เกรงว่าประวัติศาสตร์ซ้ำรอย จึงทรงวางแผนลิดรอนอำนาจทางทหารของเหล่าแม่ทัพ โดยจัดเลี้ยงพระราชทานแม่ทัพคุมกำลัง ประทานที่นาและหญิงงาม ทั้งข่มขู่ด้วยกำลัง จนยึดอำนาจทางทหารจากทั้งหมด เรียกว่า *'สุราหนึ่งจอกปลดอำนาจทางทหาร'* นับแต่นั้นราชสำนักเน้นบุ๋นละเลยบู๊ เหล่าแม่ทัพถูกควบคุม ขุนนางบุ๋นมีอิทธิพลขึ้นตามลำดับ ขุนนางบุ๋นกับแม่ทัพบู๊ชิงอำนาจครา ใด ผู้ที่เสียเปรียบคือแม่ทัพบู๊ ดังนั้นแม้แต่ยอดขุนพลเยี่ยเฟยก็ถูกสิบสองป้ายทองยึดอำนาจทางทหาร จบชีวิตในเงื้อมมือฉินไคว่ ดังนั้นมิใช่พวกตาดมองโกลร้ายกาจ หากแต่ราชวงศ์ซ้องไม่มีแม่ทัพใหญ่ที่กระทำการได้อย่างเต็มที่"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวถามว่า "นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับไหวอันอ๋อง?"

ไปพอกล่าวว่า "ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้อง ไหวอันอ๋องแซ่ใด?"

เหลียงเหวินจิ้งยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า "เขาเมื่อเป็นพระโอรสของ
ฮ่องเต้ ย่อมแซ่จ้าวด้วย"

ไป่พอกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว ไม่ว่าเทิดทูนวิชาบุ๋นก็ดี ปรับปรุงวิชา
บู๊ก็ช่าง ต้องให้คนแซ่จ้าวดำเนินการ คราครั้งนี้มองโกลยกทัพลงใต้ ทาง
ราชสำนักแบ่งออกเป็นสองฝักสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งนำโดยไทจือ กับมหา
เสนาบดีเจี้ยซื่อเต้า คิดอ่อนข้อขอสงบศึก อีกฝ่ายหนึ่งนำโดยไหวอันอ๋อง
เสนอให้ต่อสู้แตกหัก เนื่องจากฝ่าบาททรงโปรดปรานพระโอรสองค์เล็ก จึง
คล้อยมาทางฝ่ายต่อสู้แตกหัก น้องเราเข้าใจแล้วหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งยังไม่เข้าใจ ไป่พอออดทนอธิบายว่า "นับตั้งแต่แม่ทัพ
ใหญ่เมิ่งก่งสิ้นบุญ หลายปีมานี้ล้วนพึ่งพาไหวอันอ๋อง คอยสะกดฝ่ายที่คิด
สงบศึกในราชสำนักไว้ กำลังทหารที่รักษาชายแดนจึงสามารถทำสงครา
กับพวกตาดมองโกลอย่างเต็มที่ คราครั้งนี้มองโกลทุ่มทัพใหญ่รุกราน ไหว
อันอ๋องก็ตัดสินใจมายังเสฉวน เฝ้ารักษาชายแดนด้วยตนเอง"

เล่าถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นครุ่นคิด *'ไหวอันอ๋องคุมกำลังทางไหวตง
(หมายถึงตอนล่างของแม่น้ำไหวสุ่ย) แต่อำนาจทางทหารที่ไหวซี (หมาย
ถึงตอนบนของแม่น้ำไหวสุ่ย) ยังอยู่ในมือไทจือ หากสามารถฉวยโอกาส
นี้รวมกำลังไพร่พลที่เสฉวนกับเจียงฮั่นทั้งสองสาย รบชนะพวกตาดมองโกล
ก็ประเสริฐสุด แม้ทำไม่ได้ ก็จะผนึกกำลังทัพใหญ่ทางไหวตง โจมตีแดน
ไหวซี ตั้งตนเป็นฮ่องเต้ แผนการนี้ผู้อื่นอาจไม่ล่วงรู้ แต่ไทจือไหนเลยดู
ไม่ออก ก่อนออกเดินทาง ภายในราชสำนักเกิดการโต้เถียงอย่างดุเดือด
สุดท้ายไหวอันอ๋องเป็นฝ่ายชนะ แต่ไทจือกับเจี้ยซื่อเต้าย่อมไม่ยอมเลิกรา
ไหวอันอ๋องก็ทราบดี จึงไม่โดยสารรถนั่งเรือใหญ่ ไม่จัดกำลังอย่างเอิกเกริก
เพียงนำผู้ติดตามลอบเข้าสู่เสฉวน น่าเสียดายที่ท่านคิดอ่านวางแผน ยัง
ไม่อาจรอดพ้นจากกลับนี้ หารู้ไม่ว่ากลุ่มของไทจือเชื้อเชิญยอดฝีมือสำนัก
วารีดำมาลงมือ...'

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังคำ "เฝ้ารักษาชายแดนด้วยตนเอง" ต้องมองดูคุณชายชุดเหลืองนั้น บังเกิดความเคารพเลื่อมใสขึ้นมา

พลันได้ยินไป่พอกล่าวว่า "พี่ตวนมู่ ที่แล้วมาท่านเปรื่องปราดหลักแหลม คงคาดเดาแผนของเราผู้แซ่ไป่ออกแล้ว"

ตวนมู่ฉางเกอตาทอประกายวูบหนึ่ง ผงกศีรษะกล่าวว่า *"หรือว่าใช้แผนตาปลาปะปนกับมุก สร้างตัวปลอมขึ้นตบตา?"*

ไป่พอรับคำ สร้างความงุนงงสงสัยแก่เอี๋ยนกังจนขมวดคิ้ว กล่าวว่า "พวกท่านคิดก่อกวนเลศนัยใด?"

ไป่พอย้อนถามว่า "หากแม้นข่าวการตายของไหวอันอ๋องแพร่ออกไปจะเป็นอย่างไร?"

เอี๋ยนกังกล่าวอย่างลังเลว่า "เกรงว่าฝ่ายไทจือขึ้นเป็นใหญ่ เพียงคิดสวามิภักดิ์ แผ่นดินซ้องต้องล่มสลายโดยไม่ทันสู้รบ"

ไป่พอกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว หากให้เราผู้แซ่ไป่เบิ่งตาดูชาติบ้านเมืองพินาศย่อยยับ มิสู้เดิมพันดูสักครา"

เอี๋ยนกังถามว่าเดิมพันอะไร ไป่พอกล่าวเสียงกังวานว่า "อาศัยชีวิตของพวกเราทั้งสาม เดิมพันแผ่นดินซ้องดู"

ทั้งหมดรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวนมู่ฉางเกอยกมือลูบเครากล่าวว่า "น้องแซ่เอี๋ยน คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ แต่เพื่อชาติบ้านเมือง หากมีคนผู้หนึ่งปลอมเป็นไหวอันอ๋อง เพื่อรักษาขวัญและกำลังใจของกองทัพ อาจสามารถต่อกรกับทัพใหญ่มองโกลสักครา"

เอี๋ยนกังรับฟังจนงงงันวูบหนึ่ง กวาดตามายังเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่าทั้งหมดรื้อฟื้นถึงเรื่องเดิม ถึงกับหน้าถอดสีไป

ได้ยินไป่พอกล่าวว่า "ตอนนี้ป้ายอาญาสิทธิ์ไม่สูญหาย เด็กผู้นี้มีใบหน้าคล้ายไหวอันอ๋อง สามารถก้าวขึ้นแทนที่ หากประสบความสำเร็จ จะกอบกู้มหาภัยได้ แม้นว่าล้มเหลว เราสามต้องถูกล้างทั้งตระกูล

ไม่ทราบน้องแซ่เอี๋ยนกล้าเดิมพันร่วมกับเราหรือไม่?"

เรื่องนี้พิสดารจนเหลือเชื่อ มิเพียงแต่เหลียงเหวินจิ้งขวัญหนีดี แม้แต่เอี๋ยนกังก็ร้องออกมาว่า "ไหวอันอ๋องเป็นชนชั้นใด เด็กน้อยนี้ สวมรอย อย่างมากเพียงแค่ตายแทน ไหนเลยปลอมแปลงได้?"

ไป๋พอกล่าวว่า "อย่างนั้นเหตุการณ์ถึงขั้นนี้ น้องแซ่เอี๋ยนมีแ แยบคายอันใด?"

เอี๋ยนกังอ้าปากค้าง ไม่สามารถตอบคำได้ ไป๋พอจึงประสานมื ต่อเหลียงเทียนเต๋อ กล่าวว่า "ไม่ทราบว่าเหล่าเซียนเชิงมีความเห็นใด

เหลียงเทียนเต๋อขมวดคิ้วครุ่นคิด ไม่ตอบคำในบัดดล เหลียงเหวิ จิ้งใจเต้นตูมตาม มองดูบิดา ภาวนาให้ท่านผู้เฒ่ากล่าวคำ "ไม่" ออกม

แต่เห็นสีหน้าเหลียงเทียนเต๋อแปรเปลี่ยนกลับกลาย คล้ายหวนรำลึ คล้ายสะท้อนใจ คล้ายเศร้าหดหู่ คล้ายคับข้องใจ สุดท้ายทอดถอนใจยา กล่าวว่า "สิบแปดปีแล้ว"

ไป๋พอและพวกงงงันวูบใหญ่ เหลียงเหวินจิ้งก็ประหลาดใจ ครุ่นคิดขึ้ *'สิบแปดปีอันใด? ใช่แล้ว ท่านพ่อคงคิดบอกว่าชุบเลี้ยงเรามาสิบแปดปี ไห เลยยกให้แก่พวกท่านได้?'*

ตวนมู่ฉางเกอกวาดตาสำรวจดูเหลียงเทียนเต๋อเที่ยวหนึ่ง พลั กล่าวว่า "ท่านที่นับถือแซ่เหลียง? สิบแปดปีแล้ว? หรือว่า...หรือว่าท่า คือเหลียงมู่ถัง?"

เหลียงเทียนเต๋อหน้าแปรเปลี่ยนไป ถลึงจ้องมองหน้ามัน ตวนมู่ ฉางเกอทอดถอนใจกล่าวว่า "วันนี้เหตุการณ์ช่างเปลี่ยนพลิกจริงๆ คิด ไม่ถึงจะได้พบพาน**ไช่โหยวจี*** *(เหนือโหยวจี)* ในที่นี้ ครั้งกระโน้นเราอยู่ที่ เมืองหลินอาน เคยได้พบกับท่าน ตอนแรกเซียนเชิงดูแลทหารรักษา พระองค์ ฝีมือขี่ม้ายิงธนูเป็นเลิศ ในรัชสมัยซ้องลี่จงฮ่องเต้ เซียนเชิง

* โหยวจีเป็นขุนนางใหญ่รัฐคู่สมัยเลียดก๊ก

ควบม้าเร็วยิงธนูทะลุเหรียญทองที่อยู่ห่างห้าร้อยก้าว **ข่มเซ่อเตียวเซ่อ** *(ผู้ยิงเหยี่ยว)* แห่งมองโกลที่มาในฐานะราชอาคันตุกะ จนระย่นย่อ เราเห็นเหตุการณ์กับตา ยังจดจำติดตาถึงทุกวันนี้"

ไป่พอกับเอี๋ยนกังมองดูเหลียงเทียนเต๋อ คิดไม่ถึงคนผู้นี้มีฝีมือถึงเพียงนี้ เหลียงเหวินจิ้งก็รับฟังจนตาเป็นประกาย ใบหน้าแดงจรดใบหู

เหลียงเทียนเต๋อผงกศีรษะกล่าวว่า "ท่านมีความทรงจำเป็นเลิศนัก"

ตวนมู่ฉางเกอกล่าวอีกว่า "ฟังว่าเซียนเซิงติดตามแม่ทัพใหญ่เมิ่งก่งออกศึก สร้างเกียรติประวัติการรบ ไม่ทราบเพราะเหตุใดภายหลังกระทำความผิดหายสาบสูญไร้ร่องรอย"

เหลียงเทียนเต๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เรื่องราวคราวหนหลังไม่ควรแก่การหวนรำลึก แต่ว่าผู้อยู่ในเหตุการณ์ตอนนี้บ้างตกตาย บ้างชราภาพจากโลกนี้ไปแทบหมดสิ้น ถึงแม้เอ่ยถึงก็หาเป็นไรไม่"

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "ครั้งกระโน้นแม่ทัพใหญ่เมิ่งก่งรบชนะอริราชศัตรู น่าเสียดายที่เพิ่งมีความหวังฟื้นฟู ทางราชสำนักเมืองหลินอานเกิดความคิดขอสงบศึกชดใช้เงินทอง **เมิ่งไชว่** *(แม่ทัพใหญ่แซ่เมิ่ง)* ทำหนังสือกราบทูล ฮ่องเต้โฉดเขลาล้วนไม่รับฟัง เป็นเหตุให้เมิ่งไชว่ล้มป่วยลง ตอนนั้นเราเฝ้ารักษาอยู่ที่แนวหน้า พอทราบข่าวขอสงบศึก สร้างความเสียใจยิ่งนัก ร่ำสุราจนเมามาย ประจวบกับราชทูตที่ขอสงบศึกเดินทางผ่านค่ายเรา ร่ำร้องให้จัดอาหารเลี้ยงดูม้า เรายามขุ่นข้องใจจึงเพิกเฉยไปบ้าง ราชทูตนั้นเป็นหนอนตำราโง่งม ทำท่าเหิมเกริม บุกเข้าค่ายกระโจมของเรา ร่ำร้องว่าเราเพิกเฉยต่อราชทูต มีโทษสมควรตาย"

เหลียงเหวินจิ้งค่อยเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น *'มิน่าเล่าท่านพ่อรังเกียจเราอ่านหนังสือ ที่แท้มีข้อบาดหมางเช่นนี้'* ได้ยินเหลียงเทียนเต๋อทอดถอนใจกล่าวว่า "ตอนนั้นเราพอดีดื่มสุราลงไปจึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า *'จะอย่างไรมีโทษตาย ขอเพิกเฉยแล้วเพิกเฉยเล่า'* พลางสั่งคนถอดกางเกง

ราชทูตนั้น ตัวเองคว้าไม้พลองฟาดหวดกันมันเจียนตาย"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง ต้องร้องคำ "แย่แล้ว" ไปพอทอดถอนใจ กล่าวว่า "ไหนเลยเพียงแย่แล้ว คนผู้นั้นเป็นราชทูต เท่ากับเป็นฮ่องเต้ ราชวงศ์ซ้องเสด็จมาถึง เมื่อหยามเหยียบย่ำมันเช่นนั้น นับเป็นโทษต้อง ประหารทั้งตระกูล"

เหลียงเทียนเต๋อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "ตอนนั้นเราบันดาลโทสะ ต่อให้มารดามันเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิตหรือเง็กเซียนฮ่องเต้ ยังคงฟาดหวด ไม่พลาด"

ไป๋พอซักถามรายละเอียดต่อ เหลียงเทียนเต๋อกล่าวว่า "ท่านกล่าว ไม่ผิด นี่เป็นโทษถึงขั้นประหารทั้งตระกูล แต่ตอนนั้นบิดามารดาเราตาย แล้ว ญาติมิตรร่อยหรอ ภรรยาก็ล้มป่วยเสียชีวิต มีอนุภรรยาคนหนึ่ง แม่นมคนหนึ่ง และเด็กน้อยที่ไม่รักดีผู้นี้ ตอนนั้นมันมีอายุไม่ครบขวบปี อยู่ในกองทัพเช่นกัน ดังนั้นต่อให้คิดล่าประหารทั้งตระกูล ก็ไม่มีตระกูล ให้ประหาร ภายหลังเหตุการณ์ เราแบ่งเงินที่เก็บหอมรอมริบไว้ออกเป็น สามส่วน มอบให้อนุภรรยากับแม่นม คนละส่วน บอกให้พวกนางกลับ ไปหาญาติ ส่วนตัวเราขอลาออกจากราชการทหาร หอบหิ้วเด็กน้อยนี้ หลบหนีทั้งยามราตรี เห็นว่ายากซ่อนตัวที่ชายแดนซ้อง ส่วนทางเหนือ แม้วุ่นวาย ยังมีคนรู้จักไม่น้อย จึงเดินทางถึงหัวซาน พักอาศัยรวดเดียว สิบแปดปี"

ทั้งหมดพอฟังต่างทอดถอนใจออกมา เหลียงเหวินจิ้งยิ่งเคลือบแคลง สงสัย ครุ่นคิดขึ้น *'เหตุใดเมื่อก่อนหน้านี้ท่านพ่อไม่เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้ วันนี้กลับบอกเล่าออกมา ช่างประหลาดแท้'*

ได้ยินเหลียงเทียนเต๋อกล่าวว่า "**ไป๋เซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ไป๋)* มิใช่เรา คิดบ่ายเบี่ยง หากแต่เราสองมีความผิดร้ายแรง กลัวว่าจะกระทบถึงเรื่อง สำคัญของท่าน"

ไป่พอสั่นศีรษะกล่าวว่า "เหตุการณ์ผ่านไปนานปี ยังมีผู้ใดรื้อฟื้นอีก? อย่าว่าแต่แผนตาปลาปะปนกับมุก แอบอ้างใช้ป้ายอาญาสิทธิ์ หากถูกเปิดโปงก็มีความผิดร้ายแรง เหลียงเซียนเชิงไม่ต้องบ่ายเบี่ยงแล้ว"

เหลียงเทียนเต๋อนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ พลันเลิกคิ้วตกหนา กล่าวอย่างอาจหาญว่า "ท่านทั้งสามเมื่อสู้เพื่อชาติบ้านเมือง กล้าฝากชีวิตไว้กับเด็กโง่งมนี้ เราในฐานะผู้ได้บังคับบัญชาของเมิ่งไชว่ไหนเลยซุกหัวหดหางได้ ไปเซียนเชิงเมื่อไม่รังเกียจลูกเราที่อ่อนด้อย ก็ใช้สอยได้อย่างเต็มที่"

เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่าทั้งสองสนทนาไม่กี่คำ ก็เปลี่ยนพลิกสถานการณ์ รู้สึกสมองสั่นอึงอล แทบสิ้นสติไป

เหลียงเทียนเต๋อกับไป่พอล้วนเป็นชนชั้นผู้ห้าวหาญ หลังจากเปิดอกพูดจา ล้วนปลอดโปร่งโล่งอุรา สัมผัสมือสาบานกัน จากนั้นหัวร่อฮาฮาออกมา

เหลียงเหวินจิ้งทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง อดร้องดังๆ มิได้ว่า "ท่านพ่อข้าพเจ้าไม่คิดทำงานเช่นนี้"

เหลียงเทียนเต๋อถูกขัดคอ ต้องตวาดว่า "นี่ไม่อาจตามใจเจ้า" พลางงอนิ้วดีดใส่ศีรษะบุตรชาย สร้างความเจ็บปวดแก่เหลียงเหวินจิ้งจนน้ำตาไหลพรากออกมา

* ป้ายอาญาสิทธิ์สมัยโบราณแกะสลักเป็นรูปเสือ

เหตุแทรกซ้อนกลางคัน

เหลียงเทียนเต๋อมีนิสัยเด็ดเดี่ยว เมื่อตัดสินใจก็ไม่เปลี่ยนผัน ตวนมู่ฉางเกอกับเอี๋ยนกังแม้ไม่เห็นด้วยกับไป่พอทั้งหมด แต่ระย่นย่อต่อพลังฝีมือของคนผู้นี้ ได้แต่ตอบตกลง คนทั้งห้าเท่ากับลงเรือลำเดียวกัน

ในจำนวนนี้มีแต่เหลียงเหวินจิ้งที่นึกเสียใจ มันความจริงนิสัยขลาดเขลาอ่อนแอ พอฟังว่าคิดกระทำการใหญ่ถึงเพียงนี้ ก็อกสั่นขวัญหายไม่อาจปลุกปลอบจิตใจได้

ทั้งหมดหารือเป็นมั่นเหมาะ ก็ขุดหลุมฝังศพทั้งหลายสิบซาก ไป่พอกล่าวว่า "วันหน้าหลังจากขับไล่พวกตาดมองโกลล่าถอย ค่อยขุดโครงกระดูกขึ้นมา นำกลับไปบรรจุฝังอย่างสมเกียรติ"

ทั้งหมดเห็นพ้องด้วย ค่ำคืนนั้นจึงพักค้างแรมในละแวกใกล้เคียง ไป่พอเปิดหีบเสื้อผ้า นำหมวกและอาภรณ์มาให้เหลียงเหวินจิ้งผลัดเปลี่ยน ทั้งสองมิเพียงมีหน้าตาละม้ายเหมือน รูปร่างก็ไล่เลี่ยกัน ดังนั้นสวมหมวกอาภรณ์ได้อย่างเหมาะเจาะ

ไป่พอยังบ่งบอกกฎระเบียบในกองทัพ ตลอดจนพิธีรีตองในวง

ราชการต่อเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งจิตใจไม่อยู่กับตัว เกิดข้อผิดพลาด
อยู่บ่อยครั้ง เป็นเหตุให้ถูกบิดาดุว่าทุบตี เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่าบิด
จะเปลี่ยนเป็นคนละคนในเวลาชั่วข้ามคืน ผลักไสตนเองลงในกองไฟ ใ
ใจทั้งคับแค้นทั้งเคืองขุ่น

คืนนี้ ผ่านไปอย่างวุ่นวาย วันรุ่งขึ้นเดินทางต่อ เหลียงเหวินจิ้งเพิ่
หลบหนี หาข้ออ้างไปอุจจาระปัสสาวะ แต่ไม่ทันหนีไปไกล ก็ถูกบิดาตาม
ตัวกลับมา ตามด้วยการลงโทษสั่งสอน

ถึงแม้ว่าหนีไม่รอด แต่ก็เป็นเหตุให้เสียเวลาไม่น้อย ตวนมู่ฉางเฮ
กับเอี๋ยนกังล้วนหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง ไปพอแหงนมองท้องฟ้าแล้วกล่าวว่า
"วันนี้คงไม่ทันรุดถึงด่านเจี้ยนเหมินกวนแล้ว มิสู้หาสถานที่พักผ่อนก่อน"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังชิงปรบมือสนับสนุน เหลียงเทียนเต๋อถลึงตาใ
ตวาดว่า "เด็กโสโครก หากเจ้าคิดหลบหนีอีก เราจะฟาดขาของเจ้าให้หักไป

เหลียงเหวินจิ้งอดตีฝีปากมิได้ว่า "ฟาดจนหักยิ่งดี"

เหลียงเทียนเต๋องงันวูบหนึ่ง จากนั้นได้คิดว่า หากเด็กน้อยนี้ขาหัก
แผนปลอมตัวเป็นไหวอันอ่องไยมิใช่ล้มเหลวสิ้น จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า
"เจ้ารู้จักดีดลูกคิดรางแก้วนัก เราจะไม่ทำร้ายกระดูกเส้นเอ็น แต่เจ้าต้อง
เจ็บปวดทางร่างกายแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งแค้นใจยิ่ง ถลึงมองบิดา เหลียงเทียนเต๋อเปลือกนอก
ทำท่าดุร้าย ในใจกลับกลัดกลุ้มยิ่ง หวนนึกถึงเด็กน้อยนี้ปรกติโอนอ่อน
ผ่อนตาม ครั้งนี้ทำงานสำคัญ กลับดื้อรั้นยืนกรานถึงเพียงนี้ นึกไปนึกมา
เป็นเพราะตนเองอบรมสั่งสอนไม่เข้มงวด ไม่ได้สอดใส่ความคิดเสียสละ
เพื่อชาติบ้านเมืองแก่มัน เรื่องปลอมตัวนี้ต้องได้รับความร่วมมือจากมัน หาก
บังคับขืนใจ รังแต่เผยพิรุธออกมา

ทั้งหมดเดินทางลงใต้ ระหว่างทางเห็นขุนเขาชะโงกเงื้อม ต้นไม้ไพร
พฤกษ์แน่นขนัด เนื่องด้วยสันเขาเสฉวนสูงตระหง่าน ต้านทานลมเหนือ

เอาไว้ ถึงแม้ว่าทางเหนือต้นไม้เหี่ยวเฉาโรยรา แต่ที่นอกด่านเจี้ยนเหมินกวนยังมีต้นหญ้าเขียวชอุ่ม ต้นไม้ใหญ่รกครึ้ม

เมื่อเข้าเมืองน้อยซีกู่เจิ้ง ดวงอาทิตย์ก็ลาลับกับหลังเขาประจิม ทั้งห้าเห็นโรงเตี๊ยมแต่ไกลจึงรีบรุดไป ยังไม่ทันเข้าประตู เอี๋ยนกังก็ร้องบอกให้ยกสุราอาหารมา

ผู้รับใช้ที่มาต้อนรับตาแหลมคม ดูออกว่าผู้มาไม่ธรรมดา จึงต้อนรับขับสู้อย่างดี ทั้งจุดโคมไฟ เห็นภายในโรงเตี๊ยมมีลูกค้าเจ็ดแปดคน ที่อยู่ติดกับประตูนั่งไว้ด้วยบุรุษสตรีคู่หนึ่ง

บุรุษนั้นมีอายุยี่สิบกว่าปี จมูกงองุ้มเบ้าตาลึก สวมชุดดำราวกับหมึก สีหน้ากระด้างเย็นชาไร้ความรู้สึก ที่เบื้องหน้าจัดวางถุงแพรเนื้อต่วนดำแคบยาวใบหนึ่ง ไม่ทราบบรรจุสิ่งของใด สตรีนั้นเพียงเห็นเงาหลัง ช่างอ้อนแอ้นแช่มช้อย สวมชุดร้อยจีบกระโปรงปักลายดอกโบตั๋น ผมดำขลับใช้ห่วงทองสลักลายบุปผารัดเอาไว้ เผยเห็นช่วงคอที่ขาวผ่องยองใย

สุราอาหารถูกลำเลียงมา ทั้งห้าเดินทางมานาน ล้วนหิวโหยกระหาย ขณะจะดื่มกิน ไป่พอพลันบอกให้ช้าก่อน ล้วงเข็มเงินจากในแขนเสื้อตรวจสอบสุราอาหาร เห็นสีเงินไม่เปลี่ยนแปลง จึงกล่าว "ทั้งหมดเชิญ"

ทุกผู้คนแม้เห็นว่าไป่พอระมัดระวังเกินไป แต่ไม่กล้ากล่าวมากความ ดื่มกินเป็นการใหญ่ ผู้รับใช้พลันยกกล่องเคลือบสีขาวมาใบหนึ่งบอกว่านี่เป็นอาหารพิเศษของทางร้าน พอเปิดฝากล่องออก เห็นเป็นปูขนาดเขื่องสีแดงสดสิบกว่าตัว

ไป่พอล้วงเข็มเงินตรวจสอบดู ค่อยประสานมือกล่าวว่า "**เชียนสุ้ย***เชิญก่อน"

เหลียงเหวินจิ้งตอนอยู่ที่ภูเขาหัวซาน ก็เคยเห็นปูอยู่ตามแม่น้ำลำธาร แต่ไม่เคยรับประทานมาก่อน เห็นปูนึ่งยกก้ามกางขา สีสันสดใส ต้องเหม่อ

---

* แปลตรงตัวว่าพระพันปี เป็นคำเรียกขานท่านย่อง

มองจนซึมเซา หาได้ฟังคำพูดของไป่พอไม่ ไป่พอรีบปรายตาบอกไป่ เหลี
เทียนเต่อจึงลอบยื่นมือออก บิดเนื้อหนังของเหลียงเหวินจิ้งคราหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งร้องโอยออกมา สะกิดความสนใจไปทั่วทั้งโรงเตี๊ย
ไป่พอลอบระบายลมหายใจ กล่าวอีกว่า "เชียนสุ้ยเชิญก่อน"

เหลียงเหวินจิ้งค่อยนึกถึงศักดิ์ฐานะในปัจจุบันของตนเอง ความจริ
คิดไม่สนใจ แต่กลัวถูกบิดาทุบตีอีก จึงหยิบปูตัวหนึ่งส่งเข้าปากไป

รู้สึกว่ากระดองของปูแข็งกระด้าง แทงจนเลือดกบปาก ฝืนใจกลื
ลงไปอย่างยากเย็น สายตายามกวาดมอง เห็นผู้คนหลายสิบคนในโรงเตี๊ย
ถลึงจ้องมองมา สีหน้าทอแววเหลือเชื่อ ในชีวิตมันไม่เคยถูกจ้องมองเช่นนี้
สร้างความกระดากยิ่ง

พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสกล่าวด้วยสำเนียงทางเหนือว่า "ศิษย์พี่
ที่แท้ปูรับประทานเช่นนี้"

เหลียงเหวินจิ้งกวาดตามอง เห็นสตรีสวมกระโปรงร้อยจีบนั้นเหลียว
หน้ามา สายตาทั้งสี่ข้างพอประสบพบกันเหลียงเหวินจิ้งรู้สึกทรวงอกขัดข้อ
แทบหายใจไม่ออก เบิ่งตาจ้องจับบนใบหน้านาง ไม่สามารถรั้งกลับมาอีก

เหลียงเทียนเต่อเห็นบุตรชายเหม่อลอยซึมเซา บังเกิดความ
ประหลาดใจอยู่บ้าง มองตามสายตาของมัน เห็นสตรีนางนั้นมีอายุเพียง
สิบหกปี ใบหน้ารูปแตงสีขาวอมแดง จมูกเชิดขึ้นเล็กน้อย คิ้วเรียวโค้งจรด
จอน ตากลมโตทั้งคู่ดำขลับสุกใส เหลียงเทียนเต่อลอบขุ่นเคืองในตัวบุตร
ชาย คิดลงมือสั่งสอน แต่ติดขัดที่อยู่ท่ามกลางผู้คนหมู่มาก ได้แต่สะกด
กลั้นกลืนไว้

หญิงสาวนั้นคาดว่ามีรูปโฉมงดงาม ถูกจ้องมองจนชาชิน จึงไม่ถือ
สาหาความ เพียงเผยอยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มนี้งามหยาดเยิ้ม สร้างความดื่น
ตะลึงแก่เหลียงเหวินจิ้ง จนศีรษะมึนงงตาลายพร่าพราย

ไป่พอที่ด้านหลังชมดูจนครุ่นคิดขึ้น *'เด็กหญิงนางนี้งามอย่างมี*

*อาถรรพณ์ หญิงสาวในแดนจงหยวน (ภาคกลางของประเทศ) ไหนเลยมีผิวพรรณขาวผ่องปานเย้ยหิมะเช่นนี้ แสดงว่าเป็นสตรีชนชาติหูแดนซีอวี้**

ขณะครุ่นคิด บุรุษชุดดำนั้นพลันเหลียวหน้ามา สายตาคมวาวราวมีดดาบ แทงใส่ใบหน้าเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งคล้ายพลัดตกไปในถ้ำน้ำแข็ง เลือดลมทั่วร่างกลายเป็นเย็นเฉียบ รีบก้มศีรษะลง บุรุษชุดดำกลับขมวดคิ้วดกหนา ดวงตาฉายแววประหลาดใจ

หญิงสาวนั้นยิ้มอีกครา กล่าวกับเหลียงเหวินจิ้งว่า "หน้าโง่ ยกปูในกล่องให้ข้าพเจ้าสักตัวได้หรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งมุ่งมาดปรารถนาอยู่แล้ว ขณะจะใช้ตะเกียบคีบให้ บุรุษชุดดำพลันกล่าวว่า "**อี๋หลิง**** อย่าได้วุ่นวายแล้ว ท่านก็สั่งอาหารนี้เช่นกัน"

เหลียงเหวินจิ้งกวาดตามอง เห็นบนโต๊ะของพวกมันก็มีปูกล่องหนึ่ง สร้างความงุนงงสงสัยอยู่บ้าง

หญิงสาวนั้นเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "นี่ไม่เหมือนกัน ปูของพวกเราต้องแกะกระดองออกค่อยรับประทาน ปูของพวกมันกลับรับประทานทั้งตัว"

บุรุษชุดดำขมวดคิ้ว คิดกล่าวแต่แล้วกลั้นกลืนไว้ ผู้รับใช้รีบยิ้มประจบกล่าวว่า "แม่นางเข้าใจผิดแล้ว ปูความจริงต้องแกะกระดองออก เพียงแต่...เพียงแต่วิธีรับประทานของนายท่านนี้ไม่เหมือนใคร"

หญิงสาวนั้นไม่ยอมเชื่อ ลุกขึ้นเดินชดช้อยมาถึงข้างโต๊ะของเหลียงเหวินจิ้ง ยื่นมือหยิบปูตัวหนึ่งโดยไม่เกรงอกเกรงใจ ส่งเข้าปากกัดเพียงครึ่งคำ พลันขมวดคิ้ว ตบหน้าเหลียงเหวินจิ้งฉาดหนึ่ง กล่าวว่า "สุกรโง่นี่รับประทานได้หรือ?"

---

* ภาษาซีจิ้งอ่านว่าโซฮก หมายถึงแว่นแคว้นต่างๆ ทางภาคตะวันตก

** แม่สตรีตัวร้ายขนมหยก

เหลียงเหวินจิ้งถูกตบจนงุนงง ปรากฏรอยฝ่ามือสีแดงจางๆ อยู่บนใบหน้ามัน ทั้งหมดล้วนแตกตื่นเดือดดาล เอี๋ยนกังตบโต๊ะตวาดว่า "โจรผู้นี้รับประทานสิ่งของยังตบตีผู้คน ในโลกไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้?"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าผู้นี้ยามตบตีผู้คน ไม่เคยถือเหตุผลมาก่อน"

ไม่ทันขาดคำ พลิกฝ่ามือผุดผ่องตบใส่ใบหน้าเหลียงเหวินจิ้งอีกครั้งนี้เหลียงเทียนเต๋อระวังป้องกันอยู่ก่อน พลันผุดลุกขึ้น ยื่นมือคว้าไปข้อมือหญิงสาวนั้น

หญิงสาวนั้นยิ้มเล็กน้อย ขยับข้อมือเล็กน้อย นิ้วทั้งห้าคล้ายกลุ่มควันรวมตัว ปาดใส่ข้อมือเหลียงเทียนเต๋อ เหลียงเทียนเต๋อรู้สึกครึ่งซีกร่างชาวูบ ไม่อาจใช้กำลังได้ ได้ยินเสียงฉาดเหลียงเหวินจิ้งถูกตบใส่อีกครา

เหลียงเทียนเต๋อตวาดว่า "นางปีศาจท่านกล้า?" พลางตวัดมือตบใส่ใบหน้าหญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นหัวร่อฮิฮะ หาหลบหลีกไม่ เพียงยกมือป้องอกไว้ เหลียงเทียนเต๋อลงมือถึงกลางคัน เห็นหญิงสาวนั้นแย้มยิ้มดุจบุปผาบาน ฉุกคิดว่าหากฝ่ากรอยนิ้วทั้งห้าอยู่บนใบหน้านี้ นับเป็นบาปหนานัก จึงใจอ่อนลงยกมือขึ้น เปลี่ยนจากตบฟาดเป็นกระชากดึงมุ่นมวยผมของนาง

พริบตาที่เปลี่ยนกระบวนท่า นิ้วทั้งห้าของหญิงสาวนั้นพลันคล้ายออกราวกล้วยไม้เบ่งบาน เหลียงเทียนเต๋อปวดแปลบที่ฝ่ามือ รีบหดมือกลับ เห็นใจกลางฝ่ามือเพิ่มรูโลหิตห้ารู โลหิตไหลซึมออกมา

หญิงสาวนั้นหัวร่อคิกคัก กล่าวว่า "เฒ่าชรา ความจริงคิดทำลายมือของท่านหนึ่งข้าง ดีที่ท่านเปลี่ยนกระบวนท่าแต่กลางคัน"

เหลียงเทียนเต๋อค่อยทราบว่าหากมิใช่ตนเองนึกเวทนา ยกแขนเปลี่ยนกระบวนท่า ฝ่ามือข้างนี้คงต้องถูกนิ้วทั้งห้าของนางทะลวงทะลุกลายเป็นใช้การไม่ได้ ยามนั้นทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขณะจะโถมออกไป

พลันแหงนพักจิบเล่มหนึ่งขวางหน้าไว้ ได้ยินไปพอกล่าวว่า "เหลียงเซียนเซิงอย่าได้วู่วาม ผู้มาเป็นคนของสำนักวารีดำ"

คำพูดพอกล่าว ทั้งหมดล้วนหน้าเปลี่ยนสี หญิงสาวนั้นกลอกตาคู่งาม เอียงคอมองดูไปพอ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "คนเล่าเรียนหนังสือที่แท้ท่านรู้จักวิชาฝีมือของข้าพเจ้า"

ไปพอผงกศีรษะกล่าวว่า "**วิชาหยูอี๋ช่วนหมอโซ่ว** *(หัตถ์มารแปลงสมปรารถนา)* มีชื่อเสียงเกริกไกร เราไหนเลยกล้ามีตาแต่ไร้แวว?"

หญิงสาวนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า "อย่างนั้นท่านคงเคยได้ยินชื่ออาจารย์เราแล้ว?"

ไปพอทอดถอนใจกล่าวว่า *"วารีดำเชี่ยวกรากชะล้างทั่วทั้งแผ่นดิน เราย่อมเคยได้ยินมา"*

หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มพริ้งพราย หันไปกล่าวกับบุรุษชุดดำว่า "ศิษย์พี่ ท่านกล่าวถูกต้อง ท่านอาจารย์มีชื่อเสียงโด่งดังจริงๆ"

บุรุษชุดดำกล่าวด้วยความถือดี "นั่นย่อมแน่นอน"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวกับไปพอว่า "ท่านอาจารย์เคยบอกว่าผู้ใดล่วงเกินพวกเราจะให้มันเห็นดี แต่เห็นแก่ท่านได้ยินชื่ออาจารย์เรา ครั้งนี้จะปล่อยปละละเว้นพวกท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งอดกล่าวมิได้ว่า "ผู้ใดล่วงเกินท่าน? เป็นท่านตบตีผู้คนชัดๆ"

หญิงสาวนั้นเงื้อหมัดขึ้น แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านอาจารย์บอกว่าผู้คนทั่วหล้าข้าพเจ้าคิดทุบตีผู้ใดก็ทุบตีผู้นั้น ท่านไม่ยอมรับนับถือ พวกเราต่อยตีกันใหม่"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังคำ "ต่อยตี" ก็นึกขลาดเขลา พึมพำว่า "อาจารย์ท่านหาใช่ฮ่องเต้ไม่"

หญิงสาวนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "แม้แต่กษัตริย์มองโกล

อาจารย์เราก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา"

ในสายตาเหลียงเหวินจิ้ง กษัตริย์มองโกลถือว่าสูงสุดแล้ว พอหญิงสาวนั้นกล่าวเช่นนี้ ถึงกับถูกสะกดจนระย่นย่อ ไปพอกลับยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "กษัตริย์มองโกลไม่นับเป็นอย่างไร **เซียวเหล่าไกว้** *(เฒ่าประหลาดแซ่เซียว)* ย่อมไม่เห็นอยู่ในสายตา"

หญิงสาวนั้นเห็นว่าไปพอกล่าวถูกอกถูกใจนาง จึงกล่าว "นับว่าท่านรู้สถานการณ์ แต่คำ *'เซียวเหล่าไกว้'* มิใช่ให้ท่านเรียกหาได้ ครั้งนี้ไม่เป็นไร ครั้งหน้าต้องเรียก**เซียวแหยแหย** *(ท่านปู่เซียว)* หรือเซียวจุ่น *(ปู่ทวดเซียว)*"

ไปพอยิ้มเล็กน้อย ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "ได้ยินทราบว่าท่านทั้งสองไม่ประกาศศักดาอยู่ทางเหนือ มายังเมืองน้อยนี้ทำอะไร?"

หญิงสาวนั้นไร้เล่ห์มารยา จึงตอบโพล่งว่า "ศิษย์พี่มาฆ่าคน ข้าพเจ้ามาชมดูความสนุกสนาน..."

ไม่ทันกล่าวจบ บุรุษชุดดำแค่นเสียงอย่างเย็นชา สอดคำขึ้น "ศิษย์น้อง ท่านกล่าวพอแล้ว"

หญิงสาวนั้นเชิดปากน้อยๆ กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านมิให้ข้าพเจ้ากล่าว ข้าพเจ้าพานจะกล่าว ท่านมิใช่มาฆ่าคนหรือ? ถึงแม้คิดฆ่าไหวอันอ๋องอะไรนั่น ไยต้องไปลอบฆ่าด้วย หรือว่ากลัวข้าพเจ้าเห็นเพลงดาบของท่าน?"

ตอนนั้นผู้มาดื่มกินหนีหายไปจนหมดสิ้น ผู้รับใช้กับเถ้าแก่โรงเตี๊ยมซ่อนตัวอยู่หลังคอกเสมียน พอฟังหญิงสาวนั้นกล่าวเช่นนี้ ล้วนแตกตื่นจนปัสสาวะราดออกมา เหลียงเหวินจิ้งก็ตัวสั่นงันงก มองไปที่ประตู ครุ่นคิดว่าจะหนีเอาชีวิตรอดอย่างไร

สีหน้าไปพอแปรเปลี่ยนกลับกลาย พลันทอดถอนใจกล่าวว่า "แม่

นางไม่ทราบว่าศิษย์พี่ท่านใช้เพลงดาบใด?"

หญิงสาวนั้นพอได้ยินผู้คนถามไถ่ ก็กล่าวโดยไม่ปิดบังว่า "เพลงดาบของศิษย์พี่เราเรียกว่า**ชิวหลอเมี่ยซื่อเตา** *(ดาบอสูรล้างโลกหล้า)* ทั่วทั้งแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน หากเขาคิดฟันลำคอท่าน จะไม่กระทบถูกปลายคางท่าน หากคิดเชือดใบหูท่าน รับรองไม่กระทบถูกใบหน้าท่าน หากต้องการกรีดเป็นบาดแผลยาวหนึ่งนิ้ว จะไม่เพิ่มหรือลดลงแม้สักครึ่งหุน..."

บุรุษชุดดำพลันวางถ้วยสุราในมือลง หยิบฉวยถุงแพรเรียวยาวบนโต๊ะขึ้นมา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "อี้หลิง เริ่มคล้อยตึกแล้ว ท่านกลับห้องพักไปก่อน"

หญิงสาวนั้นเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "ไฉนให้ข้าพเจ้ากลับไปคนเดียว?"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า "เรามีเรื่องต้องกระทำ พอเสร็จเรื่องจะกลับไป"

หญิงสาวนั้นแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "เรื่องใดไม่อาจพบพานคนไม่ให้ข้าพเจ้าชมดู?"

บุรุษชุดดำไม่ทันตอบคำ ไป่พอทอดถอนใจคำหนึ่งกล่าวว่า "แม่นางท่านเปิดโปงความลับของศิษย์พี่ท่าน มันย่อมต้องฆ่าคนปิดปากแล้ว"

หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เขากล้าฆ่าข้าพเจ้า? เฮอะ ข้าพเจ้าจะให้เขาเห็นดีกัน"

ไป่พอหัวร่อออกมา กล่าวว่า "มันย่อมไม่ฆ่าท่าน แต่นอกจากแม่นางแล้ว ทุกคนในที่นี้มันจะไม่ปล่อยปละละเว้นแม้สักคนเดียว"

หญิงสาวนั้นหันไปถามไถ่บุรุษชุดดำ บุรุษชุดดำแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "มิผิด ผู้ที่ได้ยินคำพูดของท่านต้องตายหมดสิ้น"

หญิงสาวนั้นปรบมือกล่าวว่า "วิเศษแท้ ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้เห็นการฆ่าคนแล้ว" นางกลับยึดถือเรื่องการฆ่าคนเป็นความสนุกสนานประการหนึ่ง

บุรุษชุดดำขมวดคิ้วกล่าวว่า "ศิษย์น้อง ท่านยังคงกลับห้องไป เรื่อง

ฆ่าคนชุลมุนวุ่นวาย ไม่มีอันใดน่าดู"

หญิงสาวนั้นย่อมไม่ยินยอม ได้ยินไปพอกล่าวว่า "แม่นาง ศิษย์พี่ท่านยามฆ่าคนทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน ไม่ว่าคู่มือมีมากน้อยเท่าใด ชั่วพริบตาก็ฆ่าหมดสิ้น ไม่มีอันใดน่าดูจริงๆ แต่ว่าถึงแม้มันเป็นผู้ชำนาญการฆ่าคน บางครั้งยังฆ่าคนผิด"

บุรุษชุดดำตาสาดประกายเจิดจ้า จับจ้องมองมัน ไปพอกล่าวล้อ สีหน้าเป็นปรกติว่า "เมื่อวานท่านฆ่าคนรวดเดียวยี่สิบสามคน นับว่าร้ายกาจนัก น่าเสียดายคนที่คิดฆ่าที่สุดไม่อยู่ในจำนวนนั้น"

บุรุษชุดดำกวาดตามอง สุดท้ายจ้องจับบนใบหน้าเหลียงเหวินจิ้ง ขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น *'ในผู้คนที่ฆ่าเมื่อวาน มีคนผู้หนึ่งหน้าตาคลับคล้ายเด็กน้อยนี้ หรือว่ามีเลศนัย?'*

เห็นไปพอหมุนตัวไป ประสานมือต่อเหลียงเหวินจิ้ง กล่าวว่า "เมื่อคืนเหล่าองครักษ์ตายใต้เงื้อมมือคนผู้นี้ ขอไหวอันอ๋องมีพระบัญชา ให้ไปพอฆ่าคนผู้นี้ ทวงถามความยุติธรรมให้กับผู้ตาย"

หญิงสาวนั้นพอฟัง ต้องถลึงตาใส่เหลียงเหวินจิ้ง ร้องว่า "ที่แท้ท่านเป็นเจ้าสุนัขไหวอัน"

เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามิใช่สุนัขไหนเลยเป็นเจ้าสุนัข?"

หญิงสาวนั้นถูกย้อนถามจนงงงันวูบหนึ่ง ได้แต่กล่าวว่า "ศิษย์พี่คน ที่ท่านฆ่าเมื่อวานใช่เป็นตัวปลอมหรือไม่?"

บุรุษชุดดำผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า "สนใจไยกันว่าเป็นตัวจริงหรือแปลกปลอม ฆ่าอีกเที่ยวหนึ่งก็หมดเรื่องสิ้นราว"

หญิงสาวนั้นชิงกวัดแกว่งสองมือ โถมใส่เหลียงเหวินจิ้ง สร้างความแตกตื่นแก่เหลียงเหวินจิ้งจนหนีหัวซุกหัวซุน

ไปพอยิ้มเล็กน้อย ถลันเข้าขัดขวาง มือซ้ายเสียบพัดจีบไว้ที่ข้างเอว มือขวากราดฟาดใส่หัวไหล่นาง หญิงสาวนั้นร้องคำ "มาได้ประเสริฐ" พลัน

พุ่งวนอยู่รอบกายไป่พอ ร่ายรำฝ่ามือทั้งสองบัดเดี๋ยวคล้ายเทพอสูรแปลงร่าง บัดเดี๋ยวคล้ายพุทธองค์คืบบุปผา เงาฝ่ามือคล้ายปรอทสาดเทแทรกซึมเข้าไปทุกแห่งหน ไป่พอคล้ายเรือน้อยกลางระลอกคลื่น ถูกกระแสคลื่นพัดพาไปโดยไม่อาจควบคุมบังคับได้

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า "**ไป่เซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ไป่)* สู้แพ้แล้ว"

เหลียงเทียนเต๋อสั่นศีรษะ กล่าวว่า "ไม่แน่นัก ฝ่ามือของหญิงสาวนั้นไม่อาจคุกคามเข้าไปในรัศมีหนึ่งเชียะของมัน"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งชำเลืองมองบุรุษชุดดำ เห็นมันยืนมือไพล่หลัง ชมดูอย่างปลอดโปร่งต้องครุ่นคิด *'ไป่เซียนเชิง ถูกหญิงสาวนั้นกักตัวไว้ แม้ไม่ปรากฏลางแพ้ แต่หากบุรุษชุดดำสอดมือเข้าไป ไหนเลยต้านทานได้?'*

บุรุษชุดดำชมดูชั่วขณะพลันกล่าวว่า "ศิษย์น้อง คนผู้นี้ใช้ออกด้วย**วิชาซูหนีไก่จื่อจ่าง** *(ฝ่ามือเมล็ดพันธุ์ผักเขาสุเมรุ)* ยามปล่อยออกคล้ายเขาสุเมรุ ยามรั้งเข้าเช่นเมล็ดพันธุ์ผัก หากท่านไม่อาจบุกเข้าไปในวงเมล็ดพันธุ์ผักรัศมีหนึ่งเชียะ เกรงว่าต้องเป็นฝ่ายแพ้"

ขณะกล่าว วงเมล็ดพันธุ์ผักของไป่พอแผ่ขยายออกเป็นสองเชียะ หญิงสาวนั้นรู้สึกมีพลังกดดันเพิ่มพูน กระบวนท่าเริ่มสะดุดติดขัด เพียงชั่วพริบตาพลังฝ่ามือของไป่พอพองตัวดุจเขาสุเมรุ หญิงสาวนั้นไม่อาจต้านทานรับได้ หงายร่างตีลังกาออกไป

บุรุษชุดดำตวาดว่า "อี้หลิง ท่านถอยห่างไป"

หญิงสาวนั้นกระชากเสียงว่า "**เซียวเหลิ่ง*** หากท่านกล้าสอดมือเข้าช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านอีก"

นางพอแบ่งแยกสมาธิกล่าววาจา ก็ถูกพลังฝ่ามือเขาสุเมรุล้อมกักไว้ รู้สึกมีเลือดลมประดังขึ้นมา อดร้องอุทานออกมามิได้

---

* เซียวเป็นแซ่ เหลิ่งแปลว่าเย็นชา

เสียงร้องอุทานพอดัง ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายสีครามวูบขึ้นแวบหนึ่ง พลังดาบคล้ายธารสวรรค์แตกเป็นช่อง ทะลักหลั่งเข้ามา แสงไฟรอบข้างสลัวลง เสียงดังของโลหะปะทะกัน สุ้มเสียงดังยาวนาน พอกระทบโสตผู้คน สร้างความอึดอัดขัดข้อง

หญิงสาวนั้นรอจนสุ้มเสียงขาดหาย แสงไฟก็สว่างไสวขึ้นมาใหม่ ค่อยระงับขวัญอันแตกตื่น เพ่งตามองเห็นไปพอมือถือพัดจีบ ยืนประจันหน้ากับเซียวเหลิ่ง เว้นระยะห่างกันหนึ่งวา

ในมือบุรุษชุดดำเพิ่มดาบยาวสีครามวาววับเล่มหนึ่ง ปากตวาดว่า "ฝ่ามือเมล็ดพันธุ์ผักเขาสุเมรุนับเป็นอย่างไรได้ เราผู้แซ่เซียวสามารถทำลายในดาบเดียว"

หญิงสาวนั้นรับฟังจนน้ำตาคลอเบ้า ร้องว่า "ประเสริฐ ข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้ ท่านใช้เพียงดาบเดียว เข้าใจว่ายอดเยี่ยมนักหรือ?"

บุรุษชุดดำซึ่งมีนามเซียวเหลิ่งไม่ทันอธิบาย หญิงสาวนั้นก็ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา วิ่งปราดออกจากประตูโรงเตี๊ยมไป

เซียวเหลิ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า "คนใช้พัดจีบ ท่านเป็นศิษย์ของโชงหยู *(บัณฑิตขันแค้น)*?"

ไป๋พอผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน เซียวเหลิ่งกล่าวว่า "เมื่อคืนท่านไม่อยู่ด้วย ไม่เช่นนั้นเราต้องเปลืองมือเปลืองเท้าไม่น้อย"

ไป๋พอเม้มริมฝีปากไม่ตอบคำ เซียวเหลิ่งพลันสอดดาบคืนฝัก กล่าวว่า "เราสองต่อสู้กัน ภายในร้อยกระบวนท่ายากพิสูจน์ผลแพ้ชนะ วันนี้ยังคงเลิกราแต่เพียงนี้" พลางกวาดมองเหลียงเหวินจิ้งแวบหนึ่ง ดวงตาทอประกายดุร้ายอำมหิต พลันก้าวเท้าออก คนก็ออกนอกโรงเตี๊ยม เคลื่อนไหวราวปักษาราตรี หายลับกับม่านวิกาล

ทั้งหมดเหม่อมองเซียวเหลิ่งจากไป ตวนมู่ฉางเกอกล่าวด้วยความหวั่นวิตกว่า "ไปเซียนเชิง ไม่ฆ่าคนผู้นี้ เกรงว่าเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด"

ไป่พอฝืนยิ้มออกมา ได้ยินเสียงตัง พัดจีบของมันปรากฏชี่พัดที่หลอมจากเหล็กกล้าร่วงลงมาสองชี่ ไป่พอทอดถอนใจกล่าวว่า "คิดฆ่าคนผู้นี้มิใช่เรื่องง่ายดาย"

เหลียงเทียนเต๋อขมวดคิ้ว กล่าวว่า "ไป่เซียนเซิง คนผู้นี้เมื่อร้ายกาจถึงเพียงนี้ ท่านไฉนบอกว่าลูกเราเป็นไหวอันอ๋อง ผลักไสมันอยู่ในห้วงอันตราย?"

ไป่พออธิบายว่า "มีเหตุผลสองประการ หนึ่ง คนผู้นี้ถูกพวกเราเปิดเผยศักดิ์ศรี ยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ สอง หากปล่อยให้มันทราบข่าวการตายของไหวอันอ๋อง จะส่งผลเสียต่อพวกเรา มันเมื่อถูกใช้สอยมา พานดำเนินแผนซ้อนแผน ให้มันส่งข่าวไหวอันอ๋องยังไม่ตายถึงหูฝ่ายตรงข้าม จะได้สร้างความกริ่งเกรงแก่พวกมัน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า "เหลียงเซียนเซิงมิต้องเป็นห่วง ตราบใดที่เราไป่พอยังมีลมหายใจอยู่ จะคุ้มครองความปลอดภัยของสหายน้อยถึงที่สุด"

เหลียงเทียนเต๋อเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่ตอนนี้เฉกเช่นขี่บนหลังเสือ ไม่อาจเลิกราแต่กลางคัน เอี๋ยนกังก็ตวาดเรียกผู้รับใช้โรงเตี๊ยม ให้มันจัดหาห้องพิเศษสำหรับพักผ่อน

ไป่พอกลัวว่าบุรุษชุดดำเซียวเหลิ่งไปแล้วย้อนกลับมา จึงสั่งให้ทั้งหมดพักรวมกัน จะได้ดูแลกันและกัน มันกับตวนมู่ฉางเกอนอนห้องด้านนอก หากศัตรูบุกรุก จะได้ร่วมต้านทาน เอี๋ยนกังกับเหลียงเทียนเต๋ออยู่ห้องด้านใน คอยเฝ้าควบคุมเหลียงเหวินจิ้ง

ต่อจากนั้นไป่พอกับเหลียงเทียนเต๋อเรียกตัวเหลียงเหวินจิ้งมา แจกแจงคุณธรรมส่วนรวม หวังให้มันยอมร่วมมือด้วย มิคาดเด็กน้อยนี้อ้าปากหาว ดวงตาแฝงแววเบื่อหน่ายรำคาญ ไป่พอพลันล้วงป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือครึ่งตัวนั้นออกมา กล่าวว่า "น้องเรา วันนี้ท่านเมื่อปลอมตัวเป็นไหวอันอ๋อง ก็กระทำถึงที่สุด ป้ายอาญาสิทธิ์นี้ขอมอบต่อท่านแล้ว"

กล่าวจบก็ส่งป้ายอาญาสิทธิ์นี้ให้แก่เหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเทียนเต้อห้ามปรามว่า "ไม่ได้ ของสำคัญเช่นนี้ไหนเลยมอบต่อคนไร้ความสามารถผู้นี้ได้?"

ไป๋พอสั่นศีรษะกล่าวว่า "ตอนนี้ ศัตรูจากสำนักวารีดำซุ่มอยู่ด้านร้าย เราไม่ทราบมีชีวิตไปถึงเมืองเหอโจวหรือไม่ หากว่าเราแพ้พ่ายตกตาย พวกท่านสองพ่อลูกต้องหนีเอาชีวิตรอด ไปถึงเมืองเหอโจวให้จงได้"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ต้องการรับผิดชอบ รีบกล่าวว่า "หากไป่เซียนเซิงเพลี่ยงพล้ำ ข้าพเจ้าฝีมือต่ำต้อยคงไม่มีชีวิตเช่นกัน เสือหยกครึ่งตัวนี้ยังคงให้ไป่เซียนเซิงเก็บรักษาไว้"

ไป๋พอโบกมือกล่าวว่า "เราเพียงเป็นเบี้ยตัวเล็กๆ หากคิดพลิกสถานการณ์ ต้องพึ่งพาน้องเรา มีคำกล่าวไว้ *'หากขอร้องผู้คน แม้พันหมื่นก็ยอมมุ่งไป'* ทั้งที่ทราบว่าทำไม่ได้ยังคิดกระทำ จึงเป็นผู้กล้าที่แท้จริง ขอเพียงน้องเรานึกถึงชาติบ้านเมือง จะกลับกลายจากร้ายเป็นดี ส่วนยอดฝีมือสำนักวารีดำทั้งสองนั้น เราแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ไม่ปล่อยให้พวกมันทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นมันกล่าวอย่างจริงจัง ยามอับจนปัญญา ได้แต่ซุกเก็บป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือไว้อย่างมิดชิด จากนั้นทั้งหมดค่อยแยกย้ายเข้านอน

เหลียงเหวินจิ้งนอนอยู่บนเตียง ไม่ทราบเพราะเหตุใด หัวงสมองปรากฏภาพเงาร่างหญิงสาวนั้น ถึงแม้พบกันช่วงสั้นๆ แต่ทุกรอยยิ้มรอยแย้มล้วนตราตรึงอยู่ในหัวใจ ไม่อาจลืมเลือนได้ จากนั้นหวนนึกถึงหญิงสาวนั้นกับตนเองเป็นศัตรูมิใช่มิตร เพียงคิดใคร่ฆ่าตนเอง พลอยนึกแค้นไป๋พอขึ้นมา หากมิใช่คนผู้นี้คิดอ่านวางแผน ตนเองก็ไม่ต้องปลอมตัวเป็นใหวอันอ๋อง แต่พอนึกย้อนกลับมา หากไม่ได้ปลอมตัวเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย คงไม่พบกับหญิงสาวนั้นแล้ว

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตมันที่หลงรักอิสตรี ดังนั้นพลิกตัวไปมายากข่มตาหลับลง ต้องครุ่นคิด *'คนโบราณมีว่าไว้ แม้นหวังมิได้ครอง ตอนตื่นยามหลับนอน คิดควญเฝ้าอาวรณ์ พลิกย้อนกลับอยู่ไปมา'** คาดว่าคงมีสภาพเช่นนี้เอง น่าเสียดายผู้อื่นแม้คิดถึง สุดท้ายได้นงคราญมาเคียงครอง ส่วนเรากับหญิงสาวนั้นจากกันครั้งนี้ ไม่ทราบยังมีโอกาสพบกันหรือไม่?

ขณะเศร้าสะท้อนใจ พลันรู้สึกมีกลิ่นอายขุมหนึ่ง กดคุกคามใส่จมูกปาก เหลียงเหวินจิ้งลืมตาเล็กน้อยเห็นหน้าเตียงยืนไว้ด้วยเงาดำสายหนึ่ง ดูจากเค้าใบหน้าคนผู้นี้ กลับเป็นเอี๋ยนกัง

ดวงตาเอี๋ยนกังบัดเดี๋ยวเจิดจ้าบัดเดี๋ยวมืดสลัวลง คล้ายรีรอลังเลยากตกลงใจ สุดท้ายตาทอประกายดุร้าย ยื่นมือลูบมาที่หน้าอกของมัน เหลียงเหวินจิ้งสั่นกระตุกคราหนึ่ง ร้องอุทานพลางผุดลุกขึ้น

เอี๋ยนกังคิดไม่ถึงว่ายามสี่แล้ว เหลียงเหวิงจิ้งยังไม่หลับไหล ยามแตกตื่นจนลนลานพลันคว้าใส่ใต้ซอกแขนของมัน เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกปวดแปลบแสบร้อน ต้องรวบมือกำเป็นหมัดแล้วต่อยใส่ใบหน้าเอี๋ยนกัง ต่อยจนเอี๋ยนกังปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

เหลียงเหวินจิ้งพอร้องออกมา ผู้คนภายในห้องล้วนสะดุ้งตื่นขึ้น เหลียงเทียนเต๋อกระโดดขึ้นจากเตียง ใช้วิชาคว้าจับกดร่างเอี๋ยนกังลงบนเตียง ไป่พอกับตวนมู่ฉางเกอถลันเข้าห้อง พอเห็นเช่นนั้นล้วนงงงันวูบใหญ่

ตวนมู่ฉางเกอจุดตะเกียงน้ำมัน เหลียงเทียนเต๋อยังกดร่างเอี๋ยนกังไว้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านลับๆ ล่อๆ อยู่ข้างเตียงเราทำอะไร?"

เอี๋ยนกังแก้ต่างว่า "เราเห็นผ้าห่มมันหลุดลุ่ยจึงช่วยดึงขึ้นมาให้กับมัน"

ไป่พอก็กล่าวว่า "เหลียงเซียนเซิง เกรงว่าเป็นการเข้าใจผิดกัน"

เหลียงเทียนเต๋อแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เข้าใจผิดยังพอทำเนา กลัวว่า

---

* ข้อความบางตอนในบทกวีที่ซื่อกวนจุย ปรากฏอยู่ในกวีนิพนธ์ซีซิง

คนผู้นี้เป็นไส้ศึกที่ผู้อื่นส่งมา คิดขโมยป้ายอาญาสิทธิ์"

เอี๋ยนกังตวาดคำ "ผายลม" เหลียงเทียนเต๋อเพิ่มกำลังกดลง เอี๋ยนกัง ต้องแค่นเสียงครวญครางออกมา ไป๋พอสั่นศีรษะกล่าวว่า "เหลียงเซียนเซิง ตอนนี้ต้องการใช้คน อย่าได้ปรักปรำคนดี เช่นนี้เถอะ จับมันมัดเอาไว้ พรุ่งนี้ค่อยสอบปากคำ"

เหลียงเทียนเต๋อสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้ วันนี้ต้องเค้นถามให้กระจ่าง"

จากนั้นหาเชือกมามัดตัวเอี๋ยนกัง สอบปากคำอย่างละเอียด แต่ไม่ว่าทั้งหมดคาดคั้นอย่างไร เอี๋ยนกังยืนกรานว่าช่วยดึงผ้าห่มให้แก่เหลียงเหวินจิ้ง หามีเจตนาอื่นไม่

เหลียงเหวินจิ้งทราบว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ แต่ตนไม่ช่างเจรจา ไม่ทราบเปิดโปงมันอย่างไร รู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ หาข้ออ้างปลดทุกข์เบา ออกมานั่งที่ถังอุจจาระครู่หนึ่ง เห็นหลังคาห้องเกิดรอยแตก แสงจันทร์ สาดลอดลงมา

เหลียงเหวินจิ้งใจเต้นตุมตาม เหลียวมองผู้คนที่ห้องด้านในยังเค้น ถามเอี๋ยนกัง ไม่สนใจตนเอง จึงย่องฝีเท้าไปเปิดหน้าต่างออก เห็นเดือน เสี้ยวดังคมเคียว แขวนอยู่บนยอดไม้ หนอนแมลงร้องเบาๆ ราวกับเสียง ทอดถอนใจ บนท้องถนนว่างเปล่าไร้ผู้คน

เหลียงเหวินจิ้งมุดออกนอกหน้าต่าง รูดตัวลงไปตามต้นเสา รูดลง ถึงกลางคัน กระเบื้องหลังคาบังเกิดเสียงดังเบาๆ หัวใจต้องสั่นสะท้านพลาด ท่าพลัดตกลงไป เจ็บปวดจนแทบร่ำร้องออกมา

รอจนคืบคลานขึ้นมา ทางหนึ่งนวดเฟ้นก้น ทางหนึ่งเงยหน้ามอง หลังคาห้อง เห็นเป็นแมวดำตัวหนึ่ง ต้องด่าทอในใจ *'เดรัจฉานเจ้าก็ข่มเหง เรา'* ยามนี้มันไม่ต้องการเป็นตัวปลอมที่เคราะห์ร้าย ไม่คำนึงว่าหลังจาก หลบหนีจะไปยังแห่งหนใด เพียงรู้สึกว่าฟ้ากว้างไพศาล เส้นทางทอดยาว ไกล สามารถท่องไปตามอำเภอใจ

เหลียงเหวินจิ้งวิ่งออกนอกเมือง ยังไม่วางใจวิ่งเตลิดเข้าป่าเขา จวบจนถึงข้างลำธารสายหนึ่ง คาดว่าบิดาไม่อาจตามทันค่อยหยุดยั้งลง รู้สึกตัวเบาสบาย ต้องหัวร่อฮาฮาด้วยความสบใจ

หัวร่อไม่กี่ครา พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงหัวร่อคิก คนผู้หนึ่งกล่าวว่า "ท่านอยู่ที่นี่หรือ? อย่างนั้นวิเศษแท้"

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบเหลียวหน้ามอง เห็นผู้มาตาเป็นประกายสองข้างแก้มแดงสดใส คือ หญิงสาวนั้นเอง สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า "ท่าน...ท่าน...ท่าน..."

หญิงสาวนั้นเห็นมันหน้าแดงก่ำ ไม่อาจกล่าววาจาอื่นได้ ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นอย่างไร? พบพานข้าพเจ้าไม่กลัวหรือไร? ยังมิรีบหนีอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งพอพบเห็นนาง สองเท้าคล้ายถูกตรึงติดกับพื้น ไหนเลยก้าวขาออกได้ ปากตะกุกตะกักว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไยต้องกลัวท่าน?"

หญิงสาวนั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ท่านกล้าไม่กลัวข้าพเจ้า?" พลางตวัดมือขึ้น เสียงฉาดเมื่อใบหน้าเหลียงเหวินจิ้งเพิ่มรอยฝ่ามือสีแดงอีกข้างหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งเจ็บปวดจนแทบหลั่งน้ำตาออกมา สองตาจับจ้องมองมือของนาง หญิงสาวนั้นเห็นแววตามันไม่สุภาพเรียบร้อย จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านมองข้าพเจ้าไยกัน?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ถนัดในการพูดปด จึงบอกกล่าวตามตรงว่า "ข้าพเจ้าเห็นมือของท่านขาวผุดผ่อง ยามตบตีผู้คนไฉนเจ็บปวดปานนี้?"

หญิงสาวนั้นได้ยินมันชมว่ามือของตัวเองขาวผุดผ่อง รู้สึกยินดีอยู่บ้าง พอฟังว่าตัวเองตบจนผู้คนเจ็บปวดยิ่งกระหยิ่มใจ กล่าวว่า "ท่านรู้สึกตัวก็ดี อย่างนั้นท่านกลัวข้าพเจ้าหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งแม้โง่งมอยู่บ้าง ยามนี้กลับเข้าใจดี รีบกล่าวว่า "กลัว

กลัวยิ่งนัก"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเมื่อเชื่อฟังวาจาเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ตบตีท่านแล้ว ท่านตามข้าพเจ้าไปพบกับศิษย์พี่"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง นึกถึงท่าทีอันดุร้ายของบุรุษชุดดำนั้น ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ไหนเลยขยับเคลื่อนกายได้ หญิงสาวนั้นหมุนตัวเดินออกไปสองก้าว ไม่เห็นมันติดตามมา ต้องเลิกคิ้วตวาดว่า "ท่านไม่เชื่อฟังวาจาอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวเสียงละห้อยว่า "มิใช่ไม่เชื่อฟังวาจา ศิษย์พี่ท่านร้ายกาจยิ่ง การไปของข้าพเจ้าครั้งนี้ คงต้องทิ้งชีวิตเอาไว้"

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า "นั่นสมควรอยู่ ข้าพเจ้าความจริงคิดฆ่าท่าน แต่ศิษย์พี่เราเย่อหยิ่งถือดี หากข้าพเจ้าลงมือแทน เขาคงไม่พอใจ ดังนั้นท่านยังคงติดตามข้าพเจ้าไปรับเขาดาบหนึ่ง"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางกล่าวถึงศิษย์พี่ หางคิ้วฉายแววปีติ สร้างความขมขื่นใจ ขบกรามกล่าวว่า "แม่นาง หากท่านคิดฆ่าผู้น้อย ผู้น้อยไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่หากศิษย์พี่ท่านคิดฆ่าผู้น้อย ผู้น้อยไม่ขอรับปาก"

หญิงสาวนั้นถามไถ่สาเหตุ เหลียงเหวินจิ้งตะกุกตะกักว่า "นี่...นี่ไม่อาจบอกต่อท่าน"

หญิงสาวนั้นกระชากเสียงว่า "ท่านกล้าไม่บอก?" พลางยกมือหมายตบปากมันอีก เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าบอก แม่นางงานปานหยาดฟ้า หากตายใต้เงื้อมมือท่าน ผู้น้อยในปรภพมีแต่ปีติยินดี"

ไม่ว่าอิสตรีใดล้วนชมชอบให้ผู้คนกล่าวชมเชย หญิงสาวนั้นพอฟังรู้สึกระรื่นหู ยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นศิษย์พี่เราคิดฆ่าท่าน ไฉนทำไม่ได้?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ศิษย์พี่ท่านอัปลักษณ์ดุร้าย กระด้างดั่งก้อนหิน ข้าพเจ้าชมดูเป็นที่อึดอัดใจ หากถูกมันฟันใส่ดาบหนึ่ง เกรงว่าตายอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ หลังจากตายแล้วยังคับแค้นไม่คลาย กลายเป็น

ผีร้ายไม่ยอมผุดเกิด"

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องกลัว ศิษย์พี่เรามีดาบไวราวสายฟ้า ท่านถูกดาบฟันใส่ รับรองไม่เจ็บปวด"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ทราบเพราะเหตุใดบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ครุ่นคิดในใจ *'ท่านเพียงภาวนาให้ศิษย์พี่ท่านฆ่าเราพวกมิให้ท่านสมปรารถนา'*

หญิงสาวนั้นเห็นมันหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายตลอดเวลา จึงกล่าว "เอาเถอะ อย่าได้พร่ำไร้สาระ ติดตามข้าพเจ้าไปแต่โดยดี ข้าพเจ้าจะให้ท่านรับความเจ็บปวดน้อยลง"

ไม่ทันขาดคำ พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งวิ่งปราดออกไป หญิงสาวนั้นคิดไม่ถึงว่ามันกล้าหลบหนีจึงตวาดเสียงเจื้อยแจ้วว่า "หนีไปที่ใด?"

เหลียงเหวินจิ้งวิ่งเร็วกว่าเดิม มิคาดเงาไม้บดบังท้องฟ้า แสงจันทร์สาดส่องไม่ถึง รอบบริเวณสลัวเลือนราง มันไม่ทันระวัง ถูกต้นเถาวัลย์เกี่ยวใส่ข้อเท้า ล้มคว่ำลงในลำธารเบื้องหน้า

หญิงสาวนั้นคิดไล่กวดตาม มิคาดคนผู้นี้สะดุดล้มคว่ำลง แน่นิ่งไม่ไหวติง สร้างความประหลาดใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'เจ้าสุนัขนี้ไฉนอ่อนแอถึงเพียงนี้ กลับสะดุดล้มลงเสียชีวิต?'* ยามผิดหวังขุ่นเคือง ต้องยื่นเท้าเตะใส่ชายโครงของมันคราหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งตอนแรกคิดแสร้งตาย มิคาดเท้านี้ทั้งรวดเร็วทั้งหนักหน่วง เตะจนเลือดลมโคจรผิดแนวทาง สำลักน้ำเข้าไปสองคำ ต้องกระโดดปราดขึ้นมา หญิงสาวนั้นเข้าใจว่าคนตายฟื้นคืนชีพสร้างความแตกตื่นจนหน้าถอดสี กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่าน...ท่าน...เป็นคนหรือภูตผี?'

เหลียงเหวินจิ้งความจริงคิดเตลิดเปิดหนี พลันเห็นหว่างคิ้วนางฉายแววหวั่นหวาด จึงบังเกิดไหวพริบปฏิภาณขึ้น เบิ่งตาค้างแลบลิ้นออกมา ลากเสียงว่า "เราย่อมเป็นภูตผี" พลางกระโดดผึงออกไป

หญิงสาวนั้นสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ถอยกายไปสองก้าว จับจ้องมองเหลียงเหวินจิ้งตาไม่กะพริบ เหลียงเหวินจิ้งมองดูวงพักตร์นาง ถึงกับใจวาบหวิวหวั่นไหว ครุ่นคิดว่าหากได้จุมพิตนางสักครั้ง แม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ ดังนั้นยื่นหน้าออกไป ได้ยินเสียงกรีดร้องคำหนึ่ง ตามด้วยใบหน้าปวดแปลบอย่างรุนแรง ถูกต่อยใส่สองหมัด จนเลือดกำเดาหลั่งไหล แทบสิ้นสติไป

หญิงสาวนั้นความจริงต่อต้านด้วยความไหวหวั่น มิคาดสองหมัดล้วนต่อยถูกฝ่ายตรงข้าม จึงร้องเสียงแหลมเล็กอีกครา ต่อยหมัดเตะเท้า เตะต่อยใส่หกเจ็ดครั้ง ดีที่หญิงสาวนั้นอยู่ในยามหวาดหวั่นขวัญผวา ลงมือโดยไร้ระเบียบแบบแผน ไม่ทำร้ายถูกจุดสำคัญ เหลียงเหวินจิ้งแม้ไม่ถึงกับเสียชีวิต แต่รู้สึกว่าร่างคล้ายหลุดสลายจากกัน อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ทราบว่าหากถูกต่อยอีกหลายหมัด คงไม่อาจรักษาชีวิตน้อยๆ ไว้ดังนั้นหมุนตัววิ่งหลบหนีไป

หญิงสาวนั้นตอนแรกเข้าใจว่าเหลียงเหวินจิ้งตายแล้วกลายเป็นผีร้าย ยามนี้เห็นมันกระอักโลหิตหลบหนี ค่อยเข้าใจในบัดดล ตวาดว่า "เด็กโสโครก ท่านแสร้งตายชู่ขวัญข้าพเจ้า?"

เหลียงเหวินจิ้งขณะวิ่งหนี รู้สึกละลานตาวูบ หญิงสาวนั้นยืนอยู่เบื้องหน้า รีบหมุนไปทางซ้าย แต่เห็นหญิงสาวนั้นยืนมือไพล่หลัง พอวิ่งหนีไปด้านหลัง แทบปะทะชนใส่ร่างนาง อึดใจเดียวมันเปลี่ยนทิศทางสี่ห้าครั้ง เห็นแต่เงาร่างของหญิงสาวนั้น ก่อกวนจนตาลายละลานร่ำร้องว่า "เห็นผีสาง เห็นผีสาง"

เพิ่งกล่าวจบ ก็ถูกตบหน้าฉาดหนึ่ง ตบจนมันล้มคว่ำกับพื้น หญิงสาวนั้นกระชากเสียงว่า "เข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นท่านหรือ? จึงรู้จักแต่ปลอมเป็นภูตผีชู่ขวัญผู้คน"

เหลียงเหวินจิ้งหนีไม่รอด ได้แต่กล่าวว่า "ท่านมิใช่ภูตผี เหตุใด

เรา...
ต่อมเป็นภูตผี
ท่าน...
ท่าน...เป็นคน
หรือภูตผี?
หากได้จุมพิตยางสักครั้ง
แม้ตายก็ยินยอม

ทุกที่ทางมีแต่เงาร่างของท่าน?"

หญิงสาวนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "นี่เป็นวิชาอิวหลิงอี่สิงซู *(วิชาภูพรายเคลื่อนย้ายร่าง)*" ของอาจารย์เรา เป็นวิชาท่าร่างอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวเบาๆ ว่า "ภูตพรายมิใช่ผีสางหรอกหรือ?"

หญิงสาวนั้นได้ยินไม่ชัดเจน จึงตวาดถามว่ามันกล่าวว่ากระไร เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ไม่มีใด ข้าพเจ้าบอกว่าอาจารย์ท่านยอดเยี่ยมยิ่ง"

หญิงสาวนั้นค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า "นั่นก็ไม่ผิด อาจารย์เราเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"

เหลียงเหวินจิ้งคิดหนีเอาตัวรอด จึงกล่าว "อย่างนั้นแม่นางคงจัดอยู่อันดับสองของแผ่นดินแล้ว"

หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองล้วนร้ายกาจกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอย่างมากจัดอยู่อันดับสี่"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวด้วยประหลาดใจว่า "ท่านยังมีศิษย์พี่คนหนึ่ง?"

หญิงสาวนั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ศิษย์พี่ใหญ่เราเป็นผู้หาญกล้าอันดับหนึ่งใต้ร่มธงของกษัตริย์มองเคอ ศิษย์พี่รองเราปาเยียนเป็นแม่ทัพใหญ่ในสังกัดจอมทัพอุเรียงกะได เอ่ยถึงวิทยายุทธ์ศิษย์พี่ใหญ่ร้ายกาจกว่าศิษย์พี่รองอยู่บ้าง แต่ศิษย์พี่ใหญ่ขยันหมั่นฝึกปรือ ส่วนศิษย์พี่รองฉลาดเฉลียว ไม่ว่าวิชาฝีมือใด พอฝึกปรือครั้งสองครั้งก็ใช้ออกได้ ดังนั้น ท่านอาจารย์บอกว่าหากศิษย์พี่รองตั้งใจฝึกฝีมือ อีกสิบปีต้องเหนือกว่าศิษย์พี่ใหญ่ แต่ว่าผู้ที่ท่านอาจารย์รักเอ็นดูที่สุดคือข้าพเจ้า" นางไร้เล่ห์มารยา พอฟังเหลียงเหวินจิ้งถามถึงเรื่องราวที่เป็นความภาคภูมิใจของนาง ก็ลืมความขุ่นข้องหมองใจ บอกเล่าสาธยายออกมา แต่เห็นเหลียงเหวินจิ้งงอตัวร้องครวญคราง จึงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านเป็นไรแล้ว?"

เหลียงเหวินจิ้งครวญครางว่า "ผู้น้อยรู้สึกปวดท้อง คาดว่าตอนค่ำ

รับประทานอาหารไม่สะอาด ต้องไปปลดทุกข์"

หญิงสาวนั้นเห็นเหลียงเหวินจิ้งตัวงอเดินไปในดงไม้ จึงร้องว่า "ท่านคิดหนีอีกหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "อันว่าบุรุษสตรีมีข้อห้าม ผู้น้อยไหนเลยสร้างความอุจาดตาระคายจมูกแม่นางได้ ดังนั้นยังคงเข้าดงไม้ไปปลดทุกข์"

หญิงสาวนั้นยื่นมือกระชากตัวมันกลับมา โยนลงกับพื้น แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวมองโกล หาเข้าใจกฎระเบียบโสโครกของพวกท่านชาวฮั่นไม่ หากคิดปลดทุกข์ก็กระทำในที่นี้ ข้าพเจ้าจะรอท่านที่ริมลำธาร"

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังจนหลั่งเหงื่อโชมกาย ปลดทุกข์ก็ใช่ที่ ไม่ปลดทุกข์ก็ใช่ที่ เห็นหญิงสาวนั้นพลิ้วกายถึงข้างลำธาร จึงยกมือกอดเข่านั่งบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งแสร้งเป็นคิดถอดกางเกง พอย่อตัวลงก็กระโดดออกไปมุดไปในดงไม้ มิคาดตะโพกปวดแปลบ ถูกเตะใส่เท้าหนึ่งล้มฟุบลงกับพื้น หญิงสาวนั้นคว้าร่างมันขึ้นมาเบิกตากลมโต กล่าวว่า "ท่านยังคิดหนีอีก?" พลันดึงดาบสั้นสีครามจากในแขนเสื้อเล่มหนึ่งตวาดสำทับว่า "ข้าพเจ้าจะฟันเท้าท่านออกมาข้างหนึ่ง ดูว่าท่านจะใช้ส่วนใดหลบหนีไป?"

นางถือกำเนิดจากสำนักวารีดำ มีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต จึงตวัดดาบขึ้นฟันลง เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางเงื้อดาบขึ้น เข้าใจว่าตายแล้วครึ่งหนึ่ง ดังนั้นแผดเสียงร้องราวสุกรถูกเชือดออกมา

สู่เส้นทางมัสดาร

ทันใดนั้นบังเกิดเสียงหวีด ในดงไม้ปรากฏรองเท้าขาดข้างหนึ่งบินออกมา พอดีชัดถูกตัวดาบ หญิงสาวนั้นง่ามมือได้รับความสั่นสะเทือนไม่อาจถือดาบมั่น ดาบสั้นหลุดลอยตามรองเท้าขาดไป

ได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน ภายในดงไม้ปรากฏเงาร่างสายหนึ่งไล่กวดตามรองเท้าขาดจนทัน สวมรองเท้าที่กลางอากาศ ต่อจากนั้นโบกแขนเสื้อ พลิ้วร่างลงสู่พื้น

ทั้งสองเพ่งตามอง เห็นเป็นบัณฑิตอายุสามสิบเศษผู้หนึ่ง มันร่างสูงโปร่ง ท่วงท่าสง่างาม แต่เสื้อผ้าขาดวิ่น ดูเผินๆ ซอมซ่อ แต่เมื่อพิศดูให้ดี ค่อยพบว่าเสื้อผ้าไม่อาจบดบังรูปลักษณ์อันสดใสไป

หญิงสาวนั้นเห็นอีกฝ่ายสำแดงวิชาตัวเบาออกมา ต้องตะลึงลานครู่หนึ่ง จึงตวาดถามว่า "ท่านเป็นใคร?"

บัณฑิตนั้นใช้สายตาที่กระจ่างแจ่มใสสำรวจดูนางเที่ยวหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นศิษย์ของเฮยสุ่ยอี๋ไกว้ *(หนึ่งประหลาดวารีดำ)* จริงๆ ลับใจดำอำมหิต อยู่ดีๆ ก็คิดฟันมือเท้าผู้อื่น"

หญิงสาวนั้นแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ท่านเมื่อล่วงรู้ฉายาอาจารย์เรา ก็ไสหัวไปให้ไกลกว่านี้ อย่าได้ขัดมือขวางเท้าข้าพเจ้า"

บัณฑิตนั้นเพียงแย้มยิ้ม เหลียงเหวินจิ้งพอเห็นบัณฑิตผู้นี้ รู้สึกคุ้นตายิ่ง พอเพ่งพิจารณา ต้องร้องโอยกล่าวว่า "ท่านคือบัณฑิตที่เอื้อนเอ่ยกวีบนทางภูเขานั้น? ท่าน...ท่านไม่ได้พลัดตกลงไปเสียชีวิต?"

บัณฑิตนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า "เด็กน้อยอันประเสริฐ บนเส้นทางเสฉวนประคับประคองเรา หลังจากนั้นเป็นห่วงความปลอดภัยเรา กลัวเราพลัดตกลงไปเสียชีวิต ถึงแม้เป็นเพียงเมตตาจิตชั่ววูบ แต่ต้องได้รับกุศลสนอง"

เหลียงเหวินจิ้งกลับบังเกิดความละอายใจ หวนนึกถึงคนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ ตนเองกลับหวั่นวิตกว่ามันร่ำสุราเมามายพลัดตกลงไปช่างมีตาแต่ไร้แววจริงๆ

หญิงสาวนั้นฟังจากปากทั้งสอง คล้ายรู้จักกันมาก่อน หวนนึกถึงบัณฑิตผู้นี้มีความสามารถสูงส่ง นางคงสู้ไม่ได้ ยังคงรีบหนีประเสริฐกว่า ยามนั้นกลอกตาตลบหนึ่ง พลันตะปบร่างเหลียงเหวินจิ้ง กระโดดปราดขึ้น

คราครั้งนี้นางใช้ออกด้วยวิชาภูตพรายเคลื่อนย้ายร่าง คล้ายปีศาจภูตพรายจริงๆ มิคาดยามลอยอยู่กลางอากาศ รู้สึกมือเบาหวิว เหลียงเหวินจิ้งถูกพลังกล้าแข็งขุมหนึ่งกระชากรั้งดึง เคลื่อนขวางไปสามเชียะ ตกไปในมือของบัณฑิตนั้น

หญิงสาวนั้นดื่นตระหนก พลันได้ยินบัณฑิตนั้นหัวร่อเบาๆ เท้าไม่ยกขึ้น มือไม่ขยับ ก็มาถึงเบื้องหน้า ทำท่าประหลาดพิกล พ่นลมหายใจใส่ใบหน้านาง

หญิงสาวนั้นรู้สึกมึกลิ่นสุรากระทบจมูก ทั้งเผ็ดทั้งฉุนเฉียว ต้องจามออกมาคำหนึ่ง รีบกระโดดปราดไปด้านหลัง สายตาเหลือบเห็นดาบสั้นตกอยู่บนพื้น จึงเก็บขึ้นมา ร้องคำ "บัณฑิตยากไร้ที่น่าตาย" ดาบสั้นกลับกลาย

เป็นประกายเส้นสาย แทนที่จะจู่โจมใส่บัณฑิตนั้น กลับแทงใส่เหลียงเหวินจิ้ง

กระบวนท่านี้เรียกว่าอสูรล่าวิญญาณ เป็นท่าสังหารในเพลงดาบอสูรล้างโลกหล้า ดาบอสูรล้างโลกหล้ามีเคล็ดความเปลี่ยนแปลงเจ็ดประการ พอทุ่มเทใช้ออก ไม่ตกตายไม่เลิกรา ยามนี้ใช้แผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา จึงลี้ลับพิสดารยิ่ง

บัณฑิตนั้นหัวร่อเบาๆ ยื่นมือคว้าใส่กลางหลังเหลียงเหวินจิ้ง กรีดมือวาดเท้าเหินบินไปทางด้านหลัง หญิงสาวนั้นตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว ไล่ติดตามไม่ลดละ ทั้งสองหนึ่งรุกหนึ่งถอย ท่าร่างล้วนรวดเร็วยิ่ง เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีลมพัดผ่านข้างหู คนคล้ายอยู่ในก้อนเมฆกลางกลุ่มหมอกก็มิปาน

วิ่งวนอยู่เจ็ดแปดรอบ คมดาบของหญิงสาวนั้นล้วนอยู่ห่างเชียะเศษ ไม่สามารถจ้วงแทงเข้าไป เห็นท่าเพลงดาบใกล้หมดสิ้น สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง พลันเห็นบัณฑิตนั้นสะดุดเสียหลัก คล้ายไม่อาจทรงกายมั่น หงายตึงลงกับพื้น เท้าซ้ายยกขึ้นชี้ฟ้า

หญิงสาวนั้นปรารถนาใคร่ฟันดาบลง ฟันบุรุษทั้งสองขาดเป็นสี่ท่อน มิคาดหางตาเหลือบเห็นเท้าซ้ายของบัณฑิตนั้นเตะใส่จุดชวีฉือที่ข้อศอกนาง เท่ากับว่าตัวเองยื่นแขนเข้าไปเอง นางใช้กระบวนท่าถึงที่สุด ไม่อาจหยุดยั้งได้ ปล่อยให้เท้าโสโครกนี้ยันกับข้อมือนาง ดาบสั้นหลุดจากมืออีกครั้งตกลงในลำธาร

นางมีปฏิกิริยารวดเร็ว ดาบสั้นพอหลุดจากมือ ก็ผลักฝ่ามือซ้ายออกตบฟาดใส่ใบหน้าบัณฑิตนั้น มิคาดมือขวาของบัณฑิตนั้นตะปบคว้าเหลียงเหวินจิ้งอยู่ เหลียงเหวินจิ้งยังไม่คิดจูบหน้ากับพื้นธรณี รีบยื่นมือยันไว้ บัณฑิตนั้นก็หยิบยืมพลังนี้พุ่งเฉียงๆ ออกไป หยุดยืนอยู่ที่ห่างไกล ฝ่ามือของหญิงสาวจึงฟาดใส่อากาศธาตุ

หญิงสาวนี้จะอย่างไรได้รับการฝึกอบรมจากสำนักวารีดำ ทราบว่าบัณฑิตนี้ดูเผินๆ มือไม้ปั้นป่วน แท้ที่จริงคิดหยอกเย้าศัตรู หากสู้สืบไป

รังแต่ได้รับความอับอายขอดสู ในสามสิบหกกลยุทธ์การหนีคือสุดยอดกลยุทธ์
ดังนั้นหมุนตัววิ่งหนีไป

บัณฑิตนั้นวางร่างเหลียงเหวินจิ้งลง หัวร่อพลางกล่าวว่า "สู้ไม่ได้
ก็คิดหนี เป็นเชียวเหล่าไกว้ *(เฒ่าประหลาดแซ่เชียว)* สอนไว้หรือ?"

พลางโบกแขนเสื้อ ลอยตัวอยู่เหนือศีรษะหญิงสาวนั้น เพียงปาน
มือวูบ ก็แผ่พุ่งพลังคุกคามจนนางแทบหายใจไม่ออก โซซัดโซเซล่าถอย
จากนั้นสะบัดหน้าหลบหนี

บัณฑิตนั้นปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าอีก หญิงสาวนั้นขยี้เท้า ใช้ออก
ด้วยวิชาภูตพรายเคลื่อนย้ายร่าง ชั่วพริบตาเคลื่อนย้ายตำแหน่งหกทิศทาง
ชวนให้ผู้คนตาลายละลาน

บัณฑิตนั้นไม่แตกตื่นไม่ลนลาน ก้าวไปทางซ้ายสามก้าว ไปทางขวา
สามก้าว ท่วงท่าปลอดโปร่งสบายอารมณ์ แต่ระหว่างฝีเท้าคล้ายสร้างกรง
ขนาดใหญ่กรงหนึ่ง ไม่ว่าหญิงสาวนั้นเปลี่ยนแปลงท่าร่างอย่างไร ล้วน
ไม่อาจก้าวข้ามออกไป บางครั้งเห็นแน่ชัดว่าจะหลุดรอดได้ บัณฑิตนั้น
ชิงขวางหน้าไว้ บีบบังคับนางกลับไปในกรงใหม่

เหลียงเหวินจิ้งเห็นหญิงสาวนั้นวิ่งวนจนหัวหมุน หวนนึกถึงสภาพที่
ตนเองถูกนางกลั่นแกล้งก่อกวน ต้องบังเกิดความสบใจ เห็นว่ากรรมสนอง
ทันตา แต่ก็อดประหลาดใจมิได้ นางวิ่งเร็วถึงเพียงนี้ บัณฑิตนั้นเดินช้าถึง
เพียงนั้น เหตุใดสกัดขวางหน้านางได้?

หญิงสาวนั้นหวนนึกถึงเมื่อครู่ตัวเองคุยโอ่ต่อเด็กน้อยนั้นว่าเป็น
ยอดฝีมืออันดับสี่แห่งแผ่นดิน ยามนี้กลับถูกบัณฑิตผู้นี้สะกดเอาไว้ ไม่อาจ
หนีรอดได้ ที่แล้วมานางมีนิสัยถือดี ไม่เคยเพลี่ยงพล้ำถึงเพียงนี้ ยิ่งครุ่น
คิดยิ่งขุ่นเคือง พานหยุดเท้าย่อตัวลง น้ำตาทะลักจากเบ้ามา

บัณฑิตนั้นรู้สึกเหนือความคาดหมาย ได้ยินหญิงสาวนั้นสะอึกสะอื้น
ให้พลางกล่าวว่า "พวกท่านล้วนรังแกข้าพเจ้า ศิษย์พี่รังแกข้าพเจ้า เด็ก

โสโครกหัวร่อเยาะข้าพเจ้า บัณฑิตยากไร้ก็ใช้ท่าร่างปีศาจหยอกเย้าข้าพเจ้า หากท่านอาจารย์ล่วงรู้...พวกท่านต้องไม่ตายดี"

บัณฑิตนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "อาจารย์ท่านมีความสามารถใหญ่หลวงนักหรือ?"

หญิงสาวนั้นปาดเช็ดน้ำตากล่าวว่า "ท่านเมื่อล่วงรู้ฉายาอาจารย์เราสมควรได้ยินคำ *'วารีดำเชี่ยวกราก ชะล้างทั่วทั้งแผ่นดิน'* อาจารย์เรามีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ท่านผู้เฒ่ารักถนอมข้าพเจ้าหากทราบว่าท่านรังแกข้าพเจ้า ต้องสับร่างท่านเป็นหมื่นท่อน"

บัณฑิตนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ฝีมือไร้ผู้ต่อต้านนั่นไม่แน่นัก เรากับมันต่อสู้กันนับร้อยครั้ง มันไม่เห็นมีเปรียบอันใด?"

หญิงสาวนั้นร้องว่า "ท่านประโคมโอ่" บัณฑิตนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเมื่อรู้จักคำ *'วารีดำเชี่ยวกราก ชะล้างทั่วทั้งแผ่นดิน'* อย่างนั้นเคยได้ยินคำ *'หนึ่งขนนกกลางนภา เลิศล้ำเสียดเมฆา'* มาหรือไม่?"

หญิงสาวนั้นงงงันวูบ ลืมสะอื้นไห้ สำรวจดูบัณฑิตนั้น พลันนึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา ร้องโพล่งว่า "ท่านคือโชงหยู *(บัณฑิตขันแค้น)* กงหยางหวี่*?"

อาจารย์ของหญิงสาวฉายาหนึ่งประหลาดวารีดำ เชี่ยวเชี่ยนเจี๋ยถือกำเนิดจากเชื้อพระวงศ์ชนเผ่าชี่ตัน ความสูงส่งของฝีมือ ความอำมหิตของจิตใจ แทบเทียมมารอสูร ครั้งกระโน้นอาละวาดในแดนจงหยวน *(ภาคกลางของประเทศ)* แทบไม่มีผู้ใดปราบพิชิตได้ ภายหลังเร้นกายที่ไป่ซันเฮยสุ่ย** ไม่เข้าสู่ทางโลกอีก แต่บารมีที่หลงเหลือยังขู่ขวัญชาวยุทธจักรทั้งเหนือใต้จนระย่อย่อ ในชีวิตคนผู้นี้ไม่มีบุตรหลาน คราครั้งนี้เหล่าศิษย์เดินทางลงใต้ มันกลับเอ่ยถึงคนผู้หนึ่ง สั่งพวกมันอย่าได้ประมาทศัตรู หญิงสาว

---

* กงหยางเป็นแซ่สองตัว หวี่แปลว่าขนนก

** แปลตรงตัวว่าภูเขาขาววารีดำ หมายถึงภูเขาฉางไป่ซัน (ชางไป่ซันคร์) กับแม่น้ำเฮยหลงเจียง (มังกรดำ)

ยังอ่อนต่อโลก พอฟังก็ไม่จดจำใส่ใจ ยามนี้ได้รับความลำบาก ค่อยนึกถึงคำกำชับกำชาของอาจารย์ขึ้นมา

บัณฑิตขันแค้นกงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่พบกันสิบกว่าปี เชียวเหล่าไกวัยังจำเราได้ แสดงว่ามันยังมีความสำนึกตัว"

หญิงสาวนั้นยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ รีบกล่าวว่า "ท่านเมื่อเป็นผู้อาวุโสรุ่นเดียวกับอาจารย์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นเด็กหญิงนางหนึ่ง ท่านข่มเหงข้าพเจ้า มิใช่ผู้ใหญ่รังแกเด็กหญิงหรอกหรือ?"

กงหยางหวี่สลายรอยยิ้มบนใบหน้า กล่าวว่า "เด็กหญิงสามารถฟันแขนขาผู้คนตามอำเภอใจหรือ?"

หญิงสาวนั้นเห็นมันเปลี่ยนสีหน้าท่าทีต้องใจหายวูบ หากยังปากแข็ง กล่าวว่า "แล้วจะเป็นไร? ผู้ใดให้มันสู้ข้าพเจ้าไม่ได้?"

กงหยางหวี่หัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อสะท้านแก้วหู พอชะงักเสียงหัวร่อก็กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าเจ้าสู้เราไม่ได้ เราสามารถหยิบฉวยอันใดจากตัวเจ้าเช่นกัน?"

หญิงสาวนั้นอับจนถ้อยคำ ชั่วครู่จึงกล่าวว่า "ในเมื่อสู้แพ้ ล้วนแล้วแต่ท่าน"

กงหยางหวี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวกับเหลียงเหวินจิ้งว่า "นำดาบมาให้กับเรา"

เหลียงเหวินจิ้งที่ด้านข้างรู้สึกน่าหัวร่อ พอฟังต้องใจหายวาบ ถามว่า "นำดาบมาทำอะไร?"

กงหยางหวี่ถามว่า "เจ้าเคยรับประทานลิ้นสุกรมาหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งตอบว่าเคยรับประทาน กงหยางหวี่กล่าวว่า "ฟังว่าลิ้นของสตรีถูกเปรียบเปรยเป็น *'ติ่งเซียงสามนิ้ว'* ลิ้นนุ่มยิ่งนัก คงน่ารับประทานกว่าลิ้นสุกร เราคิดตัดมันออกมาแกล้มกับสุรา"

หญิงสาวนั้นร้องเพียกล่าวว่า "ท่านไยไม่ตัดลิ้นสุกรของภรรยาท่าน

ออกมาแกล้มสุรา?"

กงหยางหวี่หน้าเคร่งเครียดลง โบกแขนเสื้อออก ดาบสั้นเล่มนั้นคล้ายมีญาณแสนรู้ ตีดกระดอนขึ้นจากลำธาร กงหยางหวี่รับดาบไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้าด่าทอเถอะ จะอย่างไรเวลาที่ด่าคนมีไม่มากนัก"

พลางจ่อดาบถึงมุมปากหญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นเห็นปลายดาบแววับ บังเกิดความกลัวอย่างบอกไม่ถูก สะบัดหน้าหมายหลบหนี กงหยางหวี่สืบเท้าออกไป ยื่นมือคว้าไหล่ของนาง ฉุดลากนางกลับมา ตวาดว่า "อ้าปากแต่โดยดี จะได้ไม่ต้องรับความเจ็บปวดไป"

หญิงสาวนั้นกัดฟันแนบแน่น หวนนึกถึงหากปราศจากลิ้น ต้องกลายเป็นใบ้ อดหลับตาลงมิได้ น้ำตาสองสายไหลหลั่งลงมา

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังว่าจะตัดลิ้นหญิงสาว ก็อกสั่นขวัญแขวนอยู่แล้ว พลันเห็นนางหลั่งน้ำตา ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับเจ็บปวดใจราวถูกมีดกรีด พลันเดินออกไป คุกเข่าต่อกงหยางหวี่ โขกศีรษะติดต่อกัน

กงหยางหวี่กล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "เจ้าต้องการอะไร?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่สามารถบอกออกมา ได้แต่โขกศีรษะดังโครมโครม หญิงสาวนั้นพอได้ยินเสียงจึงลืมตาขึ้น เห็นเหลียงเหวินจิ้งโขกศีรษะเป็นพัลวัน พลอยประหลาดใจเช่นกัน ครุ่นคิดขึ้น *'มันคิดตัดลิ้นเรา ท่านโขกศีรษะทำอะไร?'*

กงหยางหวี่ชาญฉลาดปราดเปรื่อง พอสังเกตสีหน้าท่าที ก็คาดการณ์ได้หลายส่วน ยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าต้องการให้เราอภัยละเว้นยาโถว* นี่?"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบหนึ่ง จึงผงกศีรษะรับด้วยใบหน้าแดงก่ำ กงหยางหวี่สั่นศีรษะกล่าวว่า "หากมิใช่รองเท้าของเราข้างนั้น เท้าของเจ้าคงถูกนางฟันขาดไปแล้ว เด็กหญิงนี้ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต เจ้าไยต้องร้องขอไมตรีแทนนาง?"

---

* ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเอียเท้า เป็นคำด่าหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงาน

เหลียงเหวินจิ้งพอถูกซักถาม ก็ไม่ทราบกล่าวกระไรดี เปลี่ยนเป็นโขกศีรษะดังโครมโครมต่อ

กงหยางหวี่กลอกตาตลบหนึ่ง จึงกล่าว "อย่างนั้นเราจะไม่ตัดลิ้นของนาง"

เหลียงเหวินจิ้งยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า "ขอบคุณเซียนเซิง *(คำยกย่องบุรุษ)*"

หญิงสาวนั้นรอดพ้นจากเภทภัย ก็ลอบยินดีเช่นกัน ได้ยินกงหยางหวี่กล่าวว่า "ถึงแม้ไม่ตัดลิ้น แต่บทลงโทษไม่อาจยกเว้น เด็กน้อย เจ้าเมื่อรักปกป้องนาง เราก็ยกนางเป็นภรรยาเจ้าเป็นอย่างไร?"

คำพูดนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สะกดจนหญิงสาวนั้นปากอ้าตาค้าง ใบหน้าซีดเผือดลง พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งชำเลืองมา สร้างความขุ่นเคืองใจ ด่าทอว่า "เด็กโสโครกมองอันใด? หากมองดูอีก จะควักลูกตาท่านออกมา"

เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนก้มศีรษะลง หญิงสาวนั้นขุ่นแค้นจนร้องไห้ออกมา ด่าทอว่า "บัณฑิตยากไร้ที่น่าตาย ท่านตัดสินข้าพเจ้าเถอะ ข้าพเจ้าจึงไม่ยอมเป็นภรรยาของเด็กโสโครกนี้"

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเห็นว่ามันมีรูปลักษณะองอาจ ไม่แน่ว่าไม่คู่ควรกับเจ้า"

หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "มันขลาดเขลาอ่อนแอ พลังฝีมือไม่เทียบเท่าศิษย์พี่เราแม้ปลายเล็บ ยังคู่ควรกับข้าพเจ้าหรือ?"

กงหยางหวี่ยิ้มพลางปลดปล่อยยนาง กล่าวว่า "เอ่ยถึงพลังฝีมือง่ายดายยิ่ง ขอเพียงเราชี้แนะแก่มันคืนหนึ่ง มันไม่แน่ว่าจะแพ้แก่เจ้า"

หญิงสาวนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เหลวไหล ด้วยสารรูปของมัน อย่าว่าแต่คืนหนึ่ง ต่อให้ฝึกอีกร้อยปี ก็ได้แต่หิ้วรองเท้าให้กับข้าพเจ้า"

กงหยางหวี่คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม กล่าวว่า "หากมันเอาชนะเจ้าได้จะเป็นไร?"

หญิงสาวนั้นร้องโพล่งว่า "ข้าพเจ้าจะแต่งให้กับมัน" คำพูดหลุดจากปาก นึกคิดว่าไม่ถูกต้อง เมื่อชำเลืองมองเหลียงเหวินจิ้ง เห็นมันหมอบกราบกับพื้น หน้าผากบวมปูดขึ้นมา ลักษณะเป็นที่น่ารังเกียจนัก ต้องครุ่นคิด *'เด็กน้อยนี้เป็นตัวอะไร หากบอกว่ามันชั่วข้ามคืนสามารถเอาชนะเรา มิสู้บอกว่าแพะแกะรับประทานเสือ หอยทากวิ่งเร็วกว่าม้าแล้ว'*

กงหยางหวี่ปรบมือหัวร่อร่า กล่าวว่า "ตกลงตามนี้"

หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "มีอันใดน่าหัวร่อ? พวกเราชาวมองโกลไม่คล้ายพวกท่านชาวฮั่น เมื่อลั่นปากต้องทำตาม"

กงหยางวี่สำรวจดูนางเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า "เจ้าเป็นชาวมองโกล? มีชื่อแซ่หรือไม่?"

หญิงสาวนั้นเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไยต้องบอกต่อท่าน?"

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราคิดทำหลักฐานไว้ วันหน้าเจ้าสู้แพ้คิดคดโกง เราจะได้เปิดเผยชื่อของเจ้าออกไป บอกว่าศิษย์ของเซียวเซียนเจี๋ยกลับกลอกคืนคำ"

หญิงสาวนั้นร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านจึงกลับกลอกคืนคำ" นางกัดฟันกล่าวว่า *"ข้าพเจ้าใช้แซ่ตามอาจารย์ มีนามฮั่นว่าเซียวอี้หลิง"*

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง ก็ท่องจำไว้หลายสิบเที่ยว จดจำจนขึ้นใจ

กงหยางหวี่ยิ้มเล็กน้อย โบกแขนเสื้อออก เซียวอี้หลิงรู้สึกร่างชาวูบล้มระทวยลงกับพื้น เหลียงเหวินจิ้งร้องโอยคำหนึ่ง ตรงเข้าประคองเซียวอี้หลิงไว้ กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "**กงหยางเซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่กงหยาง)* ท่าน...ทำร้ายนางหรือ?"

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าร้อนรุ่มอันใด? เราเพียงปิดสกัดจุดของนางหลายแห่งให้นางสงบเรียบร้อยกว่านี้ โอ เด็กโง่งมยังไม่ทันตบแต่งภรรยา ก็เข้าข้างนางแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดความละอาย จนแทบชำแรกพสุธาไป ได้ยิน

กงหยางหวี่กล่าวอีกว่า "เจ้าอุ้มนางไปบนก้อนหินนั้น"

เหลียงเหวินจิ้งรับคำ พอก้มศีรษะลง เห็นดวงตาเซียวอี้หลิงคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา แทบเผาร่างมันเป็นรูสองรู รีบเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง โอบอุ้มนางขึ้นมา รู้สึกว่าร่างอ่อนนุ่มเรียบลื่น คล้ายแพรพรรณราวกับหยก ใจวาบหวิวหวั่นไหว หัวเข่าอ่อนระทวย ดีที่สูดลมหายใจลึกๆ สะกดข่มกลั้นไว้ โอบอุ้มเซียวอี้หลิงไปยังหินใหญ่ก้อนนั้น

น่าแค้นใจที่ระยะทางสั้นเกินไป ชั่วพริบตาก็บรรลุถึง หลังจากนั้นต้องปล่อยมือ เหลียงเหวินจิ้งมองดูเซียวอี้หลิงอย่างอาวรณ์ เห็นดวงตานางทอแววโกรธแค้น ต้องครุ่นคิด *'แม่นางโปรดอย่าได้โทษว่าเรา นี่เป็นความคิดของกงหยางเซียนเชิง'* แต่ถึงอย่างไรถูกนางจ้องมองจนนึกละอาย ก้มศีรษะลูบคลำโขดหิน พบว่าทั้งเย็นเฉียบทั้งเปียกชื้น จึงถอนดึงหญ้าคามาปูลงบนก้อนหิน แล้วค่อยวางร่างเซียวอี้หลิงลงไป

เมื่อสำเร็จเสร็จสิ้น เหลียงเหวินจิ้งก็หลั่งเหงื่อโชมกาย พอก้มหน้าลงกลับเห็นแววตาเซียวอี้หลิงอ่อนโยนลง ทั้งแฝงความเคลือบแคลงสงสัย เหลียงเหวินจิ้งถึงกับใจเต้นระทึกขึ้นมา

กงหยางหวี่ยืนมือไพล่หลัง ปล่อยให้มันจัดการ รอถึงตอนนี้ จึงกล่าว "เด็กน้อยไม่ต้องร้อนรุ่มอีกสักครู่เจ้าเอาชนะนาง ตบแต่งเป็นภรรยา ยังมีโอกาสชมดูอีกมากนัก"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างกระตากว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นไร เจ้าไม่ต้องการตบแต่งนางเป็นภรรยา?"

เหลียงเหวินจิ้งแม้เห็นว่าการประลองยุทธ์เช่นนี้ไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ต้องการกล่าวไม่ตรงกับใจ ได้แต่ตะกุกตะกัก ไม่อาจกล่าวกระไรได้

กงหยางหวี่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เจ้าไปที่ริมลำธาร เก็บหินไข่ห่านมาสักสี่สิบห้าลูก"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบต้องการหินไข่ห่านมากมายปานนั้นมาทำอะไร แต่ยังปฏิบัติตาม เดินถึงริมลำธาร เลือกก้อนหินสี่สิบห้าลูก ใช้ชายเสื้อห่อหุ้มไว้เดินกลับมา

กงหยางหวี่จัดเรียงก้อนหินสี่สิบห้าลูกเป็นภาพใบหนึ่ง ถามว่า "เจ้ารู้จักภาพนี้หรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งระงับสติเพ่งตามอง กล่าวว่า "นี่มิใช่รูปเต่าหรอกหรือ?"

มันกล่าวโดยไม่ตั้งใจ เซียวอี้หลิงกลับแปรเจตนาผิดไป ตำหนิในใจ *'บัณฑิตโสโครกนี้ไม่เพียงจับตัวเราไว้ ยังจัดเรียงรูปเต่ามาหยามหยันเรา'*

พลันได้ยินเหลียงเหวินจิ้งร้องออกว่า "ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าเคยเห็นภาพนี้มา เป็นภาพเก้าช่อง* ในตำราลั่วซู**"

กงหยางหวี่อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า "ที่แท้เจ้ารู้จักด้วย?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างกระดากว่า "แทบลืมเลือนไป ท่านพ่อมีสหายผู้หนึ่ง ฉายานักพรตเสียนอิน พำนักบนเขาหัวซาน ท่านผู้เฒ่าแตกฉานวิชาคำนวณ อีกทั้งค่ายคูประตูกล ปรกติเคยอธิบายเคล็ดความนี้ต่อข้าพเจ้า บอกว่าสองสี่เป็นไหล่ หกแปดเป็นเท้า ซ้ายสามขวาเจ็ด บรรทุกเก้าเหยียบหนึ่ง ตรงกลางเป็นห้า ลักษณะคล้ายเต่าดำ ตัวเลขหนึ่งถึงเก้านี้ ไม่ว่าจัดขวางตั้งตรง หรือทแยงเฉียง สุดท้ายเป็นตัวเลขสิบห้า"

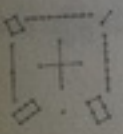
ปรกติมันโง่งมซึมเซา แต่พอเอ่ยถึงวิชาความรู้ กลับกล่าวอย่างยืดยาว เซียวอี้หลิงแม้ไม่เข้าใจว่ามันกล่าวอันใด แต่ได้ยินมันพูดจาโดยไม่ติดขัด ต้องนึกประหลาดใจ

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "ประเสริฐมาก เจ้าเมื่อรู้หลักเหตุผลของภาพเก้าช่อง ก็ประหยัดเวลาของเราไปไม่น้อย" กล่าวจบเดินไปตามพื้นทรายริมลำธารเที่ยวหนึ่ง ทิ้งรอยเท้าลึกหนึ่งนิ้วไว้สี่สิบห้ารอย มีลักษณะเดียวกับก้อนหินที่จัดเรียงไว้ จากนั้นชี้มือไปยังรอยเท้าสองรอย

---

* ภาพเก้าช่อง

** ชื่อหนังสือโบราณ

กล่าวว่า "เด็กน้อย จากที่นี้ถึงที่นั้นต้องเดินกี่ก้าว?"

เหลียงเหวินจิ้งคำนวณดูแล้วตอบว่าห้าก้าว กงหยางหวี่สั่นศีรษะ กล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง เพียงสองก้าวเท่านั้น"

เซียวอี้หลิงแม้ร่างแข็งทื่อ ปากไม่สามารถส่งเสียง แต่สามารถเอี้ยวคอได้ จึงเหลียวหน้าไปลองคำนวณนับดู จากนั้นลอบดำในใจ *'บัณฑิตยากไร้ผายลม หลอกลวงเด็กโง่งม ระยะห่างถึงเพียงนี้ ต่อให้เราใช้วิชาภูตพรายเคลื่อนย้ายร่าง ก็ต้องก้าวเดินสามก้าว'*

กงหยางหวี่เห็นเหลียงเหวินจิ้งไม่ยอมเชื่อ จึงก้าวเท้าออกไปตำแหน่งที่ก้าวเท้าออกแปลกประหลาดยิ่ง เดินเพียงสองเท้า ก็ทิ้งเท้าลงบนรอยเท้ารอยที่สอง

เซียวอี้หลิงกับเหลียงเหวินจิ้งชมดูจนตาค้าง เหลียงเหวินจิ้งยกมือเกาศีรษะ กระโดดปราดอย่างสุดกำลัง ต้องก้าวทั้งหมดห้าก้าวค่อยบรรลุถึง ถึงกับร้องว่ามีอาถรรพณ์

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นวิชาฝีมือที่เราคิดสอนแก่เจ้า เป็นพื้นฐานของ**ฝ่ามือชันไฉกุยหยวนจ่าง** *(ฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก)* เรียกว่า **ชันชันปู้** *(ท่าเท้าสามสาม)*"

เหลียงเหวินจิ้งทวนคำ "ฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก? ท่าเท้าสามสาม? เซียวอี้หลิงพอฟังก็ลอบยินดี ครุ่นคิดขึ้น *'บัณฑิตยากไร้เฉลียวฉลาดชั่วชีวิต หลงเลอะเลือนชั่ววูบ เมื่อคิดถ่ายทอดวิชาฝีมือ สมควรเลือกสถานที่ลับตาผู้คน เมื่อมีเราอยู่ด้วย เกรงว่าเด็กโง่งมเรียนไม่ถึงหนึ่งกระบวนท่า เราก็เรียนรู้ไปจนครบถ้วน ทั้งยังนึกหาวิธีคลี่คลาย เมื่อถึงเวลานั้นไยมิใช่ฟ้าดินจนเด็กโสโครกล้มคว่ำกับพื้น?'*

ได้ยินกงหยางหวี่กล่าวว่า "วิชาฝีมือนี้ยึดหลักภาพเก้าช่องเป็นฐานราก แฝงความเปลี่ยนแปลงของไตรภูมิ ซึ่งประกอบด้วยฟ้าดินและมนุษย์ หากบอกว่าเป็นวิชาฝีมือ มิสู้บอกว่าเป็นวิชาความรู้แขนงหนึ่ง"

เหลียงเหวินจิ้งร้องว่า "วิชาความรู้?" กงหยางหวี่กล่าวว่า "มิผิด ยกตัวอย่างท่าเท้าสามสาม ผู้ที่ฝึกวิชาฝีมือต้องก้าวเท้าห้าก้าว เจ้าก้าวเดินเพียงสองก้าว ผู้อื่นก้าวเท้าสามก้าว เจ้าเพียงก้าวเดียวก็บรรลุถึง"

เหลียงเหวินจิ้งอุทานว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ไยมิใช่กลายเป็นเซียนวิเศษที่รู้จักวิชาย่อพสุธาแล้ว?"

กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอเพียงรู้หลักเหตุผลของท่าเท้าแขนงนี้ ภายในสี่สิบห้าก้าว เจ้าจะเป็นเซียนวิเศษย่อพสุธา"

เหลียงเหวินจิ้งทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี แต่แล้วเกิดความลังเล เหลือบมองเชียวอี้หลิงแวบหนึ่ง กล่าวเสียงละห้อยว่า "น้ำใจของเซียนเซิง ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ แต่วิชาฝีมือนี้ ข้าพเจ้าอย่าได้ร่ำเรียนประเสริฐกว่า"

กงหยางหวี่ถามไถ่สาเหตุ เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "เซียนเซิงถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประลองฝีมือกับแม่นางนี้ แม่นางนี้ไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อข้าพเจ้า ต่อให้ข้าพเจ้าเอาชนะนาง ไหนเลยตบแต่งนางเป็นภรรยาได้? ถึงแม้นางไม่อาจตระบัดสัตย์ แต่ในใจไม่ชมชอบข้าพเจ้า ชั่วชีวิตนี้คงไม่มีความสุข นางไม่มีความสุข ข้าพเจ้าก็ไม่ยินดี ดังนั้นมิสู้ยกเลิกการประลอง ท่านปล่อยตัวแม่นางผู้นี้ ข้าพเจ้าก็จะกลับเขาหัวซาน"

เชียวอี้หลิงร้อยคำนวณพันคำนวณ ก็คาดไม่ถึงว่ามันจะกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา พอฟังคำ *"นางไม่มีความสุข ข้าพเจ้าก็ไม่ยินดี"* อดตื้นตันใจอยู่บ้างมิได้ ครุ่นคิดขึ้น *'ตัวโง่งมนี้ยังไม่เลวร้ายเกินไป'* จากนั้นบังเกิดความขุ่นเคืองขึ้นมา *'มันกล่าวเช่นนี้ ไยมิใช่เอาใจว่าสามารถเอาชัยเรา? เฮอะ ช่างเป็นคางคกคิดรับประทานเนื้อห่านฟ้าจริงๆ'*

กงหยางหวี่มองดูเหลียงเหวินจิ้งชั่วขณะ พลันยิ้มออกมา กล่าวว่า "เจ้ากล่าวเช่นนี้ แสดงเห็นถึงจิตใจอันดีงาม เพียงแต่เรื่องราวทางโลกมากอันตราย เจ้าคิดอ่านแทนผู้อื่น ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะรับน้ำใจเจ้า เจ้าไม่ต้องการประลองฝีมือกับเด็กหญิงนี้ พวกนางเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องกลับไม่ปล่อย

ปละละเว้นเจ้า ตอนอยู่ที่โรงเตี๊ยม เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เซียวเหลิ่งจะไม่ปล่อยปละละเว้นทุกคนที่ได้ยินคำพูดของไปพอ ด้วยฝีมือของเจ้าตอนนี้ สามารถรอดพ้นจากตาบไวของมันหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งนึกถึงเพลงดาบของเซียวเหลิ่งต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ กงหยางหวี่เห็นมันหวั่นไหวคล้อยตาม จึงลอบหัวร่อในใจ

ซึ่งความจริงกงหยางหวี่คิดถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เหลียงเหวินจิ้งด้วยเหตุผลส่วนตัว มันกับเซียวเซียนเจี๋ย ผู้เป็นอาจารย์ของเซียวอี้หลิงเป็นศัตรูคู่แค้น แต่ติดขัดที่คำสาบานข้อหนึ่ง สิบปีนี้ไม่ต่อสู้ชิงชัยอีก เพียงแต่ทั้งสองฝ่ายเพาะความแค้นลึกล้ำ หากมีโอกาสทอนความโอหังของอีกฝ่ายต้องไม่ปล่อยปละละเว้น คราครั้งนี้กงหยางหวี่เดินทางมายังเสฉวน เพื่อเสาะหาสหายเก่าผู้หนึ่ง มิคาดประสบเหตุแปรเปลี่ยนเหล่านี้ เนื่องจากติดขัดที่คำสาบาน ไม่อาจลงมือต่อเซียวเหลิ่ง เพียงติดตามดูเจตนาการมาของเซียวเหลิ่งกับเซียวอี้หลิง ทั้งได้ยินว่าเซียวเซียนเจี๋ยคิดยกเซียวอี้หลิงให้กับเซียวเหลิ่ง จึงนึกหาวิธีก่อกวนทำลาย

กงหยางหวี่เห็นเหลียงเหวินจิ้งรีรอลังเล จึงกล่าว "เจ้าร่ำเรียนหรือไม่? หากคิดร่ำเรียน ก็ต้องทำตามคำพูดเรา หากไม่ร่ำเรียน เราจะตบคลายจุดแก่เด็กหญิงนี้ สะบัดหน้าจากไป ทั้งสองทางนี้ให้เจ้าเลือกทางใดทางหนึ่ง"

เหลียงเหวินจิ้งนึกถึงความดุร้ายของเซียวอี้หลิง ถึงกับคิดพันเท้าของตนเอง จึงรีบกล่าวว่า "ท่านอย่าได้ไป ข้าพเจ้าร่ำเรียน"

กงหยางหวี่ยิ้มเล็กน้อย ก้มกายลงใช้ก้อนหินทั้งสี่สิบห้าลูก อธิบายเคล็ดความเปลี่ยนแปลงของท่าเท้าสามสามออกมา

ท่าเท้านี้ดัดแปลงจากภาพเก้าช่อง ก่อนหน้านี้เหลียงเหวินจิ้งเคยได้ยินนักพรตเสียนอินเอ่ยถึง แต่ได้ยินนั้นได้ยินอยู่ หากทว่าไม่ได้คาดคิดว่าจะใช้กับวิชาฝีมือ ยามนี้พอฟังกงหยางหวี่บ่งบอกบรรยาย ค่อยอุทานว่า "ที่แท้เป็นเช่นนี้" แต่ยังมีความเปลี่ยนแปลงมากมายยิ่งกว่า เกิดจากการ

ค้นคว้าของกงหยางหวี่ จนก้าวล้ำหน้าบรรพชนรุ่นก่อน เหลียงเหวินจิ้งยิ่งรับฟังยิ่งตื่นเต้นยินดี ควรทราบว่ามันมีนิสัยไฝ่รู้ ชมชอบการศึกษา ยิ่งเป็นวิชาอันลึกล้ำ ยิ่งสงสัยอยากรู้ ดังนั้นทุ่มเทสมาธิจิตใจกับวิชาท่าเท้านี้จนลืมสิ้นทุกสิ่ง

เชียวอี้หลิงกลับตกอยู่ในสภาพอีกแบบหนึ่ง กงหยางหวี่ปากบอกบรรยาย ใช้มือแสดงประกอบ นางกลับไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว บัดเดี๋ยวได้ยินคำ *"เจ็ดสาม"* บัดเดี๋ยวเป็นคำ *"แปดห้า"* บัดเดี๋ยวเป็นคำ *"เก้าสอง"* บัดเดี๋ยวเป็นคำ *"สี่หนึ่ง"* นางยิ่งฟังยิ่งเลอะเลือน แต่เห็นเหลียงเหวินจิ้งผงกศีรษะติดต่อกัน คล้ายรับรู้ทางกายและใจ สร้างความแค้นเคืองแก่นางยิ่งครุ่นคิดขึ้น *'มิน่าเล่าบัณฑิตยากไร้ยินยอมให้เราอยู่ที่นี่ ที่แท้คำนวณว่าเราไม่เข้าใจคำพูดเหล่านี้'*

กงหยางหวี่อธิบายอยู่สองเที่ยว เห็นเหลียงเหวินจิ้งฉลาดปราดเปรื่องพอชี้แนะก็เข้าใจ สร้างความประหลาดใจยิ่ง ยามนั้นไม่กล่าวมากความปล่อยให้มันฝึกซ้อมด้วยตัวเอง ส่วนมันเปิดจุกน้ำเต้าสุราดื่มกิน

เหลียงเหวินจิ้งนับแต่ถือกำเนิดเกิดมา ยามฝึกวิชาบู๊ต้องน้าวคันธนูยิงลูกศร ยกหินลูกตุ้มร่ายรำตาบทวน ไม่เคยฝึกวิชาที่ใช้ความตั้งใจไม่ต้องใช้กำลัง รู้สึกว่าท่าเท้าสามสามนี้สอดคล้องกับลักษณะนิสัยตนเอง ดังนั้นตั้งใจศึกษาเคล็ดความเปลี่ยนแปลง อดวิ่งปราดตามคำชี้แนะของกงหยางหวี่มิได้ มันยิ่งวิ่งยิ่งเร็ว แต่แล้วสะดุดเสียหลักล้มลง พอคืบคลานขึ้นมาพึมพำว่า "หรือว่าเดินผิดไป?" กล่าวจบเดินใหม่เที่ยวหนึ่ง กลับสะดวกปลอดโปร่ง แต่พอเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นก็ล้มฟาดลงอีกครั้ง สร้างความสงสัยใจยิ่งกล่าวว่า "ที่แท้ผิดที่ใด?"

กงหยางหวี่สั่นศีรษะกล่าวว่า "ฝีเท้าไม่ผิด ผิดที่เจ้าไม่ประมาณตน"

เหลียงเหวินจิ้งทวนคำไม่ประมาณตน กงหยางหวี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่แม้เป็นวิชาความรู้ แต่จะอย่างไรเป็นวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง ต้องมีกำลัง

วังชาสมบูรณ์จึงใช้ออกได้ ด้วยพื้นฐานพลังฝีมือของเจ้าเพียงบรรลุความเร็ว
เท่านี้ หากเร่งความเร็วขึ้น เฉกเช่นทารกหัดวิ่ง ต้องล้มฟาดลงอย่างแน่นอน"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง บังเกิดความผิดหวังยิ่ง กงหยางหวี่กล่าวสืบต่อ
"ซึ่งความจริงท่าเท้าสามสามนี้เพียงเป็นวิชาขั้นพื้นฐาน หากฝึกต่อไปยังมี
ซื่อซื่อปู้ *(ท่าเท้าสี่สี่)* หลังจากนั้นยังมี**ห้าห้าเหมยฮัวปู้** *(ท่าเท้าดอกเหมย)*
หกหกเทียนกังปู้ *(ท่าเท้านภากาศ)* **เจ็ดเจ็ดต้าเอียนปู้** *(ท่าเท้าแปลงไพศาล)*
แปดแปดฝูซีปู้ *(ท่าเท้าฝูซี*)* **เก้าเก้ากุยหยวนปู้** *(ท่าเท้าคืนสู่ราก)* จึงสำเร็จ
บริบูรณ์ เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าเฉกเช่นมัจฉาท่องสมุทร วิหคบินขึ้นฟ้า
เคลื่อนไหวได้ตามใจปรารถนา"

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม ถามว่า "ข้าพเจ้าสามารถฝึกปรือ
ถึงท่าเท้าเก้าเก้าคืนสู่รากหรือไม่?"

กงหยางหวี่มองดูมัน กล่าวว่า "ด้วยพื้นฐานของเจ้า คงต้องฝึกปรือ
อีกร้อยปี"

เหลียงเหวินจิ้งร้องว่า "ฝึกอีกร้อยปี? อย่างนั้นได้แต่ฝึกบนสรวง
สวรรค์แล้ว"

กงหยางหวี่ยกมือตบไหล่มัน กล่าวว่า "เจ้ามิต้องท้อแท้ใจ เมื่อตอน
ที่เราอยู่ในวัยเดียวกับเจ้า ยังไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่"

เหลียงเหวินจิ้งมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย กงหยางหวี่ทราบว่ามัน
ไม่ยอมเชื่อ จึงกล่าว "ซึ่งความจริงไม่ว่าเปลี่ยนแปลงอย่างไร ล้วนไม่
หลุดพ้นจากภาพเก้าช่อง หากเจ้ามีความตั้งใจ วันหน้าจะพัฒนาไปสู่ท่า
เท้าที่เหลือ เพียงแต่เรากับยาโถวนั้นนัดหมายเวลาชั่วข้ามคืน คืนนี้เพียง
ถ่ายทอดท่าเท้าสามสามแก่เจ้า"

เหลียงเหวินจิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านถ่ายทอด
ท่าเท้านี้แก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าใช้หนีเอาชีวิตรอด"

---

* ฝูซีเป็นหนึ่งในสามกษัตริย์โบราณ เป็นผู้ประดิษฐ์คิดค้นอันตีปากัวหรือโป๊ยช่วย

กงหยางหวี่หน้าเคร่งเครียดลง ดุว่า "เด็กน้อยที่ไม่รักความก้าวหน้า เราต้องการให้เจ้าเอาชนะนาง ตบแต่งนางเป็นภรรยา เพียงแค่อาศัยท่าเท้านี้ยังไม่อาจเอาชัยนาง"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "หรือยังมีวิชาฝีมืออื่นอีก?"

กงหยางหวี่กล่าวช้าๆ ว่า "เอ่ยถึงความเกรี้ยวกราดดุร้าย ต้องยกให้กับวิชาฝีมือสำนักวารีดำ ดังนั้นหากคิดเอาชนะ ได้แต่ยึดหลักต่อต้านความแข็งสู่โจมจุดอ่อน ท่าเท้าสามสามใช้ *'ต่อต้านความแข็ง'* หากคิด *'สู่โจมจุดอ่อน'* ต้องฝึกปรือฝ่ามือไตรภูมิ" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "ตอนนี้มีเวลาไม่มากนัก เราจะถ่ายทอดเพลงฝ่ามือแก่เจ้าสามท่า"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังว่าต้องฝึกเพลงหมัดฝ่ามือ ตอนแรกบังเกิดความเหนื่อยหน่าย จากนั้นเห็นว่าต่อให้ลำบากเพียงไหน เพียงฝึกปรือสามกระบวนท่า ดังนั้นตอบตกลง

กงหยางหวี่ร่ายรำเพลงฝ่ามือเที่ยวหนึ่ง เพลงฝ่ามือสามกระบวนท่านี้ ท่าแรกเรียกว่า**เหยินชินหวนหวน** *(ใจคนหวาดผวา)* ท่าที่สองเรียกว่า**เทียนเสวียนตี้จ่วน** *(ฟ้าหมุนแผ่นดินวน)* ท่าที่สามเรียกว่า**ชันไฉกุยหยวน** *(ไตรภูมิคืนสู่รากฐาน)* เหลียงเหวินจิ้งฝึกตามแบบอย่าง ฝึกซ้อมอยู่หลายเที่ยวค่อยเรียนรู้ได้

เซียวอี้หลิงชมดูอยู่ด้านข้าง ลอบแค่นหัวร่อครุ่นคิดขึ้น *'เพลงฝ่ามือนี้ พื้นเพธรรมดา อย่าว่าแต่สามท่า ต่อให้สามสิบท่า เรามองปราดเดียวก็เรียนรู้ ตัวโง่งมนี้กลับฝึกซ้อมตั้งหลายเที่ยว ช่างโง่เขลาจริงๆ'*

ได้ยินกงหยางหวี่กล่าวว่า "ฝ่ามือไตรภูมินี้ดูไปธรรมดา ต้องใช้รวมกับท่าเท้าสามสาม จึงเปล่งอานุภาพออกมา หากบอกว่าท่าเท้าสามสามเป็นคันธนู ฝ่ามือไตรภูมิคือลูกธนูสามดอก ความยากอยู่ที่จะยิงลูกธนูสามดอกนี้ออกไปอย่างไร"

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังจนงุนงงสงสัย ได้ยินกงหยางหวี่กล่าวอีกว่า

"ท่าเท้าสามสามแม้ยากลำบาก แต่ขอเพียงฉลาดเฉลียวอยู่บ้างก็เรียนรู้ได้ ดูไปฝ่ามือไตรภูมิง่ายดายกว่า แต่คิดใช้ท่าเท้าสามสามเปล่งอานุภาพรอบ ฝ่ามือไตรภูมิอย่างไร ขึ้นอยู่กับการทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ไม่อาจบอก กล่าวด้วยปากเปล่า เคล็ดวิชาของฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่รากยังแบ่งเป็นสาม ระดับชั้น ซึ่งความรู้แจ้งไม่อุตริกับรู้แจ้งนภาเวิ้ง ออกจะลึกล้ำเกินไป ฉัน นี้ขอเพียงรู้แจ้งคันฉ่องใจได้ก็ไม่เลวแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งยิ่งรับฟังยิ่งมึนงงสงสัย คล้ายตกอยู่ในหมอกควัน หนาทึบ กงหยางหวี่จึงกล่าว "เพลงฝ่ามือชุดนี้หากจะกล่าวโดยสรุป ประเด็น สำคัญอยู่ที่หยั่งรู้จิตเจตนาของคู่ต่อสู้ หากเจ้ารู้ความคิดของคู่ต่อสู้ล่วงหน้า ก็สามารถจู่โจมตอบโต้"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "**กงหยางเซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่กงหยาง)* หาก ให้ข้าพเจ้าตอบโต้คงไม่กล้า ส่วนการคาดเดาความคิดคู่ต่อสู้ยิ่งทำไม่ได้

กงหยางหวี่กล่าวว่า "นั่นไม่แน่นัก เจ้าเคยได้ยินนิทานเรื่องป๋อหยา จื่อฉีหรือไม่?"

เซียวอี้หลิงพอฟังคำ "นิทาน" รีบเงี่ยหูฟัง ได้ยินเหลียงเหวินจิ้ง กล่าวว่า "นิทานเรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยได้ยินมา ป๋อหยาเป็นคนในยุคเลียดก๊ก มีความชำนาญในการย่ำกลองตีดพิณ ส่วนจงจื่อฉีเชี่ยวชาญการฟังเพลงพิณ ป๋อหยาตีดพิณในใจนึกถึงขุนเขา จงจื่อฉีจะบอกว่า *'ไท่ซานตระหง่านฟ้า'* ป๋อหยาพอนึกถึงสายน้ำ จงจื่อฉีจะบอกว่า *'สายนทีเชี่ยวกราก'* ดังนั้นป๋อ หยายึดถือจงจื่อฉีเป็นผู้รู้ใจ ภายหลังจงจื่อฉีเสียชีวิต ป๋อหยาก็ไม่ย่ำกลอง ตีดพิณอีก"

มันกล่าวโดยไม่ตั้งใจ เซียวอี้หลิงกลับรับฟังจนซึมเซา ครุ่นคิดว่า *'ป๋อหยาผู้นี้ช่างเป็นบุรุษอันงมงาย หากว่ามีคนปฏิบัติต่อเราเช่นที่เขา ปฏิบัติต่อจงจื่อฉี ชีวิตนี้ก็ไม่มุ่งมาดปรารถนาอันใดอีกแล้ว'*

ขณะคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ได้ยินกงหยางหวี่ทอดถอนใจ กล่าวว่า "

ผิด โลกนี้มีบ้างบางคนกอปรด้วยความสามารถล่วงรู้จิตใจคน บ้างอาศัยการสดับเสียงพิณ ล่วงรู้ความคิดคนดีดพิณ บ้างเพียงมองดูภาพวาดตัวหนังสือ ก็หยั่งรู้ความรู้สึกของคนวาด ดังนั้นการชมดูกระบวนท่ารู้ซึ้งถึงจิตเจตนายอดฝีมือ หาใช่เรื่องแปลกประหลาดไม่"

เหลียงเหวินจิ้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนเซิงกล่าวถูกต้อง แต่ข้าพเจ้าหาใช่จงจื่อฉีไม่"

กงหยางหวี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เจ้าเมื่อมิใช่จงจื่อฉี เหตุใดจึงวิพากษ์วิจารณ์ภาพวาดตัวหนังสือเราโดยไม่กระดากปาก?"

เหลียงเหวินจิ้งตอนแรกงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นร้องอย่างนึกไว้ว่า "ท่าน...ท่านเป็นอาจารย์ของไป่เซียนเซิง *(ท่านผู้แซ่ไป่)* ภาพ...ภาพไท่ไป่เยื้องย่างรำพัน เป็นผลงานของท่าน?"

กงหยางหวี่บอกว่านั่นย่อมแน่นอน เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "อย่างนั้น...อย่างนั้นผู้ที่ชัดเสือหยกครึ่งตัวนั้นใส่ข้าพเจ้าเป็นเซียนเซิงแล้ว?"

กงหยางหวี่กล่าวว่า "นี่เพียงลงโทษสั่งสอน ครั้งหน้าหากกล่าวอุตริอีกเราจะตบปากเจ้าให้แหลกเละ"

เหลียงเหวินจิ้งก้มศีรษะกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านทราบเรื่องที่ข้าพเจ้าปลอมเป็นไหวอันอ๋องแล้ว?"

กงหยางหวี่ผงกศีรษะบอกว่ามิผิด เซียวอี้หลิงรับฟังจนมึนงงสงสัยครุ่นคิดขึ้น *'มันบอกว่าตัวเองปลอมเป็นไหวอันอ๋อง นี่เป็นเรื่องราวใด?"*

พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งหมุนตัววิ่งหนี เพิ่งขยับตัว ก็ถูกกงหยางหวี่กระชากตัวกลับมา ถามว่าคิดไปที่ใด เหลียงเหวินจิ้งร่ำร้องว่า "ท่านก็คิดบีบบังคับข้าพเจ้าปลอมเป็นไหวอันอ๋อง ใช่หรือไม่? ข้าพเจ้ายอมตายไม่ยอมทำตาม"

กงหยางหวี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กโง่งม ผู้ใดให้เจ้าปลอมเป็นไหวอันอ๋อง?"

เหลียงเหวินจิ้งค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวว่า "ท่านกับไป่เซียนเชิงมิใช่พวกเดียวกันหรือ?"

กงหยางหวี่แค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "ย่อมมิใช่ ไป่พอกอดราชสำนักที่เมืองหลินอานไม่ปล่อย ไม่เสียดายกับการเป็นสุนัขรับใช้ของไหวอันย่อมเราไม่ยอมรับมันเป็นศิษย์ตั้งแต่แรก ยังเอ่ยถึงแผ่นดินซ้องอันใด? กษัตริย์มองโกลหนไหน? ในความคิดเห็นเรา ทั้งสองฝ่ายเพียงยื้อแย่งกระดูกท่อนหนึ่งเท่านั้น"

เหลียงเหวินจิ้งอ้าปากค้าง รู้สึกว่าพฤติการณ์ของบัณฑิตชั้นแต้มผู้นี้ประหลาดพิกลยิ่ง ชั่วครู่จึงกล่าว "หรือว่าท่านมิใช่ชาวซ้อง?"

กงหยางหวี่กล่าวว่า "ใช่แล้วจะเป็นไร? ราชวงศ์ซ้องเหลวแหลกฟอนเฟะ บรรดาฮ่องเต้เอาแต่เสพสุข ปล่อยให้ขุนนางโฉดครองเมือง กดขี่ขูดรีดพลแกล้วกล้า รีดนาทาเร้นราษฎร จิ้มก้องต่อชนต่างชาติ บ้านเมืองเช่นนี้ประคองตัวถึงตอนนี้ถือเป็นปาฏิหาริย์แล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งอดกล่าวมิได้ว่า "ราชวงศ์ซ้องแม้ไม่ถูกต้อง แต่หากพวกตาดมองโกลกลืนราชวงศ์ซ้อง ประชาราษฎรต้องไม่มีผลดี ข้าพเจ้ากับท่านพ่อเคยใช้ชีวิตอยู่ทางเหนือ เห็นพวกตาดมองโกลข่มเหงราษฎรกับตา"

กงหยางหวี่เงียบงันชั่วขณะ จึงทอดถอนใจกล่าวว่า "มิผิด ฮ่องเต้ตระกูลจ้าวไม่คู่ควรกับการรักษาไว้ แต่ประชาราษฎรไร้ความผิด เราปรารถนาใคร่ฆ่าฮ่องเต้โฉดขุนนางชั่ว แต่หากฆ่าพวกมัน อริราชศัตรูจะฉวยโอกาสรุกราน หากว่ารักษาราชวงศ์ซ้องไว้ เท่ากับรักษาฮ่องเต้โฉดปล่อยให้ทั้งหมดสูบเลือดราษฎรจนหมดสิ้น แผ่นดินนี้รักษาไว้ มีประโยชน์อันใด? แผ่นดินนี้รักษาไว้ มีประโยชน์อันใด..." มันทบทวนคำพูดนี้เจ็ดแปดเที่ยวพลันกู่ร้องดังยาวนาน เสียงกู่ระอุพลุ่งพล่าน เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย พอสิ้นเสียงกู่ร้อง กลับหลั่งน้ำตาออกมา

เหลียงเหวินจิ้งมือไม้ปั่นป่วน รออยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างระมัดระวังว่า "กงหยางเซียนเชิง ท่าน...ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

กงหยางหวี่สงบเยือกเย็นลง สั่นศีรษะกล่าวว่า "เราไม่เป็นไร เพียงแต่มีเรื่องมากหลายชบคิดไม่เข้าใจ สามสิบปีมานี้เราคิดสนองคุณชาติ แต่ชาติมิใช่ชาติ คิดมีครอบครัว แต่บุตรภรรยาพรากจาก คิดหลุดพ้นจากโลกียวิสัย ก็ไม่อาจปล่อยวางมวลชนที่ทุกข์ยาก สุดท้ายบังเกิดความขัดแย้งอยู่เต็มอก เด็กน้อย วันเวลาที่ผ่านมา มีแต่เจ้าดูจากภาพวาดของเราเห็นถึงความคับแค้นของเรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ ทอดถอนใจกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ เจ้าอายุยังเยาว์ หาเข้าใจไม่ เพราะเด็กน้อยเจ้า เป็นเหตุให้คลาดเรื่องสำคัญของเรา ยังคงถ่ายทอดเพลงฝ่ามือแก่เจ้าแต่เนิ่นๆ" จากนั้นทั้งสองฝ่ายแยกย้ายจากกัน

เหลียงเหวินจิ้งอดถามมิได้ว่า "เรื่องสำคัญอันใด?"

กงหยางหวี่แหงนมองหมู่ดาวเต็มฟ้า ดวงตาฉายแววปวดร้าว พึมพำว่า "เพราะเหตุใด? เหตุใดนางเฝ้าหลบหน้าเรา?"

เหลียงเหวินจิ้งเหลียวซ้ายแลขวา กล่าวว่า "ผู้ใดหลบหน้าท่าน?"

กงหยางหวี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง กระซากเสียงว่า "เด็กน้อยยุ่งเกี่ยวมากความ ผู้ใดหลบหน้าเรา เกี่ยวข้องใดกับเจ้า?"

เหลียงเหวินจิ้งถูกมันตวาดว่าจนเงียบงันไป กงหยางหวี่เงียบงันชั่วขณะ จึงโบกมือกล่าวว่า "เรายังคงถ่ายทอดเคล็ดรู้แจ้งคันฉ่องใจแก่เจ้า แต่เรียนรู้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับไหวพริบปฏิภาณของเจ้าแล้ว"

ต่อจากนั้นอธิบายบอกกล่าวเที่ยวหนึ่ง หลักใหญ่คือสลัดความคิดฟุ้งซ่าน สงบจิตระงับใจ สูดลมหายใจเข้า ระบายลมหายใจออก สุดท้ายกล่าวว่า "วิชาฝีมือสำนักวารีดำร้อยเปลี่ยนพันแปลง แต่ไม่ว่าพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงอย่างไร จุดประสงค์เพียงเพื่อปกปิดจิตเจตนาที่แท้จริงของมัน

ดังนั้นเจ้าต้องผนึกแน่วแน่ ผ่านพบด้วยจิตแทนการมองด้วยตา รับรู้จาก
การสัมผัสนำไปสู่ความเคลื่อนไหว อย่าได้ถูกความเปลี่ยนแปลงเท่าที่เห็น
สร้างความสับสนงุนงง หากแต่อาศัยคันฉ่องใจสะท้อนเจตนาของมัน ฯ
เพียงบรรลุถึงขั้นนี้ ต่อให้เป็นวิชาฝีมือที่ร้ายกาจกว่านี้เจ้าก็รับมือได้"

เห็นเหลียงเหวินจิ้งยังเลอะเลือนสงสัย ทราบว่ารอจนมันเผชิญ
เหตุการณ์จะเข้าใจเอง จึงสั่งให้เหลียงเหวินจิ้งนั่งขัดสมาธิ หายใจเข้าปล่อย
ลมหายใจออก จากนั้นทาบฝ่ามือกับจุดไป่ฮุ่ยบนขม่อมของมัน กระซิบที่
ข้างหูมันว่า "พื้นฐานของเจ้าอ่อนเกินไป ยากจะเปล่งอานุภาพของฝ่ามือ
ไตรภูมิคืนสู่รากได้ วันนี้เราสองพบพานถือเป็นวาสนา เราจะถ่ายทอดพลัง
เฮาหยางเจิ้งชี่ *(พลังเที่ยงแท้ไพศาล)* แก่เจ้า เจ้าคอยรับให้ดี"

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีพลังความร้อนขุมหนึ่งแล่นมาจากขม่อม
กระจายไปยังแขนขาทั่วสรรพางค์กาย ข้างหูแว่วเสียงกงหยางหวี่ดังว่า
"มุ่งหยางเจียวเข้าสู่เจียนจิ่ง เชื่อมเสินเชวี่ย ให้แก่ฮุ่ยอิน เบื้องบนถึงจิ่วเหว่ย
เบื้องล่างบรรลุกูลู่ หล่อเลี้ยงอี้เจินวกสู่ซานจง เดินมังกรคู่ พันดูที่ฉีเหมิน
กลับคืนสู่ตันเถียน..."

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่าพลังลมปราณภายในกายกระเพื่อมปั่นป่วน
วิ่งพลุกพล่านอย่างรวดเร็ว เส้นชีพจรทั้งตันและชา บังเกิดเป็นรสชาติ
นานัปการ แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่ปล่อยให้กระทำ สุดท้ายกง
หยางหวี่กล่าวว่า "แนวทางนี้ครอบคลุมทุกสิ่ง บรรลุถึงทุกแห่งที่ สุดแกร่ง
กร้าวยิ่งใหญ่ จึงขนานนามพลังเที่ยงแท้ไพศาล"

เหลียงเหวินจิ้งค่อยรู้สึกขม่อมเบาสบาย พลังลมปราณภายใน
ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง เต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า ไม่ว่าขามาหรือขาไป
ล้วนมีลำดับขั้นตอน พริบตานั้นร่างอบอุ่นสบาย ไม่อาจตัดใจลุกขึ้น
หลังจากที่ลมปราณหมุนเวียนเก้ารอบ ก็บังเกิดไหวพริบปฏิภาณ เกาะกุม
มุกปัญญาไว้ เข้าสู่ภวังค์เคลิบเคลิ้มลืมตน

กมรหลงบุปผางาม

ม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เหลียงเหวินจิ้งฟื้นตื่นมา รู้สึกว่าตลอดทั้งร่าง
็กคักเปี่ยมพลัง สายตายามกวาดมอง เห็นจันทร์เคลื่อนคล้อยสู่ทิศประจิม
ลุกที่ทางเงียบวังเวง หามีเงาร่างกงหยางหวี่ไม่ หากแค่แว่วเสียงเพลงดัง
าแต่ไกล

เหลียงเหวินจิ้งฟังออกว่าเป็นเสียงของกงหยางหวี่ ต้องครุ่นคิด *'กง
หยางเชียนเชิงกล่าวตำหนิราชวงศ์ซ้อง แต่ฟังจากเสียงเพลง กลับมี
ความคิดจับอาวุธป้องกันชาติ นับว่าคนเฉกเช่นภาพวาดตัวหนังสือ เต็ม
ไปด้วยความขัดแย้ง คงเป็นเพราะไม่พบพานย่องเต้อันประเสริฐ'* มันครุ่นคิด
หลางลุกขึ้นพลาง มิคาดสองเท้านั่งขัดสมาธิมานาน เมื่อยล้าสุดทนทาน
้องเสียหลักล้มลง

ได้ยินเสียงหัวร่อคิกคำหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งเหลียวหน้าไป เห็นเซียว
ี้หลิงยังนอนอยู่บนก้อนหิน เห็นมันสะดุดล้มลง ต้องหัวร่อออกมา ยามนี้
ลุดไข้ของนางคลายออกเอง สามารถกล่าววาจา เพียงแต่แขนขายังถูกสยบ

ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว นางพอหัวร่อออกมา ก็รู้สึกตัวว่าตกอยู่ในห้วงอันตราย รีบร้องบอกว่า "เด็กโสโครก มองดูอันใด ยังมิรีบคลายจุดให้กับข้าพเจ้าอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งเดินเข้าไป น้อมคำนับกล่าวว่า "แม่นางเซียว ตอนนี้กงหยางเซียนเชิงจากไปแล้ว เรื่องการประลองเป็นอันยกเลิก อย่าได้เอ่ยถึงอีก หลังจากนี้ท่านเดินทางของท่าน ข้าพเจ้าข้ามสะพานของข้าพเจ้า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน"

เซียวอี้หลิงกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ ท่านคลายจุดให้แก่ข้าพเจ้าก่อน"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างกระดากว่า "ขอถามแม่นาง จุดนี้จะตบคลายอย่างไร?"

เซียวอี้หลิงทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง กล่าวว่า "หน้าโง่ กระทั่งตบคลายจุดก็ไม่รู้จัก?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวด้วยความละอายว่า "กาลก่อนท่านพ่อเคยเอ่ยถึง แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจเรียน"

เซียวอี้หลิงถลึงจ้องมองมัน แต่ยามนี้ต่อให้ใช้สายตายิงร่างเด็กน้อยนี้เป็นรูสองรู ก็อับจนปัญญา พลันหลับตาลงกล่าวว่า "ตัวโง่งมเข้ามา ข้าพเจ้าบอก ท่านตบคลาย"

เหลียงเหวินจิ้งรีบรับคำ ได้ยินเซียวอี้หลิง กล่าวว่า "จุดซานจงกับตันเถียน* ของข้าพเจ้าถูกสยบ ลมปราณหมุนเวียนไม่สะดวก"

เหลียงเหวินจิ้งทวนคำซานจงกับตันเถียน ถามว่าอยู่ตำแหน่งใด เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "จุดซานจง...ซานจงอยู่ที่ตำแหน่งหัวใจ จุดตันเถียน...ตันเถียนอยู่ที่ท้องน้อยข้าพเจ้า..." กล่าวถึงตอนท้ายสุ้มเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

*ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าทั้งตงกับตังชั้ง

นางกล่าวจบเป็นเวลานาน ไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว แล้วพอลืมตาขึ้น เห็นเหลียงเหวินจิ้งมองดูตัวเอง จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ต้องตวาดว่า "เด็กโสโครก มีอันใดน่าดู ยังมิรีบตบคลายจุดอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งค่อยระงับสติ ถามว่าตบคลายอย่างไร? เชียวอี้หลิงร้องเพ้ย กล่าวว่า "ท่านรวมพลังลมปราณที่ปลายจุด จี้ใส่ตำแหน่งได้จุดซานจงสองหุน"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "พลังลมปราณ ? พลังลมปราณอันใด?"

เชียวอี้หลิงงงงันวูบหนึ่ง ค่อยได้คิดว่าเด็กน้อยนี้เพียงร่ำเรียนเพลงหมัดมวยหยาบกระด้าง ไหนเลยเคยฝึกวิชากำลังภายใน เพาะสร้างพลังลมปราณ หรือว่าวันนี้เป็นคราเคราะห์ของนาง ต้องใช้วิธีเช่นนั้น...

ควรทราบว่าวิชาจี้สกัดจุดของกงหยางหวี่ลึกล้ำพิสดาร สุดที่นางจะคลายออกเอง ความจริงเข้าใจว่ากงหยางหวี่จะคลายจุดให้กับตัวเอง มิคาดคนผู้นี้กลับผละจากไป เชียวอี้หลิงลอบด่าทอกงหยางหวี่ในใจนับร้อยเที่ยว ปากกล่าวว่า "เด็กโสโครก ท่าน...ท่านประกบนิ้วชี้นิ้วกลาง วนเวียนรอบจุดเส้น หมุนไปทางซ้ายสามครั้ง หมุนไปทางขวาสามครา ย้อนทวนเช่นนี้..."

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังจนใจเต้นระทึก อุทานว่า "ที่ตำแหน่งหัวใจของท่านหรือ?"

เชียวอี้หลิงร้องเพ้ยกล่าวว่า "มิใช่ตำแหน่งหัวใจของข้าพเจ้า หรือว่าเป็นของท่าน?"

เหลียงเหวินจิ้งอดลังเลมิได้ ที่แท้การถ่ายทอดวิชาจี้จุดคลายจุด อาจารย์บุรุษไม่ถ่ายทอดแก่ศิษย์สตรี อาจารย์สตรีไม่ถ่ายทอดแก่ศิษย์บุรุษ เพียงเพราะระหว่างการถ่ายทอด มือต้องกระทบถูกร่างกาย ขณะที่เชียวเชียนเจี๋ยถ่ายทอดแก่เชียวอี้หลิง ก็ไม่ได้ถ่ายทอดด้วยตนเอง หากแต่จับตัวสตรีนางหนึ่งจากเชิงเขา หลังจากจี้จุด ค่อยถ่ายทอดวิธีคลายจุดแก่

เชียวอี้หลิง ให้นางทดลองกับสตรีนางนั้น แต่ยามนี้อยู่กลางป่าเขา เชียว
อี้หลิงได้แต่ให้เหลียงเหวินจิ้งทดลองดู

เหลียงเหวินจิ้งเห็นหน้าอกนางสะท้อนขึ้นลงอดหน้าแดงจรดใบหูมิได้
เชียวอี้หลิงเร่งรัดคำหนึ่ง มันค่อยประกบนิ้วจ่อใส่หน้าอกนาง รู้สึกว่าปลาย
นิ้วกระทบถูกความอบอุ่นสั่นนุ่ม หัวใจเต้นระทึกถึงลำคอ จากนั้นเห็นเชียว
อี้หลิงหลับตาพริ้ม เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ถึงกับสมองสั่นอึงอล เลือดลม
ประดังขึ้นมา นิ้วมือพลอยสั่นระริกตาม

เชียวอี้หลิงรู้สึกตัวลืมตาขึ้น กล่าวด้วยความอับอายว่า "ยังไม่
ลงมืออีก?"

เหลียงเหวินจิ้งสะดุ้งเฮือก รีบรับคำคราหนึ่ง ลงมือขีดวาดวงที่หน้าอก
ของนาง เชียวอี้หลิงรู้สึกหน้าอกคันชา ตลอดทั้งร่างร้อนผ่าว อดอุทาน
คำหนึ่งมิได้ เหลียงเหวินจิ้งรีบหดมือกลับ ถามว่า "ท่าน...ท่านไม่เป็นไร
กระมัง?"

เชียวอี้หลิงแทบร้องไห้ออกมา ด่าว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ผู้ใดสอน
ให้ท่านขีดวาดแผนที่เช่นนี้ ต้อง...ต้องใช้กำลังกว่าเดิม"

เหลียงเหวินจิ้งความจริงไม่อาจหักใจใช้กำลัง ยามนี้เห็นนางอับอาย
ร้อนรุ่ม ได้แต่กัดฟันกระทำตามวิธีของนาง

ทั้งสองล้วนเป็นหนุ่มสาวเลือดลมร้อนแรง ในชีวิตไม่เคยประสบ
เหตุการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีล้วนหลั่งเหงื่อโซมกาย หัวใจเต้นระทึก
ราวเภรี เชียวอี้หลิงหลับตาลงยังพอทำเนา เหลียงเหวินจิ้งเห็นหญิงงาม
เบื้องหน้าขมวดคิ้วขนง หอบหายใจเร่งร้อน อกอูมสะท้อนขึ้นลง บวกกับ
ฝ่ามือกระทบถูกกายสาว รู้สึกมีพลังความร้อนคล้ายมังกรร้ายตัวหนึ่ง
อาละวาดอยู่ภายในกาย สมองเลอะเลือนอลวนขึ้นมา

พลันได้ยินเชียวอี้หลิงอุทานเบาๆ เหลียงเหวินจิ้งค่อยรู้สึกตัว พอ
เพ่งตามอง เห็นนิ้วมือตัวเองคล้อยห่างจากหน้าอกของฝ่ายตรงข้าม จึงรีบ

กล่าวคำขออภัย หักใจหลับตาลง ไม่มองดูหญิงงามตรงหน้า มิคาดในใจนึกพึงซ่าน ยิ่งกว่าการมองด้วยสายตาอีก ยามไหวหวั่นรัญจวน อดร้องดังๆ มิได้ว่า "ขงจื๊อกล่าวว่า *ร่ำเรียนอยู่เป็นนิจ ไยมิใช่น่ายินดี มีสหายจากแดนไกล ไยมิใช่น่าเปรมปรีดิ์ แม้นไม่มีใครเข้าใจเรา ก็ไม่ขัดแค้นเคืองขุ่น ไยมิใช่วิญญชน...*"

เมื่อเอ่ยเอื้อนเช่นนี้ จิตใจค่อยสงบลงบ้าง พลันได้ยินเซียวอี้หลิงอุทานเบาๆ เหลียงเหวินจิ้งเข้าใจว่าลงมือผิดพลาดอีก รีบลืมตาขึ้น เห็นเซียวอี้หลิงหลั่งเหงื่อชุ่มโชกไปทั้งเสื้อผ้า ใบหน้าแดงฉานราวร่ำสุราเข้าไป ลืมตาหอบหายใจกล่าวว่า "จุดซานจงคลายออกแล้ว...ถัดไปเป็น...เป็นจุดตันเถียน..."

เหลียงเหวินจิ้งระบายลมจากปาก ถามว่าจุดตันเถียนอยู่ที่ใด เซียวอี้หลิงตอบว่า "อยู่ใต้สะดือสามหุน"

เหลียงเหวินจิ้งยื่นมือสั่นระริกกระทบถูกจุดตันเถียน รู้สึกหน้าท้องแบนราบ ผิวพรรณลื่นละมุน เป็นเหตุให้สมองร้อนวูบ อดอุทานคำหนึ่งมิได้ กระโดดปราดจากมา แช่ศีรษะลงในลำธาร น้ำลำธารที่เย็นเฉียบ ค่อยดับเพลิงราคะลง

มันคืบคลานขึ้นมาในสภาพเปียกชุ่มโชก พอถูกลมภูเขาโชยพัด ถึงกับหนาวสั่นไปทั่วร่าง เห็นเซียวอี้หลิงลืมตามองมาจึงกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า "ผู้น้อย...ผู้น้อยกลัวว่าไม่อาจหักห้ามใจ ล่วงเกิน...ล่วงเกินแม่นางเซียว"

เซียวอี้หลิงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "นับว่าท่านรู้ตัวดี ยังมีรีบลงมือคลายจุดอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งยื่นนิ้วจี้ใส่จุดตันเถียนของเซียวอี้หลิง ขณะจะกดคลึง พลันรู้สึกว่าที่ท้องน้อยมีพลังความร้อนขุมหนึ่งพลุ่งขึ้น ผ่านจุดชุ่ยอิน ข้าม

* ข้อความในบทที่หนึ่งของหนังสือลุ่นหวี่ จัดทำโดยสานุศิษย์ของขงจื๊อ บันทึกคำสอนของขงจื๊อไว้อย่างรอบด้าน

ด่านกูลู่ พลุ่งไล่จุดไปชุ่ย และจากจุดไปชุ่ยลดลงมาถึงจุดซานจง สุดท้าย
แล่นผ่านช่วงแขน แผ่พุ่งออกทางปลายนิ้ว เซียวอี้หลิงรู้สึกมีพลังความ
ร้อนวนรอบจุดตันเถียนรอบหนึ่ง จุดเส้นคลายออกในบัดดล

ทั้งสองล้วนงุนงงสงสัย หาทราบไม่ว่ากงหยางหวี่ถ่ายทอดพลังเที่ยงแท้
ไพศาลเข้าสู่ร่างเหลียงเหวินจิ้ง แต่ว่าเหลียงเหวินจิ้งไม่ล่วงรู้ เพียงเห็น
ว่าร่างคึกคักเปี่ยมพลัง เมื่อครู่มันถูกไฟราคะสุมทรวง จึงกระโดดลงลำธาร
สภาพเช่นนี้คล้ายโยนถ่านไฟลงในธารน้ำแข็ง ถึงแม้ดับไฟราคะลง แต่หลัง
สุดร้อนสุดเย็น ต้องป่วยหนักคราหนึ่ง ทั้งกลายเป็นโรคเรื้อรังไม่หายขาด

เหลียงเหวินจิ้งถูกความเย็นแทรกซึม ตนเองไม่รู้สึกตัว แต่ว่าพลัง
เที่ยงแท้ไพศาลเป็นวิชากำลังภายในสุดแกร่งกร้าว ตอนแรกกบดานที่จุด
ตันเถียน พอเผชิญกับความเย็น ก็เกิดปฏิกิริยาขึ้น หมุนเวียนไปตาม
เส้นลมปราณ ขับความเย็นออกจากร่าง มิคาดเหลียงเหวินจิ้งตั้งใจคลาย
จุดให้กับเซียวอี้หลิง พลังเที่ยงแท้ไพศาลจึงแผ่พุ่งออกจากปลายนิ้ว
คลายจุดให้กับนาง

เหลียงเหวินจิ้งยังนึกใคร่ครวญถึงพลังความร้อนประหลาดขุมนั้น
เซียวอี้หลิงกลับตัวเบาสบาย กระโดดปราดขึ้นมา สะบัดฝ่ามือตบใส่ใบหน้า
เหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งไม่ทันระวัง ถูกตบจนเกิดดาวทองระยิบ
ระยับเต็มหน้า หมุนคว้างรอบหนึ่งล้มลงกับพื้น

เซียวอี้หลิงกัดฟันกรอด กระโดดลงจากก้อนหิน กล่าวอย่าง
เดียดแค้นว่า "เดียรัจฉานน้อย ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่านางพอหายดี ก็ดุร้ายถึงเพียงนี้ พอลูบ
คลำมุมปาก ปรากฏโลหิตชุ่มไปทั้งฝ่ามือ ต้องร้องว่า "ท่านไฉนตบตีคน?"

เซียวอี้หลิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ตบตีท่าน? เฮอะ ข้าพเจ้ายังจะ
ฆ่าท่าน ท่าน...ท่านฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้าไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ลูบ...ลูบ
คลำร่างข้าพเจ้าวุ่นวาย ข้าพเจ้าแค้นท่านแทบตายแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "เป็นท่านให้ข้าพเจ้าลูบคลำเอง..."

ไม่ทันกล่าวจบ เห็นเซียวอี้หลิงมีสีหน้าอับอายดั่งแค้น กระโดดปราดเข้ามา เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คืบคลานลุกขึ้น ร้องว่า "กงหยางเซียนเชิง"

เซียวอี้หลิงใจหายวาบ กวาดตามองรอบข้าง แต่ไหนเลยมีเงาร่างผู้คนอื่นอีก พอเหลียวหน้ามองเห็นเหลียงเหวินจิ้งวิ่งหลบหนี เซียวอี้หลิงโกรธแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ความตายกรายถึงศีรษะ ยังกล้าหลอกลวงข้าพเจ้าอีก?"

พลางใช้วิชาภูตพรายเคลื่อนย้ายร่าง ขยับกายวูบหนึ่ง ก็ขวางอยู่เบื้องหน้าเหลียงเหวินจิ้ง ยื่นมือรวบคว้าปกเสื้อของมัน ตวาดว่า "บัณฑิตยากไร้สอนท่าเท้าปีศาจแก่ท่าน ท่านลองใช้ออกมาให้ข้าพเจ้าชมดู เฮอะ ท่าที่ว่าท่าเท้าสามสาม ท่าเท้าสี่สี่ สมควรเปลี่ยนเป็นท่าเท้าตายสิ้น ท่าเท้าไม่มีประโยชน์จึงถูกต้อง"

เหลียงเหวินจิ้งฉุกใจคิด พอก้มศีรษะลง พอดีอยู่ในรอยเท้าสี่สิบห้าแห่งที่กงหยางหวี่ทิ้งเอาไว้ เท้าซ้ายอยู่ในตำแหน่งสี่สาม ภาพเท้าช่องเป็นการผสมจากตัวเลขหนึ่งถึงเก้า แต่ละตัวเลขประกอบด้วยจุดสีดำกับขาว ยกตัวอย่าง *"หนึ่ง"* เป็นจุดสีขาวจุดหนึ่ง *"สอง"* เป็นจุดสีดำสองจุด *"เก้า"* เป็นจุดสีขาวเก้าจุด ตัวเลข *"สี่"* ในภาพเป็นจุดสีดำสี่จุดจัดเรียงเป็นคู่ เหลียงเหวินจิ้งพออยู่ในตำแหน่งสี่สาม ก็กระโดดไปยังตำแหน่งห้าสี่

เซียวอี้หลิงรู้สึกใจกลางฝ่ามือตึงวูบ เสียงคว้ากพลันดัง ในมือเพิ่มเศษผ้าชิ้นหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งดิ้นหลุดจากเงื้อมมือนาง ยืนอยู่ที่ห่างไปหนึ่งวา ต้องตวาดด้วยโทสะ กระโดดปราดเข้าไป

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางมีท่าทางดุร้าย รีบหมุนตัวก้าวเฉียงๆ ออก ทิ้งเท้าในตำแหน่งหกสอง เซียวอี้หลิงก็โถมใส่อากาศธาตุ จึงตวัดเท้าเตะออกเจ็ดเท้า

เหลียงเหวินจิ้งยามคับขันเป็นตาย พลันสลัดความคิดทั้งมวล จาก ตำแหน่งหกสองเดินไปยังตำแหน่งแปดห้า เปลี่ยนตำแหน่งติดต่อกันเจ็ดแห่ง เท้าทั้งเจ็ดของเซียวอี้หลิงกระทั่งชายเสื้อของมันก็ไม่อาจกระทบถูก นาง ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ร้องว่า "ห้ามวิ่งหนี"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางขุ่นเคืองแง่งอน ถึงกับวาบหวิวหวั่นไหว รับคำ ว่า "ข้าพเจ้าไม่หนี"

เซียวอี้หลิงพลันขยับกายวูบ เงาร่างอ้อนแอ้นเคลื่อนวูบวาบ กลาย เป็นทับซ้อน ใช้ออกด้วยวิชาภูตพรายเคลื่อนย้ายร่าง เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่า นางบัดเดี๋ยวซ้ายบัดเดี๋ยวขวา ชมดูจนตาลายพร่าพราย ไหนเลยจำแนก ออกว่าเงาร่างใดจริง เงาร่างใดเท็จ ได้แต่จับจ้องมองรอยเท้าที่กงหยางหวี ทิ้งเอาไว้ ใช้ออกด้วยท่าเท้าสามสาม ซ้ายสามก้าวขวาสามก้าว หน้าสาม ก้าวหลังสามก้าว บัดเดี๋ยวก้าวเดินบัดเดี๋ยวกระโดด ไร้จุดหมายปลายทาง แต่ไปถึงทุกถิ่นฐาน

เนื่องเพราะท่าเท้าสามสามสอดคล้องกับภาพเก้าช่อง ผู้คนทั่วไป ไม่รู้ความนัย เพียงเห็นคนผู้หนึ่งก้าวเท้าก้าวเดียวไปไกลหลายวา ดังนั้น ถึง แม้ว่าเซียวอี้หลิงมีท่าร่างราวสายฟ้า กลายร่างเป็นร้อยพัน แต่ในรัศมีสี่ สิบห้าก้าว ไม่อาจไล่กวดตามเหลียงเหวินจิ้งทัน

วิชาภูตพรายเคลื่อนย้ายร่างต้องอาศัยลมปราณอึดหนึ่ง เซียวอี้หลิง พลังการฝึกปรืออ่อนด้อยใช้ออกครู่หนึ่งก็อ่อนแรงลง พลันนึกได้อุบายหนึ่ง เปลี่ยนเป็นกระโดดออกห่าง ยกมือยืนไพล่หลัง

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางไม่เคลื่อนไหว ก็หยุดยั้งตาม เซียวอี้หลิง ความจริงคิดหลอกให้มันวิ่งจนเหน็ดเหนื่อยขาดใจตาย พอเห็นเช่นนั้นจึง กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ไฉนไม่วิ่งต่อ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ท่านคิดหลอกให้ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยตาย ข้าพเจ้าจึงไม่หลงกล"

เชียวอี้หลิงทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ก้มกายเก็บหินใช่ท่านลูกหนึ่ง แค่น หัวร่อกล่าวว่า "ดูว่าท่านจะวิ่งหรือไม่?"

พลางซัดก้อนหินออก เหลียงเหวินจิ้งไม่ทันเหลบหลีก รูดหู่ถูกก้อน หินซัดใส่ ต้องแค่นเสียงคำหนึ่ง งอเข่าคุกลง สร้างความยินดีแก่เชียว อี้หลิงยิ่ง พุ่งโถมเข้ามา

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีเงาร่างกดทับลงดุจขุนเขา พลังกดดันคุกคาม ถึงศีรษะ ยามร้อนรุ่มใจปรากฏพลังอบอุ่นขุมหนึ่งพลุ่งขึ้นจากท้องน้อย ผ่าน ขาอ่อนถึงหัวเข่า จุดเส้นที่ถูกกระแทกใส่ก็คลายออก มันไม่เข้าใจสาเหตุ เลยนัย เพียงกลิ้งตัวคราหนึ่ง การกลิ้งตัวครั้งนี้เคลื่อนย้ายจากตำแหน่งห้า หนึ่งถึงหกสาม เชียวอี้หลิงจึงโถมใส่อากาศธาตุ ดังนั้นเก็บก้อนหินมาอีก ก้อนหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้าหยุดยั้ง ใช้ท่าเท้าสามสามวิ่งตะบึง เชียวอี้ หลิงซัดขว้างก้อนหินวุ่นวาย เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีกระแสลมดังขึ้นที่รอบกาย ก้อนหินพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไป ได้แต่วิ่งเร็วกว่าเดิม

มันพอวิ่งเร็วขึ้น พลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายก็ถูกปลุกกระตุ้น กระจายไปทั่วร่าง เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีกำลังวังชาเพิ่มพูน ใช้ออกไม่หมด สิ้น ท่าเท้าสามสามยิ่งมายิ่งชำชองชำนาญ

เชียวอี้หลิงเห็นเหลียงเหวินจิ้งยิ่งวิ่งยิ่งรวดเร็ว กลายเป็นเงาคน พลุกพล่าน ยากจำแนกแยกแยะออก ถึงแม้ซัดขว้างก้อนหินอย่างรวดเร็ว แต่ไม่อาจกระทบถูกร่างมัน

เหลียงเหวินจิ้งแม้ได้รับการถ่ายทอดพลังเที่ยงแท้ไพศาล แต่วิ่งอยู่ ครู่หนึ่ง รู้สึกลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน ทราบว่าหากเป็นเช่นนี้สืบไป สุดท้าย ต้องถูกคร่ากุม พอเงยหน้าขึ้น เห็นวิกาลไกล้สิ้นสุด ขอบฟ้าบูรพาขาวรำไร พอก้มศีรษะลง รอยเท้าที่กงหยางหวี่ทิ้งไว้เห็นถนัดชัดตา ต้องครุ่นคิด *'หาก เราออกห่างจากรอยเท้านั้น ก็เดินไม่ไหวหรือไร?'* ความคิดมิทันสิ้นสุด รู้สึก

ตะโพกปวดแปลบ ถูกก้อนหินซัดใส่ สร้างความเจ็บปวดจนร้องโอยออกมา

เซียวอี้หลิงขณะจะซัดก้อนหินตามติด เหลียงเหวินจิ้งพลันหยุดคิด สองมือกุมชายโครงหอบหายใจ กล่าวว่า "อย่าได้ซัดขว้างแล้ว ข้าพเจ้ายอมแพ้"

เซียวอี้หลิงคิดไม่ถึงว่ามันจะยอมจำนน อึ้งไปวูบจึงกล่าว "อย่างนั้นท่านเข้ามา"

เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจ เดินออกจากรอยเท้าของกงหยางหุ่ เซียวอี้หลิงยิ้มพลางกล่าวว่า "บัณฑิตยากไร้บอกว่าท่านสามารถเอาชนะข้าพเจ้า ท่านเอาชนะได้หรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ได้"

เซียวอี้หลิงอารมณ์ดีขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเมื่อยอมแพ้ ก็ห้ามมิให้เล่นลวดลาย รอศิษย์พี่เรารุดมาแต่โดยดี"

พลางผิวปากเป็นเสียงดัง กลางอากาศปรากฏวัตถุสีดำสิ่งหนึ่งร่อนลงมา เกาะอยู่บนต้นแขนของนาง ภายใต้แสงอุทัยเลือนรางสาดส่อง เหลียงเหวินจิ้งเห็นชัดตาว่าเป็นนกแร้งสูงสองเชียะ ท่าทางดุร้ายตัวหนึ่ง เมื่อประชันกับรูปโฉมโนมพรรณของเซียวอี้หลิง เพิ่มความลี้ลับอีกหลายส่วน

เซียวอี้หลิงล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อผืนหนึ่ง ผูกติดกับขานก กล่าวว่า "จิ่วเอ๋อ *(ลูกนกแร้ง)* ไปเถอะ" นกแร้งตัวนั้นก็กระพือปีกโผบินขึ้น บินวนอยู่กลางอากาศรอบหนึ่ง พลันพุ่งฝ่าแสงสีอุทัยหายลับกับตา

เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "จิ่วเอ๋อไปตามหาศิษย์พี่แล้ว อีกสักครู่ศิษย์พี่จะมาถึง"

เหลียงเหวินจิ้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "แม่นาง ข้าพเจ้ามิใช่ไหวอันอ๋อง ข้าพเจ้าเรียกว่าเหลียงเหวินจิ้ง เป็นชาวเมืองเหอโจว เคยพำนักที่หัวซาน พวกท่านจดจำคนผิดแล้ว"

เซียวอี้หลิงมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "ท่านกล้า

ศิษย์พี่เรา จงใจปั้นเรื่องคิดหลอกลวงข้าพเจ้าหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ก็สมควรเชื่อกงหยาง เซียนเชิง *(ท่านผู้แซ่กงหยาง)* เขาก็บอกว่าข้าพเจ้ามิใช่"

เซียวอี้หลิงพอได้ยินชื่อนี้ ก็อับอายกลายเป็นโทสะ ตวาดว่า "บัณฑิต ยากไร้ผู้นี้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อคำพูดของมันแม้สักคำเดียว"

เหลียงเหวินจิ้งอับจนปัญญา หวนนึกถึงตนเองมิใช่ไหวอันอ่อง หาก ต้องตายในลักษณะนี้ ออกจะคับแค้นเกินไป มันกวาดตามองดูรอยเท้าที่ กงหยางหรี่ทิ้งไว้ หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ประมือกับเซียวอี้หลิง เห็น ว่าท่าเท้าสามสามลึกล้ำพิสดาร น่าเสียดายที่ตอนนี้อยู่ห่างจากรอยเท้า ของกงหยางหรี่ ไม่อาจใช้ออกได้

พอเงยหน้าขึ้น เห็นเซียวอี้หลิงยกมือกอดอก ทอดสายตามองไกล จึงครุ่นคิดขึ้น *'หากว่ายึดถือนางเป็นจุดหนึ่งของภาพเก้าช่อง เราก็เป็นจุด หนึ่งของภาพเก้าช่อง อย่างนั้นตำแหน่งของนางเป็นตำแหน่งห้าหนึ่ง เรา ในที่นี้ถือเป็นตำแหน่งห้าสาม หากใช้ทั้งสองจุดเป็นฐาน มิใช่ร่างภาพเก้า ช่องขึ้นมาได้หรอกหรือ?'*

มันพอนึกถึงวิชาความรู้ ก็ครุ่นคิดค้นคว้าพลันฉุกคิดขึ้น *'ที่นี้แม้ไม่ อยู่ในภาพเก้าช่องที่กงหยางเซียนเชิงทิ้งไว้ แต่หากเราวาดภาพเก้าช่องขึ้น ในใจ อย่างนั้นภายหน้าไม่ว่าอยู่ที่ใด ก็สามารถใช้ท่าเท้าสามสามออกได้'*

เซียวอี้หลิงรอจนขุ่นข้องรำคาญ พอเหลียวหน้ามอง เห็นเหลียงเหวิน จิ้งบัดเดี๋ยวใช้ความคิด บัดเดี๋ยวกระตือรือร้นยินดี ต้องครุ่นคิด *'ความตายกราย ถึงศีรษะ ตัวโง่งมยังยินดีอันใด? บุคคลเช่นนี้น้อยครั้งจะพบพาน หากถูก ศิษย์พี่ฆ่าตายจริงๆ กลับน่าเสียดาย'*

จากนั้นครุ่นคิด มันจะเป็นจะตายเกี่ยวข้องใดกับนาง อย่าว่าแต่มัน ไม่เรียบๆ ร้อยๆ ต่อนาง มีความผิดสมควรตาย พริบตานั้นในใจบังเกิด ความคิดขัดแย้งขึ้นมา พอเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นฟ้าใกล้สว่างแล้ว

เชียวเหลิ่งกำลังจะมาถึง สร้างความกลัดกลุ้มร่าตาญใจ ร้องเรียก
"ตัวโง่งม รีบมาสนทนาเป็นเพื่อนข้าพเจ้าสักหลายคำ"

เหลียงเหวินจิ้งครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม หาได้ยินไม่ เชียวอี้หลิงมีโทสะ ขึ้นมา สืบเท้าเข้ามา ฟาดฝ่ามือใส่ศีรษะมัน ร้องว่า "ผู้อื่นเรียกท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งกำลังร่างภาพเก้าช่องอยู่ในใจ เชียวอี้หลิงพยายามย้ายตำแหน่งห้าสามก็เกิดความเปลี่ยนแปลง ได้เท้ามันก็เปลี่ยนตาม ตำแหน่งของเชียวอี้หลิงจึงฟาดใส่อากาศธาตุ

เหลียงเหวินจิ้งพลันปรบมือโห่ร้องว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

เชียวอี้หลิงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "เข้าใจอันใด?"

เหลียงเหวินจิ้งยามลิงโลดยินดี ก็คิดแบ่งปันต่อผู้อื่น กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจหลักเหตุผลของท่าเท้าสามสามแล้ว อันว่าภาพเคลื่อนคนหมุนตาม คนไม่เปลี่ยน ภาพไม่เปลี่ยนแปลง คนพอเปลี่ยนแปลง ภาพก็เปลี่ยนตาม"

เชียวอี้หลิงรับฟังจนงุนงงสงสัย ถลึงตาตวาดว่า "สนใจใยกันว่าท่านเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน รับข้าพเจ้าสักฉาดหนึ่งแล้วค่อยเปลี่ยน" พลางสะอึกเข้าไป ตบใส่อีกฝ่ามือ

เหลียงเหวินจิ้งขณะถลันหลบ ภาพเก้าช่องที่ออกแบบขึ้นก็เปลี่ยนตาม เมื่อเชียวอี้หลิงทิ้งตัวลงก็อยู่ในตำแหน่งห้าสามของภาพเก้าช่อง ส่วนเหลียงเหวินจิ้งยังอยู่ในตำแหน่งห้าหนึ่ง

เชียวอี้หลิงฟาดฝ่ามือใส่อากาศธาตุซ้ำสอง สร้างความขุ่นเคืองจน ร้องว่า "ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าตบท่านไม่ได้" พลางตวัดสองมือตบใส่สองแก้มของเหลียงเหวินจิ้ง

เหลียงเหวินจิ้งยึดหลักภาพเคลื่อนคนหมุนตาม วางตัวเชียวอี้หลิงอยู่ในตำแหน่งห้าสาม ตนเองอยู่ในตำแหน่งห้าหนึ่ง ไม่ว่าเชียวอี้หลิงลงมือรวดเร็วปานใด ยังคงอยู่ห่างห้าเซียะ ไม่สามารถตบถูกใบหน้ามัน

เหลียงเหวินจิ้งพุ่งย้อนไปมาในลมฝ่ามือของเซียวอี้หลิง ยามกระหยิ่มยินดี ต้องหัวร่อฮาฮาออกมา มิคาดได้เท้าลื่นไถล เสียงกราวเมื่อพลัดตกลงในลำธาร

ภาพเก้าช่องที่เหลียงเหวินจิ้งออกแบบขึ้นได้แต่ใช้บนพื้นดิน พอพลัดตกลงในน้ำ ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าลงมากนัก ข้างแก้มถูกตรรชนีของเซียวอี้หลิงกวาดใส่ เจ็บปวดสุดทนทาน ดังนั้นยังคงยึดหลักภาพเคลื่อนคนหมุนตาม คิดเปลี่ยนตำแหน่งแห่งที่ แต่ว่าในลำธารเต็มไปด้วยหินกรวดตะไคร่น้ำ ลื่นไถลสุดเปรียบปาน เหลียงเหวินจิ้งแทนที่จะล่าถอย กลับถลาลมเข้าหาเซียวอี้หลิง

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน มิเพียงแต่เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นลนลาน เซียวอี้หลิงก็ตะลึงลานวูบ ลงมือเชื่องช้าลง ยามนั้นในดงไม้บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า "ใจคนหวาดผวา"

หากเป็นยามปรกติ เหลียงเหวินจิ้งแม้มีขีดความสามารถตอบโต้ ก็ไม่มีความกล้าตอบโต้ แต่ยามนี้แตกตื่นลนลาน พอฟังก็ไม่ขบคิดมากความกวัดแกว่งสองมือใช้ออกด้วยท่าที่หนึ่งในสามเพลงฝ่ามือของกงหยางหวี่ นามใจคนหวาดผวา พุ่งศีรษะไปในหว่างกลางสองแขนของเซียวอี้หลิง มือซ้ายคล้ายจงใจคล้ายไม่เจตนา กดใส่จุดเสินฟงที่หน้าอกนาง

เหลียงเหวินจิ้งสัมผัสถูกความอบอุ่นนุ่มนิ่ม หัวใจต้องเต้นตูมตามที่ท้องน้อยบังเกิดพลังอบอุ่นขุมหนึ่งพลุ่งขึ้น แผ่พุ่งออกทางฝ่ามือ ได้ยินเซียวอี้หลิงอุทานดังเอ๊ะ เซถอยไปสามก้าว สุดท้ายกระแทกนั่งลง ร้องถามว่า "กงหยางหวี่ บัณฑิตยากไร้โสโครก ท่านยังไม่ไปใช่หรือไม่?"

ในดงไม้บังเกิดเสียงหัวร่อดังว่า "พวกเจ้าทั้งสองยังไม่ได้พิสูจน์ผลแพ้ชนะ เราบัณฑิตขันแค้นไหนเลยจากไป ตอนนี้เจ้าแพ้แล้ว คิดกล่าวว่ากระไร?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า "กงหยางเซียนเซิ

ท่านยังอยู่หรือ?"

ได้ยินเซียวอี้หลิงร้องเพ้ย กล่าวว่า "หากท่านไม่ส่งเสียงขึ้นมา ผู้ไหนเลยเอาชนะข้าพเจ้าได้?"

กงหยางหวี่หัวร่อพลางกล่าวว่า "เด็กน้อยนี้บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ต่อเจ้า ไม่กล้าลงมือตอบโต้ เรายามอับจนปัญญา ได้แต่กล่าววาจาชี้แนะ แต่ไม่ว่าอย่างไรผู้ที่ฟาดถูกเจ้าเป็นมัน หาใช่เราไม่ เป็นไร ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้หรือ?"

ที่แท้กงหยางหวี่แสร้งเป็นจากไป แท้ที่จริงไม่วางใจ ลอบย้อนกลับมาเห็นเหลียงเหวินจิ้งเอาแต่หลบหลีก ไม่ยอมตอบโต้ ในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งลื่นไถลเสียหลัก พอดีสอดคล้องกับแนวทางกระบวนท่าใจคนหวาดผวา จึงร้องบอกออกไป ปรากฏว่าจู่โจมคราเดียวประสบผล

เห็นเซียวอี้หลิงเงียบงันไร้วาจา กงหยางหวี่จึงกล่าว "เจ้าไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ เราได้แต่ประกาศต่อยุทธจักรว่า ศิษย์สตรีของเซียวเชียนเจี๋ยไม่รักษาคำพูด กลับกลอกคืนคำ"

เซียวอี้หลิงกระชากเสียงว่า "ผู้ใดไม่รักษาคำพูดกลับกลอกคืนคำ?"

กงหยางหวี่กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าเจ้ายอมรับความพ่ายแพ้ เป็นภรรยาของเด็กโง่งมนี้แล้ว?"

เซียวอี้หลิงหน้าแดงสดใส ริมฝีปากสั่นสะท้าน ไม่อาจกล่าวกระไรได้ แต่แล้วขอบตาแดงก่ำ หลั่งน้ำตาออกมา

กงหยางหวี่เห็นนางหลั่งน้ำตา ต้องใจอ่อนลง ครุ่นคิดขึ้น *'ในชีวิตเราแม้กระทำการตามอำเภอใจ แต่ไม่เคยบีบบังคับผู้ใดให้แต่งงานมาก่อน เซียวเชียนเจี๋ยแม้ชั่วช้าน่าชัง ศิษย์สตรีของมันจะอย่างไรหามีความผิดไม่'* ดังนั้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ เด็กน้อย เด็กหญิงนี้เกรงว่ามีใจเป็นอื่น ไม่ยอมแต่งให้กับเจ้า เรื่องในวันนี้เลิกราแต่เพียงนี้"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นเซียวอี้หลิงหลั่งน้ำตา พลันบังเกิดความละห้อยหดหู่ คาดว่านางคงชมชอบศิษย์พี่นาง ดูท่าชั่วชีวิตนี้นางไม่มีเยื่อใยไมตรีต่อตนเอง ดังนั้นพลอยหลั่งน้ำตาออกมา

ได้ยินกงหยางหวี่กล่าวอีกว่า "เด็กน้อย เรามีเรื่องสำคัญต้องกระทำครั้งนี้จะไปจริงๆ อีมม์ ศิษย์พี่นางใกล้รุดมาแล้ว คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าฮาโถว *(คำด่าหญิงสาว)* หลายเท่า เจ้ามิใช่คู่มือของมัน ยังคงรีบหนีเอาชีวิตรอดแต่เนิ่นๆ" กล่าวจบ ในดงไม้บังเกิดเสียงสวบคราหนึ่ง จากนั้นกลับคืนสู่ความเงียบสงัด

เหลียงเหวินจิ้งร้องเรียก "กงหยางเซียนเซิง..." ร้องเรียกสามคำ หามีเสียงตอบรับไม่ ทราบว่ากงหยางหวี่จากไปจริงๆ หวนนึกถึงคนผู้นี้ยื่นมือช่วยเหลือ ทั้งถ่ายทอดยอดวิชาให้ พระคุณครั้งนี้ไม่ทราบตอบแทนอย่างไร

พลันได้ยินเซียวอี้หลิงร้องบอกว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ยังไม่ตบคลายจุดให้กับข้าพเจ้าอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งเหลียวหน้ามอง เห็นนางกระแทกนั่งกับพื้น ใบหน้ายังประดับด้วยคราบน้ำตา สองมือตกห้อยลง ต้องกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "หรือว่าเป็นข้าพเจ้าจี้จุดของท่าน?"

เซียวอี้หลิงกระชากเสียงว่า "ท่านบอกว่าตัวเองไม่รู้จักวิชากำลังภายใน ไฉนปิดสกัดจุดข้าพเจ้าได้? เฮอะ เป็นคนหลอกลวงชัดๆ"

เหลียงเหวินจิ้งปากอ้าตาค้าง ครุ่นคิดขึ้น *'หรือว่าสืบเนื่องจากพลังความร้อนที่ท้องน้อยขุมนั้น?'* มันขบคิดชั่วขณะ พลันทอดถอนใจคำหนึ่ง หมุนตัวจากไป

เซียวอี้หลิงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ท่านไฉนจากไป? จุดของข้าพเจ้ายังไม่ตบคลาย"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า "ก่อนนี้ ข้าพเจ้าคลายจุดให้แก่ท่าน

ท่านกลับคิดทำร้ายข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่หลงกลอีกแล้ว ศิษย์พี่ ท่านจะมาถึงในบัดดล มันพอมาถึง จะคลายจุดให้กับท่าน" หวนนึกถึงกาจากไปครั้งนี้ ในชีวิตคงยากพบพานสตรีนางนี้อีก ยามนั้นหักใจเดินขึ้นเหนือหาสนใจเสียงด่าทอของเซียวอี้หลิงที่ด้านหลังไม่

เซียวอี้หลิงด่าทออยู่ครู่หนึ่ง คาดว่าเหลียงเหวินจิ้งจากไปไกล ไม่สามารถได้ยินอีก ค่อยปิดปากลง ตั้งอกตั้งใจทะลวงจุด นางฝึกวิชากำลังภายในของสำนักวารีดำ คือวิชา**เสียนอินหลีเหอเสินกง** *(พลังเย็นเยือกมหาภาพ)* พลังฝ่ามือธรรมดาทั่วไปไม่อาจทำร้ายนาง มิคาดกระแสอันอบอุ่นที่แผ่พุ่งจากใจกลางฝ่ามือเหลียงเหวินจิ้ง มิเพียงทำลายลมปราณคุ้มครองกายของนาง ทั้งยังปิดสกัดจุดเส้นฟงของนาง นางทดลองทะลวงจุดหลายคราล้วนไม่เกิดผล

พลันได้ยินเสียงกากา นางเงยหน้าขึ้น เห็นนกกาหลายตัวเกาะอยู่บนยอดไม้ กลอกตาดำขลับวุ่นวาย พลันกระพือบินขึ้นมา วนเวียนอยู่เหนือศีรษะนาง สร้างความเย็นเยียบแก่นางจับใจ

ในดงไม้บังเกิดเสียงสวบสาบ คล้ายมีสัตว์ร้ายคืบคลาน นางพลันฉุกคิดว่าตัวเองไม่อาจขยับเคลื่อนไหว หากในดงไม้ปรากฏพยัคฆ์เสือดาวกระโจนออกมา หรือเป็นนกเหยี่ยวบินโฉบลงจากฟ้า คงได้แต่งอมือรอความตาย

นึกถึงตอนนี้ อดบังเกิดความกลัวมิได้ นึกเสียใจที่ไม่ควรผละจากศิษย์พี่ ทั้งแค้นตัวโง่งมนั้นทอดทิ้งตัวเองอยู่ที่นี้ นับว่ามีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง ยิ่งขบคิดยิ่งเสียใจ ยิ่งขบคิดยิ่งหวาดหวั่น ตอนแรกเพียงสะอึกสะอื้นไห้ ต่อมากลายเป็นร้องไห้โฮออกมา

ขณะร่ำไห้ พลันได้ยินเสียงทอดถอนใจคำหนึ่ง มือที่อบอุ่นข้างหนึ่งตบลงบนหัวไหล่ตัวเอง นางใจหายวาบ ลืมตาที่พร่ามัวด้วยน้ำตามองดู เห็นเป็นใบหน้าของเหลียงเหวินจิ้ง ยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่าเป็นยินดี

หรือโกรธเคือง ร้องเพียกล่าวว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ท่าน...ท่านซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง คอยหัวร่อเยาะข้าพเจ้าหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเดินไประยะทางหนึ่ง ได้ยินเสียงด่าทอของท่าน รู้สึกไม่ถูกต้อง กลัวว่าเกิดเรื่องใด หากมีสัตว์ร้ายออกมาจะทำอย่างไร?"

เอ่ยถึงตอนนี้ซ้อนตาขึ้น เห็นเซียวอี้หลิงจับจ้องมองมาอย่างตะลึงลาน จึงรีบกล่าวว่า "ขออภัย ข้าพเจ้าจะคลายจุดให้กับท่าน"

ขณะจะยื่นมือออก พลันได้ยินเสียงวิหคร่ำร้องดังพิกล นกแร้งตัวหนึ่งพุ่งผ่านหว่างกลางภูเขาสองลูก บินมาทางด้านนี้

เหลียงเหวินจิ้งงงงันเล็กน้อย จากนั้นเห็นในดงไม้ปรากฏเงาดำถลันวูบ เซียวเหลิ่งมือถือถุงแพรยาวรีพุ่งปราดออกมา พอเห็นคนทั้งสอง ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า ตวาดว่า "เด็กน้อยเจ้าทำอะไร?"

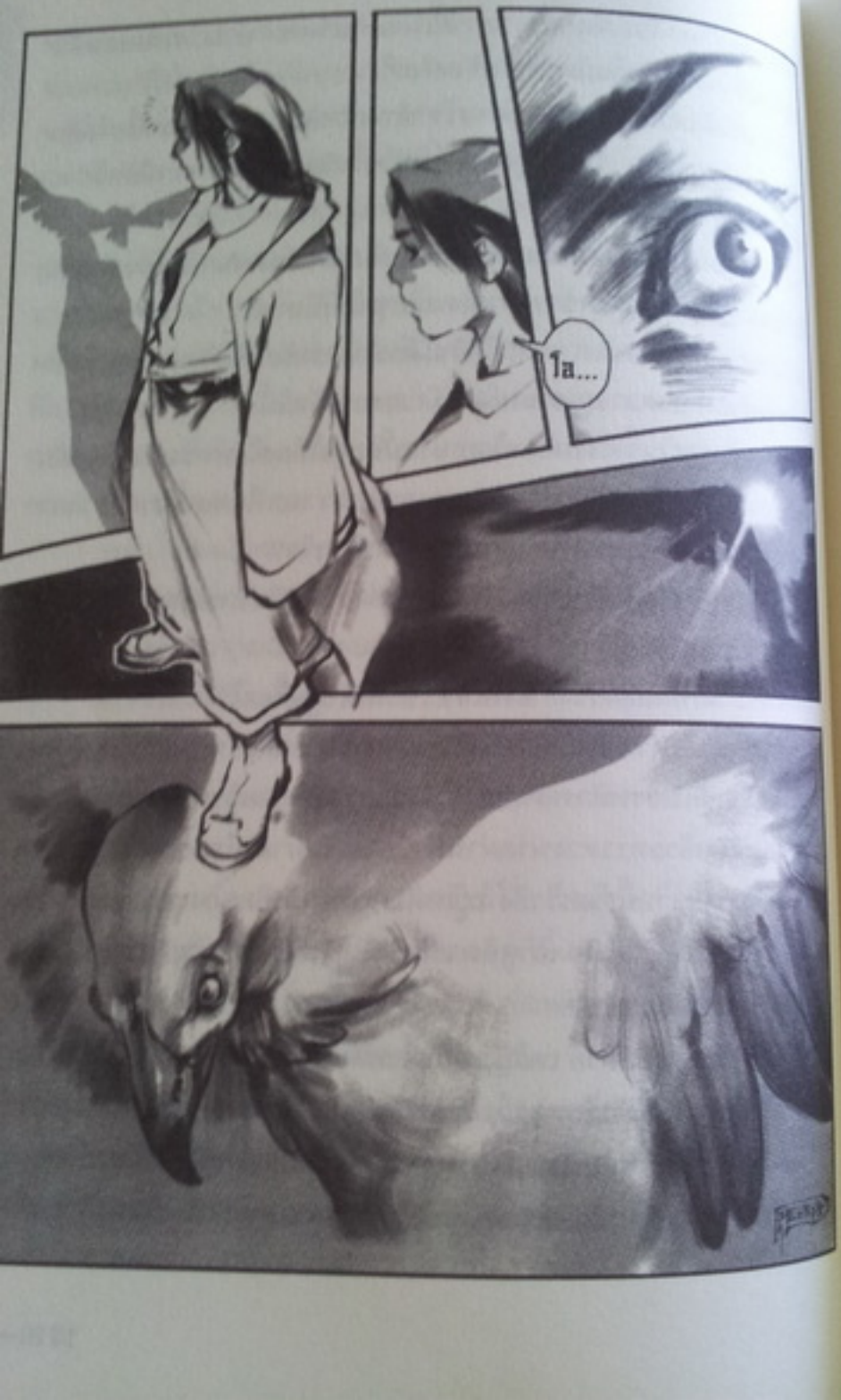
เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบ รีบถอยห่างไป เซียวเหลิ่งตวาดถามอีกว่า "ศิษย์น้อง ท่านเป็นไรแล้ว?"

เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าถูกจี้จุดไว้"

ไม่ทันขาดคำ เซียวเหลิ่งเลิกคิ้วดกหนาขึ้น เหลียงเหวินจิ้งไม่ทันเรียกสติกลับมา ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏประกายสีครามวูบขึ้น ดาบยาวสีครามเล่มนั้นคล้ายดาวหางพาดผ่านฟ้า ฟาดฟันมายังศีรษะมัน

ประกายดาบนี้รวดเร็วยิ่ง อยู่เหนือความคาดคิดของเหลียงเหวินจิ้ง และไม่อนุญาตให้มันมีเวลาคาดคิด เพียงเห็นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง พลังดาบก็คุกคามถึงตัว

ยามคับขันเป็นตาย เหลียงเหวินจิ้งพลันถอยไปก้าวใหญ่ เคลื่อนย้ายร่างจากตำแหน่งเจ็ดห้าถึงหกสอง สำหรับกับมัน เพียงถอยหลังไปหนึ่งก้าว แต่ในสายตาผู้อื่น กลับเป็นระยะหนึ่งวา ขณะที่ถอยหลังได้ยินเสียงซ่าเศษผ้าโชยพัดพลิ้ว เหลียงเหวินจิ้งเปลือยอกแถบหนึ่ง ที่หน้าอกมีโลหิต

Ia...

ไหลซึมออกมา

ดาบนี้แทบพันร่างเหลียงเหวินจิ้งขาดเป็นสองท่อน ถึงแม้ล่าถอย หลบพ้น ยังรู้สึกตลอดทั้งร่างเย็นวะวาบ แทบไม่อาจยืนหยัดมั่น เชียวเหลิ่งพลาดผิด ก็บังเกิดความประหลาดใจ เลิกคิ้วตวาดว่า "เด็กน้อย ลองรับอีกดาบหนึ่ง"

พลางขยับข้อมือคราหนึ่ง เชียวอี้หลิงพลันร้องว่า "ศิษย์พี่ช้าก่อน"

เชียวเหลิ่งขมวดคิ้วถามว่าอะไร เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "ท่านจู่โจมล้มเหลว ยังมีหน้าลงมือหรือ?"

เชียวเหลิ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "มันเพียงแต่โชคดีอยู่บ้าง"

เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "กลัวว่ามิใช่มันโชคดี หากแต่ท่านไม่มีความสามารถ"

เชียวเหลิ่งกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านกล้าดูแคลนเรา?"

เชียวอี้หลิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ผู้ใดกล้าดูแคลน **ฮั่วซิวหลอ** *(อสูรเป็น)* เชียวเหลิ่ง?"

เชียวเหลิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านอารมณ์เสียอันใดอีก?"

เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นเด็กหญิงนางหนึ่ง ยังมีอารมณ์เสียอันใดได้ สรุปแล้วท่านเก่งกล้าสามารถ พอพบหน้าก็ฆ่าคนชู่ขวัญคน ไม่คิดคลายจุดให้กับเด็กหญิงเช่นข้าพเจ้า"

เชียวเหลิ่งค่อยได้คิด สอดดาบคืนฝัก กล่าวว่า "เรายามโกรธแค้นกลับลืมเลือนไป เป็นผู้ใดจี้จุดท่าน?"

เชียวอี้หลิงกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านเคยได้ยินคำ *'หนึ่งขนนกกลางนภา เลิศล้ำเสียดเมฆา'* มาหรือไม่?"

เชียวเหลิ่งมีสีหน้าตื่นตระหนก กล่าวว่า "บัณฑิตชั้นแค้นกงหยางหวิ่หรือ?"

เชียวอี้หลิงผงกศีรษะรับ เหลียงเหวินจิ้งที่ด้านข้างรับฟังจนงงงันงุบ

เห็นเชียวอี้หลิงกะพริบตาให้กับตนเอง สร้างความประหลาดใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'เป็นเราจี้จุดของนาง นางไฉนจดหนี้บัญชีไว้ที่กงหยางเชียนเชิง?* ดูจากสีหน้าท่าทีเชียวอี้หลิง คล้ายห้ามมิให้ตนเองเอ่ยปาก ดังนั้นไม่กล้ากล่าวมากความ

เชียวเหลิ่งพลันตบคลายจุดให้กับนาง หมุนตัวมายังเหลียงเหวินจี้ ระหว่างคิ้วปรากฏแววอำมหิตขึ้น เชียวอี้หลิงจึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "นี่ เชียวเหลิ่งโสโครก ท่านไม่ถามว่ากงหยางหวี่ไฉนจี้จุดข้าพเจ้าหรือ?"

เชียวเหลิ่งกล่าวว่า "หากท่านคิดบอกย่อมบ่งบอก หากท่านไม่ยอมบอก เราถามท่านก็เปล่าประโยชน์"

เชียวอี้หลิงขยี้เท้ากล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าไม่บอก ท่านลงมือฆ่ามัน เมื่อถึงเวลานั้นอย่าได้สำนึกเสียใจก็แล้วกัน"

เชียวเหลิ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราไยต้องสำนึกเสียใจ?"

เชียวอี้หลิงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "ท่านดุร้ายหมายขวัญ ข้าพเจ้าพานไม่บอกต่อท่าน"

เชียวเหลิ่งมองดูนาง สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย สุดท้ายกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า "ตกลง ศิษย์น้อง ท่านบอกต่อเราได้หรือไม่?"

มันปั้นหน้าเย็นชาตลอดมา ยามนี้กล่าวเสียงอ่อนลง ดูไปน่าขบขันอยู่บ้าง เหลียงเหวินจี้งแทบหัวร่อออกมา เชียวอี้หลิงพลันถลึงตาใส่ มันจึงข่มกลั้นไว้ ได้ยินนางกล่าวว่า "บัณฑิตยากไร้นั้นแค้นท่านอาจารย์ จึงสยบจุดข้าพเจ้า ทิ้งไว้ที่นี้ ปล่อยให้ข้าพเจ้าแตกดับไปเอง"

เชียวเหลิ่งตวาดด้วยโทสะว่า "บัณฑิตยากไร้อันชั่วร้าย ข้าพเจ้าจะเรียนบอกต่ออาจารย์ ทวงถามความยุติธรรมจากมัน"

เชียวอี้หลิงเห็นมันโกรธกริ้ว ต้องลอบหัวร่อ ปากกล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ นับว่าข้าพเจ้าโชคดี พบพานผู้อุปถัมภ์"

เชียวเหลิ่งจึงถามว่าผู้อุปถัมภ์ใด เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าถูก

ทอดทิ้งอยู่ที่นี่ ทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว พลันปรากฏกลิ่นดาวหอบพัดมา
ในดงไม้ปรากฏสุนัขป่าขนเทาตัวใหญ่กระโจนออกมา ดีที่เจ้าสุนัขผู้นี้ผ่านมา
ขับไล่สุนัขป่าไป แต่ว่ามันไม่รู้จักคลายจุด จึงสนทนาเป็นเพื่อนข้าพเจ้า
ขณะสนทนาท่านก็รุดมา ลองนึกดู หากท่านฆ่ามัน ใช่สำนึกเสียใจหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งตอนแรกมีนงงสงสัย พอฟังถึงตอนนี้ค่อยเข้าใจ ที่แท้
เชียวอี้หลิงปั้นเรื่องโป้ปด เพื่อช่วยชีวิตตนเอง ดังนั้นมองดูนางด้วยความ
สำนึกขอบคุณ กลับลืมเลือนว่าเชียวอี้หลิงด่าว่าตนเองเป็นเจ้าสุนัข

เชียวเหลิ่งฟังว่าศิษย์น้องรอดพ้นจากเขี้ยวเล็บสุนัขป่า ค่อยระบาย
ลมหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นฟังว่าเหลียงเหวินจิ้งเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิต
นาง นึกโชคดีที่ไม่ได้ฆ่ามัน จากนั้นบังเกิดความลำบากใจ ขมวดคิ้วกล่าวว่า
"มันช่วยชีวิตท่าน ย่อมเป็นผู้มีพระคุณของสำนักเรา แต่ว่ามันเป็นผู้นำ
ทัพซ้อง หากไม่ฆ่ามัน ยากจะมีคำว่ากล่าวกับท่านข่าน"

เชียวอี้หลิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านคิดฆ่าก็ฆ่า ข้าพเจ้าจึงไม่ยุ่งเกี่ยว
รอจนกลับถึงสำนัก ข้าพเจ้าจะเรียนต่ออาจารย์ว่า ท่านฆ่าผู้มีพระคุณ
ช่วยชีวิตข้าพเจ้า คาดว่าท่านผู้เฒ่าต้องฟาดกันของท่านจนแหลกเละ"

เชียวเหลิ่งอดกล่าวมิได้ว่า "เรายังไม่ได้ฆ่ามัน"

เชียวอี้หลิงกลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านไม่ฆ่า
มันแล้ว?"

เชียวเหลิ่งแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "มันเมื่อมีบุญคุณต่อท่าน
เราย่อมละเว้นชีวิตมัน เพียงแต่โทษตายยกเว้น แต่ว่าไม่อาจปลดปล่อยมัน"

เชียวอี้หลิงถามไถ่สาเหตุ เชียวเหลิ่งกล่าวว่า "หากเราปลดปล่อย
มัน มันต้องนำทัพทำศึกกับท่านข่าน ดังนั้นเรารั้งมันอยู่ข้างกาย เช่นนี้
ทั้งไม่ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต และไม่ผิดคำสัญญาที่ให้ไว้กับท่านข่าน"

เหลียงเหวินจิ้งชำเลืองมองเชียวอี้หลิงแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หาก*
เป็นเช่นนั้น เราไยมิใช่สามารถร่วมทางกับนาง กลายเป็นวาสนาในครา

เคราะห์แล้ว?'

เห็นเซียวอี้หลิงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ก็ได้ เห็นแก่ความภักดีของท่าน ข้าพเจ้าจะส่งเสริมท่าน"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งกวาดตามายังเหลียงเหวินจิ้ง แต่พอสบตากับมัน ก็รั้งสายตากลับไป สีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง สร้างความเลื่อมใสแก่เหลียงเหวินจิ้งยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'นางสามารถหลอกลวงคนนักที่หายากยิ่งคือรักษาสีหน้าเป็นปรกติ เราสู้ไม่ได้จริงๆ'*

เซียวเหลิ่งเหลือบมองเหลียงเหวินจิ้งแวบหนึ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจบังเกิดความชิงชังรังเกียจ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง แลเห็นรอยเท้าบนพื้น จึงถามว่า "นี่เป็นอะไร?"

เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "นี่เป็นรอยเท้าที่กงหยางหวี่ทิ้งเอาไว้ ไม่ทราบมีเหตุผลกลใด"

เซียวเหลิ่งเห็นรอยเท้าจมลึกเรียบเสมอ ราวกับใช้มีดขูดขวานถากดูไปคล้ายสับสน แท้ที่จริงซ่อนความลึกล้ำ แต่ว่ามันจำแนกไม่ออก ได้แต่เลิกราไป กล่าวคำ "ไปกันเถอะ"

เซียวอี้หลิงรอจนมันเดินไป จึงสะอึกเข้าใกล้เหลียงเหวินจิ้ง กระซิบบอกว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่าน ท่านคิดขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?"

เหลียงเหวินจิ้งตะกุกตะกักว่า "ท่านต้องการอะไร ขอเพียงข้าพเจ้ามีอยู่ ล้วนมอบให้แก่ท่าน"

เซียวอี้หลิงจับจ้องมองมัน รอจนเหลียงเหวินจิ้งหน้าแดง จึงกล่าว "ข้าพเจ้าชมชอบฟังผู้คนเล่านิทาน ท่านเล่าได้หรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทันตอบคำ พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา เซียวเหลิ่งย้อนกลับมาตะคอกว่า "พร่ำพิไรอันใด ยังมิรีบไปอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งรีบสาวเท้าก้าวเดิน เซียวอี้หลิงเชิดปากน้อยๆ ผุด

ดึงมันไว้ กล่าวว่า "ร้อนรุ่มอันใด ข้าพเจ้าพานค่อยๆ เดิน" กล่าวจบฉุดดึงแขนเสื้อเหลียงเหวินจิ้ง เดินอย่างแช่มช้าเนิบนาบ

เซียวเหลิ่งเห็นนางสนิทสนมกับเหลียงเหวินจิ้งถึงเพียงนี้ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ปรารถนาใคร่ชักดาบฟันบุรุษแปลกหน้านี้ร่างขาดเป็นสองท่อน แต่ติดขัดที่บุญคุณความแค้น ได้แต่ขบกรามกรอดก้าวยาวๆ นำหน้าไป

คุณเฟื่องเล่าเรื่องราว

ทั้งสามขึ้นเขาข้ามสันเขา เมื่อเดินทางระยะทางหนึ่ง เซียวเหลิ่งจะล้วงภาพแผนที่หนังแพะออกมาเปรียบเทียบดู ทางภูเขายิ่งมายิ่งลาดชัด ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสองมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม หาเป็นอุปสรรคไม่ เพียงสร้างความลำบากแก่เหลียงเหวินจิ้ง เดินอกสั่นขวัญผวา กลัวพลาดพลั้งพลัดตกลงสู่หุบเหว

เดินทางอยู่ครึ่งค่อนวัน หยุดพักผ่อนที่เชิงผาแห่งหนึ่ง เซียวเหลิ่งมองดูแผนที่แล้วกล่าว "ที่เบื้องหน้าเป็นเส้นทางอินผิง* แล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งฉุกใจคิด ร้องโพล่งว่า "เส้นทางอินผิง? มิใช่เป็นทางลัดที่เตงงายใช้เคลื่อนทัพหรอกหรือ?"

เซียวอี้หลิงกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า "เตงงายเป็นใคร?"

เหลียงเหวินจิ้งบอกเล่าว่า "เตงงายรับราชการอยู่ใต้บังคับบัญชาของสุมาอี้ยุคสามก๊ก ได้รับมอบหมายให้นำทัพตีจกก๊ก จึงใช้เส้นทางอินผิงที่ทุรกันดาร บุกถึงเมืองหลวงจกก๊ก จับตัวพระเจ้าเล่าเสี้ยน *(อาเต้า)* เป็นเชลย" มันยามบอกเล่าเรื่องราว กลายเป็นพูดจาฉะฉาน บรรยายอย่างมี

* หนังสือสามก๊กออกเสียงว่าอิมเป๋ง

สีสัน สุดท้ายทอดถอนใจกล่าวว่า "หลังจากยึดแดนเสฉวนของจกก๊กเป็นผลสำเร็จ สุมาเจียวผู้เป็นบุตรคนรองของสุมาอี้ระแวงว่าเตงงายจะแข็งข้อ จึงสั่งให้จงโยยกับอุยก๋วนจับตัวเตงงายและบุตรฆ่าเสียระหว่างทาง"

เซียวอี้หลิงรับฟังไม่สมอยาก ถามว่า "เป็นไร จบแล้วหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งตอบว่า "ยังไม่จบ ต่อมาสุมาเจียวเสียชีวิต สุมาเอี๋ยนขึ้นเป็นใหญ่สืบแทน เอียวเก๋าจึงทำหนังสือกราบทูลให้ตีง่อก๊ก สุมาเอี๋ยนจึงให้เตาอี้เป็นแม่ทัพใหญ่ คุมไพร่พลยี่สิบหมื่นโจมตีง่อก๊ก พระเจ้าซุนโฮพอทราบข่าวก็ตกใจกลัว สั่งทหารนำโซ่เหล็กไปขวางลำน้ำ สร้างขวากเหล็กอยู่ใต้น้ำ องโยยก็ออกอุบายแก้ ตัดไม้ทำเป็นแพปล่อยลงน้ำ ถอนขวากเหล็กหลุดไป บนแพยังก่อกองเพลิง เผาโซ่เหล็กจนแดง ทหารบนเรือรบที่แล่นตามหลังก็ตัดโซ่เหล็กขาด ในที่สุดบุกตีเมืองเกี๋ยนเง๋ยบ* ซึ่งเป็นเมืองหลวงของง่อก๊ก พระเจ้าซุนโฮเลียนเยี่ยงพระเจ้าเล่าเสี้ยน ยอมอ่อนน้อมต่อจิ้น แผ่นดินซึ่งแตกออกเป็นสามก๊กก็รวมเข้าด้วยกัน สุมาเอี๋ยนขึ้นเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์จิ้น แต่ว่าเหล่านี้ไม่สนุกสนาน ตอนที่ประทับใจคือเหตุการณ์ที่เจ้าเล่ห์เจ้าเลย์หวงตี้** สาบานที่สวนท้อ"

เซียวอี้หลิงปรบมือ กล่าวว่า "วิเศษแท้ นิทานเรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยได้ยินนักเล่านิทานผู้หนึ่งเอ่ยถึง ต้องโทษว่าศิษย์พี่เร่งรัดให้ออกเดินทาง เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าฟังไม่จบ ท่านบอกเล่าสนุกสนานกว่านักเล่านิทานนั้นอีก ให้เริ่มท่านเริ่มตั้งแต่สี่คนสาบานที่สวนท้อ..."

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ไม่ถูกต้อง เป็นสามคน"

เซียวอี้หลิงถลึงตาใส่ กล่าวว่า "สี่มีมากกว่าสาม ยิ่งมากมิใช่ยิ่งดีหรอกหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่โต้เถียงด้วย เป็นเซียวอี้หลิงรบเร้าให้บอกเล่า หลังจากบอกเล่าเรื่องราวที่เล่าปี่ กวนอูกับเตียวหุยสาบานในสวนท้อจบลง

---

* ปัจจุบันคือเมืองนานกิง

** สมญานามของเล่าปี่ที่ได้รับการสถาปนาหลังจากสิ้นพระชนม์

อาทิตย์ก็ลาลับกับทิศประจิมแล้ว

เชียวเหลิ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เวลาไม่เช้า ไปกันเถอะ"

พลางผุดลุกขึ้นเดินทางต่อ เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้าขัดคำสั่ง จึงติดตามหลังไป

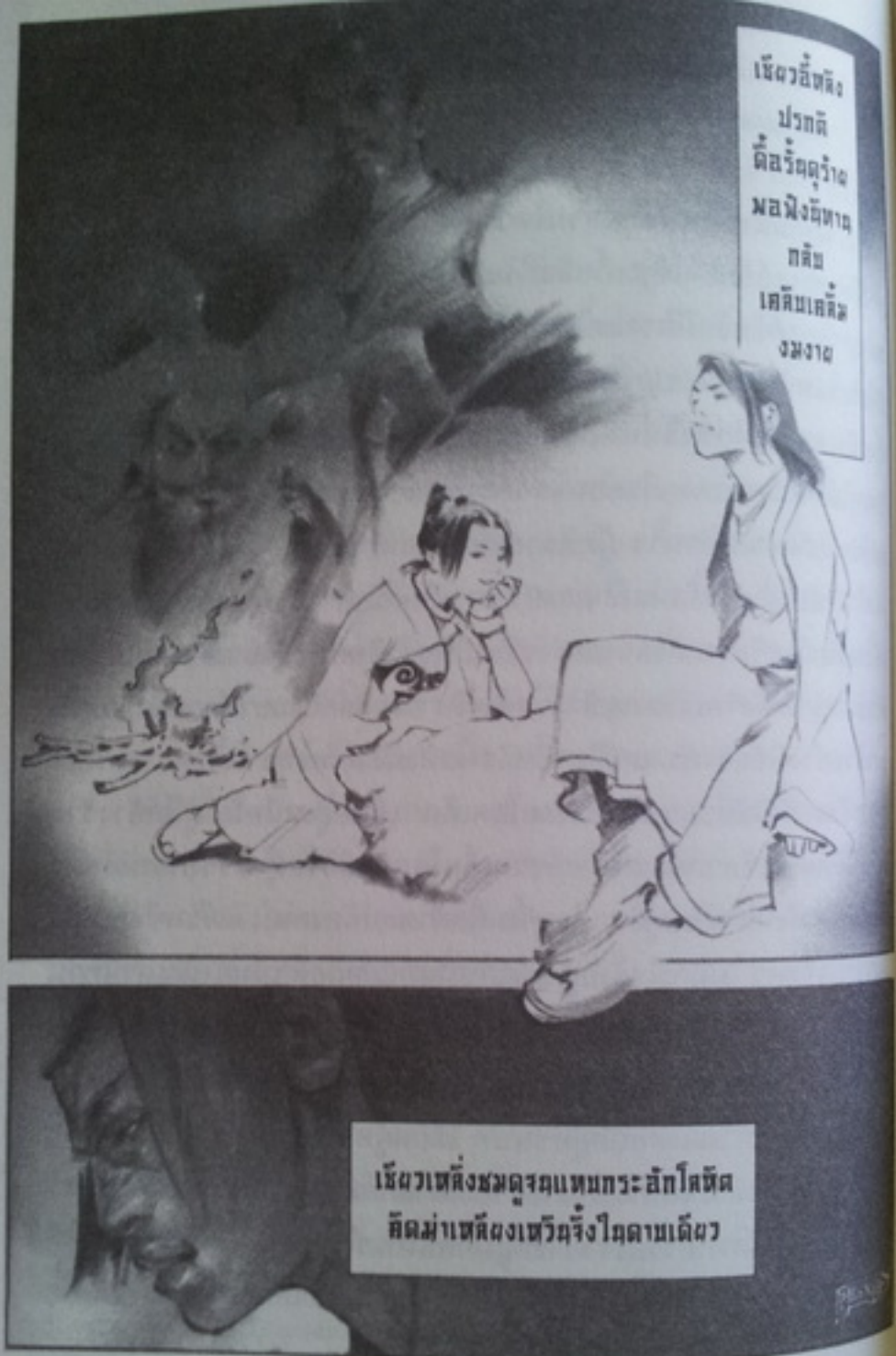
ค่ำคืนนั้นทั้งสามค้างแรมในถ้ำศิลาใกล้กับเส้นทางอินผิง ก่อกองไฟรับประทานเสบียง เชียวอี้หลิงก็รบเร้าให้เหลียงเหวินจิ้งเล่านิทาน ในสมัยราชวงศ์ซ้อง มีการแต่งบทละครสำหรับขับร้อง กวีเอกซูตงปอยังบันทึกในหนังสือ *'ตงปอจื้อหลิน'* ว่า ยุคสมัยนั้นผู้คนนิยมฟังเรื่องสามก๊ก ซึ่งเป็นการทำศึกชิงแผ่นดินของทั้งสามฝ่าย ทั้งเกิดกระแสเชิดชูเล่าปี่วิพากษ์โจโฉ เมื่อเล่าถึงตอนจกก๊กรบชนะ ทั้งหมดล้วนยินดีปรีดา พอเล่าว่าวุยก๊กครองอำนาจ ผู้คนต่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เชียวอี้หลิงเติบโตที่กลางป่าเขา มีแต่กับอาจารย์และศิษย์พี่ เชียวเยียนเจี๋ยกับเชียวเหลิ่งล้วนเคร่งขรึมเย็นชา ศิษย์พี่รองปาเยียนแม้มีนิสัยห้าวหาญ แต่ตั้งจิตปณิธานเข้าร่วมช่วงชิง ปรกติถกถึงสถานการณ์โดยรวม ยกตัวอย่างพิชัยสงคราม เชียวอี้หลิงพอฟังก็ง่วงเหงาหาวนอน

นางมีนิสัยชมชอบกระโดดโลดเต้น เมื่ออยู่เหนือโลกรู้สึกอ้างว้าง ครั้งนี้ติดตามเชียวเหลิ่งลงจากเขา เห็นโลกอันศิวิไลซ์ สร้างความตื่นตาตื่นใจ คิดฟังนิทานชมดูงิ้ว เลือกซื้อเสื้อผ้าตามท้องถนน แต่ว่าเชียวเหลิ่งมีภารกิจติดตัว ไม่มีกะใจรั้งอยู่ บวกกับมันมีนิสัยถือดี เห็นว่านักเล่านิทานแต่งเรื่องเหลวไหล ไม่ควรค่าแก่การฟัง จึงมักขัดคอนาง พอพบพานเหลียงเหวินจิ้ง สร้างความปีติยินดี ต้องการให้คนผู้นี้เล่าเรื่องราวตลอดทั้งคืน

เหลียงเหวินจิ้งตอนอยู่ที่ชนบท ได้ยินผู้คนเล่าเรื่องสามก๊ก บวกกับมันอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ นำเรื่องเล่ามาผสมผสานกับประวัติศาสตร์ ต่างกับนักเล่านิทาน เรื่องราวจึงกลมกลืนเป็นพิเศษ

เชียวอี้หลิงปรกติดื้อรั้นดุร้าย พอฟังนิทานกลับเคลิบเคลิ้มงมงาย เมื่อ

เช็ดวอี้หลิง
ปรกติ
ดื่อรั้ดดุร้าย
พอฟังอัหาน
กลับ
เคลิบเคลิ้ม
งมงาย
เช็ดวเหลิ่งชมดูจนแหบกระอักโลหิต
คิดฆ่าเหลียงเหวินจิ้งไม่ตายเด็ดขาด

ได้ยินถึงตอนขบขัน จะหัวร่อคิกคัก พอฟังถึงตอนตื่นเต้น ก็ลืมตากลมโต หากเหลียงเหวินจิ้งบอกเล่าไม่ถูกใจ จะบีบบังคับมันแก้ไขเรื่องราว โดยเฉพาะฟังว่าเตียวเสี้ยนต้องแต่งกับตั๋งโต๊ะ บอกว่าตั๋งโต๊ะเป็นสุกรอ้วน มิสู้ให้แต่งกับลิโป้ ต่อมาคำหนิว่าลิโป้เป็นคนต่ำช้า จึงเปลี่ยนเป็นยกให้กับเล่าปี่ แต่แล้วเห็นว่าเล่าปี่เสแสร้งจอมปลอม สุดท้ายเตียวเสี้ยนไม่ได้แต่งกับผู้ใด เหลียงเหวินจิ้งหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ จำต้องเค้นสมองแต่งเรื่อง จนนางพึงพอใจ

เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งสามเดินๆ หยุดๆ เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการเล่านิทาน ตอนแรกเหลียงเหวินจิ้งยังรับมือได้ พอถึงตอนท้ายถูกเซียวอี้หลิงก่อกวนจนอับจนปัญญา พานปั้นเรื่องวุ่นวาย

เซียวเหลิ่งถูกทอดทิ้งโดยไม่มีผู้ใดสนใจ มันแม้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเซียวอี้หลิง แต่น้อยครั้งจะเห็นนางยินดีปรีดาถึงเพียงนี้ มันหลงรักศิษย์น้องผู้นี้มานาน เซียวเซียนเจี๋ยก็รู้ใจศิษย์รัก จึงยินยอมให้เซียวอี้หลิงติดตามมันลงสู่ใต้ หวังให้ทั้งสองอยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ จนผูกสมัครรักใคร่ เซียวเหลิ่งมีนิสัยหึงหวง ระหว่างทางหากมีบุรุษแอบมองศิษย์น้อง หรือกล่าววิพากษ์วิจารณ์มันจะลอบฆ่าคนผู้นั้นโดยมิให้เซียวอี้หลิงล่วงรู้ ยามนี้เห็นทั้งสองพูดจาหยอกล้อ ตอนแรกถือดีในศักดิ์ศรี สะกดอดกลั้นไว้ สุดท้ายไม่อาจข่มกลั้น ตวาดสั่งให้เหลียงเหวินจิ้งไปเก็บฟืนก่อไฟ

เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้าขัดขืนจึงปฏิบัติตาม เซียวอี้หลิงกลับช่วยมันเก็บฟืน บอกให้มันเล่าเรื่องต่อ ระหว่างเดินเหินกระทบไหล่กัน บางครั้งเกิดการเสียดสีสัมผัส ราวกับเป็นคู่รัก เซียวเหลิ่งชมดูจนแทบกระอักโลหิต คิดฆ่าเหลียงเหวินจิ้งในดาบเดียว แต่เห็นว่าไม่ถูกต้อง

อย่างลำบากยากเย็นผ่านไปคืนหนึ่ง วันรุ่งขึ้นเดินทางไม่ถึงสามลี้ เซียวอี้หลิงก็ร่ำร้องว่าเมื่อยขา หยุดเท้าพักผ่อน บอกให้เหลียงเหวินจิ้งเล่านิทาน เซียวเหลิ่งขุ่นแค้นแน่นอก นั่งอยู่ห่างไกลโคจรพลังเดินลมปราณ

มิคาดได้ยินเสียงอุทานดังเจื้อยแจ้ว แทบทำให้มันโคจรพลังผิดแนวทาง ต้องสงบจิตสำรวมใจ ชักนำพลังคืนสู่เส้นทาง

ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งบอกเล่าจนน้ำลายกระเซ็นซ่าน พอดีเล่าถึงตอน กวนอูฝ่าไปในกองทัพร้อยหมื่น สังหารงันเหลียงกับบุนทิวซึ่งเป็นทหาร เอกของอ้วนเสี้ยว เซียวเหลิ่งรับฟังจนขุ่นข้องใจ ตวาดว่า "เหลวไหล ต่อให้เป็นท่านอาจารย์ ก็ไม่แน่ว่าสามารถฝ่ากองทัพร้อยหมื่น ปลิดศีรษะ แม่ทัพลงมา ไม่ทราบกวนอูใช้เพลงดาบใด?"

เหลียงเหวินจิ้งโป้ปดไปตามเรื่องว่า "กวนอูใช้ดาบง้าวมังกรเขียว เดือนเสี้ยว เพลงดาบที่ใช้ย่อมเป็นเพลงดาบมังกรเขียว"

เซียวเหลิ่งกล่าวว่า "เพลงดาบมังกรเขียว? ไม่เคยได้ยินมาเกรงว่า เป็นท่านปั้นแต่งขึ้นเอง"

เหลียงเหวินจิ้งความจริงคิดยอมรับ พอกลอกตาตลบหนึ่ง เห็น เซียวอี้หลิงตาเป็นประกาย สีหน้าเปี่ยมแววมุ่งหวัง ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับร้องโพล่งว่า "ผู้ใดปั้นแต่งขึ้น มีเพลงดาบเช่นนี้จริงๆ"

เซียวเหลิ่งผุดลุกขึ้นกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าท่านมีความรอบรู้ในเชิง วิชาฝีมืออยู่บ้าง เมื่อวันก่อนท่านหลบรอดจากดาบเรา มีฝีมือมิใช่ชั้ว เรา ผู้แซ่เซียวคิดขอรับทราบสักหลายกระบวนท่า"

เหลียงเหวินจิ้งถูกชู่ขวัญจนหน้าซีดเผือด เซียวอี้หลิงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า "คิดต่อยตีหรือ?"

เซียวเหลิ่งเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า "ไม่ต่อยตีก็ได้ ขอเพียงมันโขก ศีรษะต่อเราสามครั้ง เรียกเราเป็น**แหยแหย** *(ท่านปู่)* สักสามคำ"

เหลียงเหวินจิ้งขณะจะปฏิบัติตาม พลันได้ยินเซียวอี้หลิงแค่นเสียง อย่างไม่พอใจ พอเหลียวหน้ามอง เห็นนางมีสีหน้าขุ่นเคืองแง่งอน ได้แต่ นั่งลงใหม่

เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "ศิษย์พี่เป็นผู้หาญกล้าอันดับหนึ่งของมองโกล

มันรู้จักท่าหยาบกร้านไม่กี่ท่า ไหนเลยต้านทานรับดาบไท่เย่อเตา *(ดาบเทพสมุทร)* ของท่านได้?"

เชียวเหลิ่งกล่าวว่า "เราจะไม่ใช้ดาบ"

เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "ท่านแม้ไม่ใช้ดาบ แต่สองมือท่านเปลี่ยนแปรดั่งมารฟ้า ยังร้ายกาจกว่าดาบอีก"

เชียวเหลิ่งกล่าวว่า "เราก็ไม่ใช้มือ"

เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "ท่านไม่ใช้มือ ย่อมต้องใช้เท้า ด้วยเพลงเท้าของศิษย์พี่ใหญ่ แม้แต่ต้นไม้ขนาดคนโอบยังถูกเตะหักไป ร้ายกาจยิ่งนัก"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อ เชียวเหลิ่งมีสีหน้าขุ่นข้องรำคาญ ร้องว่า "ไม่ว่ามือเท้าเราล้วนไม่ใช้"

เชียวอี้หลิงปรบมือโห่ร้องออกมา ฉุดลากเหลียงเหวินจิ้งมาที่ด้านข้าง กระซิบบอกว่า "ตัวโง่งมท่านไม่ต้องกลัว เพียงใช้ท่าเท้าที่บัณฑิตยากไร้โสโครกสอนให้สู้พัวพันกับมัน"

เหลียงเหวินจิ้งแม้หวาดหวั่นขลาดเขลา แต่เมื่อเป็นข้อเสนอของหญิงงาม ไม่มีเหตุผลที่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ยามนั้นเหลียวมองเชียวเหลิ่ง เห็นว่าหากไม่ใช้มือใช้เท้า อย่างมากสู้เสมอกัน จึงผงกศีรษะรับ

เชียวเหลิ่งเห็นทั้งสองกระซิบกระซาบกัน ยิ่งบังเกิดความหึงหวงกว่าเดิม เชียวอี้หลิงยังไม่วางใจกล่าวอีกว่า "ศิษย์พี่ ท่านแม้บอกว่าไม่ใช้มือใช้เท้า พอต่อสู้กันกลัวว่าลืมเลือน ข้าพเจ้าเมื่อเป็นสักขีพยาน ไม่อาจลำเอียง ต้องมัดมือมัดเท้าของท่านไว้"

เชียวเหลิ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ล้วนแล้วแต่ท่าน"

เชียวอี้หลิงดึงสายรัดแพรเส้นหนึ่งจากในห่อสัมภาระ ฉีกแบ่งเป็นสองท่อน ท่อนหนึ่งมัดสองมือเชียวเหลิ่ง อีกท่อนหนึ่งมัดสองเท้าของมัน เชียวเหลิ่งเห็นนางปกป้องเหลียงเหวินจิ้งถึงเพียงนี้ ยิ่งโกรธแค้นกว่าเดิม ตวาดถามว่า "เสร็จแล้วหรือไม่?"

เชียวอี้หลิงยิ้มพลางกล่าวว่า "เสร็จแล้ว ลงมือได้แล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งรีบขยับตั้งท่า ในใจนึกวาดภาพเก้าช่องขึ้น พลันเห็นเชียวเหลิ่งขดตัวราวไส้เดือนงอหลังก้มเอว หัวเข่าหดพับแล้วยืดตรง ร่างคล้ายลูกธนูหลุดจากแหล่ง พุ่งชนใส่อย่างหักโหม

เหลียงเหวินจิ้งรีบเคลื่อนย้ายจากตำแหน่งเก้าสี่เป็นเจ็ดห้า ไม่ทันยืนหยัดมั่น เห็นเงาดำถลันวูบหนึ่ง พลังกล้าแข็งขุมหนึ่งพุ่งตรงมากลับชน มันปลิวกระเด็นออกไป

ยามลอยอยู่กลางอากาศ เหลียงเหวินจิ้งถีบเท้าวุ่นวาย นึกออกแบบภาพเก้าช่อง วกกายกลางอากาศ ย้ายจากตำแหน่งเจ็ดห้ามายังหกสอง พอทิ้งตัวลง ก็เคลื่อนย้ายจากหกสองมายังห้าหนึ่ง ซึ่งเป็นแกนกลางของภาพเก้าช่อง

เหลียงเหวินจิ้งสับเปลี่ยนตำแหน่งสองแห่งสลายพลังพุ่งชนไปกว่าครึ่ง น่าเสียดายที่พลังครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ยากสลายคลายสิ้น เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีโลหิตประดังขึ้นมาถึงลำคอ ได้ยินเชียวเหลิ่งตวาดคำ "ประเสริฐ" รู้สึกละลานตาวูบ เงาดำติดตามมาถึง ยามฉุกละหุกไม่ทันหลบหลีก จึงใช้ออกด้วยท่าใจคนหวาดผวา ร่างถลาไปเบื้องหน้า ผลักสองมือออกไป

พริบตานั้นทั้งสองปะทะชนกัน ได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บ เหลียงเหวินจิ้งกระเด็นไปวาเศษ ดิ้นรนลุกไม่ขึ้น สร้างความตื่นตระหนกแก่เชียวอี้หลิงยิ่งนัก สะอึกเข้าไปประคองมันขึ้นมา เห็นสองแขนมันตกห้อยลง กลับถูกกระแทกหัวไหล่หลุดจากข้อ

เชียวอี้หลิงหันขวับไปถลึงตาใส่ เชียวเหลิ่งดิ้นหลุดจากสายรัดแหวแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ถลึงมองเราไยกัน? เราใช้มือใช้เท้าหรือไม่?"

เชียวอี้หลิงอับจนถ้อยคำ คราครั้งนี้เชียวเหลิ่งไม่ใช้มือใช้เท้า เพียงอาศัยสภาวะพุ่งชนก็กระแทกเหลียงเหวินจิ้งแขนหัก เชียวเหลิ่งเห็นนางนิ่งอึ้งไป บวกกับเหลียงเหวินจิ้งมีสภาพทุลักทุเล จึงหัวร่อฮาฮาเดินห่างออกไป

เชียวอี้หลิงดันหัวไหล่เหลียงเหวินจึ้งกลับคืนสู่สภาพเดิม ประคองมันไปนั่งลงบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ล้วงขวดหยกจากในแขนเสื้อ เทยาเม็ดสีแดงเข้มออกมาสามเม็ด พลันได้ยินเชียวเหลิ่งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ยาเม็ดเชวี่ยอี้หวนหยางตาน *(ยาเม็ดหยกเลือดคืนชีวิต)* นี้ล้ำค่ายิ่ง ไหนเลยมอบให้ผู้คนรับประทานวุ่นวายได้?"

เชียวอี้หลิงป้อนยาเม็ดให้เหลียงเหวินจึ้งรับประทานลงไป ร่ำร้องว่า "ท่านอาจารย์มอบยาเม็ดแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอใจให้ผู้ใดรับประทาน ก็มอบให้แก่ผู้นั้น"

เชียวเหลิ่งเห็นนางหน้าแดงก่ำ เลิกคิ้วสูงขัน แสดงว่าบังเกิดโทสะ จึงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ไม่กล่าววาจาอีก

เหลียงเหวินจึ้งรู้สึกว่ายาเม็ดพอเข้าปากก็ละลายกลายเป็นความหอมหวน พอผ่านเข้าลำคอ ที่หัวใจก็เกิดความอบอุ่น กระจายไปตามแขนขา อาการอืดอัดปวดหน้าอกค่อยผ่อนคลาย สามารถส่งเสียงได้จึงทอดถอนใจ กล่าวว่า "กล่าวไปละอายนัก กลับสู้แพ้แล้ว"

เชียวอี้หลิงกล่าวว่า "ละอายอันใด? ลูกผู้ชายชาตรียอมยืนหยัดจนตัวตาย ไม่ขอคุกเข่าเพื่ออยู่รอด พ่ายแพ้เช่นนี้ยังดีกว่าคุกเข่าอ้อนวอนขอความกรุณาร้อยเท่า"

แต่หลังจากเกิดการต่อสู้ เชียวอี้หลิงก็ไม่มีกะใจฟังนิทาน อ้างว่าเหลียงเหวินจึ้งได้รับบาดเจ็บ ไม่ยอมเดินทางต่อ เชียวเหลิ่งได้แต่เสาะหาถ้ำศิลาพักอาศัย มันแม้เคียดแค้นจับใจ แต่ยังกริ่งเกรงต่อเชียวอี้หลิง จึงยั้งมือไว้ไมตรี ดังนั้นเหลียงเหวินจึ้งรับบาดเจ็บไม่มากนัก พอรับประทานยาเม็ดหยกเลือดคืนชีวิตลงไป รู้สึกร่างกายอ่อนเพลีย ยังไม่มืดค่ำก็หลับไหล

ขณะที่หลับฝัน พลันรู้สึกมีคนปลุกเรียก พอลืมตาขึ้นเห็นภายในถ้ำมืดมิด แว่วเสียงเชียวอี้หลิงกระซิบบอกว่า "ตัวโง่งมออกมา"

พลางฉุดดึงมือมันเดินออกจากถ้ำ เหลียงเหวินจึ้งรู้สึกว่ามือน้อยๆ

ของนางอบอุ่นลื่นละมุน คล้ายเกาะกุมหยกอุ่นก้อนหนึ่ง หัวใจจึงเต้นแรงขึ้นมา

พอออกนอกถ้ำ เห็นจันทร์กระจ่างอยู่กลางหาว สาดส่องผู้คนราวถูกอาบไล้ด้วยเงินยวง รอบข้างล้วนเป็นต้นไม้ใหญ่ กิ่งก้านเกี่ยวพันกัน

เซียวอี้หลิงคลายมือจากเหลียงเหวินจิ้ง นั่งบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง เท้าคางครุ่นคิด เหลียงเหวินจิ้งยืนอยู่ด้านข้าง กระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง กลัวว่าหากระบายลมหายใจ จะทำลายบรรยากาศอันดื่มด่ำนี้ไป

ผ่านไปเนิ่นนาน เซียวอี้หลิงค่อยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "ตัวโง่งม พลังฝีมือของท่านใช้การไม่ได้"

เหลียงเหวินจิ้งรับคำว่า "ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ฝึกวิชาฝีมือ"

เซียวอี้หลิงมองดูมัน คล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้ม กล่าวว่า "ท่านบอกว่าตัวเองนี่ก็ไม่ดี นั่นก็ไม่ดี ความจริงท่านก็มีส่วนดี เช่นวันนั้นเสี่ยงอันตรายกลับมาคลายจุดให้กับข้าพเจ้า หลายวันนี้ก็เล่านิทานให้ฟัง สองประการนี้สร้างความยินดีแก่ข้าพเจ้า"

เหลียงเหวินจิ้งมองดูหญิงงามใต้แสงจันทร์ ก็ลุ่มหลงงมงายอยู่แล้ว พอฟังนางกล่าววาจาอ่อนหวานเช่นนี้ ถึงกับคิดร่ำร้องตะโกนก้องออกมา

ได้ยินเซียวอี้หลิงกล่าวอีกว่า "ศิษย์พี่ดูแคลนท่าน ทั้งก่อกวนการฟังนิทานของข้าพเจ้า ช่างน่ารังเกียจนัก ท่านคิดเอาชนะมันสักครั้งบ้างหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งตอนแรกคิดปฏิเสธ แต่เห็นสีหน้านางเปี่ยมแววมุ่งหวัง รู้สึกหัวใจร้อนวูบ ร้องโพล่งว่า "หากแม่นางต้องการให้ข้าพเจ้าเอาชนะ ข้าพเจ้าแม้ร่างแหลกลาญก็ต้องเอาชนะ"

เซียวอี้หลิงปรบมือกล่าวว่า "เช่นนี้ค่อยมีจิตปณิธาน" หยุดเล็กน้อย จึงถามว่า "ตัวโง่งม ท่านรู้จักกำลังภายในหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะบอกว่าไม่รู้จัก สร้างความประหลาดใจแก่เซียวอี้หลิงยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หรือว่าวันนั้นมันไม่ได้ปิดสกัดจุดเรา หากแต่เป็นกงหยางหวี่คอยก่อกวน?'*

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางขมวดคิ้วครุ่นคิด จึงถามว่า "รู้จักกำลังภายในมีประโยชน์อันใด?"

เซียวอี้หลิงกล่าวอย่างจริงจังว่า "มีประโยชน์มากหลาย ยกตัวอย่างวันนี้ หากท่านรู้จักกำลังภายใน ไม่เพียงสามารถสลายท่าพุ่งชนของศิษย์ที่เรา ยังสามารถตอบโต้กลับไป ทำร้ายจุดเส้นมัน"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวด้วยความละอายว่า "ข้าพเจ้ากระทั่งจุดเส้นยังไม่รู้จัก"

เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "ไม่รู้จักก็ร่ำเรียน ไม่เห็นยากเย็นอันใด" นางลุกขึ้นอย่างแช่มช้อย กล่าวว่า "คิดฝึกวิชากำลังภายใน ต้องรู้จักจุดเส้นชีพจรทั่วร่างก่อน เช่นจุดตันเถียนอยู่ที่นี่"

พลางชี้มือไปที่ท้องน้อย เหลียงเหวินจิ้งก็จดจำขึ้นใจ ดังนั้นเซียวอี้หลิงชี้ตำแหน่งจุดเส้นทั่วร่างต่อเหลียงเหวินจิ้ง แต่มีบางจุดเช่นอุ่ยอินกับฉีเหมิน จุดหนึ่งอยู่ที่ของลับชายหญิง จุดหนึ่งอยู่ใต้ราวนม ไม่สะดวกกับการบ่งชี้ เซียวอี้หลิงจึงผ่านไป

เหลียงเหวินจิ้งคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ ครุ่นคิดขึ้น *'ก่อนหน้านี้กงหยางเซียนเชิงกล่าววาจาต่อเรา คล้ายครอบคลุมจุดเส้นไม่น้อย หรือว่าเป็นวิชากำลังภายในแขนงหนึ่ง? ท่านบอกว่า แนวทางนี้ครอบคลุมทุกสิ่งบรรลุถึงทุกแห่งที่ สุดแกร่งกร้าวยิ่งใหญ่ จึงขนานนามพลังเที่ยงแท้ไพศาล ไม่ทราบแฝงความหมายใด?'* ไม่ทราบเพราะเหตุใด เคล็ดวิชาที่กงหยางหวี่ถ่ายทอดให้กลับประทับอยู่ในใจมันมิลืมเลือน

เซียวอี้หลิงบรรยายอยู่ครึ่งชั่วยาม กลัวถูกเซียวเหลิ่งพบเห็น จึงบอกว่าวันนี้ยุติแต่เพียงนี้ พรุ่งนี้ค่อยบอกต่อ ดังนั้นทั้งสองลอบกลับเข้าถ้ำ

เห็นเซียวเหลิ่งหลับสนิท จึงแยกย้ายไปพักผ่อน

เหลียงเหวินจิ้งแม้ล้มตัวลงนอน ในใจยังครุ่นคิด *'ศิษย์พี่ของแม่นาง เซียวมีฝีมือกล้าแข็ง หากเราไม่ขยันฝึกปรือ ไหนเลยเอาชนะมันได้? หาก ว่าสู้แพ้ คงเป็นที่ผิดหวังของแม่นางเซียว ข้อความที่กงหยางเซียนเซิงบอก ต่อเราคล้ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิชากำลังภายใน เราลองฝึกซ้อมดู'*

มันไม่ทราบว่าการฝึกวิชากำลังภายในยากเย็นปานใด ยิ่งไม่ทราบ ว่าเซียวเหลิ่งร้ายกาจเพียงไหน เพียงคิดเอาอกเอาใจนางในดวงใจ จึงนึก ทบทวนเคล็ดความที่กงหยางหวี่ถ่ายทอดให้หลายเที่ยว ผ่านไปเนิ่นนานหา มีความผิดปรกติใด มันความจริงไม่มีความอดทนฝึกวิชาบู๊ ยิ่งไม่ทราบว่า การท่องเคล็ดวิชาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกวิชากำลังภายใน ท่องอยู่ครู่ หนึ่งก็ง่วงเหงาคิดหลับไหล

ขณะจะเคลิ้มหลับไป ที่ท้องน้อยพลันร้อนลวกขึ้นมา ตอนแรกเล็ก เท่ารูเข็ม ต่อมาขยายใหญ่เท่าถ้วยสุรา เหลียงเหวินจิ้งสะท้านตื่นขึ้นมา รู้สึก ว่าพลังความร้อนขุมนี้แผ่ซ่านขึ้นจากท้องน้อย ผ่านทรวงอก รวมตัวที่ขม่อม ลักษณะคล้ายกับตอนที่กงหยางหวี่ถ่ายทอดพลังให้

เหลียงเหวินจิ้งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี นึกทบทวนเคล็ดความที่ว่า *'ผู่ หยางเจียว เข้าสู่เจียนจิ่ง เชื่อมเสินเชวี่ย ให้แก่ฮุ่ยอิน...'* เซียวอี้หลิงเอ่ย ถึงจุดหยางเจียว เจียนจิ่งและเสินเชวี่ยมาแล้ว เหลียงเหวินจิ้งจึงชักนำ พลังความร้อนไปตามจุดดังกล่าว แต่เมื่อถึงตำแหน่งฮุ่ยอิน ไม่ทราบว่า จุดฮุ่ยอินอยู่ที่ใดจึงข้ามไป

หลังจากนั้นเป็นเคล็ดความ *'เบื้องบนถึงจิ่วเหว่ย เบื้องล่างบรรลุถู่ หล่อเลี้ยงอี้เจิน วกสู่ซานจง เดินมังกรคู่ พันตูที่ฉีเหมิน กลับคืนสู่ตันเถียน...'* เมื่อฝึกถึงตำแหน่งฉีเหมินไม่ทราบว่าอยู่ที่ใด จึงกระโดดข้ามไป ฝึกถึง กลางดึกค่อยเคลิ้มหลับไป

หลับไหลไม่นาน ก็ถูกเซียวเหลิ่งเตะจนตื่นขึ้นมา ทั้งสามออกเดินทาง

ค่อ เหลียงเหวินจึ้งฝึกกำลังภายใน หลับใหลไม่เต็มอิ่ม อ้าปากหาวตลอดเวลา เชียวเหลิ่งหน้าเขียวคล้ำ มีแต่เชียวอี้หลิงยิ้มแย้มแจ่มใส พอหยุดพักผ่อน จะบอกให้เหลียงเหวินจึ้งเล่านิทาน

พอถึงยามค่ำคืน นางรอจนเชียวเหลิ่งหลับสนิทก็ปลุกเรียกเหลียงเหวินจึ้งออกมา อธิบายจุดเส้นชีพจรให้ทราบ เหลียงเหวินจึ้งลองเปรียบเทียบกับเคล็ดวิชาที่กงหยางหวี่ถ่ายทอดให้ พบว่าไม่ตรงกัน อดกล่าวมิได้ว่า "แม่นางเชียว ข้าพเจ้ามีข้อสงสัยบางประการ"

เชียวอี้หลิงวางตัวเป็นอาจารย์ที่ดี ให้มันบอกออกมา เหลียงเหวินจึ้งจึงกล่าว "มีจุดบางแห่งแม่นางคล้ายไม่เอ่ยถึง เช่น จุดฉีเหมิน ยังมีจุดซู่อิน.."

เชียวอี้หลิงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ท่านมิใช่ไม่รู้จักตำแหน่งจุดหรอกหรือ ไฉนถามเช่นนี้?"

เหลียงเหวินจึ้งขณะจะบ่งบอกตามตรง พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างขุ่นเคือง ทั้งสองหันขวับไป เห็นเชียวเหลิ่งเดินอ้อมออกจากหลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง หว่างคิ้วปกคลุมด้วยแววอำมหิต

เชียวอี้หลิงกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ที่แท้ท่านไม่ได้นอน แต่แอบฟังอยู่ด้านข้าง"

เชียวเหลิ่งแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "แล้วจะเป็นไร?"

ควรทราบว่าเชียวเหลิ่งเป็นนักฆ่า มีโสตประสาทปราดเปรียว เชียวอี้หลิงพอขยับตัว มันก็ล่วงรู้ เห็นนางนำเหลียงเหวินจึ้งออกจากถ้ำ ถ่ายทอดวิธีฝึกกำลังภายใน เพื่อเอาชนะตนเอง ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ คิดออกไปกล่าวข่มขู่ แต่แล้วเปลี่ยนความตั้งใจ ต้องการดูว่าทั้งสองจะเอาชนะอย่างไร จวบกระทั่งคืนนี้เหลียงเหวินจึ้งถามคำถามเช่นนี้ ในที่สุดอดปรากฏออกมามิได้ จ้องมองเหลียงเหวินจึ้ง กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "เด็กน้อยแสร้งเป็นโง่งม ช่างเจ้าเล่ห์นัก"

เซียวอี้หลิงเห็นว่าเหลียงเหวินจิ้งไม่ซื่อตรง แต่ก็ไม่อาจปล่อยให้ศิษย์พี่ม่าตาย จึงกล่าว "เซียวเหลิ่ง ท่านกลัวข้าพเจ้าสอนวิธีฝึกกำลังภายในแก่มัน จนเอาชนะท่านหรือ?"

เซียวเหลิ่งขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ท่านกล่าวเช่นนี้ เรา จะสอนวิธีจำแนกจุดแก่เด็กน้อยนี้เอง ดูว่ามันจะเอาชนะเราอย่างไร?"

ขาดคำยกมือขึ้น จี้ปราดใส่จุดฉีเหมินของเหลียงเหวินจิ้ง เหลียง เหวินจิ้งรู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งแล่นมายังใต้ราวนม ตลอดทั้งร่างชาวุ่น ต้องล้มระทวยลงกับพื้น เซียวเหลิ่งแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "นี่คือจุด ฉีเหมิน"

เซียวอี้หลิงกระซากเสียงว่า "ท่านสอนมันจำแนกจุด ไฉนกลับจี้จุด ของมัน?"

เซียวเหลิ่งกล่าวว่า "หากไม่จี้จุดมัน มันไหนเลยล่วงรู้ตำแหน่งที่ แน่นอนของจุดฉีเหมิน? ท่านวางใจ เราจะไม่ฆ่ามันให้แปดเปื้อนมือของ ตัวเองหรอก"

เซียวอี้หลิงพอฟัง หวนนึกถึงตอนที่อาจารย์สอนศิษย์พี่ทั้งสองจำแนก จุด ก็จี้จุดของพวกมัน แล้วค่อยคลายจุดให้ เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งสองจะจดจำ ตำแหน่งจุดไม่ลืมเลือน เนื่องด้วยนางเป็นสตรี วิธีถ่ายทอดของเซียวเซียน เจี๋ยมีความแตกต่าง ไม่ได้รับความลำบากอันใด แต่ทำความเข้าใจกับ ตำแหน่งจุดไม่เทียบเท่าศิษย์พี่ทั้งสอง

นางหาทราบไม่ว่าเซียวเหลิ่งบังเกิดเพลิงริษยาลุกฮือโหม ฉวยโอกาส ที่จี้จุด แผ่พุ่งพลังเย็นเยือกมหากาฬเข้าสู่จุดฉีเหมินของเหลียงเหวินจิ้ง พลังขุมนี้เยือกเย็นชั่วร้าย พอเข้าสู่จุด จะสร้างความเจ็บปวดราวถูกงูพิษ ฉกกัดใส่ เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกปวดคันสุดทนทาน อดครวญครางมิได้ ร้องว่า "แม่นางเซียว ช่วยข้าพเจ้าด้วย..."

เซียวอี้หลิงหวนนึกถึงคนผู้นี้รู้จักจุดต่างๆ แต่แสร้งเป็นไม่ทราบ จงใจ

หลอกตัวเอง สมควรให้มันรับความเจ็บปวดบ้าง ดังนั้นสะบัดหน้าจากไป

เชียวเหลิ่งเห็นเช่นนั้น บังเกิดความลิงโลดยินดี มองดูเหลียงเหวินจิ้ง อย่างเยือกเย็น เหลียงเหวินจิ้งพลันคร่ำคิดขึ้น *'แม่นางเชียวบอกว่าหากเราฝึกกำลังภายในจะต้านทานศิษย์พี่ของนางได้ ไม่ทราบว่ากำลังภายในที่ว่าต่อต้านความเจ็บปวดนี้ได้หรือไม่?'* ดังนั้นนึกทบทวนเคล็ดวิชาที่กงหยางหวี่ถ่ายทอดให้ รู้สึกว่าพลังความร้อนขุมนั้นแผ่ซ่านขึ้นจากจุดตันเถียน ไปตามจุดเส้นชีพจร แต่พอบรรลุถึงละแวกจุดฉีเหมิน ก็สะดุดติดขัดไม่คืบหน้าต่อไป

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่าพลังความร้อนแม้ไม่สามารถผ่านจุดฉีเหมิน แต่พอหมุนเวียนอยู่ละแวกใกล้เคียงรอบหนึ่ง อาการปวดคันก็ลดลงส่วนหนึ่ง จึงเร่งเร้าพลังความร้อนหมุนเวียนรอบแล้วรอบเล่า

หาทราบไม่ว่าพลังเที่ยงแท้ไพศาลกับพลังเย็นเยือกมหากาฬ เป็นหนึ่งสุดแกร่งกร้าวหนึ่งสุดเย็นเยือก พอเผชิญพบจะสะกดข่มกันเอง เพียงแต่เชียวเหลิ่งมีพลังฝีมือกล้าแข็ง ส่วนพลังลมปราณที่กงหยางหวี่ถ่ายทอดเข้าสู่ร่างเหลียงเหวินจิ้งมีจำกัด ดีที่กระทำต่อเนื่องไม่ขาดตอน ค่อยๆ สลายพลังเย็นเยือกมหากาฬที่จุดฉีเหมินไปทีละน้อย

เชียวเหลิ่งเห็นเสียงคร่างของมันค่อยขาดหายต้องคร่ำคิด *'เด็กน้อยนี้มีความอดทนอดกลั้นนัก'* พลันได้ยินในดงไม้ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงผิดปกติเล็กน้อย คาดว่าเชียวอี้หลิงย่องมาแอบดู จึงบังเกิดจิตชั่วร้าย ตบคลายจุดฉีเหมินให้ แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ครั้งนี้เป็นจุดซุ่ยอิน" พลางจี้จุดซุ่ยอินของเหลียงเหวินจิ้ง ครั้งนี้แผ่พุ่งพลังเข้าไปกว่าเดิม

จุดซุ่ยอินอยู่ตำแหน่งหัวหน่าว นับเป็นจุดที่อ่อนไหว พอถูกจี้ใส่ สร้างความทรมานแก่เหลียงเหวินจิ้งจนแทบเสียสติ แต่มันมีความคิดอ่านอยู่ก่อนโดยพลังเที่ยงแท้ไพศาลต่อต้าน ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วยามก็สลายพลังความเย็นของเชียวเหลิ่งไป

เชียวเหลิ่งความจริงต้องการให้มันแผดร้องครวญคราง มิดาม
เหลียงเหวินจิ้งเพียงหลับตาโคจรพลัง ไหนเลยมีเวลาร่ำร้อง เชียวเหลิ่ง
อับอายกลายเป็นโทสะ คลายจุดชุ่ยอินให้ จี้จุดอื่นแทน พลังที่จู่โจมใส่จุด
ก็เพิ่มพูนกว่าเดิม

เชียวอี้หลิงจะอย่างไรไม่วางใจ แอบดูอยู่ด้านข้าง รอจนเหลียง
เหวินจิ้งทนทานไม่ได้ ก็จะยื่นมือช่วยเหลือ แต่เห็นมันไม่ส่งเสียงร้องอีก
ยังเข้าใจว่าเชียวเหลิ่งยั้งมือไว้ไมตรี เชียวเหลิ่งทราบว่านางอยู่ด้านข้าง
ย่อมไม่กล้าลงมือด้วยอำมหิต ร้องบอกว่า "วันนี้ยุติแต่เพียงนี้ พรุ่งนี้ค่อย
สอนท่านใหม่" พลางคลายจุดให้แก่เหลียงเหวินจิ้งปลีกตัวจากไป

เหลียงเหวินจิ้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า กัดฟันเดินกลับที่พัก เห็นเชียว
อี้หลิงหันหน้าเข้าฝา กระทั่งเหลือบแลยังไม่เหลือบแลตนเอง มันขบคิดไม่
เข้าใจว่านางไฉนห่างเหินต่อตนเอง ได้แต่ทอดถอนใจล้มตัวลงหลับไหล

วันรุ่งขึ้น เชียวเหลิ่งอาศัยข้ออ้างจำแนกจุดเคี่ยวกรำเหลียงเหวินจิ้ง
ต่อ ก่อนอื่นจี้จุดต่างๆ บนเส้นลมปราณเส้าอินเส้าหยาง จากนั้นจี้จุดบน
เส้นลมปราณไท่อินไท่หยางของมัน ตอนแรกเพียงคิดระบายความแค้นในอก
ต่อมาเห็นเหลียงเหวินจิ้งไม่ยอมแผดร้องออกมา จึงบังเกิดความคิดเอา
ชนะจี้จุดต่อไป หลังจากจี้จุดบนเส้นลมปราณปรกติทั้งสิบสี่เส้น ก็ลงมือจี้
จุดบนเส้นลมปราณพิเศษของเหลียงเหวินจิ้งอีกแปดเส้น

เหลียงเหวินจิ้งประสบคราเคราะห์ เชียวอี้หลิงก็นิ่งดูดาย ได้แต่พึ่งพา
พลังเที่ยงแท้ไพศาลโคจรพลังความร้อนที่จุดตันเถียนไม่ขาดสาย เพื่อต่อ
ต้านกับพลังเย็นเยือกมหากาฬ ผ่านไปสามสี่วันรู้สึกว่าพลังความร้อนยิ่ง
มายิ่งหยาบหนา ยิ่งโคจรยิ่งรวดเร็ว เวลาที่สลายพลังความเย็น ก็ยิ่งมา
ยิ่งหดสั้นลง

เชียวอี้หลิงไม่ทราบว่าทั้งสองลอบประลองกำลัง ตอนแรกโกรธเคือง
เหลียงเหวินจิ้งปิดบังตัวเอง เวลาพอนานเข้าก็คลายความโกรธขึ้ง แต่ไม่

ยอมเป็นฝ่ายพูดจากับเหลียงเหวินจิ้งเอง จนใจที่เหลียงเหวินจิ้งจดจ่อกับการฝึกกำลังภายใน กระทั่งเซียวอี้หลิงก็แทบลืมเลือนไป

ทั้งสามเดินๆ หยุดๆ ออกจากเขตเทือกเขา เข้าสู่หมู่บ้านตัวเมือง เซียวเหลิ่งยิ่งลงมือยิ่งชั่วร้าย ทุกครั้งที่จี้จุดจะโคจรพลังก่อน ค่อยแผ่พุ่งพลังจี้ใส่จุดของฝ่ายตรงข้าม เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังตอบโต้ของพลังเที่ยงแท้ไพศาลยิ่งรุนแรง พอถึงคืนที่เจ็ด เซียวเหลิ่งจี้ใส่เส้นชีพจรหยางเซียว ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดเส้นชีพจรพิเศษ เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่าพลังความร้อนที่จุดตันเถียนเพิ่มความหยาบหนาขึ้น คล้ายมุสิกตัวหนึ่งวิ่งพล่านไปตามเส้นชีพจร จนเส้นชีพจรเบ่งพองแทบแตกระเบิดออก อดแค่นเสียงครวญครางมิได้

เซียวเหลิ่งเห็นมันร้องครวญครางออกมา รู้สึกสมใจยิ่ง เซียวอี้หลิงเห็นเหลียงเหวินจิ้งหน้าแดงราวชโลมด้วยโลหิต ล้มลงเกลือกกลิ้งไปตามพื้นดิน ฉุกคิดว่าผิดท่า ลืมข้อกินแหนงแคลงใจยื่นมือลูบคลำศีรษะมัน พบว่าร้อนลวกยิ่ง ต้องร้องโพล่งว่า "ท่านเป็นไรแล้ว?"

เหลียงเหวินจิ้งครวญครางว่า "แม่นางเซียว ข้าพเจ้าไม่สบาย ร่างพองโตขึ้นเท่าตัว ไม่ เป็นสองเท่า เบ่งพองแทบตายแล้ว"

เซียวอี้หลิงลูบคลำร่างมัน แต่นอกจากร้อนลวกแล้ว ไม่มีความผิดปรกติใด เซียวเหลิ่งกลับฉุกคิดขึ้น *'ร่างพองโตขึ้น? หรือเป็นอาการของมังกรหลุดพ้นจากถ้ำ พยัคฆ์กระโจนข้ามห้วย เปลี่ยนเส้นเอ็นปรับเส้นลมปราณ เด็กน้อยนี้บรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้ได้อย่างไร?'*

ที่แท้ผู้ที่ฝึกพลังลมปราณพอฝึกถึงระดับหนึ่ง มีกำลังภายในเพิ่มพูน เส้นลมปราณเดิมไม่สามารถรองรับได้ จะเกิดการขยายตัว ทำให้ผู้ฝึกพลังลมปราณรู้สึกว่าร่างพองโตขึ้น เรียกว่า *"มังกรหลุดพ้นจากถ้ำ พยัคฆ์กระโจนข้ามห้วย"* เซียวเหลิ่งฝึกพลังลมปราณสิบกว่าปี เมื่อห้าปีก่อนค่อยบรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้ ตอนนั้นเซียวเซียนเจี๋ยอยู่ข้างกาย ช่วยกรุยเส้นลมปราณให้

แต่ยังเจ็บปวดทรมานยิ่ง

ยามนี้ ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งกล่าวเช่นนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยเหลือประมาณ จากนั้นครุ่นคิดในใจ *'เด็กน้อยนี้ไหนเลยมีความสำเร็จถึงขั้นนี้ คาดว่าถูกเราเคี่ยวเข็ญทรมาน จนเกิดความรู้สึกหลอนขึ้น'*

เซียวอี้หลิงพลันหันขวับมายังเซียวเหลิ่ง กล่าวว่า "ท่านทำร้ายมันใช่หรือไม่?"

เซียวเหลิ่งแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "หากเราคิดทำร้ายมัน ไยต้องรอถึงวันนี้?"

พลันได้ยินเหลียงเหวินจิ้งครวญครางว่า "แม่นางเซียว นี่ไม่เกี่ยวข้องกับศิษย์พี่ท่าน ข้าพเจ้าคงไม่สบาย รีบเชิญหมอมา"

เซียวอี้หลิงเห็นมันเจ็บปวดทรมาน พลันบังเกิดความสำนึกเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น *'หากมิใช่เราบีบบังคับมันฝึกกำลังภายใน มันไหนเลยมีสภาพเช่นนี้?'*

ขณะจะอุ้มมันขึ้นมา เซียวเหลิ่งชิงหิ้วร่างของมันขึ้น กล่าวว่า "อย่าให้เด็กน้อยนี้แปดเปื้อนมือของท่าน"

มันหิ้วร่างเหลียงเหวินจิ้ง บุกรุกเข้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง จับเหลียงเหวินจิ้งมัดติดกับเตียง เหลียงเหวินจิ้งร่ำร้องตะโกนก้อง พลิกตัวไปมา ฉีกกระชากเสื้อผ้าตัวเอง เซียวอี้หลิงได้แต่จี้จุดของมัน ต้องการให้มันสงบลง

มิคาดพลังชีวิตภายในภายเหลียงเหวินจิ้งกล้าแข็งยิ่ง พอถูกจี้จุดก็กระแทกคลายจุดได้ เซียวอี้หลิงทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว อดขอความช่วยเหลือจากเซียวเหลิ่งมิได้

เซียวเหลิ่งแตะตรวจเส้นลมปราณของเหลียงเหวินจิ้ง พบว่าเส้นลมปราณมีพลังอุดมสมบูรณ์ ต้องลอบตื่นตระหนก กล่าวว่า "เด็กน้อย ตอนนี้ในบรรดาจุดเส้นทั้งหลาย มีแต่เส้นลมปราณหยางเชียว ที่เราไม่ได้สอนแก่เจ้า ตอนนี้จะสอนให้แก่เจ้า" พลางกางนิ้วทั้งห้าออก ระหว่างซอกนิ้ว

บังเกิดเสียงดังเบาๆ เชียวอี้หลิงเห็นมันใช้วิชาชิงเหลยจื่อ (ตรรชนีฟ้าคำรน) ยังไม่ทันตวาดห้าม เชียวเหลิ่งก็ขยับนิ้วทั้งห้า ปิดสกัดเส้นลมปราณหยางเจียวเอาไว้

วิชาตรรชนีฟ้าคำรนนี้สิ้นเปลืองลมปราณอย่างมาก เชียวเหลิ่งพอใช้ออก ต้องกระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเคียง หลับตาลงพักผ่อน เชียวอี้หลิงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ขณะจะร่ำร้องด่าทอ เหลียงเหวินจิ้งก็หยุดเสียงครวญคราง หลับตาทั้งสองลมหายใจเปลี่ยนเป็นลึกและยาวกว่าเดิม

เชียวอี้หลิงบังเกิดความยินดี พอลูบคลำร่างเหลียงเหวินจิ้ง พบว่ายังร้อนลวกดังเดิม อดวิตกกังวลมิได้ จากนั้นพบว่ามือของตัวเองกระทบถูกของแข็ง พอล้วงมือไปในอกเสื้อเหลียงเหวินจิ้งก็ล้วงเสือหยกออกมาครึ่งตัว

พลันได้ยินเชียวเหลิ่งกล่าวว่า "มอบเสือหยกแก่เรา"

เชียวอี้หลิงเหลียวหน้าไป เห็นเชียวเหลิ่งเพ่งตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าจับจ้องมองเสือหยกครึ่งตัวนี้ จึงสวนคำว่า "นี่เป็นสมบัติของผู้อื่น ท่านต้องการมันไปทำอะไร?"

เชียวเหลิ่งคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้นกลืนไว้ แค่นเสียงดังเฮอะหลับตาลง เชียวอี้หลิงซุกซ่อนเสือหยกครึ่งตัวไว้ในอกเสื้อเหลียงเหวินจิ้งดังเดิม มองดูสองแก้มที่แดงราวอัคคีของมัน พลันรู้สึกว่าขอบตาร้อนผ่าว น้ำตาหยดหยาดลงบนช่วงคอของเหลียงเหวินจิ้ง กลับกลายเป็นไอระเหยหายไป

ยามนั้นได้ยินที่ห้องข้างบังเกิดเสียงร้องดังว่า "มารดามันเถอะ แม่ทัพช้องใช้การไม่ได้ ไม่ถึงสองวันก็ปล่อยให้พวกตาดมองโกลตีด่านเจี้ยนเหมินแตก"

ฟังจากน้ำเสียงแสดงว่าเป็นชาวส่านซีใต้ ได้ยินสุ้มเสียงสุขุมกว่าเสียงหนึ่งดังว่า "ฟังว่าแม่ทัพที่เฝ้าด่านถูกลูกธนูของชาวตาดมองโกลผู้หนึ่ง

ยิงเสียชีวิต ใช่เป็นความจริงหรือไม่?"

คนแรกนั้นตอบว่า "เป็นความจริงไม่แปลกปลอม เราเห็นกับตาว่า ชาวตาดมองโกลนั้นขี่ม้าดำ สวมชุดยาวสีคราม ยิงลูกธนูจากเบื้องล่างขึ้นไป เพียงดอกเดียวก็ยิงทะลุหัวใจแม่ทัพที่เฝ้าด่าน สร้างความระส่ำระสายแก่ ทหารที่เฝ้าด่านเจี้ยนเหมินจนถูกทหารมองโกลตีแตกไป"

เซียวอี้หลิงพอฟัง อดกล่าวมิได้ว่า "มันใช่หมายถึงศิษย์พี่รองเรา หรือไม่?"

เซียวเหลิ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เด็กน้อยปาเยียนยอดเยี่ยมยิ่ง"

คนที่สุขุมกว่าทอดถอนใจกล่าวว่า "ด่านเจี้ยนเหมินเมื่อถูกตีแตก ยังอาศัยอะไรต้านทัพใหญ่มองโกลได้?" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "น้องแซ่จาง ยกสถานการณ์บ้านเมืองไม่เอ่ยถึง ความแค้นของส่านหนันล่าไล่ *(หกค่ายส่านซีใต้)* มิอาจไม่ทวงถาม น่าแค้นใจที่หาตัวเซียวเหลิ่งนั้นไม่พบ"

คนที่ถูกเรียกเป็นน้องแซ่จางกระชากเสียงว่า "มารดามันเถอะ เอ้อไจ้จู่ *(หัวหน้าค่ายที่สอง)* ของพวกเราเพียงเหลือบมองหญิงสาวที่ร่วมทางกับมัน พูดจาหยอกล้อสองคำ เจ้าผู้นั้นก็ฆ่าพี่น้องของหกค่ายเราร้อยกว่าคน ความแค้นนี้ลึกล้ำดั่งมหาสมุทร แต่เจ้าผู้นั้นกลอกกลิ้งยิ่ง พอฆ่าคนแล้วก็หลบหนี พวกเราติดตามจากส่านซีใต้ถึงเสฉวน ยังไม่เห็นมันแม้แต่เงา"

เซียวเหลิ่งรับฟังถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏแววสีเขียวขึ้นชั้นหนึ่ง แค่นเสียงหนักๆ คำหนึ่ง ผู้คนที่ห้องข้างทั้งสองเงียบเสียงลง คนที่ถูกเรียกหาเป็นน้องแซ่จาง กล่าวว่า "เราเส้าหวินป้า *(เสือดาวสะท้านเมฆ)* จางจิ่ที่ห้องข้างเป็นท่านใด?"

เซียวเหลิ่งกล่าวว่า "แหยแหย *(ปู่)* ของเจ้าเซียวเหลิ่ง"

เซียวอี้หลิงรู้สึกว่าภายในห้องเกิดลมพายุก่อหวอด ประตูห้องเปิดแล้วปิดลง จากนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงแผดร้องคำหนึ่ง ประตูห้องเปิดออกอีกครา เซียวเหลิ่งนั่งบนเก้าอี้ คล้ายกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

คนที่สุขุมกว่านั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "โจรร้าย ท่าน...ท่าน..."

เซียวเหลิ่งกล่าวว่า "หากท่านคิดล้างแค้นให้กับผู้แซ่จางนั้น ก็ไปเรียกระดมพวกพ้องมา เราผู้แซ่เซียวจะน้อมรออยู่ที่นี่"

คนที่สุขุมกว่านั้นร้องเพียงคำหนึ่ง จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าดังสับสนวิ่งกรูลงบันไดไป คาดว่าผู้มาพักแรมเห็นเกิดการฆ่าฟัน พากันหลบหนีจากไป

เซียวเหลิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ศิษย์น้อง รอสักครู่ท่านอยู่ในห้องอย่าได้ออกไป"

เซียวอี้หลิงเพียงจับจ้องมองเหลียงเหวินจิ้ง คล้ายกับว่านอกจากความปลอดภัยของบุรุษผู้นี้ อื่นๆ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับนางไม่

เซียวเหลิ่งนั่งโคจรพลังอยู่ครู่หนึ่ง พลันได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงดังว่า "อสูรเป็น เหล่ามือกระบี่แห่งเอ๋อเหมยอยู่ที่นี่ ท่านออกมา"

เซียวเหลิงลืมตาขึ้น กล่าวว่า "มาได้ประเสริฐ" ขยับกายวูบ พุ่งผ่านประตูออกไป พลันปรากฏกระแสลมสองสายจู่โจมมาจากทางซ้ายขวา เซียวเหลิ่งตวัดมือขวาขึ้น ประกายสีครามวูบขึ้นแวบหนึ่ง เสียงสวบเมื่อชายฉกรรจ์ที่จู่โจมจากทางขวาถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน หยาดโลหิตกระเซ็นใส่ผนังไปครึ่งแถบ

คนทางซ้ายเห็นเช่นนั้นตื่นตระหนกยิ่ง หมุนตัวหมายหลบหนี เซียวเหลิ่งยื่นมือออก ตะปบคว้ากลางหลังมัน ส่งเสียงตวาดก้อง ทุ่มเหวี่ยงออกไป ร่างคนผู้นั้นก็พุ่งชนใส่เสาหิน จนมันสมองสาดกระจาย กระดูกคอหัก สั่นกระตุกสองครั้งก็แน่นิ่งไป

เซียวเหลิ่งฆ่าคนติดต่อกันสองคน เป็นที่ข่มขวัญสะท้านวิญญาณเหล่านักสู้ผู้กล้าในโรงเตี๊ยมล้วนตะลึงลาน เซียวเหลิ่งไม่กล่าวมากความ ประกายดาบกรีดเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง เสียงดาบคล้ายเสียงขลุ่ย ฟันร่างนักสู้คนหนึ่งเป็นสองท่อน ประกายดาบสีครามวูบอีกครา ปาดใส่ลำคอ

ของคนทางซ้ายผู้หนึ่ง

พลันปรากฏกระบี่เล่มหนึ่งเคลื่อนขวางมา เสียงดังเมื่อดาบกระบี่กระทบกัน กระบี่เล่มนั้นกรีดวาดจากล่างขึ้นบนเป็นวงโค้งเล็กๆ เชียวเหลิ่งรู้สึกใจกลางฝ่ามือร้อนวูบ กระบี่แทบหลุดจากมือต้องครุ่นคิด เป็น *ยอดฝีมือจากที่ใด?'*

คนผู้นั้นต้านทานรับมันดาบหนึ่ง ก็ย่อตัวลงเล็กน้อย เชียวเหลิ่งแหงนตามอง เห็นเป็นชายชราอายุห้าสิบเศษ มือถือกระบี่โบราณลายสนเล่มหนึ่ง จึงตวาดถามว่า "เจ้าเป็นใคร?"

ชายชรานั้นกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "หลิวจิ่งเฉ่าแห่งเอ๋อเหมย"

เชียวเหลิ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นเซียนเหยินเจี๋ยน *(กระบี่เซียนวิเศษ)*"

หลิวจิ่งเฉ่าตวาดว่า "ดาบอสูรกับกระบี่เซียนวิเศษ วันนี้จะพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงสักครา"

เชียวเหลิ่งกล่าวคำ "อาศัยท่านยังไม่คู่ควร" พลางกรีดดาบเป็นรูปครึ่งวงกลม ฟันใส่หลิวจิ่งเฉ่า

หลิวจิ่งเฉ่ารีบควงกระบี่คุ้มครองกาย มิคาดกระบวนท่าเทียนเซี่ยตู้หลิง *(ล่าล้างชีวิตทั่วหล้า)* ของเชียวเหลิ่งนี้ชั่วร้ายยิ่ง หลิวจิ่งเฉ่าพอร่ายรำกระบี่คุ้มครองกาย คมดาบก็เบี่ยงเบนไป ฟันทำร้ายศิษย์สำนักเอ๋อเหมยทางขวามือมันสองคนล้มลง

หลิวจิ่งเฉ่าทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เสือกกระบี่ปราด แทงใส่จุดเส้นของเชียวเหลิ่งสามแห่ง สามกระบี่นี้ ทั้งรวดเร็วทั้งหนักแน่น สมเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง

ด้วยพลังฝีมือของเชียวเหลิ่ง ยังไม่กล้าชะล่าใจ วกดาบกลับมาต้านทานสามกระบี่นี้ไว้ พลันหยิบยืมพลังกระบี่ พลิ้วกายถึงข้างกายชายหนุ่มผู้หนึ่ง ตวัดดาบเชือดคอหอยมันขาดสะบั้น

หลิวจิ่งเฉ่าคิดไม่ถึงว่าเซียวเหลิ่งไม่ปะทะหักหาญกับมัน หันไปสังหารศิษย์ในสำนัก จึงลอยตัวติดตามไป เซียวเหลิ่งไม่ปะทะด้วย เอาแต่จู่โจมไล่ศิษย์สำนักเอ๋อเหมย

ที่แท้เพลงดาบอสูรล้างโลกหล้าเหมาะกับการต่อสู้กับศัตรูหมู่มาก เซียวเหลิ่งก็กรำศึกอย่างโชกโชน ทราบว่าหลิวจิ่งเฉ่าเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ยามกะทันหันยากเอาชัย จึงหลีกเลี่ยงจุดแข็งจู่โจมจุดอ่อน รอจนสังหารญาติมิตรเหล่าศิษย์ของหลิวจิ่งเฉ่าจนหมดสิ้น ฝ่ายตรงข้ามย่อมพลุ่งพล่านดาลใจ เมื่อถึงเวลาค่อยเข่นฆ่าสังหารมัน

เซียวอี้หลิงนั่งอยู่ภายในห้อง ได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงตวาดว่าเสียงแผดร้อง เสียงดาบกระบี่กระทบกันไม่ขาดหู อดบังเกิดความหวั่นวิตกมิได้ ต้องลุกขึ้นผลักประตูออกไปชมดู

พลันเห็นซากศพที่ไร้หัวซากหนึ่งลอยลิ่วมา เซียวอี้หลิงกรีดร้องคำหนึ่ง รีบถลันหลบเลี่ยง ซากศพนั้นพอร่วงลงกับพื้น ยังสั่นกระตุกเล็กน้อย ยู่ขวัญเซียวอี้หลิงจนกระเจิง พอเพ่งตามอง เห็นในกลุ่มคนปรากฏประกายสีครามสายหนึ่งยืดหดแปลบปลาบ ประกายดาบไปถึงที่ใด ผู้คนไม่ตายก็รับบาดเจ็บ ภายในโรงเตี๊ยมแปรสภาพเป็นโรงฆ่าสัตว์ไป

เซียวอี้หลิงชมดูจนอกสั่นขวัญหาย คิดออกไปก็ไม่ได้ รีบปิดประตูลง พอเหลียวหน้ามองต้องอุทานด้วยความตระหนก ที่แท้พริบตาที่เสียสมาธิบนเตียงเว้งว่างเปล่า เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบสาบสูญไปที่ใดแล้ว

เซียวเหลิ่งได้ยินเสียงร้องอุทานของนาง ต้องใจหายวาบ ฟาดฟันคนผู้หนึ่งล้มลง ฝ่าวงล้อมออกมา โถมเข้าห้องพักดุจสายลมหอบหนึ่ง เห็นเซียวอี้หลิงหน้าขาวซีด ดวงตาเบิกค้าง จึงถามว่า "เป็นไรแล้ว?"

เซียวอี้หลิงชี้มือไปบนเตียง พึมพำว่า "มัน...มันหายสาบสูญไปแล้ว"

เซียวเหลิ่งเห็นเหลียงเหวินจิ้งหายสาบสูญพอดีสบอารมณ์ คว้าแขนของนางร้องว่า "แล้วกันไปเถอะ รีบไป"

เซียวอี้หลิงคิดดิ้นรน เซียวเหลิ่งชิงคว้าใส่จุดของนาง เสียงกราวเมื่อ
พุ่งชนหน้าต่างห้อง ทิ้งตัวลงบนท้องถนน ได้ยินเสียงเพี้ยว ลูกธนูอาว
ดอกหนึ่งยิงฝ่าอากาศมาอย่างเร่งร้อน

เซียวเหลิ่งควงดาบปัดลูกธนูร่วงหล่น รู้สึกมีพลังหนักหน่วงแฝงมา
กับลูกธนู ยังไม่ทันสำรวจดูลูกธนูดอกที่สองก็ยิงมาถึง เซียวเหลิ่งลดด้าม
ดาบ กระแทกลูกธนูร่วงหล่น พลันพลิ้วถอยไปสองวา หยุดยืนบนกำแพง
แถบหนึ่ง เห็นม้าเร็วสามตัวควบขับมาตามท้องถนน คนบนหลังม้าทั้งสาม
ถือคันธนู ลูกธนูเหล่านั้นยิงจากพวกมันเอง

หลิวจิ่งเฉ่าร้องบอกว่า "พี่น้องตระกูลเซวีย อย่าปล่อยให้เจ้าผู้นั้นหนี
รอดได้"

ม้าทั้งสามตัวหยุดยั้งแต่ไกล คนบนหลังม้าน้าวคันธนูเล็งลูกศรมา
พลันเห็นเซียวเหลิ่งชุกเก็บดาบเทพสมุทร มือซ้ายโอบอุ้มเซียวอี้หลิงก้าว
ลงจากกำแพง คนทั้งสามเห็นเช่นนั้น จึงยิงลูกธนูทั้งสามดอกมาถึง

เซียวเหลิ่งขยับกายวูบ ควงมือขวาเป็นวงกลับใช้มือเปล่ารับลูกธนู
ไว้ มันกริ่งเกรงลูกธนูยิงทำร้ายเซียวอี้หลิง หลังจากชั่งน้ำหนักดู จึงหมุน
ตัวกระโดดลงจากกำแพง

เหล่าพี่น้องตระกูลเซวีย ถูกฝีมือรับลูกธนูของมันสะกดจนระย่อ
หลิวจิ่งเฉ่าชิงกระโดดขึ้นมา เห็นหลังกำแพงเป็นตรอกสายหนึ่ง ภายใน
ตรอกเว้งว่างเปล่า ไหนเลยมีร่องรอยผู้คนอีก

รอดราวปาฏิหาริย์

หลิวจิ่งเฉ่าถูกดาบไวของเซียวเหลิ่งทอนความแหลมคมไป ถึงแม้เดียดแค้นแต่ไม่อาจปลุกปลอบความกล้าติดตามไป เห็นภายในโรงเตี๊ยมทิ้งซากศพเกลื่อนกลาด ต้องหลั่งน้ำตาออกมา เหล่าพี่น้องตระกูลเซวียก็กระโดดลงจากหลังม้า พี่ใหญ่นามเซวียหยง ถามว่า "จิ่งเฉ่ากง (ท่านจิ่งเฉ่า) ไฉนอยู่ที่นี่?"

หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวอย่างหดหู่ว่า "เราฟังว่ากษัตริย์มองโกลออกศึกด้วยตัวเอง ตีด่านเจี้ยนเหมินแตก จึงนำมวลมิตรเหล่าศิษย์คิดไปเข้าร่วมกับทัพซ้องที่เมืองเหอโจว ระหว่างทางพบกับน้องแซ่หลินอุ้มศพของจางจิงแห่งส่านซีได้หกค่ายรุดมา บอกว่าอสูรเป็นเซียวเหลิ่งมาถึงเสฉวน ฆ่าจางจิงในดาบเดียว เราจึงนำกำลังรุดมา มิคาดถูกมันเข่นฆ่าสังหารผู้คนจนล้มตายเกลื่อนกลาด"

เซวียหยงถามว่า "คนชุดดำเมื่อครู่คือเซียวเหลิ่งหรือ?"

หลิวจิ่งเฉ่าผงกศีรษะรับ หักห้ามใจถามว่า "ท่านทั้งสามไฉนมาถึงที่นี้?"

เชวียหยงกล่าวว่า "พวกเรามีจุดประสงค์เช่นเดียวกับจิ่งเฉ่ากง คือ เข้าร่วมกับทัพซ้อง รับใช้ชาติบ้านเมืองสักครา"

สนทนาถึงตอนนี้ ภายในโรงเตี๊ยมบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า "ร้อนแทบตายแล้ว ร้อนแทบตายแล้ว" เสียงขาดคำ เงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งมุดออกจากหน้าต่างห้องพักที่ถูกเชียวเหลิ่งพุ่งชนทำลาย พอทิ้งตัวลงยังหมุนคว้างราวลูกข่างรอบหนึ่ง

เหล่าพี่น้องตระกูลเชวียเพ่งตามอง เห็นเป็นชายหนุ่มร่างผอมเล็ก ปลายคางแหลมเสี้ยม คล้ายเพิ่งออกจากซึ้งนึ่ง ร้องบอกว่าร้อนไม่ขาดปาก

หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวอย่างไม่พอใจว่า "หูซุนเอ๋อ เมื่อครู่ตอนต่อสู้ไม่เห็นเจ้า ตอนนี้กลับมาก่อกวน"

ที่แท้ชายหนุ่มนี้ เรียกว่าหูซุนเอ๋อ ฟังว่ากำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ถูกวานรตัวเมียบนเขาเอ๋อเหมยเลี้ยงดูจนเติบใหญ่ ติดตามฝูงวานรห้อยโหนเถาวัลย์ มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ต่อมาถูกหลิวจิ่งเฉ่าพบเห็นรับไว้เป็นศิษย์ เพียงแต่ยังมีนิสัยเถื่อนดิบทั้งถือคุณธรรม มักปล้นคนรวยจุนเจือคนยากไร้ สร้างปัญหาให้กับสำนักอาจารย์ไม่น้อย

หูซุนเอ๋อหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "ท่านอาจารย์อย่าเพิ่งด่าว่าข้าพเจ้า วันนี้ข้าพเจ้ากระทำความดีความชอบใหญ่หลวง รอสักครู่ท่านผู้เฒ่ายังปูนบำเหน็จรางวัลแก่ข้าพเจ้า"

หลิวจิ่งเฉ่ากระชากเสียงว่า "ปูนบำเหน็จเจ้าฉาดหนึ่ง ดีหรือไม่?"

หูซุนเอ๋อยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส นำทั้งหมดกลับเข้าห้องพัก เดินถึงหน้าเตียงกล่าวว่า "**เชวียเหล่าต้า** *(พี่ใหญ่แซ่เชวีย)* ท่านเคลื่อนย้ายเตียงออกมา"

หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวว่า "วานรน้อย เจ้าคิดก่อกวนเลศนัยใด เจ้าไม่รู้จักเคลื่อนย้ายเองหรือ?"

หูซุนเอ๋อยิ้มพลางกล่าวว่า "เอ่ยถึงการปีนป่ายหน้าผา ข้ามหลังคา

บ้านช่อง ผู้เป็นศิษย์ไม่เป็นสองรองใคร แต่หากให้ใช้กำลัง กระทั่งหินลูกคุ้มสามสิบชั่งยังตำหนิว่าหนักเกินไป"

เซวียหยงหัวร่อฮาฮา เคลื่อนย้ายเตียงออกเห็นได้เตียงนอนไว้ด้วยชายหนุ่มผู้หนึ่ง มันหน้าแดงราวอัคคี ตลอดทั้งร่างมีไอร้อนอบอวล สองตาหลับพริ้ม คล้ายสิ้นสติไป

ทั้งหมดตื่นเต้นสงสัยยิ่ง หลิวจิ่งเฉ่าถามว่า มันเป็นใคร? หูซุนเอ๋อกล่าวว่า "เมื่อครู่ทั้งหมดต่อสู้กับเซียวเหลิ่งที่เบื้องนอก ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าฝีมืออ่อนด้อยไม่กล้าเข้าไป จึงลอบเข้าห้องของอสูรเป็นผู้นี้ คิดขโมยเงินทองของมัน มิคาดพอแกะกระเบื้องออก พบว่าภายในห้องยังมีหนุ่มสาวคู่หนึ่ง บุรุษเป็นเด็กน้อยนี้ นอนอยู่บนเตียงราวกับคนตาย สตรีนั้นหน้านิ่วคิ้วขมวด นั่งอยู่ข้างเตียง คาดว่าเป็นพวกพ้องของเซียวเหลิ่ง ข้าพเจ้าไม่รู้ความตื้นลึกหนาบาง ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ มิคาดนางโจรนั้นลุกขึ้นเดินไปเปิดประตู ข้าพเจ้าฉวยโอกาสมุดลงมาทางช่องถ่ายเทอากาศฉุดลากเด็กน้อยนั้นลงมาใต้เตียง กลับตบตานางโจรนั้นเป็นผลสำเร็จ"

คราครั้งนี้ทั้งหมดประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง พอฟังว่าชายหนุ่มนี้เป็นพวกพ้องของเซียวเหลิ่ง พากันฮือเข้ามาอย่างโกรธแค้น หลิวจิ่งเฉ่าตวาดห้ามไว้ กล่าวว่า "ต่อให้คนผู้นี้เป็นพวกเดียวกับเซียวเหลิ่ง ตอนนี้มันสลบไสลไม่ได้สติ พวกเราไม่ควรฉวยโอกาสซ้ำเติม"

พลางสั่งศิษย์อุ้มคนขึ้นมา หูซุนเอ๋อรีบกล่าวว่า "ช้าก่อน คนผู้นี้ตัวร้อนระอุ ตอนที่ศิษย์ซ่อนตัวอยู่ใต้เตียงข้างกายมัน คล้ายอยู่ติดกับเตาไฟเตาหนึ่ง หากมิใช่กลัวถูกผู้คนพบเห็น ข้าพเจ้าคงกระโดดออกมาตั้งแต่แรก"

หลิวจิ่งเฉ่าพอฟัง จึงก้มกายลงยื่นมือแตะหน้าผากของชายหนุ่มนั้น รู้สึกร้อนจนลวกมือ จึงกล่าว "คนผู้นี้ตัวร้อนถึงเพียงนี้ เกรงว่าอาจถึงแก่ชีวิต" พลางเกร็งกำลังโอบอุ้มคนขึ้นมา ขณะที่ยืดกายขึ้น พลันได้ยินเสียงดิ๊กในอกเสื้อของชายหนุ่มปรากฏของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงมา กลับเป็นเสือ

หยกครึ่งตัว

เชวียหยงมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย เก็บเสือหยกครึ่งตัวนั้นขึ้นมาชมดู พลันร้องโพล่งว่า "นี่มิใช่ป้ายอาญาสิทธิ์ของเจ้าชีวิตหรอกหรือ? ทั้งหมดตื่นเต้นตระหนกยิ่ง หลิวจิ่งเฉ่าขมวดคิ้ว กล่าวว่า "น้องเชวีย คำพูดนี้เป็นความจริง?"

เชวียหยงรีบกล่าวว่า "ไม่ผิดพลาดแน่นอน ครั้งกระโน้นเราเคยเป็นครูฝึกสอนในทหารรักษาพระองค์ เคยเห็นสิ่งของนี้ ถึงแม้ลักษณะผิดแผกแต่ก็เป็นป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือแน่นอน ตอนนี้มีเพียงครึ่งตัว หากประกอบรวมกัน สามารถสั่งการทหารทั้งกองทัพ"

ทั้งหมดพอฟังว่าเสือหยกเล็กๆ ครึ่งตัวนี้มีประโยชน์ใช้สอยถึงเพียงนี้ ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าคนผู้นี้มีความเป็นมาไม่น้อย"

เชวียหยงระงับสติ มองดูรูปโฉมของชายหนุ่มนั้น พลันร้องโอดออกมา ร้องว่า "มันเป็น...มันเป็น..."

หลิวจิ่งเฉ่ารีบถามว่าเป็นผู้ใด เชวียหยงสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่งถามว่า "**จิ่งเฉ่ากง** *(ท่านจิ่งเฉ่า)* ท่านเคยได้ยินชื่อไหวอันอ๋องมาหรือไม่?"

ทั้งหมดบังเกิดความตื่นตระหนกอีกครา หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวอย่างลังเลว่า "น้องแซ่เชวียแน่ใจหรือ? นี่ไม่อาจกล่าวเหลวไหลไป"

เชวียหยงทอดถอนใจกล่าวว่า "เมื่อปีก่อนตอนอยู่ที่เมืองหลินอาน เราเคยได้รับพระคุณจาก**เชียนสุ้ย** *(พระพันปี)* ถึงแม้ผ่านไปแรมปี ยังจดจำใบหน้าได้ไม่ลืมเลือน เมื่อหลายวันก่อน เรายังได้รับจดหมายลายมือของเชียนสุ้ย บอกว่าเขาได้รับป้ายอาญาสิทธิ์ เดินทางมารักษาชายแดนเตรียมทำศึกกับกษัตริย์มองโกล มีบัญชาให้เราสามพี่น้องมาสมทบกับเขาที่เมืองเหอโจว ตอนนี้หน้าตาของเขาไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งถือครองป้ายอาญาสิทธิ์ยังมิใช่ไหวอันอ๋องจะเป็นผู้ใด?" เห็นชายหนุ่มหน้าแดงเพลิง สร้างความ

เจ็บปวดใจขึ้นมา

ชายหนุ่มนี้คือเหลียงเหวินจิ้งเอง มันเผชิญความทรมานของการเปลี่ยนเส้นเอ็นปรับเส้นลมปราณกำลังภายในกายวิ่งพล่านวุ่นวาย ต่อมาถูกเซียวเหลิ่งสยบเส้นลมปราณหยางเชียว พลังลมปราณนั้นค่อยสงบลงบ้าง

ควรทราบว่าเหลียงเหวินจิ้งมีพลังลมปราณถึงขั้นนี้ ล้วนได้รับจากเซียวเหลิ่ง ไม่เช่นนั้นต่อให้กงหยางหวี่ถ่ายทอดให้ตัวเอง ภายในเวลาอันสั้นเพียงเจ็ดวัน ก็ไม่บรรลุถึงขอบเขตขั้นนี้ เนื่องเพราะกงหยางหวี่แม้มีความสำเร็จเหนือล้ำกว่าเซียวเหลิ่ง แต่ไม่ใจดำอำมหิตเท่า การที่ถ่ายทอดพลังเที่ยงแท้ไพศาลเข้าสู่ร่างเหลียงเหวินจิ้ง ก็เพียงเป็นแผนชั่วคราวให้จัดการกับเซียวอี้หลิง คิดไม่ถึงว่าเหลียงเหวินจิ้งกลับอาศัยพลังอันน้อยนิดชุมนี้รับมือศัตรูเข้มแข็งเช่นเซียวเหลิ่ง

ในเจ็ดวันนี้เซียวเหลิ่งจี้จุดทั่วร่างของเหลียงเหวินจิ้ง ทั้งสองก็ประลองกำลังผ่านทางจุดเส้น ทุกครั้งที่เหลียงเหวินจิ้งสลายพลังเย็นเยือกมหากาฬของเซียวเหลิ่ง พลังลมปราณจะเพิ่มขึ้นหนึ่งส่วน ผลจากการต่อต้านพลังความเย็นทุกวี่วัน พลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายก็เพิ่มพูนรุดหน้า กว่าที่ผู้คนจะคาดคิดมาก่อน

ผู้คนทั่วไปฝึกกำลังภายใน จะคืบหน้าไปตามลำดับ เส้นลมปราณผ่านการหล่อหลอม จะค่อยๆ ยืดขยายหดตัว ดังนั้นเมื่อเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนเส้นเอ็นปรับเส้นลมปราณ เส้นลมปราณจะมีขีดความสามารถในการต้านทาน แต่เหลียงเหวินจิ้งรุดหน้าเร็วเกินไป จนแทบเป็นวิถีทางอธรรม แม้มีกำลังภายในเพิ่มพูน เส้นลมปราณกลับเปราะบาง หากไม่มียอดฝีมือช่วยคลี่คลาย พลังลมปราณไม่มีช่องทางระบาย จะปะทุออกทางจุดเส้นตายอย่างอเนจอนาถ

เซียวเหลิ่งแม้ทราบว่าภายในร่างกายเหลียงเหวินจิ้งเกิดความเปลี่ยนแปลง แต่ไม่ทราบรายละเอียดนัก เซียวอี้หลิงเมื่อขอให้มันช่วยเหลือ มัน

ก็ใช้ดรรชนีฟ้าคำรนปิดสกัดเส้นลมปราณหยางเชียวของเหลียงเหวินจิ้ง
ความเคลื่อนไหวครั้งนี้บังเกิดจิตคิดร้าย แผ่พุ่งพลังเย็นเยือกมหากาฬเข้า
ไปถึงขีดสุด คิดทำร้ายซ้ำเติมเหลียงเหวินจิ้งจนตกตาย ทำจัดตัดรู
ความรักรายนี้ไป

มิคาดพลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายของเหลียงเหวินจิ้งตอนนี้
เพียงคิดระบายออก จึงกระแทกกระทั้นไปตามเส้นลมปราณ ยามนี้พอถูก
จู่โจมทำร้าย ก็เปลี่ยนเป็นป้องกันตัว ยันพลังความเย็นที่ซ่านแรกเข้าสู่ร่าง
เอาไว้ กลับช่วยให้รอดพ้นจากชะตากรรมธาตุไฟเข้าแทรก

เหลียงเหวินจิ้งตกอยู่ในห้วงวิกฤต หารับรู้ความเปลี่ยนแปลงภายนอก
ไม่ เพียงรู้สึกว่าภายในร่างเกิดพลังความร้อนคุคั่ง ค่อยๆ สะกดพลังเย็น
ชั่วร้ายในเส้นลมปราณหยางเชียวเอาไว้ เมื่อหลิวจิ่งเฉ่าโอบอุ้มมันขึ้นมา
ตนเองก็กรุยเส้นลมปราณหยางเชียวได้กว่าครึ่ง

หลิวจิ่งเฉ่าสั่งให้ศิษย์เก็บกวาดศพในโรงเตี๊ยมทั้งเปิดห้องอีกห้องหนึ่ง
วางร่างเหลียงเหวินจิ้งลงบนเตียง แตะตรวจชีพจรโดยละเอียด มันมีความ
รู้ด้านการแพทย์ ทั้งฝึกวิชากำลังภายในอีกแนวหนึ่ง ดังนั้นพอวิเคราะห์
สาเหตุได้กล่าวว่า "อาการของเชียนสุ้ยในตอนนี้ แสดงว่าฝึกลมปราณผิด
แนวทาง ถูกธาตุไฟเข้าแทรก"

เซวียหยงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เท่าที่เราทราบเชียนสุ้ยเรียนรู้
วิชาการต่อสู้อยู่บ้าง แต่หาได้ฝึกกำลังภายในไม่"

หลิวจิ่งเฉ่าสั่นศีรษะ กล่าวว่า "หากเป็นเช่นนั้น คงเป็นเซียวเหลิง
ลงมือทำร้าย ในชีวิตเราก็ไม่เคยเห็นสภาพเช่นนี้มาก่อน คล้ายกับถูกฝีมือ
ใดสะกดเอาไว้ หากว่าชักช้าเสียเวลา อาจมีภัยถึงแก่ชีวิต"

เซวียหยงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "จิ่งเฉ่ากง *(ท่านจิ่งเฉ่า)* ชีวิตของ
เชียนสุ้ยเกี่ยวพันถึงความอยู่รอดของแผ่นดิน ขอให้นึกหาหนทาง"

หลิวจิ่งเฉ่าขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว "หูซุนเอ๋อหยิบฉวยคงชิงสือหยู

(น้ำนมศิลาเขียวโปร่ง) มา"

หูซุนเอ๋อรับคำ พุ่งขวับออกไป ชั่วพริบตาก็กลับมาพร้อมกับขวดเคลือบสีขาวใบหนึ่ง

หลิวจิ่งเฉ่าจึงรับขวดเคลือบมาถือไว้ ทอดถอนใจกล่าวว่า "น้ำนมศิลาเขียวโปร่งนี้ กลั่นจากศิลาแกร่งเป็นของวิเศษของสำนักเอ๋อเหมยเรา มีลักษณะสุดเย็น ใช้สะกดพิษร้อนนานาชนิด อาศัยพลังลมปราณแกร่งกร้าวภายในกายเชียนสุ้ย คงขับสลายวัตถุสุดเย็นนี้ไปได้" เอ่ยถึงตอนนี้ขมวดคิ้วกล่าวอีกว่า "แต่ว่าของนี้มีพิษเย็น หากดื่มลงไปอาจเกิดอันตราย ทั้งไม่ทราบจะกำหนดปริมาณเท่าใด เรื่องราวสำคัญยิ่งยวด เราไม่กล้ารับผิดชอบจริงๆ"

มันสบตากับเซวียหยง ล้วนลังเลยากตกลงใจ หูซุนเอ๋อชมดูจนรำคาญ แย่งชิงขวดเคลือบไป ง้างปากของเหลียงเหวินจิ้งออก กรอกน้ำนมศิลาลงไปจนหมดสิ้น

มันเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว หลิวจิ่งเฉ่ากับเซวียหยงคิดขัดขวางก็ไม่ทันการณ์ หลิวจิ่งเฉ่าจึงด่าทอว่า "เจ้าวานรหุนหันพลันแล่นอีกแล้ว"

หูซุนเอ๋อยิ้มพลางกล่าวว่า "จะอย่างไรต้องตาย หากถูกธาตุไฟเข้าแทรก แล้วตายอย่างคลุ้มๆ คลั่งๆ มิสู้ถูกพิษเย็นคร่าชีวิตไป ยังรวบรัดหมดจดกว่า"

หลิวจิ่งเฉ่าตวัดมือตบใส่ หูซุนเอ๋อกระโดดคราเดียวก็ขึ้นไปบนขื่อห้อง หลิวจิ่งเฉ่าไม่อาจทำอย่างไรมัน ได้แต่แหงนหน้าด่าทอ พลันได้ยินเหลียงเหวินจิ้งครวญครางออกมา เห็นใบหน้ามันสะท้อนสีเขียวชนิดหนึ่ง กลบสีแดงเพลิงไปทีละน้อย

เซวียหยงใจหายวาบยื่นมือลูบคลำดู พบว่าความร้อนบนร่างเหลียงเหวินจิ้งค่อยทุเลา กลายเป็นเย็นเฉียบลง ขณะจะถามไถ่ร่างของเหลียงเหวินจิ้งก็รุ่มร้อนขึ้นมาอีกคราต้องถามว่า "จิ่งเฉ่ากง ไฉนเป็นเช่นนี้?"

ในชีวิตหลิวจิ่งเฉ่าเพิ่งพบเห็นสภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรก ต้องขมวดคิ้ว ครุ่นคิด ไม่อาจตอบคำ

ที่แท้น้ำนมศิลาเขียวโปร่งเป็นมือกระบี่ผู้อาวุโสของสำนักเอ๋อเหมย คัดแยกจากถ้ำจิ่วเหลาตัง *(ถ้ำเก้าผู้เฒ่า)* ภูเขาเอ๋อเหมย ลักษณะความเย็นยังยิ่งกว่าพลังเย็นเยือกมหากาฬของเซียวเหลิ่ง พอเข้าสู่ร่างเหลียงเหวินจิ้ง ก็ถูกต่อต้านจากพลังเที่ยงแท้ไพศาล พลังเที่ยงแท้ไพศาลนี้ถูกตรรชนีฟ้าคำรนทอนไปส่วนหนึ่ง สุดท้ายค่อยกรุยเส้นลมปราณหยางเซียวจนปรุโปร่ง ก็เผชิญกับน้ำนมศิลาเขียวโปร่ง กลับกระตุ้นพลังเที่ยงแท้ไพศาลขึ้นมาใหม่ ดังนั้นเหลียงเหวินจิ้งบัดเดี๋ยวเย็นบัดเดี๋ยวร้อน เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่ทั้งหมดอับจนปัญญา พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อาการสั่นสะท้านนี้คล้ายเริ่มจากเบื้องบนศีรษะ จากนั้นคล้ายสายน้ำไหลผ่านช่วงคอ ทรวงอก ท้องน้อย จนถึงส้นเท้า ใบหน้าก็ปรากฏพลังสีเขียวประกายสีแดงวาบขึ้นพร้อมกัน จากนั้นหลอมรวมเข้าหากัน สุดท้ายสีหน้าคืนสู่ความสงบ

หลิวจิ่งเฉ่ารีบลูบคลำศีรษะมัน พบว่าไม่เย็นไม่ร้อน กลับคืนเป็นปรกติ ต้องบังเกิดความยินดี พอแตะตรวจชีพจรของมัน พบว่าใต้ผิวหนังของเหลียงเหวินจิ้งมีพลังซ่อนเร้นขุมหนึ่ง นิ้วมือของตนเองพอกระทบถูก ก็เกิดอาการชาเล็กน้อย สร้างความประหลาดใจแก่หลิวจิ่งเฉ่ายิ่ง

พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งลืมตาขึ้น ร้องเรียก "แม่นางเซียว" ทั้งหมดทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แต่ไม่เข้าใจความหมาย เหลียงเหวินจิ้งพอส่งเสียงร้องเรียก ก็เหลียวซ้ายแลขวา ร้องโพล่งว่า "พวกท่านเป็นใคร? แม่นางเซียวเล่า?"

ที่แท้มันแม้สลบเหมือด จิตวิญญาณไม่อยู่กับตัว แต่ในใจคิดถึงเซียวอี้หลิง จนใจที่ไม่อาจฟื้นตื่นมา ยามนี้พอมีสติแจ่มใส ก็ร้องเรียกหา

นางในดวงใจ แต่ไม่เห็นเซียวอี้หลิง กลับพบพานคนแปลกหน้ามากหลาย

รู้สึกว่า "มุสิกใหญ่" ที่อาละวาดอยู่ภายในกายสงบนิ่งลง กลายเป็นธาตุเหลวที่ทั้งเหนียวและหนืดทั้งร้อนแรงขุมหนึ่ง เริ่มตั้งแต่ศีรษะถึงท้องน้อย และจากท้องน้อยกระจายไปยังแขนขา อาการเบ่งพองปวดร้าวก็ปลาสนาการเป็นปลิดทิ้ง ร่างกายปลอดโปร่งสบายไม่ทราบว่าที่แท้เกิดเรื่องใด

เหลียงเหวินจิ้งมีความรู้ในเชิงบู๊อย่างจำกัด ไหนเลยทราบว่าเกิดเหตุประจวบเหมาะ ช่วยให้มันผ่านพ้นกัลป์เปลี่ยนเส้นเอ็นปรับเส้นลมปราณพลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายเชื่อมฟ้าลงดิน ประสบความสำเร็จขั้นสูงล้ำ

เหลียงเหวินจิ้งเป็นห่วงเซียวอี้หลิง เมื่อร่างกายสบายดี ก็ยันกายลุกขึ้น เซวียหยงเกรงว่าอาการบาดเจ็บของมันยังไม่ทุเลา จึงยื่นมือขวางกัน เหลียงเหวินจิ้งเห็นเช่นนั้น ก็ยกมือปัดป่าย เซวียหยงรู้สึกมีพลังอบอุ่นขุมหนึ่งแล่นจากฝ่ามือเหลียงเหวินจิ้ง จู่โจมใส่แขนมัน ครึ่งซีกร่างถึงกับชาด้าน ไม่อาจใช้กำลังได้

เหลียงเหวินจิ้งกระโดดลงจากเตียง คิดวิ่งออกไป หลิวจิ่งเฉ่าเคลื่อนตัวเข้าขวาง เหลียงเหวินจิ้งไม่มีอารมณ์พัวพันกับมัน ใช้ท่าเท้าสามสามหุ่งผ่านข้างกายมันไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

หลิวจิ่งเฉ่าขัดขวางไม่สำเร็จ ต้องใจหายวาบ เห็นเหลียงเหวินจิ้งวิ่งถึงหน้าประตู ร้องเรียก "แม่นางเซียว แม่นางเซียว" ไม่ได้ยินเซียวอี้หลิงขานรับจึงเหลียวหน้ามาถามหลิวจิ่งเฉ่าว่า "ท่านลุง ท่านเห็นแม่นางเซียวหรือไม่?"

ทั้งหมดได้ยินมันร่ำร้องวุ่นวาย ต้องหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบตอบว่ากระไรดี พลันได้ยินหูซุนเอ๋อที่อยู่บนขื่อกล่าวว่า "แม่นางเซียวที่ท่านถามถึง ใช่มีผิวพรรณขาวนวล สวมกระโปรงลายดอก ทั้งยังใช้ห่วงทองรัดผมเผ้าหรือไม่..."

ไม่ทันกล่าวจบ ปรากฏเงาคนเคลื่อนไหวูบหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้ง นั่งลงที่ข้างกายมัน กล่าวด้วยความยินดีว่า "ใช่แล้ว นั่นเป็นแม่นางเยียว ท่านเคยเห็นมากระมัง?"

หูซุนเอ๋อเห็นมันเคลื่อนไหวดุจภูตพราย สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง จากนั้นบังเกิดความคิดเอาชนะ กลอกตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านจับตัว ข้าพเจ้าให้ได้ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่าน" กล่าวจบพุ่งขวับลงจากขื่อห้อง

เหลียงเหวินจิ้งเห็นมันกระโดดลงไป ค่อยพบว่าตนเองอยู่บนขื่อห้อง ต้องสะดุ้งเฮือกใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น *'เราขึ้นมาได้อย่างไร?'*

เห็นหูซุนเอ๋ออยู่ที่หน้าประตู กวักมือเรียกหาว่า "ท่านไม่มาจับตัว ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งร้อนรุ่มใจยิ่ง หักใจหลับตาลง กระโดดลงที่หน้าประตู เมื่อสองเท้าตกถึงพื้น ร่างสั่นสะเทือนเล็กน้อย จากนั้นที่ท้องน้อยมีพลัง ความร้อนขุมหนึ่งพลุ่งขึ้นมา แล่นปลาบไปยังส้นเท้า คล้ายกับเบาะอัน อ่อนนุ่ม สลายแรงกระแทกไป หูซุนเอ๋อเห็นมันทิ้งตัวลงอย่างมั่นคง ต้อง ลอบตื่นตระหนก ชิงมุดกลับไปภายในห้อง

เหลียงเหวินจิ้งทิ้งตัวลง ไม่ได้รับความกระทบกระเทือนใด จึงหมุน ตัวก้าวตามหูซุนเอ๋อไป เคลื่อนจากตำแหน่งเก้าสี่ถึงหกห้า มิคาดท่าหมุนตัวนี้ รวดเร็วยิ่ง หูซุนเอ๋อพอดีอยู่ที่ตำแหน่งหกห้า ไม่ทันถลันหลบ ถูกพุ่งชน ปลิวกระเด็นไป

หูซุนเอ๋อมีท่วงท่าปราดเปรียว รีบตีลังกากลางอากาศ ยื่นเท้า สะกิดผนังห้อง คล้ายนกกาคืนสู่พนา เหินร่อนไปยังหน้าต่างห้อง หาคาด ไม่ว่าละลานตาวูบ เหลียงเหวินจิ้งชิงขวางอยู่ริมหน้าต่าง กล่าวว่า "น้อง เรา อย่าได้ล้อเล่นแล้ว บอกต่อข้าพเจ้าเถอะ"

หูซุนเอ๋อไม่ทันหยุดยั้งร่าง ศีรษะพุ่งชนใส่ทรวงอกอีกฝ่าย เหลียง เหวินจิ้งพอเผชิญกำลังจากภายนอก พลังลมปราณภายในกายก็ก่อเกิดขึ้น

หูซุนเอ๋อคล้ายชนใส่ตาข่ายที่หยุ่นเหนียวผืนหนึ่งกระเด็นกระดอนไปไกลโข หากเป็นผู้อื่นพอชนใส่เช่นนี้ คงต้องรับบาดเจ็บ แต่ว่าหูซุนเอ๋อตัวเบาเป็นพิเศษ จึงหงายร่างตีลังกา สลายพลังพุ่งชนครั้งนี้ มาดรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ชูมือขึ้นร้องว่า "เราแหยแหย *(คำเรียกตัวเองเป็นปู่)* ยอมแพ้"

เหลียงเหวินจิ้งคว้าไหล่มันเอาไว้ กล่าวว่า "จับตัวได้แล้ว รีบบอกต่อข้าพเจ้าว่าแม่นางเซียวอยู่ที่ใด?"

หูซุนเอ๋อกล่าวด้วยความแค้นเคืองว่า "นางถูกอสูรเป็นนำตัวไปแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าวถามว่า "นำตัวไปที่ใด?"

หูซุนเอ๋อถูกอีกฝ่ายจับตัวไว้ บังเกิดความคับข้องใจ ครุ่นคิดขึ้น 'ไหวอันอ๋องผู้นี้ดูไปโง่งมอยู่บ้าง *เราพานหลอกมันสักครั้ง เป็นการระบายโทสะสักครา*' ดังนั้นตอบว่า "เซียวเหลิ่งนั้นบอกว่าพวกมันจะไปยังเมืองเหอโจว" หวนนึกถึงไหวอันอ๋องผู้นี้จะอย่างไรคิดไปยังเมืองเหอโจว หลอกมันเช่นนี้หาเป็นไรไม่

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง ต้องกระแทกนั่งลงที่ข้างเตียงอย่างซึมเซา หลิวจิ่งเฉ่าลอบฉุดดึงเซวียหยงมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า "เราไม่ทราบว่าเซียนสุ้ย *(พระพันปี)* รู้จักวิชาฝีมือได้อย่างไร แต่ดูจากการเจรจาตลอดจนลักษณะท่าทาง แสดงว่าไม่ถูกต้อง หากมิใช่ป่วยหนัก สูญเสียความฮึกเหิมทั้งมวล ก็คงถูกอสูรเป็นใช้อวิชชาทำร้าย"

เซวียหยงขมวดคิ้ว พลันเดินเข้าไปหมอบกราบกราน เรียกขาน "เซียนสุ้ย" เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบ ถลันหลบมาด้านข้าง โบกมือกล่าวว่า "ท่านเป็นใคร? คุกเข่าต่อข้าพเจ้าไยกัน?"

เซวียหยงบังเกิดความปวดร้าวใจ กล่าวว่า "หรือเซียนสุ้ยจดจำผู้น้อยไม่ได้แล้ว? เมื่อปีก่อนที่เมืองหลินอาน ผู้น้อยถูกขุนนางกังฉินใส่ความ ถูกคุมขังในคุกมืด หากมิใช่เซียนสุ้ยปกป้อง โครงกระดูกคงเย็นชืดแต่แรก

ครา ก่อนหลังจากที่เชียนสุ้ยช่วยผู้น้อยออกมา บอกให้ผู้น้อยคืนสู่มาตุภูมิ วันหน้าชาวตาดมองโกลยกทัพมารุกราน ค่อยเข้าร่วมกับกองทัพ เข่นฆ่าอริราชศัตรู"

กล่าวพลางล้วงจดหมายจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง ยื่นส่งต่อเหลียงเหวินจิ้ง กล่าวว่า "นี่เป็นจดหมายที่เชียนสุ้ยส่งมาเมื่อห้าวันก่อน สั่งให้ผู้น้อยมาสมทบกับเชียนสุ้ยที่เมืองเหอโจว"

เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้ารับจดหมาย เพียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยเคยเขียนจดหมายถึงท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"

เซวียหยงเห็นเช่นนั้น คาดเดาว่าหลิวจิ่งเฉ่ากล่าวไม่ผิด เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ท่านนี้ ได้รับความกระทบกระเทือนใจ สูญเสียความฮึกเหิมทั้งมวล กลายเป็นคนปัญญาอ่อน หวนนึกถึงตนเองเคยได้รับพระคุณช่วยชีวิตจากอีกฝ่าย สร้างความหดหู่ใจจนหลั่งน้ำตาออกมา

หลิวจิ่งเฉ่าทอดถอนใจยาว ตบไหล่ของมันกล่าวว่า "น้องแซ่เซวีย อย่าได้เศร้าเสียใจ เชียนสุ้ยอาจเลอะเลือนไปชั่วขณะ ผ่านไปสักระยะหนึ่งก็เรียกสติกลับคืนมา"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นเช่นนั้น พลันได้คิดขึ้นมารีบกล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกท่านก็ยึดถือข้าพเจ้าเป็นไหวอันอ้องกระมัง นี่เข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าเรียกว่าเหลียงเหวินจิ้ง เป็นชาวหัวซาน"

ทั้งหมดมองดูมัน ดวงตาทอแววเวทนาเห็นใจ เซวียหยงล้วงป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือหยกครึ่งตัวออกมา กล่าวว่า "เชียนสุ้ยแม้สูญเสียสติสัมปชัญญะชั่วคราว แต่นี่เป็นเทพศัสตราของเจ้าชีวิต ควรพกติดตัวไว้" พลางยื่นส่งป้ายอาญาสิทธิ์ออกไป

เหลียงเหวินจิ้งครุ่นคิดขึ้น *'ป้ายอาญาสิทธิ์เป็นไปเชียนเชิง (ท่านผู้แซ่ไป่) ฝากไว้ ท่านพ่อมักบอกว่าเมื่อได้รับฝากฝัง ควรกระทำถึงที่สุด ป้ายอาญาสิทธิ์นี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ไม่อาจสูญหายไป วันหน้าพบกับไป่*

เซียนเซิงค่อยคืนแก่มัน...โอย เมื่อพบกับไป่เซียนเซิง มันคงบีบบังคับเรา ปลอมตัวเป็นไหวอันอ้องอีก ยังคงอย่าได้พบพาน' มันคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ยื่นมือรับป้ายอาญาสิทธิ์ ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ กล่าวว่า "ป้ายอาญาสิทธิ์เป็นผู้อื่นฝากไว้ ข้าพเจ้าควรเก็บรักษาให้ดี"

เซวียหยงกับหลิวจิ่งเฉ่าสบตากันวูบ เห็นว่าเซียนสุ้ยแม้ได้รับความกระทบกระเทือนใจ ยังจำได้ว่านี่เป็นเทพศัสตราที่มีความสำคัญใหญ่หลวง ครั้นแล้วเซวียหยงแนะนำน้องชายนามเซวียลี่กับเซวียกงต่อเหลียงเหวินจิ้ง เมื่อถึงรอบหลิวจิ่งเฉ่า จึงกล่าว "ท่านนี้เป็นหลิวจิ่งเฉ่า**หลิวเหล่าเซียนเซิง** *(ท่านผู้สูงอายุแซ่หลิว)* เป็นมือกระบี่สำนักเอ๋อเหมย ฉายากระบี่เซียนวิเศษพิชิตทั่วแดนเสฉวนโดยไร้ผู้ต่อต้าน

หลิวจิ่งเฉ่าทอดถอนใจยาว กล่าวว่า "น้องแซ่เซวียอย่าได้ปิดทองใส่หน้าเรา วันนี้เราผู้แซ่หลิวพบความพ่ายแพ้ หลังจากนี้อย่าได้เอ่ยถึงฉายากระบี่เซียนวิเศษอีก"

เซวียหยงพลอยฝืนยิ้มออกมา จากนั้นกล่าวว่า "ตอนนี้การทหารคับขัน ไม่อาจเนิ่นช้าไป พวกเราสมควรไปยังเมืองเหอโจวหรือไม่ ขอเซียนสุ้ยตัดสินใจ"

เหลียงเหวินจิ้งขมวดคิ้ว กล่าวว่า "ไปยังเมืองเหอโจวหรือ? ข้าพเจ้า ...ข้าพเจ้าไม่คิดไป"

ทั้งหมดร้อนรุ่มใจยิ่ง คิดกล่าวเกลี้ยกล่อม แต่ติดขัดที่อีกฝ่ายเป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก หูซุนเอ๋อกลอกตาตลบหนึ่งแล้วกล่าว "แม่นางเซียวที่ขาวผ่องไปยังเมืองเหอโจว ท่านไม่ไปใยมิใช่ไม่ได้พบกับนาง?"

หลิวจิ่งเฉ่าดุว่า "วานรหู อย่าได้ไม่มีสัมมาคารวะ เซียนสุ้ยมีศักดิ์ฐานะใด เจ้ากล้ากล่าวเหลวไหลวุ่นวายอีก?"

หูซุนเอ๋อแลบลิ้นออกมา หานำพาไม่ เหลียงเหวินจิ้งกลับลังเลขึ้น

มา ครุ่นคิดขึ้น *'หากว่านับแต่นี้ ไม่ได้พบกับแม่นางเชียว มิสู้ตายเสีย ประเสริฐกว่า'* ดังนั้นรีบกล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าจะไปยังเมืองเหอโจว"

เซวียหยงกล่าวด้วยความยินดีว่า "เชียนสุ้ยโปรดวางใจ ผู้น้องต้อง คุ้มครองส่งเชียนสุ้ยถึงเมืองเหอโจว"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบตอบอย่างไรดี เพียงรับคำดังอึมม์ หลิวจิ่ง เฉ่าเห็นเหลียงเหวินจิ้นสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ หน้าตามอมแมม จึงจัดแจงต้ม น้ำร้อนให้มันชำระกาย จัดหาเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมให้สวมใส่ เหลียงเหวินจิ้ง ปฏิเสธไม่สำเร็จ ได้แต่รับมาสวมใส่

เหล่าผู้กล้าเดินทางลงใต้ ระหว่างทางกลัวว่าเชียวเหลิ่งย้อนกลับมา จึงจัดขบวนอารักขาเหลียงเหวินจิ้งอย่างแข็งขัน แม้แต่ตอนที่มันอุจจาระ ปัสสาวะ ก็ไม่ผ่อนคลาย ก่อกวนจนเหลียงเหวินจิ้งปฏิบัติตัวไม่ถูก

พลบค่ำวันนี้ ได้ยินเสียงน้ำดังครืนครั่น พออ้อมสันเขาแห่งหนึ่ง เบื้องหน้าสายตาขยายกว้างออก ปรากฏสายน้ำไหลผ่านภูเขาสองลูก สาดลง สู่แม่น้ำแยงซีเกียง ยามนี้อาทิตย์สนธยายังไม่ลาลับ จันทร์เพ็ญลอยขึ้นจาก บูรพา สุริยันจันทราประชันแสง สาดส่องแม่น้ำใหญ่จนงามตระการ

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนปลอดโปร่งโล่งใจ ลืมความกลัดกลุ้มไป พลันได้ยินเซวียหยงกล่าวว่า "เชียนสุ้ย เราล่วงหน้าเข้าเมืองไปรายงาน สักคำ"

เหลียงเหวินจิ้งถามว่าเมืองอันใด? เซวียหยงพลันชี้มือไปทางใต้ เหลียงเหวินจิ้งมองตามนิ้วมือมันเห็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งอิงภูเขาอยู่ติด แม่น้ำ โอ่อ่าโอฬารเป็นพิเศษ

หลิวจิ่งเฉ่ายกมือลูบเครา กล่าวว่า "เชียนสุ้ยท่านดู เมืองเหอโจว สองด้านหันหาแม่น้ำ จึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า**เตี้ยวหวีเฉิง** *(เมืองตกปลา)* หมายความ ว่าสามารถนั่งตกปลาบนกำแพงเมือง"

เหลียวเหวินจิ้งพอฟัง ค่อยทราบว่ามาถึงเมืองเหอโจวแล้ว เห็นสาม

พี่น้องตระกูลเซวียควบม้าไปยังเมืองเหอโจว หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวว่า "เชียนสุ้ยอย่าได้ดำหนิ เราหารือกับน้องแซ่เซวีย เห็นว่าเชียนสุ้ยผ่านเหตุการณ์พิเศษต้องแจ้งต่อแม่ทัพหวังเจียนให้มันเตรียมตัวเตรียมใจ"

เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามิใช่ไหวอันอ๋องจริงๆ พวกท่านจำคนผิดแล้ว"

หลิวจิ่งเฉ่าสั่นศีรษะทอดถอนใจ เหลียงเหวินจิ้งเห็นทั้งหมดไม่ยอมเชื่อ พลอยท้อแท้ใจ ไสม้าไปยังเบื้องหน้า

ขณะจะบรรลุถึงประตูเมือง พลันเห็นผงคลีคละคลุ้ง ขบวนคนและม้าควบขับออกจากเมือง ชั่วพริบตาบรรลุถึงเบื้องหน้าเหลียงเหวินจิ้ง แม่ทัพที่นำหน้าพลิกตัวลงจากหลังม้า คารวะจนจรดพื้น ที่หลงเหลือก็ปฏิบัติตาม

แม่ทัพที่นำหน้าสวมหมวกเกราะใส่ชุดเกราะมีอายุห้าสิบเศษ หว่างคิ้วมีไฝแดงเม็ดหนึ่งเป็นที่สะดุดตา ได้ยินมันกล่าวเสียงกังวานว่า "**จือจื้อซื่อ**" แห่งเมืองเหอโจวหวังเจียน คำนับ**เชียนสุ้ย** *(พระพันปี)*"

เหลียงเหวินจิ้งไหนเลยเคยได้รับการต้อนรับเช่นนี้มาก่อน รีบพลิกตัวลงจากหลังม้า ขณะไม่ทราบทำอย่างไรดี หวังเจียนกล่าวอีกว่า "เชียนสุ้ยเมื่อมาถึง โปรดประกบรวมป้ายอาญาสิทธิ์"

พลางล้วงกล่องสีทองจากอกเสื้อ พอเปิดกล่องออก เห็นภายในบุแพรด่วนม่วง จัดวางเสือหยกขาวครึ่งตัว อยู่ในท่าแยกเขี้ยวกางเล็บอย่างดุร้าย

เหลียงเหวินจิ้งเห็นเสือหยกนี้คุ้นตายิ่ง จึงล้วงมือไปในอกเสื้อ ล้วงเสือหยกครึ่งตัวนั้นออกมา หวังเจียนหน้าเคร่งขรึมสำรวม ยกชูกล่องขึ้นเหนือศีรษะ กล่าวว่า "เชียนสุ้ยโปรดประทานป้ายอาญาสิทธิ์"

เหลียงเหวินจิ้งครุ่นคิด *'แล้วกันไปเถอะ มอบเสือหยกนี้คืนแก่มัน*

เหลียงเหวินจิ้ง
ตัวงมือไป
ในลกเสื้อ
ตัวงเสือผก
ครึ่งตัวดึงลอกมา

เราจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ' ดังนั้นวางเสือหยกลงในกล่อง

หวังเจียนประกบรวมเสือหยกทั้งสองส่วน พบว่าไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ดวงตาต้องทอแววลิงโลดยินดี ยืดกายขึ้นมา กำเสือหยกตัวนั้นไว้ในมือหันหน้าหาเหล่าแม่ทัพนายกองที่ด้านหลัง ยกชูเสือหยกขึ้นสูง

เหล่าแม่ทัพนายกองเห็นป้ายอาญาสิทธิ์ประกบรวมไม่ผิดพลาด จึงระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา สุ้มเสียงดังถึงบนกำแพงเมือง เหล่าทหารและพลเรือนโห่ร้องตาม สุ้มเสียงดังปานฟ้าร้อง สะท้านทั่วทั้งแม่น้ำใหญ่

เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กล่าวคำ "แม่ทัพหวัง..." มันความจริงคิดถามว่า เมื่อประกบรวมป้ายอาญาสิทธิ์แล้วเสร็จ ตนเองไปได้แล้วหรือไม่ มิคาดหวังเจียนเหลียวหน้ามากล่าวเบาๆ ว่า "เหล่าพี่น้องตระกูลเซวียบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเชียนสุ้ยให้ทราบแล้ว เชียนสุ้ยโปรดวางใจ เราต้องเชิญหมอมารักษาอาการของเชียนสุ้ย"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้เจ็บป่วย ตรวจรักษาอันใด?"

หวังเจียนพอเห็นเช่นนั้น ทราบว่าเซวียหยงและพวกกล่าวไม่ผิด จึงครุ่นคิดขึ้น *'ฟังว่าคนที่สูญเสียสติสัมปชัญญะ ถึงแม้ดุ้มๆ คลั่งๆ ยังบอกว่าตัวเองไม่ได้เจ็บป่วย ตอนนี้เชียนสุ้ยเป็นเช่นนี้เอง'* มันกริ่งเกรงเหลียงเหวินจิ้งกล่าววาจาสร้างความรำส่ำระสายแก่กองทัพ จึงรีบหัวร่อชาชา ส่งมอบป้ายอาญาสิทธิ์ให้แก่เหลียงเหวินจิ้ง กล่าวว่า "ถูกแล้ว เราสั่งคนจัดเตรียมงานเลี้ยงต้อนรับ ขอเชิญเชียนสุ้ยเข้าเมือง"

ยามนั้นปรากฏรถม้าควบขับมาถึง หวังเจียนทั้งฉุดรั้งทั้งลากดึงส่งตัวเหลียงเหวินจิ้งขึ้นรถ ตวาดสั่งว่า "รีบกลับเข้าจวน"

คนขับรถพอได้รับคำสั่ง ก็ลงแส้เร่งม้าขับรถเข้าเมือง นับตั้งแต่แรกเริ่มถึงบัดนี้ เหลียงเหวินจิ้งไม่มีเวลาแก้ต่างแม้สักคำเดียว จึงเลิกม่านรถมองออกไป เห็นด้านซ้ายขวาของรถม้ามีม้าศึกสิบกว่าตัวเบิกทาง สองฟาก

ข้างถนนคุกเข่าเต็มไปด้วยราษฎร ทั้งตั้งโต๊ะบูชาราวกับเช่นไหว้เทพเจ้า แว่วเสียงเรียกขานไหวอันอ่องไม่ขาดปาก

เหลียงเหวินจิ้งปล่อยม่านรถลง ครุ่นคิดขึ้น 'ไหวอันอ่องผู้นี้ควรอ *ใจผู้คนนัก ปรากฏราษฎรมากมายปานนี้กราบไหว้มัน*' หวนนึกถึงท่านอ่อง ผู้เปรื่องปราดฝังสังขารบนเส้นทางเสฉวน ตนเองเป็นตาปลาปะปนกับบุรุ ได้รับเกียรติเช่นนี้แทนสร้างความละอายใจยิ่ง ตั้งใจว่าพอลงจากรถ จะ บอกกล่าวให้กระจ่างชัด

ไม่นานให้หลัง รถม้าหยุดนิ่งลง เหลียงเหวินจิ้งชะโงกศีรษะออกไป รู้สึกมึกลิ่นหอมกระทบจมูก แขนขาวผ่องสี่คู่ยื่นมาจากทางซ้ายขวา ต้อนใ หายวาบ เห็นหญิงรับใช้สี่นางแต่งตัวเฉิดฉัน ยืนอยู่ทางซ้ายขวา ทุกนาง ผ่านการคัดสรรมา ล้วนมีหน้าตาหมดจดงดงาม กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า "ขอต้อนรับเชียนสุ้ย"

เหลียงเหวินจิ้งหน้าแดงสดใส ไม่ทราบรุกหน้าหรือล่าถอยดี ได้แต่ หวังเจียนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "มาถึงจวนเราแล้ว ขอหวังเชียนสุ้ยให้ เกียรติด้วย"

เหลียงเหวินจิ้งอับจนปัญญา ได้แต่ลงจากรถ หญิงรับใช้ทั้งสี่รีบ ยื่นมือมาประคอง เหลียงเหวินจิ้งถูกห้อมล้อมอยู่ท่ามกลางสาวงาม รู้สึก ตาลายละลาน ไหนเลยเอ่ยปากกล่าววาจาได้

ขณะที่จิตใจไม่อยู่กับตัว ผ่านระเบียงทางเดินมาถึงห้องโถงใหญ่ คณะ มโหรีบรรเลงเครื่องสาย คลอเคล้าเสียงดนตรี เป็นบทเพลงเชียงเจี๋ยนฮวน *(พบกันหรรษา)* ทั้งหมดแยกย้ายนั่งลง เหลียงเหวินจิ้งถูกชักนำให้นั่ง ตำแหน่งสูงสุด สร้างความไม่สบายใจยิ่ง กล่าวว่า "แม่ทัพหวัง..."

หวังเจียนไม่รอให้มันเอ่ยปาก สอดคำขึ้น "เรากับเชียนสุ้ยหลัง แยกจากกันที่เมืองหลินอาน เป็นเวลาสองปีแล้ว วันนี้ ผู้เหย้าและแขก เหรื่อต้องสนุกสนานอย่างเต็มที่..."

เห็นเหลียงเหวินจิ้งยังคิดเอ่ยปาก หวังเจียนจึงกล่าว "แม่ทัพนายกองในที่นี้ เชียนสุ้ยยังไม่รู้จัก เราขอแนะนำต่อเชียนสุ้ย ท่านนี้คือผู้บัญชาการทัพเรือหลี่เต่อ ท่านนี้เป็นผู้บัญชาการทัพม้าเซี่ยงจงเต้า ท่านนี้คือผู้บัญชาการทหารราบหลินเมิ่งสือ ทั้งสามท่านกับจื้อฮุยซือ* แห่งเมืองหลูโจวนามหลิวเจิ่ง ได้รับขนานนามว่าเป็นสี่ทแกล้วกล้าแห่งเสฉวน"

แม่ทัพทั้งสามพากันเข้ามาคำนับ เหลียงเหวินจิ้งเห็นทั้งสามเข้มแข็งแกร่งกร้าว อดบังเกิดความระย่นย่อมิได้ เบือนสายตาไปอีกทางหนึ่ง สร้างความประหลาดใจแก่ทั้งสามยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'พังว่าไหวอันอ่องแม้อายุยังเยาว์ แต่เจ้าความคิด วันนี้เพิ่งพบหน้า ก็คิดข่มขวัญพวกเราหรือ?'*

หวังเจียนเห็นบรรยากาศกระอักกระอ่วน จึงโบกมือกล่าวว่า "แม่ทัพทั้งสามไม่ต้องถือมารยาท เชิญนั่งตามสบาย เราจัดเตรียมคณะระบำไว้ขอเชิญรับชม"

พลางปรบมือคราหนึ่ง ปรากฏนางระบำในชุดลายสองแถวทยอยเดินเข้ามา แยกย้ายอยู่ทางซ้ายขวา ตรงกลางมีเพียงหญิงสาวหน้าตาสดใสนางหนึ่งถือแผ่นไม้แดงสำหรับเคาะ ร้องขับขานบทเพลงเสนาะ นางระบำทั้งสิบสองนางก็กรีดกรายร่ายรำ ปานประหนึ่งผีเสื้อล้อบุปผา เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนครุ่นคิด *'ที่แท้การระบำน่าดูถึงเพียงนี้'*

พอร่ายรำจบเพลง เรียกเสียงปรบมือจากรอบข้าง หญิงสาวหน้าตาสดใสนั้นพลิ้วกายถึงหน้าโต๊ะของเหลียงเหวินจิ้ง เห็นนางดวงตาสุกใส ในชุดแพรเบาบางเผยเห็นรูปกายอันอ้อนแอ้น เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนหัวใจเต้นแรง รีบเบือนหน้าไปทางอื่น

หญิงสาวนั้นงงงันวูบหนึ่ง สีหน้าทอแววตัดพ้อรันทด กล่าวว่า "เชียนสุ้ยลืมข้าพเจ้าแล้วหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..." หวัง

* รื่อยศตำแหน่ง

เจียนยิ้มพลางกล่าวว่า "เชียนสุ้ยนี่เป็นหลานสาวเราเยี่ยฉาน* ตอนอยู่ที่เมืองหลินอาน เคยพบหน้าเชียนสุ้ยหลายครั้ง คาดว่าเชียนสุ้ยบุรุษหนึ่งศักดิ์ใหญ่ หลงลืมไปแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งมีร้อยปากยากโต้แย้ง ใบหน้าแดงฉานสดใส หวังเจียนกล่าวอีกว่า "เยี่ยฉาน เจ้ารั้งอยู่ดื่มสุราเป็นเพื่อนเชียนสุ้ยสักสองจอกเถอะ"

เหลียงเหวินจิ้งตื่นตระหนกยิ่ง ขณะจะปฏิเสธ ได้ยินเยี่ยฉานแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา สาวเท้าออกนอกห้องโถงไป หวังเจียนได้แต่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เชียนสุ้ยอย่าได้ถือสา เด็กหญิงนี้นับแต่ออกจากเมืองหลินอาน ยิ่งมายิ่งเจ้าอารมณ์"

เหลียงเหวินจิ้งหัวหมุนงุนงง ได้แต่คล้อยตามคำหนึ่ง หวังเจียนคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนดังมา ไม่นานให้หลังปรากฏทหารนายหนึ่งถือป้ายคำสั่งวิ่งปราดเข้ามา ร้องบอกว่า "เกิดเรื่องใหญ่แล้ว"

หวังเจียนจดจำออกว่าเป็นทหารสอดแนมฝ่ายตน จึงร้องถามว่า "เรื่องใดแตกตื่นลนลาน?"

ทหารนั้นหอบหายใจ กล่าวว่า "ได้รับข่าวจากแนวหน้าว่า ทัพใหญ่มองโกลผ่านเมืองหลูโจว มุ่งหน้ามายังเมืองเหอโจวแล้ว"

หวังเจียนผุดลุกขึ้นร้องโพล่งว่า "มีเรื่องเช่นนี้ หรือว่าเมืองหลูโจวถูกตีแตกแล้ว?"

เหล่าแม่ทัพนายกองล้วนหน้าเปลี่ยนสี คณะมโหรีนางระบำเห็นผิดท่าพากันล่าถอยออกไป หวังเจียนยังรักษาคุณสมบัติแม่ทัพใหญ่ไว้ ขบคิดแล้วตวาดว่า "สืบหาข่าวต่อ"

ทหารนั้นรับคำ ขณะจะล่าถอยออกไป ที่เบื้องนอกแว่วเสียงฝีเท้าม้าดังมา ทหารสอดแนมอีกนายหนึ่งวิ่งปราดเข้ามา ร่ำร้องแต่ไกลว่า "หลิวเจิ่งยอมสวามิภักดิ์ เมืองหลูโจวถูกตีแตก..."

---

* แปลว่าจันทร์เหว่

ภายในห้องโถงบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย หวังเจียนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เราดีต่อหลิวเฉิงไม่น้อย มันกลับทรยศชายชาติ?"

เหล่าแม่ทัพนายกองก็วิพากษ์วิจารณ์วุ่นวาย มีแต่เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบว่าเกิดเรื่องใด เพียงแต่เรื่องราวไม่เกี่ยวข้องกับตน เพียงครุ่นคิดว่าตนเองอยู่ที่นี้ ไม่ทราบจะหาเซียวอี้หลิงพบได้อย่างไร สร้างความกลัดกลุ้มเต็มอก ยกจอกดื่มสุราลงไป

เหล่าแม่ทัพเห็นเหลียงเหวินจิ้งยังมีอารมณ์ดื่มสุรา บังเกิดความนับถือเลื่อมใส เห็นทัพใหญ่ข้าศึกจ่อคุกคาม ยังรักษาบุคลิกภาพเอาไว้ มีแต่หวังเจียนทราบว่าเมืองหลูโจวเมื่อถูกตีแตก เมืองเหอโจวสูญเสียฉากกำบังกลายเป็นเมืองโดดเดี่ยว มิหนำซ้ำตนเองใช้สอยคนผิด ปล่อยให้หลิวเฉิงเข้าร่วมกับศัตรู ภายหน้าต้องตกเป็นเป้าโจมตี กระทบถึงหน้าที่ราชการอย่างแน่นอน

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบว่าเหล่าแม่ทัพเข้าใจผิดเพียงครุ่นคิด *'สหายน้อยนั้นบอกว่าแม่นางเซียวมายังเมืองเหอโจว เราสมควรปลีกตัวออกไปแต่เนิ่นๆ เพื่อสืบเสาะร่องรอยของนาง ต่อให้ต้องหาทั่วเมืองเหอโจว ก็จะหานางให้พบ'*

นึกถึงตอนนี้ ขณะจะกล่าวคำอำลา พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้า บวกกับเสียงม้าร้องดังมา เหล่าแม่ทัพบังเกิดความตื่นตระหนก พากันผุดลุกขึ้น เหลียงเหวินจิ้งก็ถูกก่อกวน จนไม่สามารถออกปากได้

ตกกระไดพลอยโจน

คราครั้งนี้ไม่เห็นทหารสอดแนม หากแต่ปรากฏพ่อบ้านสูงอายุผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา กล่าวอย่างนอบน้อมว่า "เหล่าแหย *(นายผู้เฒ่า)* มีผู้คนสี่คนมาถึง บอกว่าเป็นผู้ติดตามของเชียนสุ้ย ทั้งมีการข่าวสำคัญติดรายงาน"

หวังเจียนขมวดคิ้วถามว่า "มีชื่อแซ่หรือไม่?"

พ่อบ้านนั้นกล่าวว่า "คนนำหน้าเรียกตัวเองว่าไป่พอ"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน ได้ยินหวังเจียนกล่าวว่า "เป็นมัน เชิญมันเข้ามา" จากนั้นหันมากล่าวกับเหลียงเหวินจิ้งว่า "เชียนสุ้ยไป่เชียนเชิง *(ท่านผู้แซ่ไป่)* มาแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งหน้าขาวซีด รับคำดังอืมม์ เห็นไป่พอ ตวนมู่ฉางเกอ เหลียงเทียนเต๋อและเอี๋ยนกังทยอยเดินเข้ามา ไม่รอให้เหลียงเหวินจิ้งเอ่ยปาก คนทั้งสี่ก็คุกเข่าลง ไป่พอร้องดังๆ ว่า "บริวารไร้ความสามารถเป็นเหตุให้เชียนสุ้ยถูกคนร้ายคร่ากุมไป จนถูกเคี่ยวกรำทรมาน พวกเราทั้งสี่มีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง"

เหลียงเทียนเต๋อแม้คุกเข่าตาม แต่คับข้องใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น 'บิดา

คุกเข่าต่อบุตร นับเป็นรูปแบบใด?'

เหลียงเหวินจิ้งคิดออกไปค้นหาเซียวอี้หลิง พอเห็นเงาหลังของบิดา ก็หน้าถอดสี สมองขาวว่างเปล่า หวังเจียนแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "ไปเซียนเซิง พวกท่านเมื่ออารักขาเชียนสุ้ย เหตุใดพลัดหลงกับเชียนสุ้ย?"

ไป๋พอนึกหาคำพูดไว้ตั้งแต่แรก จึงกล่าว "พวกเราถูกคนร้ายที่ไม่ทราบความเป็นมากลุ่มใหญ่ซุ่มโจมตีบนเส้นทางเสฉวน ผู้ติดตามทั้งยี่สิบกว่าคนเสียชีวิตหมดสิ้น พวกเราทั้งสี่แม้โชคดีหนีรอดได้ แต่เชียนสุ้ยถูกคนร้ายคร่ากุมไป ทั้งหมดค้นหาจนทั่วไม่พบพาน ได้แต่รุดมายังเมืองเหอโจว เพื่อแจ้งต่อใต้เท้าหวัง แต่ว่าระหว่างทางเกิดเรื่องใหญ่หลายประการ ดังนั้นจึงมาสาย"

หวังเจียนพอฟัง นำไปเปรียบเทียบกับคำบอกเล่าของเซวียหยง เห็นว่าไป๋พอกล่าวไม่ผิด จึงเหลียวมองเหลียงเหวินจิ้งแวบหนึ่ง เห็นมันก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ยังมีเรื่องใหญ่อันใดสำคัญไปกว่าความปลอดภัยของเชียนสุ้ยอีก?"

ไป๋พอฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราสืบทราบว่าหลิวเจิ่งทรยศขายชาติยกเมืองหลูโจวให้ ทัพเรือของหลูโจวตกเป็นของทัพมองโกล ตอนนี้แม่ทัพใหญ่มองโกลนามอุเรียงกะไตนำทหารราบทัพม้าสามหมื่น รุกถึงที่ซึ่งห่างจากเมืองเหอโจวสามร้อยลี้ ยังมีสื่อเทียนเจ๋อได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพทัพเรือ หลิวเจิ่งเป็นรองแม่ทัพ เลียบแม่น้ำใหญ่ลงมา ส่วนกษัตริย์มองโกลคือมองเคอออกจากค่ายใหญ่ที่ภูเขาลิ่วผาน นำทัพสิบหมื่นประจำที่ด่านเจี้ยนเหมิน"

หวังเจียนหน้าซีดเผือด เซถอยไปสองก้าวยกมือกุมอก หว่างคิ้วปรากฏแววปวดร้าว หญิงรับใช้รีบประคองมันถึงข้างโต๊ะ หวังเจียนหอบหายใจชั่วขณะ พลันเลิกคิ้วตวาดว่า "ไม่ว่าอย่างไรพวกท่านทั้งสี่คุ้มครองหย่อนยาน มีโทษถึงประหาร...พวกเราลากออกไปตัดศีรษะ"

ยามนี้มันกระสับกระส่ายร้อนรุ่ม คิดฆ่าคนระบายโทสะ เหล่าทหาร
คนสนิทที่หน้าประตูพากันฮือเข้ามา คุมตัวไป่พอและพวกทั้งสี่เอาไว้ ขณะ
จะฉุดลากออกไป พลันได้ยินเหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ช้าก่อน"

เหล่าแม่ทัพเหลียวหน้ามา เห็นมันลุกขึ้นช้าๆ ควรทราบว่านับตั้ง
แต่เหลียงเหวินจิ้งมาถึงที่นี้ ก็เงียบขรึมไม่พูดจา ยามนี้พลันร้องห้ามทาน
สร้างความประหลาดใจแก่เหล่าแม่ทัพยิ่ง ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งกล่าวทีละ
คำว่า "ยามนี้ต้องการใช้คน ให้ปล่อยปละละเว้นพวกมันสักครั้ง"

ที่แท้เหลียงเหวินจิ้งเห็นบิดาตกอยู่ในห้วงคับขัน สร้างความร้อน
รุ่มใจยิ่ง ในสถานการณ์เช่นนี้ ได้แต่ปลอมตัวเป็นไหวอันอ๋อง จึงช่วยชีวิต
คนทั้งสี่ เหล่าทหารพอฟัง ยังไม่ปล่อยคนเพียงมองดูหวังเจียน เหลียง
เหวินจิ้งร้อนใจขึ้นมา เลิกคิ้วกล่าวว่า "แม่ทัพหวัง ยังไม่ปล่อยคนอีก?"

หวังเจียนใจสั่นสะท้านไม่ทราบว่านี่เป็นเจตนารมณ์ของมัน หรือ
เป็นคำเพ้อเจ้อเหลวไหล พริบตานั้นพลันบังเกิดความคิดอันน่ากลัวประการ
หนึ่งขึ้น *'หรือว่าไหวอันอ๋องแสร้งเป็นบ้าใบ้ เพื่อทดสอบเรา? ใช่แล้ว มัน
กับกลุ่มของไทจือแย่งชิงอำนาจกัน ขุนนางในราชสำนักหากไม่อ่อนน้อม
ต่อไทจือ ก็เข้าร่วมกับมัน เรามิใช่คนสนิทของมัน ผ่านพ้นไปสองปี มัน
ย่อมไม่ไว้วางใจเรา ดังนั้นแสร้งเป็นได้รับความกระทบกระเทือนใจ ดูว่า
เราจะปฏิบัติต่อมันอย่างไร หากเราเพิกเฉยเฉื่อยชา มันคงเข้าใจว่าเรา
เป็นพวกพ้องของไทจือ อาจลงมือปลิดชีวิตเรา'*

นึกถึงตอนนี้ ต้องหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา เหลียวดูไป่พอและพวก
ทั้งสี่ ยิ่งแน่ใจว่าคาดการณ์ไม่ผิด ครุ่นคิดสืบต่อ *'คนทั้งสี่นี้เป็นคนสนิทของ
มัน เห็นเราลุแก่อำนาจ คิดประหารคนทั้งสี่ มันย่อมไม่อาจอดกลั้นสืบไป
บีบบังคับเราปล่อยคน ยังมีเซวียหยงเคยได้รับพระคุณจากไหวอันอ๋อง
จึงช่วยมันปั้นเรื่องขึ้น เรากลับหลงเชื่อว่าเป็นจริง'*

หวังเจียนรับราชการมานาน ทราบความร้ายกาจของไหวอันอ๋องเป็น

อย่างดี ยิ่งขบคิดยิ่งตื่นตระหนก ปาดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก โบกมือกล่าวว่า "ในเมื่อ...ในเมื่อเซียนสุ้ยมีคำสั่ง อย่างนั้น...อย่างนั้นก็ปล่อยตัวพวกมัน"

หาทราบไม่ว่าเหลียงเหวินจิ้งตื่นเต้นตึงเครียดไม่ยิ่งหย่อนกว่ามัน การปลอมตัวเป็นไหวอันอ๋องเป็นเรื่องที่มันไม่ยอมกระทำที่สุด ยามนี้สถานการณ์บังคับ ได้แต่เสนอหน้าออกไป หลังจากนั้นฉุกคิดว่าตนเองเมื่อปลอมเป็นไหวอันอ๋อง ไยมิใช่ต้องปลอมแปลงถึงที่สุด ดังนั้นก็เสียใจขึ้นมา นิ่งเงียบงันไร้วาจา

เหล่าแม่ทัพเห็นเหลียงเหวินจิ้งปั้นหน้าเคร่งเครียด ยังเข้าใจว่ามันห่วงใยชาติบ้านเมือง ผู้บัญชาการทัพเรือหลี่เต๋อเห็นทั้งหมดเงียบงันไป อดลุกขึ้นมิได้ กล่าวว่า "เซียนสุ้ย ตอนนี้ศัตรูจ่อคุกคาม ด้านการทหารไม่อาจเพิกเฉย โปรดชี้แนะวิธีรับมือ เพื่อที่พวกเราจะได้ปฏิบัติตาม"

เหลียงเหวินจิ้งไม่รู้หลักพิชัยสงคราม พอฟังต้องลอบคร่ำครวญในใจ ไปพอและพวกก็ทราบว่ามันมีขีดความสามารถแค่ไหน ล้วนใจเต้นระทึกขึ้นมา จนใจที่ไม่อาจแสดงความเห็นแทน

เหลียงเหวินจิ้งขมวดคิ้วครุ่นคิด พลันนึกถึงเรื่องสามก๊กที่ตนเองเล่าให้เซียวอี้หลิงฟัง ตอนที่ "ตระกูลสุมารวมสามก๊กเป็นหนึ่งเดียว" ก่อนอื่นกลืนจกก๊ก แล้วค่อยล้างง่อก๊ก ไยมิใช่คล้ายคลึงกับสถานการณ์ปัจจุบัน นึกถึงตอนนี้บังเกิดความลิงโลดยินดี ลำดับความคิดแล้วกล่าว "เมืองหลูโจว เมื่อถูกตีแตก ทัพใหญ่มองโกลต้องยกมาทั้งทางบกและทางน้ำ เพื่อโอบล้อมเมืองเหอโจว หากเมืองเหอโจวเพลี่ยงพล้ำ ทัพใหญ่มองโกลจะฮุบกลืนปาสู จากนั้นอาศัยปาสูเป็นฐาน ใช้เส้นทางน้ำมุ่งสู่บูรพา เลียนแบบองโฮยกวาดล้างง่อก๊ก พิชิตทั่วแดนเจียงหนัน *(ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)*"

คำพูดพอกล่าว เหล่าแม่ทัพล้วนคึกคักอักโข เหลียงเทียนเต๋อและพวกยิ่งประหลาดใจ ไม่ทราบว่าเด็กน้อยนี้คิดอ่านสมองแล่น บังเกิดความ

คิดเช่นนี้ได้อย่างไร

เหลียงเหวินจิ้งใช้ความคิดคำนึง นึกถึงแผนแยบคายในยุคสามก๊ก เห็นว่ายามนี้คิดรักษาเมือง ไม่อาจใช้ *"อุบายเมืองว่าง"* ของขงเบ้ง ส่วนแผน *"ผนึกง่อก๊กรับมือโจโฉ"* ก็ไม่มีง่อก๊กให้ผนึกรวมกำลัง สำหรับแผน *"ลุกขุนจุดไฟเผาค่ายเล่าปี่"* ตนเองไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามสะสมเสบียงอยู่ที่ใด หากคิดใช้ *"แผนจารชน"* ก็หารู้จักแม่ทัพมองโกลไม่ นึกไปนึกมา พลันนึกได้อุบายหนึ่ง ร้องว่า "มีแล้ว ชาวตาดมองโกลตีด่านเจี้ยนเหมิน บีบให้เมืองหลูโจวยอมจำนน รบชนะติดต่อกัน ย่อมเกิดความฮึกเหิมลำพองใช่หรือไม่?"

เหล่าแม่ทัพผงกศีรษะรับ ไป่พอพลันกล่าวว่า "เซียนสุ้ย ยุทธการทางทหารเช่นนี้ พวกเราทั้งสี่ตำแหน่งต้อยต่ำ ไม่สะดวกกับการรับฟัง ขออนุญาตล่าถอยไปก่อน" มันทราบว่าหากพวกมันอยู่ด้วย เหลียงเหวินจิ้งยังมีความคิดพึ่งพา จึงขอตัวล่าถอยออกไป

ทั้งสี่พอออกไป เหลียงเหวินจิ้งลำดับความคิดแล้วกล่าว "พวกตาดมองโกลยามลำพอง ย่อมเข้าใจว่าพวกเรารู้จักแต่เฝ้าเมือง อย่างนั้นพวกเราจะกระทำตรงกันข้าม เราเห็นนอกเมืองมีต้นไม้แน่นขนัดสามารถซุ่มกำลังไว้ รอจนทัพมองโกลยกมาตีเมือง กำลังที่ดักซุ่มจะฮือออกมากระหนาบพวกมันทั้งหน้าและหลัง"

เหล่าแม่ทัพหันไปมองหน้ากัน ผู้บัญชาการทัพม้าเซี่ยงจงเต้า กล่าวอย่างลังเลว่า "พวกตาดมองโกลผ่านการสู้รบบนที่ราบนับครั้งไม่ถ้วน หากเฝ้ารักษาเมืองไว้ ยังมีความหวังได้ชัย หากว่าต่อสู้บนที่ราบ เกรงว่าจะพลาดท่าเสียทีพวกมัน"

หวังเจียนเห็นเหลียงเหวินจิ้งพูดจาไม่ติดขัด คล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน ยิ่งเชื่อว่าไหวอันอ๋องผู้นี้เสแสร้งแกล้งบ้าไป้ จุดประสงค์เพื่อทดสอบตนเอง จึงกล่าว "เซียนสุ้ยเมื่อมีความคิดอ่านพวกเราก็ไม่กลัวความลำบาก

ทั้งไม่กลัวตาย ขอปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด"

เชี่ยงจงเต้ากระซากเสียงว่า "เราไหนเลยกลัวความลำบากหรือ กลัวตาย เมื่อเป็นเช่นนี้ เราขออาสานำกำลังซุ่มอยู่นอกเมือง" กล่าวจบ ผุดลุกขึ้นคิดออกไป

เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "**เชี่ยงถงจื้อ** *(ผู้บัญชาการแซ่เชี่ยง)* กำลังดักซุ่มควรใช้ทัพม้า เพราะม้าเร็วกว่าคน ฝ่ายตรงข้ามจึงตั้งตัวไม่ทัน มีหนำซ้ำให้ออกจากเมืองในยามเที่ยงคืน เกือกม้าห่อหุ้มปุยฝ้าย อย่าให้เสียงผิดปรกติ ใช่แล้ว ยามค่ำคืนน้ำค้างหนาหนัก ให้ทหารจัดเตรียมเสื้อผ้าพกพาเสบียง เมื่อร่างกายอบอุ่นรับประทานอิ่มหนำ จะได้สู้รบอย่างเต็มที่

เชี่ยงจงเต้ามีนิสัยแข็งกร้าว ตอนแรกเห็นเหลียงเหวินจิ้งเชื่องช้าไม่งม ในใจนึกดูแคลน ยามนี้เห็นมันละเอียดรอบคอบ โดยเฉพาะเอื้ออาทรต่อไพร่พล ต้องประเมินฝีมือมันใหม่ พลันหมุนตัวกลับมา คุกเข่ากรานครานหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งรีบลุกขึ้นคารวะตอบ เชี่ยงจงเต้าพอกราบเสร็จก็ลุกขึ้นปลีกตัวจากไป

เหลียงเหวินจิ้งมองดูเงาหลังมันจนลับตา ค่อยเรียกสติกลับมา กล่าวว่า "พวกตาดมองโกลยกกำลังมาทางน้ำ รบกวนหลี่ถงจื้อ *(ผู้บัญชาการแซ่หลี่)* รับมือ ส่วนหน้าที่เฝ้ารักษาเมือง ให้ไต้เท้าหวังกับหลินถงจื้อ *(ผู้บัญชาการแซ่หลิน)* รับผิดชอบ ต้องสร้างความเหนื่อยแก่ทัพมองโกล เพื่อที่เชี่ยงถงจื้อจะได้ลงมือสัมฤทธิผล"

มันสำนึกตัวว่าไม่รู้หลักพิชัยสงคราม ที่นึกแผนวางกำลังดักซุ่ม ถือว่าพอกล้อมแกล้มผ่านไป ส่วนการเฝ้ารักษาเมือง ทำสงครามทางน้ำมีความรู้ไม่ จึงไม่กล้าสั่งการโดยพลการ มอบภาระให้กับเหล่าผู้บัญชาการ มิคาด เช่นนี้กลับพิชิตใจผู้คน เหล่าแม่ทัพรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ รับคำโดยพร้อมเพรียง

เหลียงเหวินจิ้งใช้ความพยายามอย่างยากเย็นค่อยกลบเกลื่อนผ่านไป ไม่มีกะใจดื่มกินอีก จึงลุกจากโต๊ะ หวังเจียนรีบชักนำมันเข้าสู่สวนดอกไม้ด้านใน ภายในสวนเพาะปลูกไผ่เขียวขจี สายลมโชยพัดผ่าน ต้นไผ่ไหวโอนเอน คล้ายกำลังเริงร่ายรำ

หวังเจียนนำเหลียงเหวินจิ้งถึงหน้าตึกน้อยหลังหนึ่ง กล่าวว่า "คืนนี้เชียนสุ้ยพักอยู่ที่นี้" มันเกิดความกริ่งเกรงต่อเหลียงเหวินจิ้ง พอกล่าวจบก็อำลาจากไป

เหลียงเหวินจิ้งตะลึงลานชั่วขณะ จึงผลักประตูเข้าไป ได้ยินเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว พอเงยหน้าขึ้น เห็นหญิงรับใช้หน้าตาคมขำสี่นางยืนอยู่ข้างเตียง กลับเป็นเหล่าหญิงรับใช้ที่ประคับประคองมันลงจากรถม้า

เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าผิดห้องแล้ว" ขณะจะล่าถอยออกไป หญิงรับใช้เหล่านั้นพากันกล่าวว่า "เชียนสุ้ยอย่าได้ไป นี่เป็นห้องนอนของท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "เมื่อเป็นห้องนอน พวกท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

หญิงรับใช้ทั้งสี่เข้าใจว่ามันกล่าวหยอกเอิน ล้วนหน้าแดงจรดใบหู ก้มศีรษะไร้วาจา เหลียงเหวินจิ้งมองดูจนประหลาดใจ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังคงออกไปประเสริฐกว่า"

หญิงรับใช้ทั้งสี่รีบฮือเข้ามา สองคนฉุดดึงมันไว้ สองคนปิดประตูห้องลง เหลียงเหวินจิ้งผลักไสก็ใช่ที่ ปิดป้องก็ใช่ที่ ได้แต่กล่าวว่า "พวกท่านฉุดดึงข้าพเจ้าทำอะไร?"

หญิงรับใช้ชุดม่วงนางหนึ่งชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "เชียนสุ้ยใช่รังเกียจบ่าวหน้าตาอัปลักษณ์หรือไร?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่เข้าใจความหมายของนาง จึงกล่าว "หามิได้ พวกท่านงดงามยิ่ง"

หญิงรับใช้ชุดม่วงยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นเชียนสุ้ยไฉนไม่ออมรั้งอยู่ที่นี่?"

เหลียงเหวินจิ้งยกมือเกาศีรษะ กล่าวว่า "เนื่องเพราะพวกท่านมีหน้าตางดงาม ข้าพเจ้าชมดูจนประหวั่นใจ"

หญิงรับใช้ทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน พากันหัวร่อจนตัวงอ หญิงรับใช้ชุดม่วงนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เชียนสุ้ยรู้จักหยอกเย้าผู้คนนัก ท่านเป็นนักรักอันช่ำชอง ไม่ทราบขยี้หัวใจหญิงสาวแหลกสลายไปมากน้อยเท่าใดไหนเลยประหวั่นใจต่อพวกเราเหล่าหญิงสาวขี้ริ้วอัปลักษณ์ ที่กล่าวเช่นนี้เพียงเพื่อหยอกเอินพวกเราเท่านั้น"

เหลียงเหวินจิ้งร้อนใจยิ่ง สัตย์สาบานว่า "ที่ข้าพเจ้ากล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง หากพูดปดหลอกลวง ขอให้ฟ้าพิฆาตดับสูญ"

หญิงรับใช้ทั้งสี่เห็นมันกล่าวอย่างจริงจัง ล้วนตะลึงลานกับที่ หญิงรับใช้ชุดม่วงพลันทอดถอนใจ กล่าวว่า "อาจบางทีเพราะเหตุนี้ จึงปรากฏหญิงสาวมากมายนับไม่ถ้วนมอบหัวใจแก่เชียนสุ้ย จนคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สำเร็จ"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะ กล่าวว่า "แม่นางกล่าวตรงกันข้าม เพราะสตรีนางหนึ่ง เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สำเร็จ"

หญิงรับใช้ทั้งสี่เห็นมันมีสีหน้าเศร้าหดหู่ สร้างความประหลาดใจยิ่ง หญิงรับใช้ชุดม่วงขบคิดแล้วกล่าว "แล้วกันไปเถอะ เชียนสุ้ยมิต้องหลอกให้พวกเราเบิกบานใจ เพียงหวังว่าค่ำคืนนี้ หลังลมสวาทพัดผ่าน เชียนสุ้ยยังจดจำบ่าวได้ บ่าวก็พึงพอใจแล้ว"

เหล่าหญิงรับใช้ผงกศีรษะ ดวงตาทอประกายหยาดเยิ้ม ยื่นมือมาหมายถอดเสื้อผ้าให้กับมัน เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบใช้ท่าเท้าสามสามเคลื่อนย้ายจากตำแหน่งเก้าสามถึงเจ็ดหก มันเมื่อผิดกำลังภายในสำเร็จ ท่าเท้านี้จึงประหลาดพิสดาร หญิงรับใช้ทั้งสี่ล้วนคว้า

ใส่อากาศธาตุ

มันมาถึงหน้าประตู ถอนกลอนประตูออก กระโดดปราดถึงลานตึก หญิงรับใช้ทั้งสี่ติดตามออกมา เหลียงเหวินจิ้งยามรีบร้อนกระโดดปราดคราหนึ่ง ก็ลอยตัวอยู่บนหลังคาห้อง จึงรีบทิ้งตัวลง เสียกราวเมื่อเหยียบกระเบื้องแตกไปสองแผ่น

หญิงรับใช้ทั้งสี่เห็นมันกระโดดคราเดียวสูงวาเศษ ล้วนแตกตื่นตระหนก จากนั้นเห็นมันอยู่บนชายคาตึก ร่างโอนไปเอนมา ล้วนแตกตื่นจนหน้าถอดสี ทราบว่าหากคนผู้นี้เป็นไรไป พวกนางแม้ตายร้อยครั้งยังไม่อาจไถ่ถอนความผิด รีบร้องเตือนว่า "เชียนสุ้ยระวัง"

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดไหวพริบวูบขึ้น ร้องว่า "พวกท่านไม่ไป ข้าพเจ้าจะไม่ลงมา"

หญิงรับใช้ทั้งสี่ทั้งหวั่นเกรง ทั้งรู้สึกน่าหัวร่อ หญิงรับใช้ชุดม่วงกล่าวว่า "เชียนสุ้ยเมื่อไม่ต้องการให้บ่าวเป็นเพื่อนนอน ก็ให้บ่าวอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแก่ท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งโบกมือปฏิเสธ หญิงรับใช้ทั้งสี่มีสีหน้าประหลาดพิกลปรึกษาหารือเบาๆ ครู่หนึ่งค่อยชักชวนกันจากไป

เหลียงเหวินจิ้งรอจนทั้งสี่จากไปไกล ค่อยกระโดดลงมา มุดปราดเข้าห้อง ลงกลอนประตูอย่างแน่นหนา ทั้งไม่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็ล้มตัวลงนอน ไม่นานให้หลังได้ยินหญิงรับใช้ชุดม่วงนั้นร้องเรียก "เชียนสุ้ย" ที่หน้าประตู จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเข้านอนแล้ว"

หญิงรับใช้ชุดม่วงทอดถอนใจ กล่าวว่า "เชียนสุ้ยแม้รังเกียจบ่าว ก็ไม่ต้องห่างเหินถึงเพียงนี้"

เหลียงเหวินจิ้งได้ยินนางกล่าวเสียงสั่นเครือ ต้องใจอ่อนลง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้รังเกียจท่าน เพียงแต่ชายหญิงอยู่ร่วมกันไม่ใคร่เหมาะสมนัก"

หญิงรับใช้ชุดม่วงทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าในใจท่าน
คิดถึงคนผู้นั้น ย่อมไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตา"

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังจนใจเต้นระทึกขึ้นมา รีบลุกขึ้นมาเปิดประตู ร้อง
ว่า "ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าคิดถึงคนผู้นั้น?"

หญิงรับใช้ชุดม่วงเห็นมันร้อนรุ่มถึงเพียงนี้ ต้องยกมือปิดปาก
หัวร่อกล่าวว่า "ดูเถอะ ข้าพเจ้าคาดเดาครั้งเดียวก็ถูกต้อง เพียงแต่ท่าน
ล่วงเกินนาง ในเวลาอันสั้นนางไม่สนใจท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ท่าน...ท่านทราบหรือไม่ว่าคนผู้นั้นอยู่
ที่ใด หากสามารถพบหน้านางสักครั้ง ข้าพเจ้าแม้ตายก็ยินยอม"

หญิงรับใช้ชุดม่วงมีสีหน้าตื่นตัน กล่าวว่า "ขอบอกต่อเซียนสุ้ย
โดยไม่ปิดบัง พวกบ่าวได้รับคำสั่งคนผู้นั้นมาทดสอบเซียนสุ้ย หากท่าน...
หากท่านรั้งตัวบ่าวไว้ เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ไม่ได้พบพานนางอีก"

เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ครุ่นคิดขึ้น
'แม่นางเซียวกลับนึกหาวิธียั่วเย้าคนเช่นนี้ได้?' ยามนั้นรีบกล่าวว่า "แม่นาง
ท่านรีบนำข้าพเจ้าไปพบนาง"

หญิงรับใช้ชุดม่วงยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนสุ้ย อย่าได้เรียกเช่นนี้
หาไม่จะทอนอายุของบ่าวไป ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าจื่อเซวีย *(ยั่งหิมะ)* เถอะ"

เหลียงเหวินจิ้งยิ้มประจบกล่าวว่า "แม่นางจื่อเซวียโปรดนำข้าพเจ้า
ไปเถอะ"

จื่อเซวียค้อนมันวงหนึ่ง จากนั้นชักนำเหลียงเหวินจิ้งเดินผ่านประตู
รูปวงเดือนบานหนึ่ง มองแต่ไกลเห็นหอน้อยแปดเหลี่ยมหลังหนึ่ง ปรากฏ
เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งทอทาบบนม่านหน้าต่าง เหลียงเหวินจิ้งชมดูจน
เคลิบเคลิ้มซึมเซา ครุ่นคิดขึ้น *'คิดไม่ถึงแม่นางเซียวจะอยู่ที่นี่'*

หญิงรับใช้อีกสามนางยืนอยู่ที่ชั้นล่างของหอพอเห็นเหลียงเหวินจิ้ง
ต่างก็เผยอยิ้ม จื่อเซวียชี้มือไปกล่าวว่า "นี่เป็นจี้หวี่ *(หยุดสายฝน)* นี่เป็น

ซีฟง (พักสายลม) นี่เป็นฝูชวง (ปัดน้ำแข็ง)"

เหลียงเหวินจิ้งชมเชยว่า "หยุดสายฝนพักสายลม ยั้งหิมะปัดน้ำแข็ง เป็นนามที่คล้องจองนัก"

หญิงรับใช้ทั้งสี่กล่าวถ่อมตนคำหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งความจริงคิดถามว่าพวกนางทั้งสี่รู้จักเซียวอี้หลิงได้อย่างไร แต่ว่าหญิงงามอยู่ใกล้แค่เอื้อม ไม่มีกะใจหยุดยั้งรั้งรอ จึงเร่งฝีเท้าเดินขึ้นหอน้อยไป

รู้สึกมีกลิ่นหอมซาบซ่านกระทบจมูก บรรยากาศอบอุ่นชวนฝัน กายและใจคล้ายถูกหลอมละลาย สายตายามกวาดมองเห็นกระถางลายมังกรเผากำยาน เทียนไขแดงลุกโชน แต่ไม่เห็นเงาร่างผู้คน ขณะสงสัยใจพลันได้ยินสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า "หน้าโง่ยังยืนอยู่ทำอะไร?"

เหลียงเหวินจิ้งกวาดตาไปตามเสียง เห็นบนเตียงงาช้าง หลังม่านมุ้งแพรแดง อาศัยด้วยเงาร่างหญิงสาวนางหนึ่ง ยกมือรวบผมเผ้าอย่างเกียจคร้าน ถึงกับปากอ้าตาค้าง ลืมเลือนตอบคำ

หญิงสาวนั้นทอดถอนใจ กล่าวว่า "เป็นไร ไม่พบกันสองปี กลายเป็นขวัญอ่อนแล้วหรือ? ตอนแรกบนเรือนำเที่ยวกลางทะเลสาบซีหู ท่านพอเห็นข้าพเจ้า ก็จ้องมองตาไม่กะพริบ ไม่สนใจว่าผู้อื่นเอียงอายหรือไม่? ยังมีวันที่อยู่ในแดนเม่าชุนจวี ท่านก็ไม่สนใจว่าข้าพเจ้ารับปากหรือไม่ ทำการครอบครองร่างกายผู้อื่น...เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า หลังจากนั้นท่านไฉนไม่มาหาข้าพเจ้า? หรือว่าลืมเลือนข้าพเจ้าแล้ว?"

เหลียงเหวินจิ้งยิ่งรับฟังยิ่งประหลาดใจ ความคิดฟุ้งซ่านปลาสนาการสิ้น เรียกคำ "ท่าน..." หญิงสาวนั้นไม่รอให้มันเอ่ยปาก ก็ทอดถอนใจกล่าวว่า "ข้าพเจ้าติดตามท่านอาอพยพมายังที่นี้ เพียงคิดลืมเลือนท่าน แต่ว่าทำไม่ได้ สองปีนี้ท่านอาคิดยกข้าพเจ้าให้แก่ผู้อื่น ข้าพเจ้าล้วนไม่รับปาก นับว่าฟ้าเวทนา วันนี้ได้พบท่าน แต่ว่าท่านแสดงว่าลืมเลือนข้าพเจ้าแล้ว..." เอ่ยถึงตอนนี้ เปลี่ยนเป็นสะอื้นไห้ออกมา

เหลียงเหวินจิ้งมึนงงสงสัยราวตกอยู่ในหมอกควันหนาทึบ แต่เห็นคนหลังม่านมุ้งร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ ไม่อาจหักใจได้ถาม หญิงสาวนางนั้นร่ำไห้ชั่วขณะจึงกล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้าใช้ให้จื่อเซวียและพวกทดลองท่าน ดีที่ท่านไม่ประพฤติเหลวไหว คำสนทนาระหว่างท่านกับจื่อเซวีย ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไกล ดีที่ในใจท่านยังมีข้าพเจ้า"

นางเอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวเบาๆ ว่า "ยังจำได้หรือไม่ วันที่อยู่ในแดนเม่าชุนจวี ท่านบอกว่าชมชอบข้าพเจ้าสวมเสื้อสีขาวนวล เช่นเดียวกับชื่อของข้าพเจ้าที่สกาวดุจจันทร์เพ็ญ บริสุทธิ์ดั่งเทวี ข้าพเจ้า ...ข้าพเจ้า วันนี้สวมเสื้อตัวนั้น ท่านต้องการดูหรือไม่..."

เหลียงเหวินจิ้งไม่เคยผ่านเรื่องราวทางโลก จึงรับฟังจนลำคอแห้งผาก ร่างร้อนผะผ่าว ยามนี้มันทราบแล้วว่าคนหลังม่านมุ้งมิใช่เซียอี๋หลิง และในสายตาของนาง มันมิใช่เหลียงเหวินจิ้ง หากทว่าเป็นไหวอันอ่อง นางหลงรักไหวอันอ่อง มอบกายมอบใจให้ แต่ว่าไหวอันอ่องจีดจางแล้ว น้ำใจ หลังจากทำลายความบริสุทธิ์ของนาง ก็ทอดทิ้งไม่แยแส หญิงสาว นางนี้ร่อนเร่มาถึงเสฉวน แต่ไม่อาจลืมรักได้ วันนี้นับว่าพบพานชายคนรัก ความเศร้าโศกยินดีในอกเป็นที่คาดคำนวณได้

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดความคิดนานัปการผ่านเข้าสู่ห้วงสมอง พลันขบกรามกรอด ประสานมือกล่าวว่า "เรื่องราวคราวหนหลัง เรารู้สึกเสียใจ ดังนั้นหลายปีนี้ ไม่กล้าพบกับแม่นาง เราเป็นคนเร่ร่อน ไม่คู่ควรกับท่าน ขอแม่นางทำตามความประสงค์ของอาท่าน เสาะหาชายอื่นแทน อย่าได้ปล่อยให้วัยสาวสูญเปล่า" มันคิดค้นถ้อยคำเหล่านี้อย่างยากเย็น พอกล่าวจบก็หลั่งเหงื่อโชมหน้า ไม่รอให้หญิงสาวนั้นตอบคำ รีบลงจากหอมา

จื่อเซวียและพวกยังเฝ้าอยู่ที่ชั้นล่าง เห็นมันกลับลงมา ล้วนประหลาดใจ เหลียงเหวินจิ้งก็ไม่บอกกล่าวทักทาย เร่งฝีเท้ากลับมายังที่พัก ปิดประตู ล้มตัวลงบนเตียง หัวใจยังเต้นระทึกตูมตาม ไม่สามารถสงบลงได้

พลันได้ยินเสียงเคาะเกราะบอกโมงยาม เป็นเวลายามสาม *(เที่ยงคืน)* แล้ว เหลียงเหวินจิ้งขณะจะเคลิ้มหลับไป พลันได้ยินเสียงร่ำร้องทำลายความเงียบงันของราตรีกาล ปลุกเหลียงเหวินจิ้งสะท้านตื่นขึ้น เลิกผ้าห่มลุกขึ้น ผลักเปิดหน้าต่างมองออกไป เห็นที่ห่างไกลปรากฏแสงไฟลุกโชนแว่วเสียงดาบกระบี่ปะทะดังติงตัง จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้า หวังเจียนสวมเสื้อผ้ายับย่น นำองครักษ์ขบวนหนึ่งกรูเข้าลานตึก

เหลียงเหวินจิ้งรีบปิดหน้าต่างลง ได้ยินหวังเจียนร้องดังๆ ว่า "เซียนสุ้ยปลอดภัยดีกระมัง?"

เหลียงเหวินจิ้งขานรับคำหนึ่ง ถามว่าเกิดเรื่องใด หวังเจียนกล่าวว่า "มีคนร้ายบุกรุกเข้าตึกเรา ถูกไป๋เซียนเชิง *(ท่านผู้แซ่ไป๋)* พบเห็น นำกำลังไปล้อมจับ"

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น *'ไป๋เซียนเชิงล้อมจับคนร้าย ท่านพ่อใช่ร่วมขบวนไปหรือไม่?'* ยามนั้นอดเป็นห่วงมิได้ มองผ่านร่องหน้าต่างไป เห็นทหารองครักษ์ตั้งแถวเรียงราย ดาบทวนสะท้อนประกาย จึงกล่าว "แม่ทัพหวังเราไม่คุ้นกับการจัดคนเฝ้าคุ้มครอง...ท่านบอกให้พวกมันถอยห่างไป"

หวังเจียนหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น *'ใช่แล้ว คนผู้นี้เพาะศัตรูมากมาย เฝ้าระวังว่ามีคนคิดร้าย เรานำองครักษ์มาคุ้มครองกลับละเมิดข้อห้ามของมัน'* ดังนั้นรีบรับคำ นำทหารองครักษ์ล่าถอยออกจากลานตึก เฝ้าอารักขาแต่ไกล

เหลียงเหวินจิ้งรอจนเสียงคนเคลื่อนห่างออกไป ค่อยผลักประตูห้องกลั้นลมหายใจกระโดดขึ้นบนหลังคา ยามนี้มันตระเตรียมอยู่ก่อน จึงทิ้งตัวลงบนกระเบื้องโดยไร้เสียง เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบว่านี่เป็นเพราะรวมรั้งพลังลมปราณ หดยุบกล้ามเนื้อลง สร้างความตื่นเต้นยิ่ง รู้สึกว่าตนเองคล้ายผ่านการเปลี่ยนกระดูกชุบตัวใหม่ เคลื่อนไหวดุจกระต่ายป่า ตัวเบาราว

นกกระจิบ มิหนำซ้ำพอบังเกิดความคิด ก็เคลื่อนกายไปได้โดยง่ายดาย มันไม่ทราบว่าตนเองไฉนมีอิทธิฤทธิ์ถึงเพียงนี้ เมื่อขบคิดไม่เข้าใจ ก็ไม่ครุ่นคิดถึง

เหลียงเหวินจิ้งหมอบร่างลง พลิ้วกายไปยังที่มาปรากฏแสงไฟลุกโชน ยังไม่ทันเข้าใกล้ ได้ยินเสียงตวาดว่า *"อยู่"* ตามด้วยเสียงเครื่องดังสดใส คล้ายเป็นดาบกระบี่กระทบกัน

เหลียงเหวินจิ้งฟังออกว่าเป็นเสียงตวาดของหลิวจิ่งเฉ่า รีบฟุบร่างลงชะโงกศีรษะมองลงไป เห็นบนลานตึกอันกว้างขวาง ยืนไว้ด้วยผู้คนหลายกลุ่ม จำนวนสิบกว่าคน ไปพอ เหลียงเทียนเต๋อ และตวนมู่ฉางเกอล้วนอยู่ในจำนวนนี้ หลิวจิ่งเฉ่ากับหญิงสาวนางหนึ่งใช้ดาบกระบี่เข้าหาญหัก คาดว่ามันถือดีในศักดิ์ฐานะ ไม่ต้องการให้ผู้อื่นช่วยเหลือ คิดคร่ากุมหญิงสาวนางนี้เพียงลำพัง

เหลียงเหวินจิ้งเห็นบิดาปลอดภัยดี ค่อยคลายใจลง เหลียวมองหญิงสาวนั้นผมยุ่งสยาย มือถือดาบสั้นสีคราม รู้สึกว่าดาบสั้นคุ้นตายิ่งพลันเห็นหญิงสาวนั้นหมุนตัวรอบหนึ่ง ผมยาวกระพือพลิ้ว เผยเห็นวงหน้าเล็กน้อย ถึงแม้เห็นเพียงแวบเดียว ก็สร้างความแตกตื่นแก่เหลียงเหวินจิ้งจนแทบพลัดตกลงจากหลังคา ที่แท้หญิงสาวนั้นมิใช่ใครอื่น กลับเป็นเซียวอี้หลิง

หลิวจิ่งเฉ่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ เพลงกระบี่เผ็ดร้อนจัดเจน เซียวอี้หลิงแม้มีท่าร่างปราดเปรียว ท่าเพลงพลิกแพลง เวลาพอนานเข้าเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ เริ่มตกเป็นรอง เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนร้อนรุ่มใจ ประกบนิ้วต่างกระบี่ ลอบตัดชายเสื้อด้านล่างออกมา ปิดบังจมูกปากเอาไว้พลันได้ยินหลิวจิ่งเฉ่าตวาดก้อง กระบี่ลายสนลดเลี้ยวแล้วเชี่ยวดาบสั้นของเซียวอี้หลิงก็หลุดจากมือ ปลิวขึ้นสู่ท้องฟ้า

เหลียงเหวินจิ้งชมดูถึงตอนนี้ ไม่อาจนิ่งดูดายสืบไป พุ่งตัวออกจาก

ที่ซ่อน ซ้อนรับดาบสั้นที่กลางอากาศไว้ ออกแบบภาพเก้าช่องในใจ พอทิ้งตัวลง ก็หยุดอยู่ที่ข้างกายเชียวอี้หลิง ใช้นิ้วสองนิ้วคีบจับคมดาบ ส่งด้ามดาบไปในมือนาง เชียวอี้หลิงสูญเสียดาบสั้น กำลังแตกตื่นลนลานพลันเห็นด้ามดาบถูกส่งกลับมา จึงรับไว้โดยไม่ใคร่ครวญ เสียงดังเมื่อปิดป้องหลิวจิ่งเฉ่าหนึ่งกระบี่

เหลียงเหวินจิ้งรับดาบส่งดาบ เคลื่อนไหวดั่งภูตพราย ทุกคนในบริเวณล้วนสะท้านหวั่นไหว หลิวจิ่งเฉ่าอุทานดังเอ๊ะ บิดหมุนข้อมือแทงกระบี่ใส่เหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งขยับกายวูบ ก็พุ่งถอยไปวาเศษ เชียวอี้หลิงเคยรับทราบความร้ายกาจของท่าเท้าสามสามมา มองปราดเดียวก็จดจำออก ร้องอุทานว่า "เป็นท่าน..."

เหลียงเหวินจิ้งเกรงว่านางกล่าวเปิดโปงศักดิ์ศรีของตน รีบสะอึกเข้าหา โอบเอวของนางไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "ไป" ใช้ท่าเท้าสามสามวิ่งปราดออกไป ผู้คนในบริเวณล้วนเป็นมือดี ในเสียงร้องตวาด พากันโอบล้อมเข้ามา มิคาดท่าเท้าของเหลียงเหวินจิ้งพิเศษพิสดาร บัดเดี๋ยวอยู่หน้าบัดเดี๋ยวอยู่หลัง หมัดเท้าดาบกระบี่ล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ

ไป่พอเห็นเหลียงเหวินจิ้งกำลังจะฝ่าวงล้อมออกไป พลันพลิ้วกายเข้ามา โบกสะบัดแขนเสื้อใส่ เหลียงเหวินจิ้งควงแขนปิดป้องต้านทาน เสียงทึบเมื่อข้อแขนกับแขนเสื้อปะทะกัน เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกทรวงอกอึดอัด ฝีเท้าชวนเซเสียหลัก ขณะจะออกแบบภาพเก้าช่องใหม่ เห็นเงาสีขาวเคลื่อนไหววูบหนึ่ง ไป่พอมาถึงเบื้องหน้า เงาฝ่ามือแน่นขนัดดุจขุนเขากราดฟาดใส่

เหลียงเหวินจิ้งฉวยโอกาสที่ชวนเซ ร่ายรำฝ่ามือซ้าย ใช้ออกด้วยท่าไจคนหวาดผวา พริบตานั้นทั้งสองประมือโดยไร้เสียงสามฝ่ามือ

สามฝ่ามือนี้เป็นท่าไม้ตายในฝ่ามือเมล็ดพันธุ์ผักเขาสุเมรุ มีท่าตามติดไม่สิ้นสุด ไหนเลยจะคาด ความเปลี่ยนแปลงที่ตามหลังถูกเหลียงเหวินจิ้งดูออก ชิงปิดสกัดไว้ สร้างความประหลาดใจแก่ไป่พอยิ่ง ทั้งรู้สึกว่า

ฝ่ามือเหลียงเหวินจิ้งแผ่พุ่งพลังความร้อน คล้ายกับจะชำแรกชีพจรเข้ามา พลันฉุกใจได้คิด ร้องโพล่งว่า *'พลังเที่ยงแท้ไพศาล? เป็นศิษย์ร่วมสำนักใดมาถึง?'*

แต่เห็นเหลียงเหวินจิ้งหยิบยืมพลังฝ่ามือมัน หอบหิ้วเซียวอี้หลิง พลิ้วถอยไปสองวา ไป่พอจึงตวาดว่า "โปรดชะงักเท้า" ร่างคล้ายนกเหยี่ยวสีขาวตัวหนึ่งเหินบินมาถึง เสียงขวับเมื่อคลี่พัดจีบในมือออก กวาดไล่ศีรษะเหลียงเหวินจิ้ง

เหลียงเหวินจิ้งก็ไม่ทราบว่าตนรับสามฝ่ามือนี้ได้อย่างไร เพียงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ตาลายสมองหมุน ไหนเลยกล้าพัวพันสืบไป พลันเห็นเอี๋ยนกังอยู่ด้านข้าง จึงฉุกใจคิด ลงมือตะปบคว้าใส่ทรวงอกมัน

เอี๋ยนกังคิดปิดป้องต้านทาน มิคาดเหลียงเหวินจิ้งมีฝีมือรวดเร็วกว่าเมื่อกาลก่อนสิบเท่า รู้สึกทรวงอกอึดอัดขัดข้อง ถูกมันยกร่างลอยขึ้น เหลียงเหวินจิ้งพอลงมือคราเดียวประสบผล พลันใช้ออกด้วยท่าที่สองในฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก นามฟ้าหมุนแผ่นดินวน หมุนคว้างรอบหนึ่ง เสนอตัวเอี๋ยนกังเข้าหาพัดจีบของไป่พอ สร้างความแตกตื่นแก่ไป่พอจนรั้งพักกลับทิ้งตัวลงสู่พื้น

เหลียงเหวินจิ้งมือหนึ่งหอบหิ้วเซียวอี้หลิง มือหนึ่งคร่ากุมเอี๋ยนกังใช้ต่างโล่ต้านลูกธนู ร่างหมุนคว้างราวลูกข่าง ใต้เท้าปรากฏผงคลีลอยขึ้น พอหมุนวนอยู่เจ็ดแปดรอบ ก็ก่อเกิดเป็นลมพายุ ผงคลีม้วนคละคลุ้งบดบังสายตาผู้คน ไม่อาจเห็นชัดตาว่าเหลียงเหวินจิ้งอยู่ที่ใด

ทั้งหมดชมดูจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล พลันพบว่าลมพายุอ่อนลง เผยเห็นเงาคนในผงคลี หลิวจิ่งเฉ่าไม่อาจสะกดกลั้นสืบไป เลือกกระบี่แทงใส่ ไป่พอกลับยกพัดจีบขึ้น ปิดป้องกระบี่ของมันไว้

หลิวจิ่งเฉ่าร้องโพล่งว่า "ไป่เซียนเชิง" ไป่พอสั่นศีรษะ ปัดผงคลีบนร่างกาย เห็นเอี๋ยนกังหมุนคว้างอยู่คนเดียว อีกสองคนไม่ทราบไปยัง

แห่งหนใด

หลิวจิ่งเฉ่าหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "แผนจักจั่นทองลอกคราบ?" ไป่พอลอบทอดถอนใจ ประคองเอี๋ยนกังไว้ เห็นมันเหลือกตาขึ้น ปรากฏน้ำลายฟูมปาก เนื่องเพราะพลังที่เหลียงเหวินจิ้งแผ่พุ่งเข้าสู่ร่างมัน ยังไม่เสื่อมคลาย จึงหมุนคว้างจนถึงบัดนี้ ไป่พอกวาดตามอง พอดีสบตากับเหลียงเทียนเต่อ ดวงตาทั้งสองล้วนฉายแววเคลือบแคลงสงสัย

กล่าวถึงเหลียงเหวินจิ้ง โอบอุ้มเซียวอี้หลิงวิ่งไปบนหลังคาตึก พลันรู้สึกว่าใบหูซ้ายทั้งคันทั้งร้อนวูบ รีบเหลียวหน้าไป เห็นเซียวอี้หลิงเป่าลมหายใจใส่รูหูมัน มันพอเหลียวหน้ามา จึงกล่าว "หน้าโง่ หรือว่าข้าพเจ้าไม่มีขาเดินเหินไม่ได้?"

เหลียงเหวินจิ้งรีบวางร่างนางลง พลันพบว่าสองแก้มเย็นวาบ ผ้าคลุมหน้าถูกกระชากหลุดไป เซียวอี้หลิงมองดูมันอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า "ท่านกลายเป็นร้ายกาจถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าแทบจำไม่ได้"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางแย้มยิ้มพริ้งพราย หัวใจถึงกับเต้นตูมตาม ขณะจะถามนางว่าไฉนมายังที่นี้ พลันได้ยินเสียงร่ำร้องวุ่นวาย แสงไฟสว่างไสว รีบฉุดดึงเซียวอี้หลิงหมอบร่างลงเห็นไป่พอและพวกนำทหารองครักษ์วิ่งไปทั้งสี่ทิศ ทางออกจากตัวตึกก็มีทหารเฝ้ารักษาไว้

ได้ยินเซียวอี้หลิงกล่าวเบาๆ ว่า "ตอนนี้ทำอย่างไรดี?"

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่ามือนุ่มนิ่มที่ใจกลางฝ่ามือร้อนผ่าว เซียวอี้หลิงก็ยื่นหน้าใกล้เข้ามา ลมหายใจหอมกรุ่นราวกล้วยไม้ ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย ต้องระงับสติแล้วกล่าว "กลัวว่าออกไปไม่ได้แล้ว แต่ว่ามีสถานที่หนึ่งต้องไม่มีคน"

เซียวอี้หลิงถามว่าที่ใด เหลียงเหวินจิ้งเพียงยิ้มเล็กน้อย ฉุดดึงนางย่อกายวิ่งปราดกลับที่พัก พบว่ารอบตึกน้อยเงียบสงบ เหล่าองครักษ์เฝ้ารักษาแต่ไกล คาดว่าไม่ได้รับคำสั่งเหลียงเหวินจิ้งจึงไม่กล้าเข้าใกล้

เหลียงเหวินจิ้งหอบหิ้วเซียวอี้หลิงกระโดดลงจากหลังคา ผลัก
ประตูเข้าไป ลงกลอนประตูเหลียวหน้ามา เห็นเซียวอี้หลิงจับจ้องมองอย่าง
อย่างลึกซึ้ง มันคิดถามไถ่ พลันเห็นนางขอบตาแดงก่ำ โผเข้าอ้อมอกมัน
ร่ำไห้ออกมา เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นโอบกอดนางไว้อย่างอ่อนโยน
บังเกิดอารมณ์ความรู้สึกปั่นป่วน ประหนึ่งเป็นระลอกคลื่น

เซียวอี้หลิงร่ำไห้อยู่ครู่หนึ่ง พลันเงยหน้าขึ้น ปาดเช็ดน้ำตา กำหมัด
ทุบใส่เหลียงเหวินจิ้ง ด่าทอว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ในเมื่อหายป่วย ไฉนไม่
ออกตามหาข้าพเจ้า?"

เหลียงเหวินจิ้งร้อนรุ่มจนหลั่งน้ำตา กล่าวว่า "ผู้ใดว่ากัน ข้าพเจ้า
คิดตามหาท่านอยู่ทุกเวลา ไม่ว่านานเท่าใด ต่อให้สิบปี ยี่สิบปี จนถึงร้อยปี
ก็ต้องหาท่านจนพบ" ความคิดนี้ฝังอยู่ในสมองของมัน ยามร้อนรุ่มใจจึง
กล่าวออกมา

เซียวอี้หลิงรับฟังจนตื้นตันใจ เห็นมันร้อนรุ่มถึงเพียงนั้น ความ
คับแค้นเคืองขุ่นเพียงน้อยนิดก็ปลาสนาการสิ้น มุมปากปรากฏรอยยิ้ม
จูงมือมันมานั่งลงที่ข้างเตียง

เหลียงเหวินจิ้งถามนางไฉนมาถึงที่นี้ เซียวอี้หลิงจึงกล่าว "ยังมีใ
เพราะท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "ไฉนเพราะข้าพเจ้า?" เซียวอี้
หลิงทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่ม ด่าคำตัวโง่งม ค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมา
ให้ทราบ

ที่แท้วันนั้นนางสูญเสียเหลียงเหวินจิ้ง ถูกเซียวเหลิ่งนำตัวไป ในใจ
ทั้งเศร้าโศกทั้งโกรธเคือง หลังจากนั้นมีปากเสียงกับเซียวเหลิ่ง คิดกลับมา
หาตัวเหลียงเหวินจิ้ง แต่เซียวเหลิ่งสลัดเหลียงเหวินจิ้งหลุดไปอย่างยากเย็น
ไหนเลยปล่อยให้ทั้งสองพบกันอีกย่อมทำการขัดขวาง ถึงกับบังคับมาน
ร่วมทาง

มันยิ่งขัดขวาง เซียวอี้หลิงยิ่งคิดถึงเหลียงเหวินจิ้ง วันนี้พลันพบว่าตัวเองไม่อาจลืมเลือนชายหนุ่มที่เชื่องซึมโง่งม แต่มีความสามารถในการเล่านิทานผู้นี้ หากไม่ได้พบกับมันอีก มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

นางเป็นหญิงสาวเจ้าเล่ห์แสนกล พอตกลงใจ เปลือกนอกกลับสงบเยือกเย็นลง เซียวเหลิ่งเห็นนางกลับคืนสู่ความสงบ ต้องลอบปลาบปลื้มประโลมใจ เข้าใจว่าพอนานเข้าศิษย์น้องผู้นี้คงลืมเลือนเด็กน้อยนั้น ดังนั้นค่อยคลายความระมัดระวัง

การเดินทางมาของเซียวเหลิ่งครั้งนี้ ได้รับคำสั่งลับจากกษัตริย์มองเคอให้ลอบสังหารบุคคลสำคัญของทัพซ้อง หลังจากกำจัดม่าไหวอันอ๋องกับผู้ติดตาม ก็ใช้เส้นทางอินผิงลอบเข้าเขตแดนซ้อง จุดประสงค์เพื่อลอบฆ่าแม่ทัพใหญ่ที่ประจำอยู่ในเสฉวน โดยเข้าเมืองหลูโจว คิดฆ่าหลิวเจิ้ง มิคาดหลิวเจิ้งรักตัวกลัวตาย พอฟังว่าด่านเจี้ยนเหมินถูกตีแตก ก็ยอมสวามิภักดิ์ เซียวเหลิ่งรับมอบเมืองหลูโจว จากนั้นเดินทางต่อมายังเมืองเหอโจว คิดลอบฆ่าหรือจับตัวแม่ทัพซ้องที่เฝ้ารักษาเมืองเหอโจว ช่วยให้ทัพใหญ่มองโกลพิชิตชัยโดยไม่ต้องสู้รบ

แผนปฏิบัติการของมันดำเนินไปโดยราบรื่น สร้างความปลอดโปร่งโล่งใจ จึงชะล่าเลินเล่อไปบ้างเมื่อใกล้ถึงเมืองเหอโจว เซียวอี้หลิงฉวยโอกาสที่มันไม่ทันระวัง หลบหนีจากมา นางความจริงคิดหนีเข้าป่าเขา แต่หวนนึกถึงเซียวเหลิ่งถนัดจัดเจนในการสะกดรอย ทั้งยังมีนกแร้งเป็นหูเป็นตา สุดท้ายต้องถูกตามทัน พลันนึกถึงเซียวเซียนเจี๋ยผู้เป็นอาจารย์เคยบอกว่า *"ซ่อนเร้นเล็กอยู่ในพงไพร ซ่อนเร้นใหญ่อยู่ในตลาด"* ดังนั้นบังเกิดปฏิภาณวูบ ตกลงใจซ่อนเร้นใหญ่ในตลาด ภายในเมืองเหอโจวมีผู้คนมากหน้าหลายตา เซียวเหลิ่งจะหานางพบได้อย่างไร?

ดังนั้นนางลอบเข้าเมืองเหอโจว ซ่อนตัวอยู่สองวัน พลันได้ยินชาวบ้านร้านถิ่นบอกว่า ไหวอันอ๋องเดินทางมาถึงเมืองเหอโจวแล้ว เซียวอี้หลิง

ฟังจากคำบรรยายเกี่ยวกับไหวอันอ่อง คาดว่าเป็นเหลียงเหวินจิ้ง เห็นเ
โง่งมนั้นยังมีชีวิตอยู่ในโลก ย่อมปีติยินดียิ่ง ทั้งได้ยินว่ามันพำนักอยู่ใจ
จึงลอบเข้ามายามวิกาล มิคาดถูกไปพอพบเห็นยกกำลังมาล้อมจับ ช
คับขันจวนเจียน เหลียงเหวินจิ้งพลันปรากฏตัว ช่วยเหลือนางออกมา

ในที่สุดเซียวอี้หลิงได้พบกับบุรุษที่เฝ้าฝันถึง รู้สึกมีกระแสความ
ขุมหนึ่งแล่นไปทั้งกายและใจ เป็นความลิงโลดยินดีอย่างบอกไม่ถูก เหลี
เหวินจิ้งฟังนางบอกเล่า ทั้งเห็นนางแย้มยิ้มพริ้งพราย ตาคู่งามทอประกา
อันซาบซึ้ง แทบเข้าใจว่าตกอยู่ในห้วงความฝัน อดยื่นมือลูบคลำวงหน้านา
มิได้ ปลายนิ้วสัมผัสถูกความเรียบลื่นละมุนละไม ค่อยทราบว่าเป็นความจ
พลันพบว่าร่างของเซียวอี้หลิงร้อนผ่าวขึ้นมา พอก้มศีรษะลงเห็นดวงตา
นางหรี่ปรือ คล้ายเคลือบคลุมด้วยหมอกชั้นหนึ่ง ใต้หมอกเบาบางเป็น
ประกายน้ำที่สกาวสุกใส

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่า ภายในร่างบังเกิดความร้อนระอุพลุ่งพล่าน
ยังรุนแรงกว่าพลังเที่ยงแท้ไพศาล ร่างคล้ายกับจะแตกระเบิดออก พริบตา
นั้นไม่อาจหักห้ามใจได้ โอบกอดเซียวอี้หลิงเอาไว้ แต่ไม่ทราบทำอย่างไร
ได้แต่พรมจูบไปตามหน้าผากสองแก้ม จนถึงริมฝีปากคู่นั้น สิ้นทั้งสองก็
พัวพันกัน ลืมเลือนว่าอยู่สถานที่ใด

ขณะที่กระหวัดรัดพันวุ่นวาย พลันได้ยินเสียงเคาะประตูเบาๆ เป็
จังหวะหนึ่งเร็วสามช้า คล้ายรีรอลังเลอยู่บ้าง

ทั้งสองสะดุ้งเฮือกใหญ่ รีบผละจากกัน เซียวอี้หลิงบังเกิดความ
เอียงอาย ทุบหมัดใส่เหลียงเหวินจิ้งเบาๆ ด่าคำ "ตัวโง่งมที่น่าตาย" ที่ริมหู
เหลียงเหวินจิ้งอาศัยเปลวเทียนสาดส่องเพ่งตามอง เห็นใบหน้านางปรากฏ
ด้ายแววอุธัจเอียงอาย สุดที่จะบรรยายได้ ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย

พลันได้ยินคนที่หน้าประตูเคาะประตูอีกครา เหลียงเหวินจิ้งใจหล่น
ระทึกขึ้นมา ถามว่า "เป็นผู้ใด?"

คนที่หน้าประตูถอนใจเบาๆ กลับเป็นสุ้มเสียงสตรี ได้ยินนางกล่าวว่า "ท่าน...ท่านปลอดภัยดีหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งพลันนึกออกว่า นางเป็นคนในม่านมุ้งบนหอน้อยนั้น อดเหลียวหน้ามามิได้ จริงดังคาดหมาย เห็นเซียวอี้หลิงมีสีหน้าขุ่นเคือง กล่าวเบาๆ ว่า "นางเป็นใคร?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่อาจตอบได้ เซียวอี้หลิงมีโทสะขึ้นมา หยิกแขนมันอย่างดุดัน สร้างความเจ็บปวดแก่เหลียงเหวินจิ้งยิ่ง แต่ไม่กล้าร้องออกมา ได้แต่แยกเขี้ยวยิงฟันคราหนึ่ง

สตรีนางนั้นพอถามไถ่ ยืนรออยู่เนิ่นนาน ไม่ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งตอบคำ ต้องกล่าวว่า "ท่านใจดำนัก..." จากนั้นเป็นเสียงโครม คล้ายชนใส่ประตูห้อง

เหลียงเหวินจิ้งร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวเบาๆ ว่า "อี้หลิง ท่านซ่อนตัวในผ้าห่ม"

เซียวอี้หลิงขมวดคิ้ว ถอดรองเท้ามุดเข้าไปในผ้าห่ม โผล่ศีรษะออกมา ลืมตามองดูเหลียงเหวินจิ้งอย่างเคลือบแคลงสงสัย

เหลียงเหวินจิ้งสูดลมหายใจลึกๆ ค่อยผลักประตูออกไป ต้องใจหายวาบ เห็นหญิงสาวที่ร้องเพลงขับกล่อมในงานเลี้ยงนามหวังเยี่ยฉานคลุมแพรเบาบาง ล้มตัวอยู่ข้างประตู สีหน้าขาวซีดยิ่ง

เหลียงเหวินจิ้งร้องเรียก "แม่นางเยี่ยฉาน" แต่หามีเสียงตอบรับไม่ ค่อยพบว่าสตรีนางนี้เศร้าเสียใจจนสิ้นสติไป เหลียงเหวินจิ้งซ่อนคนอยู่ในห้อง ไม่กล้าร้องเรียกผู้คนมาช่วยเหลือ ได้แต่โอบอุ้มนางกลับเข้าห้อง

พอเงยหน้าขึ้น เห็นเซียวอี้หลิงถลึงมองตนเอง แววตาทอแววขุ่นเคือง เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ท่านอย่าเพิ่งร้อนรุ่ม รอให้ข้าพเจ้าอธิบาย" พลางวางร่างหวังเยี่ยฉานลงบนเตียง ค่อยหันไปปิดประตู

เซียวอี้หลิงมองดูหวังเยี่ยฉาน ดวงตาทอแววรังเกียจ ขยับตัว

ถอยห่าง เหลียงเหวินจิ้งจึงกล่าว "ท่านลองแตะหน้าผากนางดู"

เซียวอี้หลิงถามว่าให้นางแตะหน้าผากทำอะไร? เหลียงเหวินจิ้งอธิบายว่า "นางเป็นสตรี ข้าพเจ้าไม่สะดวกกับการแตะต้อง"

เซียวอี้หลิงค่อยมีสีหน้าผ่อนคลาย ยื่นมือแตะสัมผัสดู กล่าวว่า "ตัวลวกอยู่บ้าง"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "คาดว่าคงไม่สบาย" เห็นเซียวอี้หลิงมีสีหน้าไม่เป็นมิตร จึงรีบกล่าวว่า "ท่านอย่าได้มีโทสะ สตรีนางนี้น่าสงสารนัก"

เซียวอี้หลิงพอฟัง พลันกระโดดลงจากเตียง เดินเท้าเปล่าไปที่ประตู เหลียงเหวินจิ้งอธิบายว่า "นางเป็นคนรักของไหวอันอ๋อง ข้าพเจ้า..."

ไม่ทันขาดคำ พลันรู้สึกปวดแปลบที่แก้มซ้าย ปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า หากมิใช่มันฝึกกำลังภายในสำเร็จ ฝ่ามือนี้คงตบมันจะสิ้นสติไป ดังนั้นยื่นมือซ้ายตะปบคว้าวุ่นวาย แล้วคว้าจับข้อมือขวาของเซียวอี้หลิงไว้

เห็นเซียวอี้หลิงตวัดมือซ้าย เหลียงเหวินจิ้งรีบใช้มือขวาคว้าจับข้อมือซ้ายของนาง คราครั้งนี้เซียวอี้หลิงลงมือด้วยโทสะ ทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน มิคาดเหลียงเหวินจิ้งดูไปคล้ายตะปบคว้าวุ่นวาย กลับคว้าจับสองมือของนางไว้ สร้างความโกรธเคืองแก่นาง คิดเตะเท้าออก เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกตัวก่อน กลับกางแขนกอดรัดนางเอาไว้

เซียวอี้หลิงขยับดิ้นรน แต่ดิ้นไม่หลุด รู้สึกมีกลิ่นอายของบุรุษพลุ่งกระทบจมูก ร่างพลันอ่อนระทวยลง ในใจกลับบังเกิดความคับแค้นประดังต้องหลั่งน้ำตาออกมา

เหลียงเหวินจิ้งร้องบอกให้ฟังมันกล่าว เซียวอี้หลิงร่ำไห้พลางกล่าวว่า "ยังกล่าวอันใด ไหวอันอ๋องมิใช่ท่านหรอกหรือ? นี่มิใช่คนรักของท่านหรือไร?"

เหลียงเหวินจิ้งกระทืบเท้ากล่าวว่า "ผิดแล้วท่านอย่าร้องไห้ ข้าพเจ้า

มิใช่ไหวอันอ๋อง ไหวอันอ๋อง ก็มิใช่ข้าพเจ้า"

เซียวอี้หลิงงงงันวูบหนึ่ง กล้ำกลืนน้ำตาไว้ ถามย้ำว่าเป็นความจริงหรือ? เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "หากกล่าวแปลกปลอม ขอให้ข้าพเจ้า..." ไม่ทันกล่าวจบ เซียวอี้หลิงยื่นริมฝีปากมา ปิดคำ "ตาย" ของมันเอาไว้ เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่าริมฝีปากของนางทั้งอ่อนนุ่มทั้งร้อนผ่าว สร้างความวาบหวามใจยิ่ง

เซียวอี้หลิงร่ำร้องให้มันปล่อยนาง เหลียงเหวินจิ้งได้แต่คลายวงแขนออก เซียวอี้หลิงกล่าวว่า "ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ท่านบอกเล่าโดยละเอียดเฮอะ หากปิดบังแม้แต่น้อย ข้าพเจ้าจะควักหัวใจท่านออกมา ดูว่ามีลักษณะใด"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นดวงตานางทอแววดุร้าย เกรงว่าเมื่อพูดได้ต้องทำได้ ไหนเลยกล้าปิดบัง บอกเล่าเหตุการณ์บนเส้นทางเสฉวนที่ไหวอันอ๋องถูกลอบสังหาร ตนเองถูกบังคับให้สวมรอยแทนให้ทราบ

เซียวอี้หลิงพอฟังจบ ต้องตะลึงลานชั่วขณะ จึงกล่าว "ที่แท้คนที่ศิษย์พี่ฆ่าเป็นตัวจริง ท่าน...ท่านเป็นตัวปลอม"

เหลียงเหวินจิ้งผงกศีรษะรับ กล่าวด้วยความละอายใจว่า "ข้าพเจ้าเพียงเป็นเด็กชนบทที่ใช้การไม่ได้ มิใช่เชียนสุ้ยว่านสุ้ย *(พันปีหมื่นปี)* อันใด ท่านนึกดูแคลนข้าพเจ้าหรือไม่?"

เซียวอี้หลิงร้องเพ้ยกล่าวว่า "เหลวไหล ที่ข้าพเจ้าชมชอบเป็นท่าน มิใช่เจ้าสุนัขอันใด ผู้ใดให้มันมีหน้าตาละม้ายคล้ายท่าน ตายเสียก็ประเสริฐ"

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังจนขอบตาร้อนผ่าว พึมพำว่า "แม่นางเซียว..." เซียวอี้หลิงแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า "หลังจากนี้ ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าอี้หลิง ส่วนแม่นางฉานเอ๋อ *(ตัวไหม)* แม่นางชวงเยี่ย *(ใบหม่อน)* อันใด ท่านใช้เรียกหาผู้อื่น"

เหลียงเหวินจิ้งเหม่อมองนาง รู้สึกปลาบปลื้มยินดีจนแทบอกระเบิด

พลันกางแขนออก โอบเอวอ้อนแอ้นของเซียวอี้หลิงไว้ หมุนตัวไปสองรอบ
สตรีบนเตียงยังไม่ได้บอกเล่าออกมา"

เหลียงเหวินจิ้งอับจนปัญญา วางร่างนางลงบอกเล่าเรื่องราวที่ค้อ
น้อยอย่างคลุมเครือ สุดท้ายกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นนางน่าสงสาร จึงกล่าว
วาจาในนามไหวอันอ่อง ขอท่านอย่าได้โทษข้าพเจ้า"

กล่าวจบชำเลืองมองเซียวอี้หลิง เห็นนางมีสีหน้าสงบราบเรียบ
ไม่ทราบว่ายินดีหรือเดือดดาล พลันเห็นนางนั่งลงที่ข้างเตียง มองดูหวัง
เยี่ยฉานชั่วขณะ พลันถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าสตรีนางนี้ก็
สงสารนัก เพียงแต่ท่านหลอกนางครั้งหนึ่ง ไยมิใช่หลอกนางซ้ำสอง?"

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดความกลัดกลุ้มใจ คิดชักชวนเซียวอี้หลิงหนี
ไปให้ไกลแสนไกล ก็เป็นห่วงบิดา หากว่ารั้งอยู่สืบต่อ มิเพียงมีภัยอันตราย
ที่ลำบากใจที่สุดคือต้องสู้หน้าหญิงสาวนางนี้

พลันได้ยินหวังเยี่ยฉานส่งเสียงดังอืมม์ เซียวอี้หลิงรีบถลันไปที่
หลังเตียง กะพริบตาต่อเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งก็คิดหลบซ่อนตัว
แต่เห็นเซียวอี้หลิงสั่นศีรษะ สร้างความงุนงงสงสัยแก่เหลียงเหวินจิ้ง ไม่
ทราบรุกหรือถอยดี

พลันเห็นหวังเยี่ยฉานลืมตาขึ้น พอแลเห็นมันต้องขอบตาแดงก่ำ
หลั่งน้ำตาออกมา เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้แต่กล่าวว่า
"แม่นาง..." หวังเยี่ยฉานไม่รอฟังจบ ชิงกล่าวว่า "ท่านโฉนปล่อยให้ข้าพเจ้า
เข้ามา?"

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดความกระอักกระอ่วน ก้มศีรษะกล่าวว่า
"ท่าน...ท่านสิ้นสติไป"

หวังเยี่ยฉานยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "อย่าว่าแต่สิ้นสติไป ต่อให้ตาย
แล้วก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า "ท่านยังสาวสะคราญ ไหนเลยคิดสั้นได้?" หวังเยี่ยฉานหลั่งน้ำตาดุจห่าฝน กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่านเมื่อรังเกียจข้าพเจ้า ไฉนไปหาข้าพเจ้าที่หอน้อย? ในเมื่อพบหน้า เหตุใดจึงกล่าววาจาไม่รับผิดชอบเช่นนั้น? หากเป็นเช่นนี้มิสู้ฆ่าข้าพเจ้ายังดีกว่า" นางยิ่งกล่าวยิ่งลำบากใจ หมุนตัวหาด้านในไหล่กลมมนสั่นสะท้านตลอดเวลา

เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้าตอบคำ ยืนสำรวมแน่วนิ่งผ่านไปเนิ่นนาน ได้ยินหวังเยี่ยฉานสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "เมื่อครู่ตอนที่ข้าพเจ้าสลบไสลฝันไปตื่นหนึ่ง ความฝันน่ากลัวยิ่ง ในฝันมีคนบอกว่าท่านตายแล้ว..."

เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนหน้าถอดสี ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ได้ยินหวังเยี่ยฉานกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "มันยังบอกว่าท่านในตอนนี้เพียงถูกวิญญาณสิงร่าง ยืมศพคืนวิญญาณ..."

เอ่ยถึงตอนนี้อื้อมมือมากุมมือเหลียงเหวินจิ้ง รู้สึกว่ามือของอีกฝ่ายร้อนระอุ แสดงว่ามันยังมีชีวิตอยู่ หาได้เป็นเช่นความฝันไม่ ยามนั้นใช้สายตาที่พร่ามัวด้วยน้ำตามองดูมัน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบว่านั่นเป็นความฝัน หาเป็นความจริงไม่ แต่ว่า...แต่ว่าสงครามใกล้เปิดฉากขึ้น ไม่ทราบจะเกิดเรื่องใด ไม่ว่าอย่างไรท่านต้องมีชีวิตอยู่ ถึงแม้ท่านไม่ต้องการข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่โทษว่าท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งถูกนางฉุดดึงมือไว้ คิดชักดึงกลับก็ใช่ที่ ไม่ชักดึงกลับก็ใช่ที่ ยืนตัวแข็งทื่อไม่อาจเคลื่อนไหว

หวังเยี่ยฉานหมองเศร้าเพราะรัก เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ สุดท้ายม่อยหลับไป ยามหลับฝันยังกุมมือเหลียงเหวินจิ้งไม่ปล่อย

เซียวอี้หลิงเห็นนางหลับไหลค่อยหมุนตัวออกมา พอเห็นเช่นนั้นบังเกิดความหึงหวงหยิกหลังมือเหลียงเหวินจิ้งสองครา เหลียงเหวินจิ้งเจ็บปวดจนแยกเขี้ยวออกมา รอจนหวังเยี่ยฉานหลับสนิท ค่อยดึงมือกลับหอบผ้าห่มผืนหนึ่ง ชักชวนเซียวอี้หลิงไปนอนพักผ่อนที่ห้องหนังสือติดกัน

หลายวันนี้เซียวอี้หลิงผ่านเรื่องราวมากมาย ยามนี้ได้พบกับชายใ
ดวงใจ จิตใจค่อยผ่อนคลาย พอล้มตัวลงก็หลับไหล ในชีวิตเหลือเพียง
จึ้งเพิ่งนอนร่วมกับหญิงสาวเป็นครั้งแรก คล้ายโอบกอดหยกอบอุ่นหอมกรุ่น
ไว้เต็มอก ชวนให้คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย บวกกับเป็นห่วงการศึกสงครามวันพรุ่งนี้
ไหนเลยหลับลงได้

จวบกระทั่งถึงยามห้า เหลียงเหวินจึ้งเพิ่งสัปหงกไปงีบหนึ่ง ก็ได้ยิน
เสียงเคาะประตู เหลียงเหวินจึ้งกับเซียวอี้หลิงสะดุ้งตื่นขึ้นพร้อมกัน เซียว
อี้หลิงปรายตาบอกใบ้ เหลียงเหวินจึ้งได้แต่คลุมเสื้อผ้าออกจากห้องหนังสือ
จุดเทียนไขขึ้น เห็นหวังเยี่ยฉานเพิ่งตื่น ผมดำขลับยุ่งเหยิง พอเห็นเมินเข้าก็
ต้องบังเกิดความอุธัจเอียงอาย

พลันได้ยินผู้คนเคาะประตู กล่าวว่า "เซียนสุ้ยหลับสนิทหรือไม่?"

เหลียงเหวินจึ้งฟังออกว่าเป็นหวังเจียน รีบตอบว่าหลับไปตื่นหนึ่ง
หวังเจียนส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า "เมื่อคืนจับตัวคนร้ายไม่ได้ ทั้งหมด
หลับไม่เต็มตา เพียงแต่สถานการณ์รีบร้อนคับขัน มิอาจไม่มารบกวน
เซียนสุ้ย"

เหลียงเหวินจึ้งถามว่ามีเรื่องใด หวังเจียนทอดถอนใจกล่าวว่า
"ทัพใหญ่มองโกลมาถึงแล้ว ขอเชิญเซียนสุ้ยขึ้นสู่กำแพงเมือง"

แรกโรมรันพันตู

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบ เห็นว่าเมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้จำต้องรุดไป แต่หญิงสาวภายในห้องทั้งสองนางไม่ว่าเซียวอี้หลิงหรือหวังเยี่ยฉาน ล้วนไม่อาจให้หวังเจียนพบเห็น ระหว่างหญิงสาวทั้งสองก็ไม่อาจพบหน้ากัน มันใจสับสนยุ่งเหยิง ได้แต่กล่าวว่า "ท่าน...ท่านไปก่อน เราจะตามหลังไป"

หวังเจียนรับคำล่าถอยไป เหลียงเหวินจิ้งลังเลเล็กน้อย จึงกล่าวเบาๆ ว่า "แม่นางเยี่ยฉาน อีกสักครู่ข้าพเจ้าต้องไปกับอาท่าน ท่านก็กลับไป ดีหรือไม่?"

หวังเยี่ยฉานจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง ลุกขึ้นเดินถึงเบื้องหน้ามัน กล่าวเบาๆ ว่า "ท่าน...ท่านต้องถนอมตัว"

เหลียงเหวินจิ้งไม่กล้ากล่าวมากความ หวนนึกถึงเซียวอี้หลิงมีฝีมือมิใช่ชั่ว ต่อให้หวังเยี่ยฉานเข้าห้องหนังสือไปชมดู นางก็มีวิธีซ่อนตัวไว้ ดังนั้นผงกศีรษะรับ กัดฟันผลักประตูออก ไม่รอให้หวังเจียนมองดูมากความ ก็ปิดประตูลง กล่าวว่า "แม่ทัพหวัง ห้องนี้นอกจากเราแล้วห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไป"

หวังเจียนแม้รู้สึกมีเลศนัย ได้แต่รับคำถ่ายทอดคำสั่งไป ต่อให้ปาก
ไพร่หญิงรับใช้ก็ห้ามเข้าห้องไปเก็บกวาด

จากนั้นเหลียงเหวินจิ้งติดตามหวังเจียนขึ้นสู่กำแพงเมือง เหล่า
แม่ทัพมาถึงก่อน พากันสวมเครื่องแบบนักรบ แม้แต่เหลียงเหวินจิ้งก็
สวมหมวกเกราะใส่ชุดเกราะ ยืนเฝ้าอยู่ด้านข้างพร้อมกับดวนมู่ฉางเกอ
และเอี๋ยนกัง แต่ไม่พบเห็นไป่พอ

ยามนี้ฟ้าสางสว่างแล้ว ได้ยินเสียงปี่มองโกเลียคล้ายดังจากส่วน
ลึกของแผ่นดิน เหลียงเหวินจิ้งทอดตามองไกล เห็นบนเนินเขาทางทิศ
ตะวันตกเฉียงเหนือก่อกระโจมมองโกลนับไม่ถ้วน ลมฤดูใบไม้ร่วงโชย
พัดผ่าน ธงทิวที่หน้าค่ายพัดกระพือพลิ้ว

พลันได้ยินเสียงย่ำกลองหนังวัว ทหารมองโกลจำนวนมากขี่ออก
จากค่ายใหญ่ราวน้ำป่า แบ่งกำลังออกเป็นสามขบวน ขบวนละหมื่นนาย
กระจายอยู่ทั่วพื้นหญ้า

เสียงกลองหยุดชะงักเล็กน้อย ก็ดังขึ้นใหม่ เห็นนักรบมองโกลหลาย
พันนายผลักดันบันไดปีนกำแพงขนาดใหญ่มาตามเนินเขา ผู้บัญชาการ
ทหารราบหลินเมิ่งสือเห็นเช่นนั้น จึงถ่ายทอดคำสั่งไป คันธนูหน้าไม้นับ
พันคันก็พาดกับกำแพงปีกกล้า เครื่องยิงก้อนหินจัดวางหินใหญ่เรียวแหลม
เส้นเชือกที่ผูกมัดไม้ซุงถูกดึงจนตึง

ขณะที่บันไดปีนกำแพงอยู่ห่างจากกำแพงเมืองประมาณสามร้อยก้าว
ภายในทัพมองโกลบังเกิดเสียงโห่ร้องคำหนึ่ง บันไดปีนกำแพงเร่งความเร็ว
ขึ้นคุกคามเข้าใกล้กำแพงเมือง หลินเมิ่งสือโบกธงแม่ทัพคราหนึ่ง เสียงลูก
ธนูพลันดัง เสียงไม้ซุงดังครืนครั่น ลูกธนูยิงทะลุชุดเกราะที่ตัดเย็บจากหนัง
หินใหญ่ก็กระแทกหมวกทองเหลืองยุบลง ทหารมองโกลหลั่งเลือดชโลม
พสุธา ไม้ซุงก็พุ่งชนบันไดปีนกำแพง ทับนักรบที่ผลักดันบันไดอยู่เบื้องล่าง

เหลียงเหวินจิ้งเคยอ่านดูการจัดขบวนทัพ บุกตีเมืองรักษาเมืองจาก

ในหนังสือ รู้สึกว่าตื่นเต้นเร้าใจ ยามนี้เพิ่งเห็นเหตุการณ์สู้รบจริงเป็นครั้งแรก ถึงกับปากอ้าตาค้าง สองเท้าอ่อนระทวย ไม่เคยเห็นเรื่องน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงเช่นนี้มาก่อน

ทัพมองโกลบุกจู่โจมโดยผลีผลาม นานเข้าเริ่มแตกพ่าย ทหารซ้องมีขวัญและกำลังใจเพิ่มขึ้น ทหารนายหนึ่งกระโดดขึ้นบนกำแพง โบกธงใหญ่ที่ปักอักษรคำ "ซ้อง" ต้านลมอย่างแข็งขัน

พลันได้ยินเสียงเฟี้ยว เงาธนูวูบขึ้นแวบหนึ่ง ทหารหาญนั้นเพิ่มรูรูหนึ่ง ธงใหญ่หลุดจากมือ พลิกตลบกลางอากาศ ตกลงบนพื้นหญ้าที่แปดเปื้อนโลหิต

ทหารซ้องกวาดตามอง เห็นม้าดำตัวหนึ่งควบขับถึงเชิงกำแพง บนอานม้านั่งไว้ด้วยแม่ทัพชุดครามผู้หนึ่ง มือถือคันธนูใหญ่ เล็งลูกธนูขึ้นมาบนกำแพง เสียงเฟี้ยวเมื่อลูกธนูดอกที่สองยิงมาถึง ลูกธนูนี้ยิงทะลุอกทหารซ้องที่ยิงหน้าไม้ สภาวะยังไม่สิ้นสุด ปักใส่ขั้วหัวใจของพวกพ้องที่ด้านหลัง

หวังเจียนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "ลูกธนูนี้มาได้อย่างไร..." ควรทราบว่าแม่ทัพชุดครามนั้นอยู่ห่างจากกำแพงเมืองหกเจ็ดร้อยก้าว อย่าว่าแต่ยังเป็นการยิงจากล่างขึ้นบน หากคิดยิงถึงบนกำแพงเมือง ต้องมีความสามารถยิงลูกธนูไกลถึงพันก้าว

มันกล่าวไม่ทันขาดคำ ลูกธนูดอกที่สามก็ยิงมาถึง ครั้งนี้มุ่งใส่เหลียงเหวินจิ้ง ที่แท้แม่ทัพชุดครามนั้นเห็นมันยืนอยู่ใต้ร่มธงแม่ทัพใหญ่ บังเกิดความคิดยิงศัตรูยิงผู้นำ เหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ลูกธนูยิงถึงเบื้องหน้า ยังไม่รู้สึกตัว

เหล่าแม่ทัพไม่ทันร้องอุทาน อย่าว่าแต่คิดช่วยเหลือ ในห้วงคับขันจวนเจียน พลันปรากฏพัดจีบเล่มหนึ่งบินคว้างมาถึง กระแทกถูกหัวธนูลูกธนูแฉลบออกด้านข้าง ยิงใส่ใบหน้าทหารซ้องนายหนึ่ง ทหารซ้องนั้น

เหล็งเหวินจิ้ง
เมิ่งเหิง
เหตุการณ์
สู้รบจริง
เปิดฉากขึ้นแรก
ฆ่า
ฆ่า
ฆ่า
ฆ่า

ทั้งหมดเหลียวหน้าไป เห็นไป่พอหน้าขาวซีดยืนอยู่ที่ห่างไป เหลียงเทียนเต๋อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องว่า "**ไป่เซียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่ไป่)* ดีที่ท่านช่วยเหลือทันท่วงที"

แม่ทัพชุดครามนั้นพอยิงลูกธนูสามดอกก็กระตุ้นม้าเข้ามา ทัพมองโกลมีขวัญและกำลังใจเพิ่มพูน หนุนเนื่องตามมา

หวังเจียนเห็นเช่นนั้น สั่งการให้ทุกฝ่ายลงมือ ปรากฏลูกธนูบินว่อน ก้อนหินถล่มลงมา ทัพมองโกลฝ่าห่าธนูเข้ามา มีอยู่สองครั้งพาดบันไดปีนกำแพงสำเร็จ แต่ถูกขับไล่ล่าถอย ทิ้งซากศพสุมซ้อนดั่งภูเขา ผู้บาดเจ็บเกลือกกลิ้งตามพื้นดิน แม่ทัพชุดครามนั้นหาโอกาสน้าวคันธนูยิงลูกศร ล้วนจู่โจมถูกเป้าหมาย แต่ทหารช้องบนกำแพงเมืองได้เปรียบทางชัยภูมิพื้นที่สู้รบกันครึ่งชั่วยาม ทัพมองโกลอ่อนโทรมลง พากันถอยร่นไป

หวังเจียนบอกว่าพวกตาดมองโกลอ่อนล้าแล้ว เหลียวหน้ามาร้องถามว่า "เซียนสุ้ย สั่งเคลื่อนกำลังตักซุ่มหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "กำลังตักซุ่มอันใด?" เหลียงเทียนเต๋อทัดทานว่า "จือจื้อซื่ออย่าได้วู่วาม พวกตาดมองโกลยังมีกำลังอีกสองหมื่น สั่งเคลื่อนกำลังตักซุ่มในตอนนี้ หาใช่โอกาสอันเหมาะสมไม่"

หวังเจียนบันดาลโทสะตวาดว่า "เจ้าเป็นใคร? เรากำลังหารือกับเซียนสุ้ย ไหนเลยมีที่ให้เจ้าสอดคำ?"

เหลียงเทียนเต๋อแค่นหัวร่อคำหนึ่ง ล่าถอยกลับไป พลันได้ยินในทัพมองโกลบังเกิดเสียงกลองดังเลื่อนลั่น กองกำลังสองหมื่นนั้นรุกคืบมาเบื้องหน้าอย่างช้าๆ

หวังเจียนใจหายวาบ กล่าวเร่งรัดเหลียงเหวินจิ้งว่า "เซียนสุ้ย พวกตาดมองโกลทุ่มกำลังทั้งกองทัพ โปรดออกคำสั่งให้กำลังตักซุ่มบุกจู่โจม"

เหลียงเหวินจิ้งไม่มีความคิดอ่านตั้งแต่แรก บวกกับเห็นบิดากับ

หวังเจียนขัดแย้งกัน ยิ่งรีรอลังเล

พลันได้ยินหุบเขาที่ห่างไปบังเกิดเสียงปืนใหญ่ดังขึ้น คนและม้าขบวนหนึ่งเข่นฆ่าออกมา บุกจู่โจมใส่ทัพมองโกล

ที่แท้ผู้บัญชาการทัพม้าเซี่ยงจงเต้าก็เห็นว่าเป็นโอกาสจู่โจมทัพมองโกล แต่บนกำแพงไม่ย่ำกลองส่งสัญญาณ อดร้อนรุ่มใจมิได้ หวนนึกถึงแม่ทัพออกรบ ไม่รับบัญชาเจ้าชีวิต อย่าว่าแต่ไหวอันอ๋องเพียงเป็นท่านอ๋อง ดังนั้นนำทัพม้าทั้งห้าพันออกมา โดยจัดให้มือหอกอยู่กลาง มือธนูอยู่ทางซ้ายขวา คล้ายคิดตัดทัพมองโกลขาดเป็นสองท่อน

หวังเจียนยินดียิ่ง ชมเชยเซี่ยงจงเต้าคำหนึ่ง พลันได้ยินเสียงปืนใหญ่หลอดเขาดังขึ้น ทัพมองโกลแปรขบวนเป็นรูปเดือนเสี้ยว กำลังกองกลางต้านทานเซี่ยงจงเต้าไว้ ปีกซ้ายขวากระจายออก คล้ายนกเหยี่ยวโอบดวงอาทิตย์ อ้อมไปด้านหลังเซี่ยวจงเต้า

เหล่าแม่ทัพบนกำแพงชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันเห็นแม่ทัพชาวตาดชุดครามนั้นควบม้าฝ่าขบวนเข้ามา น้าวคันธนูยิงลูกหรออก พอดียิงถูกเกราะเหล็กที่หน้าอกของเซี่ยงจงเต้า ชุดเกราะตีจากเหล็กกล้า ลูกธนูนี้แม้ยิงไปในเลือดเนื้อสามหุน แต่ยังไม่ถึงแก่ชีวิต

เซี่ยงจงเต้ากล้ำกลืนความเจ็บปวด ขณะจะฝ่าวงล้อมออกไป พลันปรากฏแม่ทัพหนุ่มสวมเกราะเงินผู้หนึ่งถือทวนเงินบุกถึงเบื้องหน้ามัน เซี่ยงจงเต้ายกทวนหมายปิดป้อง มิคาดแม่ทัพหนุ่มนั้นขยับทวนบังเกิดเป็นบุปผาทวนดอกหนึ่ง จนเซี่ยงจงเต้าตาลายละลาน ทวนเงินนั้นคล้ายงูเหลือมเลื้อยพันต้นไม้ อ้อมปราดมาแทงถูกใบหน้ามัน เซี่ยงจงเต้าหลั่งโลหิตนองหน้า พลัดตกลงจากหลังม้า ถูกเกือกม้าเหยียบย่ำแหลกละเอียด

แม่ทัพพอเสียชีวิต ทหารช้องก็เสียขบวน แม่ทัพชุดครามกับแม่ทัพหนุ่มนั้น นำกำลังแยกออกเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คล้ายมังกรยักษ์สองตัวอาละวาดอย่างดุร้าย ทำลายขบวนของทหารช้องไปสิ้น

หวังเจียนเห็นเช่นนั้น สั่งให้ออกไปช่วยเหลือ เหลียงเทียนเต่อประสานมือกล่าวว่า "เราผู้แซ่เหลียงขอเป็นกองหน้า"

หวังเจียนไม่สนใจมัน เพียงโบกมือคราหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งเห็นบิดาออกศึก ถึงกับหน้าเปลี่ยนสี คิดยับยั้งแต่ก็ไม่กล้า

เสียงยิงปืนใหญ่ดังสองคราประตูเมืองเหอโจวเปิดอ้าออก คนและม้าจำนวนหลายพันโถมทะยานออกไป เหลียงเทียนเต่อสวมเกราะอ่อน ควบม้านำร่ายรำทวนยาวสังหารศัตรู เข่นฆ่าถึงกลางขบวน ค่อยวางทวนลงบนหลังม้า ปลดคันธนูดึงลูกศรออกมา

มันเล็งเป้าไปที่**เชียนฟูจ่าง** *(นายพัน)* ผู้หนึ่ง พอยิงธนูออก เชียนฟูจ่างนั้นก็หงายร่างล้มลง ชนชั้นแม่ทัพพอเสียชีวิต ทัพมองโกลกลายเป็นปั่นป่วนวุ่นวาย สภาวะจู่โจมเชื่องช้าลง เหลียงเทียนเต่อฉวยโอกาสบุกถึงใจกลาง สมทบกับไพร่พลที่เหลือของเซี่ยงจงเต้า กู่ร้องคำหนึ่ง กล่าวว่า "ตามเรามา"

ยามนี้กำลังดักซุ่มล้มตายไปสี่ส่วน ที่เหลือหกส่วนเฉกเช่นแมลงวันที่ไร้หัว วิ่งเปะปะวุ่นวาย พอได้ยินเสียงกู่ร้อง ค่อยติดตามเหลียงเทียนเต่อฝ่าออกไป เหลียงเทียนเต่อยิงธนูติดต่อกัน สังหารข้าศึกหลายสิบคน ทหารช้องทั้งในนอกคึกคักอักโข ลงมือประสานเสริม ฝ่าวงล้อมที่คล้ายถังเหล็กของทัพมองโกลแตกเป็นช่อง

เสียงเฟี้ยวคราหนึ่ง ลูกธนูขนนกดอกหนึ่งยิงมาถึง เหลียงเทียนเต่อมีฉายาเหนือโหยวจี เป็นผู้ชำนาญการยิงธนู มิต้องเหลียวหน้าไปก็ทราบว่าแม่ทัพชุดครามนั้นมาถึงแล้ว ที่กลางหลังมันคล้ายมีดวงตางอกเงย ควงคันธนูบิดวูบกลับหันลูกธนูของศัตรูมาที่คันธนู ต่อจากนั้นย่อตัวลง ลูกธนูดอกที่สองของแม่ทัพชุดครามก็เฉียดผ่านเบื้องบนศีรษะไป ยิงหมวกเกราะร่วงหล่น ผมหงอกขาวพัดพลิ้วตามลม

แม่ทัพชุดครามนั้นมีฝีมือยิงธนูเป็นเลิศ คราครั้งนี้ลูกธนูทั้งสองดอก

ล้วนพลาดเป้า ต้องงงงันวูบ เห็นเหลียงเทียนเต๋อยิงลูกธนูที่รับเอาไว้กลับคืนมา จึงเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ไม่ทันยิงจู่โจมใหม่ ปรากฏลูกธนูสามดอกระดมยิงมาดุจดาวตก ที่แท้สามพี่น้องตระกูลเซวียมาถึงแล้ว

แม่ทัพชุดครามนั้นไม่แตกตื่นลนลาน ยื่นมือซ้อนวูบ รับลูกธนูทั้งสามดอกไว้ พาดกับคันธนูยาวห้าเชียะของตนเอง สามพี่น้องตระกูลเซวียรีบดึงลูกธนูพาดลูกศรใหม่

ได้ยินเสียงเฟี้ยวเฟี้ยวดังสับสน คนทั้งสี่ปล่อยลูกธนูหกดอกออกพร้อมกัน กลับปะทะชนกันเอง ลูกธนูของแม่ทัพชุดครามแฝงพลังหนักหน่วงชนลูกธนูของสามพี่น้องหักหมดสิ้น จากนั้นมุ่งใส่สามพี่น้องตระกูลเซวีย เซวียฟางหลบหลีกไม่ทัน ถูกลูกธนูยิงทะลุอกไป

เซวียหยงกับเซวียกงชมดูจนเจ็บปวดใจ ไสม้าเข้ามาระดมยิงธนูใส่ แม่ทัพชุดครามนั้นใช้สองเท้าหนีบท้องม้า มือซ้ายตวัดคันธนูกระแทกลูกธนูดอกหนึ่งร่วงหล่น มือขวารับลูกธนูอีกสองดอกไว้

เซวียหยงพลันนึกออกว่า เมื่อวันก่อนเซียวเหลิ่งก็ใช้ฝีมือเช่นนี้รับลูกธนูไว้ ดังนั้นฉุกคิดขึ้น *'ชาวตาดมองโกลนี้เป็นศิษย์สำนักเดียวกับอสูรเป็น'*

ความคิดมิทันสิ้นสุด ลูกธนูดอกหนึ่งก็ยิงมาดุจสายฟ้า ยิงถูกคอหอยมัน โลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งขึ้นฟ้า หางตาเหลือบเห็นเซวียกงก็ถูกธนูยิงใส่ พลัดตกลงจากหลังม้า เกือกม้าข้างหนึ่งเหยียบใส่ศีรษะมัน

เหลียงเทียนเต๋อเห็นสามพี่น้องตระกูลเซวีย ต้านทานแม่ทัพชุดครามนั้นเอาไว้ ก็นำไพร่พลจำนวนหนึ่งบุกซ้ายทะลวงขวา เมื่อสิบกว่าปีก่อน มันเป็นขุนพลใต้ร่มธงของแม่ทัพใหญ่เมิ่งก่ง ว่างเว้นจากการจับทวนยิงธนูมานาน วันนี้ได้แสดงฝีมือให้ความรู้สึกที่สมใจ อาศัยเพลงทวนอันเลิศล้ำ ฝีมือยิงธนูที่แม่นยำ สังหารผู้นำกำลังของศัตรู ทัพมองโกลเห็นเช่นนั้น จึงระดมกำลังนับหมื่นโอบล้อมมันเอาไว้

เหลียงเหวินจิ้งไม่มีเวลาตกตะลึง เห็นบิดาตกอยู่ในวงล้อมข้าศึก ยาม

ร้อนรุ่มใจลืมเลือนศักดิ์ฐานะตนเอง วิ่งปราดลงจากกำแพงเมือง เห็นเบื้องล่างมีม้าศึกมากมาย จึงช่วงชิงม้าตัวหนึ่ง ควบขับออกจากเมือง เหล่าแม่ทัพคิดทัดทานก็ไม่ทันการณ์ หวังเจียนรีบออกคำสั่ง ทุ่มกำลังทหารทั้งหมดออกจากเมือง

เหลียงเหวินจิ้งมีนิสัยดื้อรั้นอยู่บ้าง ยามนี้เพียงคิดโถมถึงช้างกายบิดาช่วยท่านผู้เฒ่าพ้นจากวงล้อม จึงไม่คำนึงถึงห่าธนูดาบทวน เพียงบุกตะลุยไปข้างหน้า

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า "ไปยังที่ใด?" น้ำเสียงอ่อนเยาว์ยิ่ง จากนั้นปรากฏทวนเงินเล่มหนึ่งแลบแปลบดุจสายฟ้า ควงเป็นบุปผาทวนดอกใหญ่แทงปราดมา ปลายแหลมของทวนคล้ายดาวเย็นระยิบระยับ ยากหยั่งคำนวณได้

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงยากต้านทานรับท่าทวนนี้ แต่ตอนนี้เหลียงเหวินจิ้งคิดช่วยเหลือบิดา สมาธิจดจ่อรวมตัว ถึงแม้บุปผาทวนแบ่งบานดอกแล้วดอกเล่า แต่ยังเห็นดาวเย็นในบุปผาทวนอย่างชัดตา

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบว่าตนเองไฉนเห็นปรากฏการณ์เช่นนี้ แต่เมื่อดูสภาวะของดาวเย็นออกจึงยื่นมือตะปบคว้า ได้ยินเสียงอึงอล บุปผาทวนชะงักงันวูบหนึ่ง กลับถูกเหลียงเหวินจิ้งรั้งดึงคันทวนเอาไว้

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่าทวนเงินคล้ายงูมีชีวิตตัวหนึ่ง เต้นระริกที่ใจกลางฝ่ามือ ครึ่งซีกร่างชาด้าน พอช้อนตาขึ้น เห็นผู้มาเป็นแม่ทัพหนุ่มอายุไม่ถึงยี่สิบปีผู้หนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งจดจำออกว่าแม่ทัพหนุ่มนี้เป็นคนทิ่มแทงสังหารเซี่ยงจงเต้า ต้องงงงันวูบหนึ่ง มันรั้งดึงทวนไว้ แต่ม้าคู่ขายังคงถาโถมไปเบื้องหน้า เหลียงเหวินจิ้งความจริงไม่ถนัดในการขี่ม้า เพียงแต่ฝึกกำลังภายในสำเร็จ บังคับตัวเบาราวนางแอ่น พอขับขี่ม้าได้ ยามนี้ไม่ทันระวัง จึงพลัดตกลงจากหลังม้า ร่วงฟาดกับพื้น

แม่ทัพหนุ่มนั้นแม้อายุยังเยาว์ แต่กรำศึกอย่างโชกโชน พอเห็นเช่นนั้นจึงรั้งดึงสายบังเหียน ม้าศึกก็ยกขาหน้าขึ้น เหยียบใส่ใบหน้าแหลมเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งร่วงฟาดลงมาจนปวดแปลบไปทั่วร่าง มือขวายังกำคันทวนไม่ปล่อย รู้สึกมีพลังลมกดคุกคามลงยังศีรษะ จึงยื่นมือขวาออกกลับคว้าจับเกือกม้าข้างหนึ่งไว้

แต่แม่ทัพหนุ่มทั้งคนและม้าโถมทับใส่แฝงพลังกว่าพันชั่ง เหลียงเหวินจิ้งต้านทานรับไม่ได้ ยามร้อนรุ่มใจพลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายก็ก่อตัวขึ้น แผ่พุ่งออกจากใจกลางฝ่ามือ แล่นผ่านเกือกม้าเข้าไป ม้าศึกเผชิญพลังความร้อนจู่โจมใส่ ถูกกระแทกจนแผดเสียงร้องคำหนึ่ง ชวดเซล้มลงกับพื้น แม่ทัพหนุ่มนั้นก็ถูกสลัดลงมา

เหลียงเหวินจิ้งรอดตายอย่างหวุดหวิด จึงกลิ้งตัวไปตามสภาวะ แต่ว่าแม่ทัพหนุ่มนั้นเข้มแข็งดุดัน ยังคงยึดจับปลายทวนไว้ เหลียงเหวินจิ้งฉุกใจคิด พลันคลายมือออก แม่ทัพหนุ่มนั้นกำลังกระชากดึง จึงเซถลาไปด้านหลัง รู้สึกตันคอร้อนวูบ เหลียงเหวินจิ้งชิงใช้ท่าเท้าสามสามย้อนถึงด้านหลังมัน แผ่พุ่งพลังคว้าจับมันไว้

แม่ทัพหนุ่มนั้นเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระทุ้งศอกใส่ แต่เหลียงเหวินจิ้งชิงยกมันขึ้นมา ทหารมองโกลรอบข้างเห็นเช่นนั้น พากันรั้งอาวุธกลับ กระจายกำลังไปรอบข้าง

เหลียงเหวินจิ้งลงมือคราเดียวประสบผล ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เห็นแม่ทัพหนุ่มนั้นยังคิดดิ้นรน จึงแผ่พุ่งพลังเที่ยงแท้ไพศาล สะกดมันไม่อาจไหวติง ค่อยเหลียวหน้าไป เห็นบิดายิงธนูต่อสู้กับแม่ทัพชุดครามนั้น ทั้งสองมีฝีมือทัดเทียม ลูกธนูปะทะชนกัน หักสะบั้นร่วงหล่น ธนูหักทิ้งเกลื่อนกลาดทั่วพื้นดิน

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ไม่ทราบสอดมือเข้าไปอย่างไร พลันได้ยินแม่ทัพหนุ่มนั้นร้องว่า "พี่ใหญ่ปาเยียนช่วยเราด้วย"

ที่มันกล่าวเป็นภาษามองโกล เหลียงเหวินจิ้งฟังไม่เข้าใจ แม่ทัพชุดครามนั้นกลับได้ยินอย่างชัดเจน เหลียวหน้ามองมา ต้องร้องโพล่งว่า "อาซู่" พลางตวัดคันธนูปัดป้ายลูกธนูของเหลียงเทียนเต๋อ ควบม้าเข้ามาช่วยเหลือ

เหลียงเทียนเต๋อตวาดว่า "ยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ ก็คิดจากไปหรือ?" แม่ทัพชุดครามนามปาเยียนเลิกคิ้วดกหนา ตัดสินใจในบัดดล กล่าวเป็นภาษาฮั่นว่า "เราคลายวงล้อมปล่อยพวกท่านไป พวกท่านปล่อยตัวอาซู่เป็นอิสระ"

ที่แท้มันเห็นทหารช้องภายในเมืองทุ่มกำลังออกมา คุกคามเข้าใกล้ทุกขณะ เหลียงเทียนเต๋อมีฝีมือยิงธนูเป็นเลิศ ยากที่จะโค่นล้มลง อย่าว่าแต่แม่ทัพฝ่ายตนถูกคร่ากุม จึงยื่นข้อเสนอเช่นนี้

เหลียงเทียนเต๋อครุ่นคิดไม่ตอบคำ เหลียงเหวินจิ้งกลับต้องการปรารถนา รีบกล่าวว่า "ตกลงตามนี้" สายตายามกวาดมอง เห็นอาซู่อายุยังเยาว์ จึงยื่นมือตบศีรษะมัน กล่าวว่า "ท่านยังเยาว์ รบทัพจับศึกอันใดยังคงกลับบ้านไปเลี้ยงควายเถอะ"

มันกล่าวด้วยความเวทนา ไม่อาจหักใจเห็นอีกฝ่ายเสียชีวิตในสมรภูมิ แต่พอกระทบโสตอาซู่ถือเป็นอัปยศอันยิ่งใหญ่ ถลึงมองเหลียงเหวินจิ้ง ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา เหลียงเหวินจิ้งถูกมันจ้องมองจนประหวั่นใจ เห็นปาเยียนคลายวงล้อมออก จึงรีบสะบัดเหวี่ยงมันออกไป

อาซู่ทิ้งตัวลงบนม้าศึกตัวหนึ่ง กลับคืนสู่กองทัพ จากนั้นหันหัวม้ามา ร้องถามต่อเหลียงเหวินจิ้งเป็นภาษาฮั่นว่า "ท่านเรียกว่าอะไร?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเหลียง..." เหลียงเทียนเต๋อชิงร้องเรียก "**เชียนสุ้ย** *(พระพันปี)*" เหลียงเหวินจิ้งค่อยรู้สึกตัว เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "เราคือไหวอันอ๋อง"

อาซู่บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย สำรวจดูมันกล่าวว่า "เป็นท่านจริงๆ?" หลันแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "เราคือว่านฟู่จ่าง *(นายพล)* แห่งมองโกล

อาซู่ วันที่เมืองเหอโจวแตก พวกเราค่อยประลองอีกรอบหนึ่ง"

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า "เด็กน้อย" พลันเห็นดวงตาอาซู่สาดประกายดุจสายฟ้า สร้างความระย่อแก่มัน จนกล้ำกลืนคำพูดไว้ ครุ่นคิดขึ้น *'เด็กน้อยนี้อายุไม่มากนัก กลับมีสายตาที่น่ากลัว'*

เหลียงเทียนเต๋อก็บังเกิดความตื่นตระหนก เห็นคนผู้นี้อายุยังเยาว์ กลับดำรงตำแหน่งว่านฟู่จ่าง ยามนั้นนำกำลังล่าถอยไปช้าๆ สมทบกับหวังเจียน ล่าถอยกลับเข้าเมือง

อาซู่กับปาเยียนสมทบกัน ก็นำกำลังถอยร่นถึงได้ร่วมธงแม่ทัพใหญ่ เข้าพบแม่ทัพใหญ่อุเรียงกะไต อาซู่กล่าวด้วยความละอายว่า "ท่านผู้บุตรไร้ความสามารถ ถูกข้าศึกจับตัวไว้..."

อุเรียงกะไตปั้นหน้าเคร่งเครียด ตวาดว่า "พวกเราลากตัวมันไปประหาร"

ทหารมองโกลคิดสะอึกเข้ามา ปาเยียนรีบตวาดห้ามไว้ กล่าวว่า "แม่ทัพใหญ่ชาวฮั่นมีคำกล่าวว่า *'ไพร่พลหาได้โดยง่าย ยอดรุนพยาหแสวงหา'* อาซู่เคยบุกตีเมืองพิชิตข้าศึก ถอดแบบจากปู่ท่านสุโบได วันนี้เพียงเพลี่ยงพล้ำ หากประหารฆ่าทิ้ง ไยมิใช่ทำลายขวัญของกองทัพ?"

อุเรียงกะไตความจริงไม่อาจหักใจฆ่าบุตรชาย เพียงแต่แสดงให้ผู้ใต้บังคับบัญชาชมดู พอฟังค่อยตวาดขับไล่อาซู่ล่าถอยไป กล่าวกับปาเยียนว่า "เราความจริงคาดคิดว่า เมืองเหอโจวง่ายแก่การโจมตี คิดไม่ถึงภายในเมืองนอกจากมีไพร่พลมากมาย ยังมีบุคคลอันร้ายกาจอยู่ด้วย แม่ทัพปาเยียนมีหนทางอันใด?"

ปาเยียนขบคิดแล้วกล่าว "หากว่าตีหัก ทัพเราคงสูญเสียไพร่พล มิสู้ปิดเส้นทางสำคัญ ล้อมเมืองไม่เข้าตี รอจนท่านข่านยกพลมาจากทางบกและทางน้ำ แล้วค่อยตัดสินใจ"

อุเรียงกะไตเห็นพ้องด้วย ออกคำสั่งให้ถอนกำลัง เพียงโอนอ่อน

ทหารซ้องกลับเข้าเมือง การศึกครั้งนี้แม้สูญเสียเซี่ยงจงเต้า แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน ทหารมองโกลบาดเจ็บล้มตายมากกว่า

ค่ำคืนนั้นหวังเจียนจัดงานเลี้ยงฉลองชัย คราครั้งนี้เหลียงเหวินจิ้งสองพ่อลูกแสดงฝีมือกลางสมรภูมิ โดยเฉพาะเหลียงเหวินจิ้งสวมชุดยาวทั้งไม่สวมหมวกใส่ชุดเกราะ ควบม้าเข้าสู้รบ มิเพียงบีบบังคับปาเยียนถอยทัพ ทั้งยังคร่ากุมอาซู่ได้ เหล่าแม่ทัพล้วนยอมรับนับถือ ระหว่างงานเลี้ยงย่อมกล่าวเยินยอไม่ขาดปาก

ยามนี้หวังเจียนยิ่งแน่ใจว่า เหลียงเหวินจิ้งแสร้งเป็นบ้าใบ้เพื่อทดสอบตนเอง เห็นเหล่าแม่ทัพกล่าวชมเชย มันก็ไม่ยอมล้าหลัง กล่าวว่า "มิเพียงเรียนสุ้ยองอาจหาญกล้า ในมือยอดขุนพลปราศจากทหารอ่อนแอ คิดไม่ถึงเหลียงเหล่าเจียงจวิน *(แม่ทัพสูงอายุแซ่เหลียง)* มีฝีมือยิงธนูปานจับวางน่ากำลังฝ่าวงล้อมออกมา" กล่าวพลางเดินถึงเบื้องหน้าเหลียงเทียนเต๋อคารวะสุราต่ออีกฝ่าย

เหล่าแม่ทัพก็เลียนแบบตาม เหลียงเทียนเต๋อคอแข็งยิ่ง ดื่มสุราโดยไม่บ่ายเบี่ยง พอดื่มลงไปสิบจอก บังเกิดความฮึกเหิมเต็มเปี่ยม สะท้อนความเข้มแข็งเมื่อตอนอยู่ในกองทัพออกมา

บรรยากาศในบริเวณแม้ครึกครื้น แต่เหลียงเหวินจิ้งไม่มีกะใจนั่งนาน ห้วงสมองปรากฏแต่เงาร่างของเซียวอี้หลิง หวนนึกถึงนางอยู่ในห้องทั้งวันไม่ได้ดื่มได้กิน คงหิวโหยสุดทนทาน อดเจ็บปวดใจมิได้ ฉวยโอกาสที่ทั้งหมดไม่ทันสังเกต ลอบห่อหุ้มอาหารว่างหลายอย่าง ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จากนั้นขอตัวออกจากงานเลี้ยง รีบรุดกลับที่พัก

มันผลักประตูเข้าไป แล้วปิดประตูลง ร้องเรียก "อี้หลิง อี้หลิง" ร้องเรียกอยู่สองคำ หามีเสียงตอบรับไม่ รีบเข้าสู่ห้องนอน เห็นภายในห้องว่าง

เปล่า จึงกล่าว "อี้หลิง อย่าได้เล่นซ่อนหากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญ บอกต่อท่าน"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งมองดูบนเตียงได้เตียง ทั้งยังเปิดตู้เสื้อผ้า สำรวจดูได้โต๊ะหนังสือแต่ไม่พบพานคนแม้แต่เงา

เหลียงเหวินจิ้งหาคนไม่พบ รู้สึกร้อนใจขึ้นมา เดินไปมาหลายก้าว พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น *'หรือว่าศิษย์พี่นางมาถึง แล้วจับตัว นางไป?'*

นึกถึงตอนนี้ ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบ รีบผลักหน้าต่างออกไป ทะยานขึ้นบนหลังคา วิ่งตะบึงออกจากจวน ทิ้งตัวลงบนท้องถนน เนื่องเพราะทัพมองโกลจ่อประชิด ภายในเมืองมีคำสั่งห้ามออกนอกบ้านยามวิกาล ท้องถนนจึงเงียบวังเวงไร้ผู้คน

เหลียงเหวินจิ้งวิ่งผ่านถนนหลายสาย ไม่พบพานผู้คนแม้สักคนเดียว มีแต่ลมราตรีเย็นเยือกหมอกเบาบางกระทบผิวกาย ยิ่งเพิ่มความเหว่าหงุ่ หยุดยืนอยู่กลางถนน หลั่งน้ำตาออกมา

ทันใด เห็นในความมืดเบื้องหน้ามีเงาร่างสายหนึ่งลอยออกมา เหลียง เหวินจิ้งพอพบพานคนจึงรีบรุดเข้าหา แต่เห็นผู้มาหน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง สวมชุดดำราวกับหมึก มือถือถุงแพรยาวรี กลับเป็นเซียวเหลิ่ง!

เหลียงเหวินจิ้งพอเห็นมัน แทนที่แตกตื่นกลับยินดี ชิงถามว่า "อี้หลิงเล่า?"

เซียวเหลิ่งถูกถามจนงงงันวูบหนึ่ง ขมวดคิ้วกล่าวว่า "เรากำลังตาม หานาง ท่านพบเห็นนางแล้ว?"

เหลียงเหวินจิ้งหัวใจตกวูบลง พึมพำว่า "ท่านไม่ได้จับตัวนางมา?" พลางเดินอ้อมผ่านร่างเซียวเหลิ่ง เดินไปยังเบื้องหน้า

เซียวเหลิ่งตวาดคำ "เด็กน้อยหยุดไว้" เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดตามหาอี้หลิง มีเรื่องใดรอไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวกัน"

เซียวเหลิ่งขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมา ตวาดว่า "วันนี้ผู้ที่ขับไล่ทัพเรา ล่าถอยเป็นท่านหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "ขับไล่ทัพท่านล่าถอย? ใช่แล้ว ท่านกับอี้หลิงเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้อง นางเป็นชาวมองโกล ท่านก็เช่นกัน"

เซียวเหลิ่งเป็นชาวคีตันซึ่งเป็นชนเผ่าเดียวกับอาจารย์ ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งกล่าวคำอี้หลิงไม่ขาดปาก คาดว่าศิษย์น้องคงรักชอบคนผู้นี้ หัวใจพลันปวดแปลบราวกับถูกแทงใส่ดาบหนึ่ง ชิงชักดาบเทพสมุทรออกมาชี้เฉียงสู่ท้องฟ้า พลังการฆ่าฟันก็แผ่ทะลักออกไป

เหลียงเหวินจิ้งหันหลังให้กับมัน พลันรู้สึกว่าแผ่นหลังเย็นวาบ ขุมขนตั้งชัน นี่เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน อดหมุนตัวกลับมามิได้ ขณะจะถามไถ่ รู้สึกมีพลังดาบคุกคามใส่จมูก ขณะจะถามไถ่ รู้สึกมีพลังดาบคุกคามใส่จมูกปาก ลมหายใจติดขัดลำบาก ไม่อาจกล่าววาจาได้

เซียวเหลิ่งเพื่อตามหาเซียวอี้หลิง ลอบเข้าเมืองเหอโจวมา แต่หาตัวไม่พบ วันนี้ทัพมองโกลบุกตีเมือง มันก็ไม่สนใจ ภายหลังฟังว่าไหวอันอ๋องควบม้าเข้าหาศัตรู คร่ากุมแม่ทัพมองโกล คลายวงล้อมสำเร็จ สร้างความประหลาดใจยิ่ง จึงซ่อนตัวเอาไว้ สะสมออมกำลัง คิดรอถึงยามวิกาลค่อยเข้าจวนไปลอบสังหาร มิคาดเพิ่งออกจากที่พัก ก็เห็นเหลียงเหวินจิ้งวิ่งตรงมา มันเป็นนักฆ่า จึงชิงเป็นฝ่ายใช้ดาบ คิดจู่โจมสังหารในคราเดียว

พลังดาบพอปะทะหน้า พลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายเหลียงเหวินจิ้งก็เกิดปฏิกิริยาขึ้น ปรากฏพลังความร้อนขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากจุดตันเถียนหมุนเวียนไปทั่วร่าง เพียงชั่วขณะก็อบอุ่นราวอยู่ใต้ดวงอาทิตย์ใบไม้ผลิ

เซียวเหลิ่งเห็นมันพอเผชิญกับพลังดาบ ตอนแรกแตกตื่นลนลาน ต่อจากนั้นกลับคืนสู่ความสงบ สร้างความตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม ไม่กล้าเดินเล่อดูแคลน ตวาดว่า "เด็กน้อยรับดาบ"

เสียงขาดคำ ดาบเทพสมุทรฟาดฟันฝ่าอากาศ บังเกิดเสียงเกรี้ยว กราดระคายหู ใช้ออกด้วยท่าที่สองในดาบอสูรล้างโลกหล้า นามคลื่นลาย ซัดขุนเขาทลาย

ดาบนี้เป็นที่ข่มขวัญ ในรัศมีสองวาเต็มไปด้วยเงาดาบ คล้ายคลื่นใหญ่บดบังฟ้า และคล้ายขุนเขาไท่ซานโถมทับใส่

เหลียงเหวินจิ้งจับจ้องมองประกายดาบตาไม่กะพริบ รู้สึกว่าสภาวะดาบไม่รวดเร็วดังที่คาดคิดไว้ พริบตานั้นพลังเที่ยงแท้ไพศาลภายในกายระอุคุกรุ่น สมาธิจิตใจยืดขยายออกดุจใยแมงมุม มองทะลุผ่านเงาดาบคัดกรองท่าเพลงดาบที่หลอกล่อ ค้นพบคมดาบที่แท้จริง

เหลียงเหวินจิ้งขจัดหลอกล่อคงไว้ซึ่งจริงแท้ รวมรั้งสมาธิไปที่คมดาบของเซียวเหลิ่ง สลับเท้าปราด เล็ดลอดผ่านสภาวะดาบที่ต่อเนื่องตามกันออกไป

ดาบเทพสมุทรคล้ายรู้สึกถึงสมาธิจิตใจของเหลียงเหวินจิ้ง พลันสั่นพลิ้วดังอึงอล เงาดาบลวงเต็มท้องฟ้าสลายหายวับ ผนึกเป็นดาบไวเล่มหนึ่งไล่ติดตามเงาร่างเหลียงเหวินจิ้งไป

ที่แท้ท่าดาบของเซียวเหลิ่งพอจู่โจมล้มเหลว ก็บันดาลโทสะขึ้นมา ดาบนี้เป็นกระบวนท่าสังหารของดาบอสูรล้างโลกหล้า เรียกว่าอสูรไม่หวนกลับคืน เทพชิวหลอ *(อสูร)* เป็นเทพมารในตำนานของเทียนจู๋ *(ชมพูทวีป)* นิยมโรมรันพันตู ออกศึกครั้งใดต้องประสบชัย ดาบนี้หากไม่ย้อมชโลมโลหิตไม่ขอกลับคืนฝัก

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เหลียงเหวินจิ้งพอตกอยู่ในห้วงคับขัน จิตใจจะเกิดความจดจ่อ ออกแบบภาพเก้าช่องขึ้น เป็นภาพซ้อนแล้วซ้อนเล่า ไขว้ตัดทั้งแปดทิศ ใต้เท้าเกิดความเปลี่ยนแปลงถอยห่างไปยี่สิบวา วนอยู่รอบถนนสามรอบ ยังไม่อาจหลุดพ้นจากคมดาบนั้น

ยามนี้มันถูกคุกคามถอยร่นถึงหน้าต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ไม่ทันออกแรง

ภาพเก้าช่องขึ้นใหม่ ยามร้อนรุ่มใช้เท้าเหยียบลำต้นไม้ คว่ำหน้าลงสู่พื้น เหินบินขึ้นบนต้นไม้

เชียวเหลิ่งแค่นเสียงอย่างเดือดดาล ดาบเทพสมุทรแทงสวบไปในลำต้นไม้ บิดหมุนคมดาบคราหนึ่ง ต้นไม้ใหญ่ก็หักกลางโค่นล้มลง กิ่งใบปลิวเวียนว่อนไปรอบข้าง

เหลียงเหวินจิ้งเหยียบถูกอากาศ ร่วงหล่นตามต้นไม้ใหญ่ลงมา ยามลอยอยู่กลางอากาศ ยังไม่ลืมใช้ท่าเท้าสามสาม เหยียบย่ำกลางหาวหลายครา ทิ้งตัวลงสู่พื้น รู้สึกลมหายใจกระชั้นถี่เร็วศีรษะมึนงงขึ้นมา

ประกายดาบตามติดมาถึง ผสานกับเสียงตวาดคำ "ล่าล้างชีวิตทั่วหล้า" ดาบเทพสมุทรกรีดเป็นรูปวงโค้งอันเจิดจ้า ตกลงยังกลางถนนดุจสายรุ้งเส้นหนึ่ง

ดาบนี้แผ่ปกคลุมกว้างไกลไพศาล สุดที่เหลียงเหวินจิ้งจะหลบหลีกรอดพ้น จึงย่อร่างลง หมุนคว้างกับที่เดิม สองมือม้วนเป็นกระแสขุมหนึ่งร้อนรองดาบเทพสมุทรเอาไว้

ซึ่งความจริงด้วยกำลังภายในของมัน คิดชักนำสภาวะดาบของเชียวเหลิ่งยังทำไม่ได้ แต่ยามนี้ใช้ออกด้วยท่าฟ้าหมุนแผ่นดินวน หยิบยืมหลังหมุนของเท้า กลับช้อนรองดาบเทพสมุทรลอยขึ้นพุ่งผ่านศีรษะมันไป จนหมวกที่สวมใส่ขาดกระจุยเส้นผมตั้งชันขึ้นมา

เชียวเหลิ่งใช้ออกสามดาบไม่บังเกิดผล ในความเดือดดาลแฝงความตื่นตระหนกอยู่หลายส่วน ตวาดว่า "เผาฟ้าทำลายดิน" ดาบเทพสมุทรพันจากบนลงล่าง ความรุนแรงของสภาวะยังยิ่งกว่าสามดาบที่ผ่านมาอีก

เหลียงเหวินจิ้งรับมือติดต่อกันสามดาบ ใช้สมองความคิดจนหมดสิ้น ดาบนี้ไม่มีทางหลบหลีกรอดพ้น เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกฟันร่างขาดเป็นสองท่อน บนหลังคาตึกซ้ายมือพลันปรากฏเงาร่างสีขาวสายหนึ่งถลันวูบ พุ่งรูโจมใส่เชียวเหลิ่งราวลูกธนูหลุดจากแหล่ง

เชียวเหลิ่งจดจ่ออยู่กับตัวเหลียงเหวินจิ้ง คิดไม่ถึงว่ามีคนแอบดูอยู่ บวกกับผู้มามีฝีมือไม่เป็นรองมัน รู้สึกกลางหลังปวดแปลบปลาบ สภาวะดาบเบี่ยงเบนไป เหลียงเหวินจิ้งฉวยโอกาสหลบรอดออกมา ระงับสติเพ่งตามอง เห็นมุมปากเชียวเหลิ่งมีโลหิตไหลซึม แต่ยังคงใช้ดาบดุจสายฟ้าคะนองฝน ต่อสู้กับไปพอเป็นพิลวัน

ไม่ถึงสามกระบวนท่า ได้ยินเชียวเหลิ่งร้องเสียงพิกล ลอยตัวขึ้นบนรายคาตึก ถลันวูบอีกครากี็หายลับสาบสูญ ไปพอกระโดดขึ้นไปทอดตามองเห็นภายในเมืองมีบ้านช่องสูงต่ำแน่นขนัด ไหนเลยมีเงาร่างของเชียวเหลิ่งอีก ดีที่เมื่อครู่ลอบจู่โจมใส่ ทำร้ายมารร้ายผู้นี้บาดเจ็บ เกรงว่าต้องพักรักษาตัวเป็นแรมเดือน

ไปพอขบคิดแล้วพลิกตัวลงมา กล่าวว่า "เชียนสุ้ยผู้น้อยมาอารักขาสายเกินการณ์ โปรดให้อภัยโทษ"

เหลียงเหวินจิ้งรับมือเชียวเหลิ่งสี่ดาบ ก็หมดเรี่ยวสิ้นแรง ยามนี้รอดพ้นจากห้วงอันตราย รู้สึกสองเท้าสั่นระริก คิดก้าวเท้าออกก็ทำไม่ได้

ไปพอเห็นเช่นนั้น ยิ้มพลางยื่นมือประคองมันไว้ กล่าวว่า "เชียนสุ้ยครั้งหน้าหากคิดออกมา ยังคงนำผู้น้อยร่วมทาง" กล่าวจบไม่รอให้เหลียงเหวินจิ้งแก้ต่าง ก็ประคองมันกลับจวน

ทหารองครักษ์ที่เฝ้าประตูเห็นทั้งสองกลับจากเบื้องนอก ล้วนตื่นเต้นสงสัย ไปพอประคองเหลียงเหวินจิ้งถึงที่พัก กล่าวว่า "เชียนสุ้ยพักผ่อนให้ดีอย่าได้คิดฟุ้งซ่าน ทัพมองโกลประชิดเมือง ยังต้องพึ่งพาเชียนสุ้ยด้านทานรับไว้" จากนั้นล่าถอยออกไป

เหลียงเหวินจิ้งนอนอยู่บนเตียง โคจรพลังอยู่หลายรอบ เรี่ยวแรงค่อยฟื้นคืนมา พลันหวนนึกถึงสี่ดาบของเชียวเหลิ่ง ช่างน่าหวาดหวั่นนัก จากนั้นครุ่นคิด *'มันบอกไม่ได้จับตัวอี้หลิงไป หรือว่าอี้หลิงผละจากไปเอง? นางดีต่อเราถึงเพียงนั้น ไหนเลยจากไปโดยไม่ร่ำลา?'*

มันยิ่งครุ่นคิดยิ่งเคลือบแคลงสงสัย พลันฉุกคิดว่าตอนที่มันจากไป แม่นางเยี่ยฉานก็อยู่ในห้อง มิสู้ไปสอบถามนาง นางอาจล่วงรู้ร่องรอยของอี้หลิงก็ได้

ดังนั้นพลิกตัวลงจากเตียง ผลักประตูออกไป มุ่งตรงไปยังหอน้อยของหวังเยี่ยฉาน เมื่อเดินเข้าใกล้เห็นหอน้อยมืดมิด ไม่ได้จุดไฟ พอถึงหน้าประตู เห็นประตูหอปิดแง้มไว้ จึงผลักประตูเข้าไป

ได้ยินสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งดังว่า "เป็นผู้ใด?" เหลียงเหวินจิ้งฟังออกว่าเป็นเสียงของ**จื่อเชวีย** *(ยั้งหิมะ)* รีบกล่าวว่า "แม่นางจื่อเชวียเป็นข้าพเจ้า"

จื่อเชวียอุทานดังเอ๊ะ จุดโคมไฟขึ้นมองดูมัน ถามว่า "ท่านมาทำอะไร?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าต้องการพบแม่นางเยี่ยฉาน"

จื่อเชวียแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านแม้เป็นเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ แต่มิใช่ต้องการพบผู้ใดก็พบกับผู้นั้น"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางกลับกลายเป็นเย็นชา สร้างความประหลาดใจยิ่ง หากเป็นเมื่อกาลก่อนย่อมต้องล่าถอยไป แต่ยามนี้คิดสืบสาวร่องรอยของเซียวอี้หลิง จึงกัดฟันวิ่งขึ้นชั้นบน จื่อเชวียคิดขัดขวาง แต่เหลียงเหวินจิ้งใช้ท่าเท้าสามสามพุ่งผ่านไป กระโดดคราเดียวก็ขึ้นถึงชั้นบน

ในความมืดเห็นแสงไฟวูบขึ้นแวบหนึ่ง จุดโคมคลุมแพรดวงหนึ่งขึ้น หวังเยี่ยฉานสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยนั่งอยู่ใต้ดวงโคม เพียงแต่ใบหน้าราวชีด แววตาหม่นหมอง คล้ายภูตสาวตนหนึ่งปรากฏขึ้นในความมืด

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวาบ เรียกหา "แม่นางเยี่ยฉาน" หวังเยี่ยฉานนั่งสงบนิ่ง เพียงกล่าวเสียงราบเรียบว่า "เชิญนั่ง"

เหลียงเหวินจิ้งได้แต่นั่งลง หวังเยี่ยฉานร้องบอกให้เสนอน้ำชา จื่อเชวียกำลังไล่กวดตามมาพอฟังจึงหมุนตัวลงจากหอ ยกน้ำชามากระบอก

ลงที่เบื้องหน้าเหลียงเหวินจิ้ง จากนั้นลงจากหอไป

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางแค้นเคืองตนเองถึงเพียงนี้ สร้างความสงสัยใจยิ่ง ขณะจะเอ่ยปาก ได้ยินหวังเยี่ยฉานแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องถาม ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านคิดกล่าวอันใด"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "หรือว่าแม่นางหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า?"

หวังเยี่ยฉานยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "ยังต้องหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าหรือ? ข้าพเจ้าความจริงประหลาดใจว่า เหตุใดท่านคล้ายใกล้ชิดคล้ายห่างเหินต่อข้าพเจ้า...ที่แท้ไหวอันอ่องซ่อนหญิงงามในบ้านทองคำ ทั้งยังเป็นโฉมงามจากมองโกล..."

ไม่ทันกล่าวจบ รู้สึกปวดแปลบที่ข้อมือ เหลียงเหวินจิ้งคว้าจับไว้ได้ยินมันกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่านทราบว่านางไปยังที่ใด?"

หวังเยี่ยฉานเห็นมันแสดงความห่วงใยต่อหญิงอื่นถึงเพียงนี้ ถึงแม้ร้องไห้มาหลายคราแต่ยังหลั่งน้ำตาออกมา สะบัดมือหลุดจากการยึดกุม กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร?"

เหลียงเหวินจิ้งยามร้อนใจ พลันคุกเข่าลงกล่าวว่า "วิงวอนบอกต่อข้าพเจ้าว่านางอยู่ที่ใด"

หวังเยี่ยฉานทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ยิ่งบังเกิดความเคร้าเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น *'มีคำกล่าวว่า 'ใต้หัวเข่าลูกผู้ชายมีทองคำ' เพราะหญิงสาวชนเผ่าอื่น มันกลับไม่เสียดายต่อการคุกเข่าอ้อนวอนเราที่เป็นสตรีเพศ...'* พริบตานั้นบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย ยื่นมือประคองมันขึ้นมา กล่าวว่า "ไม่พบกันสองปี ท่าน...ท่านเปลี่ยนไปมากมาย แล้วกันไปเถอะ ท่านไปหาไป่เซียนเซิง *(ท่านผู้แซ่ไป่)* ทุกประการย่อมกระจ่างเอง" กล่าวถึงตอนท้าย สุ้มเสียงกลายเป็นสั่นเครือ ไม่อาจกล่าวสืบต่อ

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง ค่อยฉุกใจได้คิด หมุนตัวโถมลงจากหอ รุด

ไปยังที่พักของไป่พอ มิคาดไปได้สิบกว่าก้าว เห็นไป่พอเดินอ้อมออกจากหลังภูเขาจำลองลูกหนึ่ง

เหลียงเหวินจิ้งพอเห็นมัน บังเกิดความแค้นเคืองขึ้นมา กระโดดปราดเข้าหา ตวาดถามว่า "อี้หลิงเล่า?"

ไป่พอแสดงความเคารพต่อมัน กล่าวว่า "เราเห็นเชียนสุ้ยมายังที่นี้ ก็ทราบว่าข่าวคราวคงรั่วไหลออกไป เราแม้คาดเดาว่าหญิงสาวมองโกลนั้นอยู่ในห้องของท่าน แต่คิดไม่ถึงว่าแม่นางหวังก็อยู่ด้วย เมื่อคืนเชียนสุ้ยโอบซ้ายกอดขวา ช่างเสพสุขนัก"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งหลบเลี่ยงจากการโถมจู่โจมของเหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งใช้ท่าเท้าสามสาม แต่ไม่อาจกระทบถูกไป่พอแม้ชายเสื้อ

ได้ยินไป่พอกล่าวว่า "เชียนสุ้ย เราก็เรียนรู้ท่าเท้าสามสามได้บ้าง กล่าวไปเราสมควรเรียกท่านเป็นศิษย์น้องสักคำ"

เหลียงเหวินจิ้งตวาดว่า "ผู้ใดเป็นศิษย์น้องของท่าน อี้หลิงเล่า?" พลางผลักฝ่ามือทั้งสองใส่ทรวงอกไป่พอ คราครั้งนี้ไป่พอไม่ถลันหลบผลักสองมือออก ฝ่ามือทั้งสี่ข้างพอกระทบกันก็ประกบติดกัน

ได้ยินไป่พอระบายลมจากปากคำหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีพลังความร้อนอันรุนแรงทะลักเข้ามาจากสองมือ ต้องเซตึงตึงล่าถอยไปปะทะชนภูเขาจำลอง รู้สึกว่าพลังความร้อนขุมนั้นพลุ่งพล่านปั่นป่วน สร้างความคับข้องทรมานแก่ตนเองยิ่ง

ไป่พอยิ้มพลางกล่าวว่า "เชียนสุ้ยฝึกกำลังภายในมิใช่ชั่ว เพียงแต่ยังไม่รู้จักใช้ออก อีกประการผู้น้อยฝึกพลังเที่ยงแท้ไพศาลเป็นเวลายี่สิบปี จะอย่างไรกล้าแข็งกว่าท่านที่เรียนลัดอยู่บ้าง เชียนสุ้ยยอมรับแล้วหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่าโครงกระดูกทั่วร่างดังกร๊อบแกร๊บ คล้ายกับจะหลุดสลายออก แต่ยังกัดฟันร้องว่า "ท่านไม่ปล่อยตัวอี้หลิง ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่ยอมรับ"

ดวงตาไปพอทอแววโกรธแค้น ขณะจะเพิ่มพลังกดดัน พลันได้ยินสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วเสียงหนึ่งตวาดว่า "ไปพอ ท่านคิดกบฏหรือ?"

ไปพอองงันวูบหนึ่ง รั้งฝ่ามือกลับ ทั้งยังประคองเหลียงเหวินจิ้งไว้มิให้ล้มลง ปากกล่าวว่า "แม่นางเยี่ยฉาน เรากับเซียนสุ้ยกำลังซักซ้อมฝีมือกัน"

เห็นหวังเยี่ยฉานหน้าขาวซีด ปรากฏตัวที่หน้าหอ แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ซักซ้อมฝีมือกัน กลับลงมือด้วยอำมหิตถึงเพียงนี้ เซียนสุ้ย มันใช่วางแผนคิดร้ายท่านหรือไม่? ขอเพียงท่านออกปากคำเดียว ข้าพเจ้าจะร้องเรียกผู้คนมา"

ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งหอบหายใจ กล่าวว่า "แม่...แม่นางเยี่ยฉาน มันซักซ้อมฝีมือกับข้าพเจ้าจริงๆ"

ไปพอองงันวูบหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอีกว่า "ไปเซียนเชิง พวกเราไปกันเถอะ"

ไปพอขบคิดแล้วประคองมันไปยังที่พัก เดินถึงกลางคัน ไปพอหอดถอนใจกล่าวว่า "น้องแซ่เหลียง เมื่อครู่ท่านไฉนไม่กล่าวเปิดโปงเรา?"

เหลียงเหวินจิ้งหลั่งน้ำตาออกมา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าแม้แค้นท่าน แต่ข้าพเจ้า...แต่ข้าพเจ้าไม่อาจทำร้ายท่านพ่อ"

ไปพอพอฟัง ต้องหลุบคิ้วครุ่นคิด พลันกล่าวว่า "เด็กน้อย ท่านชมชอบสตรีนางนั้นจริงๆ?"

เหลียงเหวินจิ้งตอบว่า "มิผิด หากนางเป็นไรไป ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายอมตายเสียประเสริฐกว่า"

ไปพอมองดูมันชั่วขณะ พลันแหงนหน้าทอดถอนใจคำหนึ่ง คล้องแขนเหลียงเหวินจิ้งเดินขึ้นเหนือไป จนถึงหน้าประตูศิลาบานหนึ่ง ล้วงกุญแจไขเปิดประตูศิลา กล่าวว่า "สตรีนางนั้นอยู่ที่นี่ ท่านสามารถพบหน้านาง แต่อย่าคิดหมายช่วยเหลือนางออกไป ยิ่งอย่าได้แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป

ไม่เช่นนั้นจะกระทบกระเทือนถึงบิดาท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นดวงตามันทอประกายเย็นเยียบ อดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้ ไปพอหยิบยื่นชุดไฟให้อันหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งรับมาถือไว้ เดินเข้าประตูไป รู้สึกผนังศิลาเต็มไปด้วยตะไคร่เขียวครึ้ม กลิ่นอายอับชื้นคล้ายเป็นทางเดินสายหนึ่ง

เดินไปสิบกว่าก้าว พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่ง ดังว่า "นักศึกษาโปรดจะเป็นท่านหรือ? ท่านไม่ปล่อยตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแม้เป็นภูตผีจะตามหลอกหลอนท่าน"

เหลียงเหวินจิ้งฟังออกว่าเป็นเสียงของเซียวอี้หลิง รีบกวัดแกว่งจุดชุดไฟ เห็นรอบข้างเป็นผนังศิลาเย็นเยือก เป็นห้องศิลาหลังหนึ่ง คาดว่าหวังเจียนใช้กักขังบ่าวไพร่หญิงรับใช้ที่กระทำความผิด เซียวอี้หลิงนั่งอยู่ที่มุมห้อง บนร่างล่ามโซ่เหล็กสามเส้น สองเส้นล่ามข้อมือ เส้นหนึ่งล่ามสองเท้าไว้ ที่ข้างกายแม้มีข้าวปลาอาหาร แต่หาแตะต้องไม่

เหลียงเหวินจิ้งเห็นสภาพเช่นนั้น อดหลั่งน้ำตามิได้ เซียวอี้หลิงความจริงถูกโซ่เหล็กผูกล่ามจนก้มศีรษะลง พลันได้ยินเสียงร้องไห้ จึงเงยหน้าขึ้น การเงยหน้าครั้งนี้ สร้างความแตกตื่นยินดีแก่นางจนร้องว่า "พี่โง่งม"

เหลียงเหวินจิ้งคุกเข่าลง ที่ด้านข้างมีตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง จึงจุดชุดไฟจุดขึ้น เซียวอี้หลิงยิ้มพลางกล่าวว่า "จุดตะเกียงทำอะไร ยังไม่ปล่อยตัวข้าพเจ้าออกไปอีก?"

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดความขัดแย้งในใจ คิดกล่าวกระไรต่อไปก็กลืนไว้ เซียวอี้หลิงค่อยดูออก สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "ท่าน... ท่านไม่ยอมปล่อยตัวข้าพเจ้า?"

เหลียงเหวินจิ้งปฏิเสธคำหนึ่ง แต่กลับไม่เคลื่อนไหว เซียวอี้หลิงมองดูมัน พลันขอบตาแดงก่ำ น้ำตาไหลรินหลั่งลงมา เหลียงเหวินจิ้งรีบกล่าวว่า

ท่านร้องไห้อันใด?"

พลางยื่นมือหมายเช็ดน้ำตาให้กับนาง เซียวอี้หลิงกลับสะบัดหน้าไปกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า "ข้าพเจ้าทราบ คงเป็นแม่นางตัวไหมนั้นขัดขวางมิให้ท่านปล่อยตัวข้าพเข้า ใช่หรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งทราบว่านางหมายถึงหวังเยี่ยฉาน รีบสั่นศีรษะ แต่ว่าเซียวอี้หลิงไม่มองดูมัน สะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "พวกท่านเหล่าบุรุษเลวยิ่ง รู้จักแต่ข่มเหงสตรี วันนี้ชมชอบคนนี้ พรุ่งนี้ชมชอบคนนั้น เช่นเดียวกับท่านแม่ ถูกตัวบัดซบนั้นข่มขืน คลอดข้าพเจ้าออกมา ต่อมาตัวบัดซบนั้นมีรักใหม่ ตั้งข้อรังเกียจนาง ท่านแม่จึงผูกคอตาย ทอดทิ้งข้าพเจ้าเป็นกำพร้า หากไม่มีท่านอาจารย์ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..." เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องร้องไห้โฮออกมา

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางร่ำไห้ด้วยความเศร้าโศก สร้างความลำบากใจยิ่ง รีบกล่าวว่า "อี้หลิง ข้าพเจ้าขอสัตย์สาบานว่า ชั่วชีวิตนี้ข้าพเจ้าเพียงชมชอบท่านคนเดียว หากมีใจเป็นอื่น ขอให้ถูกหมื่นธนูทะลุร่าง จบชีวิตที่เมืองเหอโจว"

เซียวอี้หลิงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวหน้ามาเหม่อมองมัน กล่าวว่า "ตัวโง่งม เมื่อมิใช่เพราะแม่นางตัวไหมนั้น เหตุใดจึงไม่ปล่อยตัวข้าพเจ้า?"

เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจ ถ่ายทอดบอกคำข่มขู่ของไป่พอออกไป สร้างความโกรธเคืองแก่เซียวอี้หลิงจนด่าทอไป่พอเป็นการใหญ่ ต่อจากนั้นโทษว่าเหลียงเทียนเต๋อไม่เวทนาเห็นใจเหลียงเหวินจิ้ง

เหลียงเหวินจิ้งอดกล่าวมิได้ว่า "ใช่แล้ว ท่านพ่อไม่ทราบเสียสติอันใด บังคับให้ข้าพเจ้าปลอมเป็นไหวอันอ๋อง"

เซียวอี้หลิงขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะ พลันบอกให้เหลียงเหวินจิ้งเข้ามา กล่าวว่า "ม้วนแขนเสื้อขึ้นยื่นมือออกมา"

เหลียงเหวินจิ้งปฏิบัติตาม มิคาดเซียวอี้หลิงพลันอ้าปากกัดใส่มัน

สร้างความเจ็บปวดแก่เหลียงเหวินจิ้ง จนส่งเสียงร้องออกมาว่า "อี๋หลิง เจ็บปวดแทบตายแล้ว"

เซียวอี๋หลิงถอนปากออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ม้าของเราวิ่งมองโกลล้วนประทับตราด้วยเหล็กเผาไฟ ข้าพเจ้าก็จะประทับตราท่านสักครา"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นบนข้อแขนมีรอยเลือดรูปวงเดือนสองข้าง ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้ถามว่า "ประทับตรานี้สำคัญนักหรือ?"

เซียวอี๋หลิงกล่าวอย่างจริงจังว่า "สำคัญยิ่ง ข้าพเจ้าเมื่อออกไปไม่ได้ยากรับรองว่าท่านจะไม่อยู่ร่วมกับหญิงอื่น เมื่อประทับตราเช่นนี้เอาไว้แสดงว่าท่านเป็นของข้าพเจ้า ไม่ว่าผู้ใดก็ขโมยไปไม่ได้"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ถึงแม้ไม่ได้ประทับตราไว้ ข้าพเจ้าก็เป็นของท่าน"

เซียวอี๋หลิงยิ้มเล็กน้อย ซุกศีรษะกับอ้อมอกมัน ทั้งสองคลอเคลียอยู่ชั่วขณะ เหลียงเหวินจิ้งพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง รีบล้วงอาหารว่างจากอกเสื้อ แต่เมื่อผ่านการวิ่งตะบึงต่อสู้กัน อาหารว่างเหล่านั้นถูกกดทับจนบี้แบนไม่เป็นรูปเป็นร่างอีก

เหลียงเหวินจิ้งด่าทอตนเองสมควรตาย เซียวอี๋หลิงพอถามไถ่ต้นสายปลายเหตุ จึงกล่าว "ไม่เป็นไร ให้ข้าพเจ้ารับประทานเถอะ"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า เละเทะถึงเพียงนี้ไหนเลยรับประทานได้ ขณะจะขว้างทิ้ง ได้ยินเซียวอี๋หลิงกล่าวว่า "อย่าได้ทิ้งขว้าง ขอเพียง...ขอเพียงเป็นท่านนำมา ไม่ว่าเละเทะสักเพียงไหน ข้าพเจ้าล้วนรับประทาน"

เหลียงเหวินจิ้งจึงหยิบอาหารว่างป้อนเข้าปากนางช้าๆ เซียวอี๋หลิงรับประทานจนยิ้มแย้มแจ่มใส เหลียงเหวินจิ้งกลับเศร้าหดหู่จนหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา

เซียวอี๋หลิงถามว่ามันร้องไห้อันใด เหลียงเหวินจิ้งยกแขนเสื้อเช็ด

น้ำตา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าแค้นตัวเองใช้การไม่ได้ ช่วยท่านออกไปไม่ได้ อาหารว่างเละเทะ ท่านเองจึงเป็นคนเลอะเทอะ" พลางใช้ศีรษะหนุนหัวไหล่เหลียงเหวินจิ้ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ตัวโง่งม เล่านิทานให้ข้าพเจ้าฟังเถอะ"

เหลียงเหวินจิ้งผงกศีรษะรับ เล่านิทานให้ฟัง คราครั้งนี้มันต้องการให้เซียวอี้หลิงเบิกบานใจ จึงเล่าเรื่องที่สนุกสนาน เซียวอี้หลิงรับฟังจนหัวร่อคิกคัก พริบตานั้นหนุ่มสาวทั้งสองบังเกิดความดื่มด่ำ ลืมเลือนว่าอยู่สถานที่ใด

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันได้ยินไป่พอส่งเสียงกระแอมเรียกหาว่า "เซียนสุ้ย ฟ้าใกล้รุ่งสางแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งอับจนปัญญา ได้แต่ร่ำลาเซียวอี้หลิง ลุกขึ้นออกจากห้องศิลา กล่าวว่า "ไป่เซียนเชิง วิงวอนท่านดูแลนางให้ดี นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะทำตามท่านทุกประการ"

ไป่พอยิ้มพลางกล่าวว่า "เซียนสุ้ยวางใจ เราจะเฝ้าดูแลให้ดี มิให้ยุงได้โรตอม"

เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจ พกพาความอ้างว้างจากไป วันนี้ไม่มีการศึกสงคราม พอถึงยามวิกาลมันก็เสาะหาไป่พอ มาหาเซียวอี้หลิง ครั้งนี้มันนำสุราอาหารมาด้วย เซียวอี้หลิงพอเห็นมันย่อมยินดีปรีดา เพียงรบเร้าให้มันเล่านิทาน เหลียงเหวินจิ้งฝืนแย้มยิ้ม บอกเล่านิทานเรื่องหนึ่ง แต่แล้วทอดถอนใจออกมา

เซียวอี้หลิงกล่าวถามว่า "ตัวโง่งม ท่านไม่ยินดีหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวเสียงละห้อยว่า "ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด กษัตริย์มองโกลใกล้มาถึงแล้ว ไม่ทราบยังจะรักษาเมืองเหอโจวได้หรือไม่ หากว่าเมืองแตกพวกเราคงไม่มีชีวิตสืบไป ข้าพเจ้าแม้ตายหาเป็นไรไม่ แต่ว่าหาก

ท่านเป็นไรไป จะทำอย่างไร?"

เซียวอี้หลิงเงียบงันชั่วขณะ จึงซุกศีรษะกับอ้อมอกมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "อย่าได้คิดมากไป ไม่ว่าชาวมองโกลหรือชาวซ้องใครแพ้ใครชนะ ข้าพเจ้ายินยอมเฝ้าอยู่ที่นี้ ไม่ไปที่ใดทั้งสิ้น ขอเพียง...ขอเพียงได้เห็นท่านทุกวัน ถึงแม้วันหน้าต้องถูกพันดาบสับร่าง ข้าพเจ้าก็ไม่กลัว"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "อย่าได้กล่าวเช่นนี้ หากท่านตกตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่ แต่ตราบใดที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ จะไม่ปล่อยให้ท่านตาย"

เซียวอี้หลิงมองดูมันชั่วขณะ พลันร้องเพ้ยกล่าวว่า "ตัวโง่งมคือตัวโง่งม" เหลียงเหวินจิ้งนึกถึงการศึกเมื่อวันก่อน จึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่แสดงฝีมือช่วยเหลือบิดาออกจากวงล้อมศัตรูให้ทราบ สุดท้ายกล่าวว่า "แม่ทัพชุดครามนั้นร้ายกาจนัก ด้วยฝีมือยิงธนูของท่านพ่อยังสู้มันไม่ได้"

เซียวอี้หลิงยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นเป็นศิษย์พี่รองปาเยียน ฟังว่าวิชาขี่ม้ายิงธนูของมันไร้ผู้ต่อต้าน คิดไม่ถึงบิดาท่านสามารถสู้เสมอกับมัน"

เหลียงเหวินจิ้งขบคิดแล้วกล่าว "มันเมื่อเป็นศิษย์พี่ของท่าน เมื่อถึงเวลาที่เมืองแตก คงไม่ทำร้ายท่านกระมัง?"

เซียวอี้หลิงยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นย่อมแน่นอน ท่านไม่ต้องเป็นห่วง เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าจะวิงวอนมัน ท่านคงไม่เป็นไรเช่นกัน"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง รู้สึกไม่ถูกต้องอยู่บ้าง แต่บอกไม่ถูกว่าที่ใดไม่ถูกต้อง

ผ่านพ้นไปสามวัน เซียวอี้หลิงความจริงมีจิตใจเปิดกว้าง ไม่ได้วางแผนอนาคตอันใด แต่เมื่อมีชายคนรักอยู่เป็นเพื่อน ก็ไม่นำพากับความเป็นตาย ขอเพียงวันนี้สนุกเต็มที่ ไม่สนใจว่าพรุ่งนี้เป็นอย่างไร ค่ำคืนนี้ทั้งสองเล่านิทานจนอ่อนเพลีย สวมกอดกันเข้านอน

พลันได้ยินเสียงปลุกเรียก เหลียงเหวินจิ้งขยี้ตามองดู เห็นไป่พอยืน

ขุ่นเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ต้องใจหายวาบ กล่าวว่า "ไปเชียนเชิง ขอภัยด้วย ข้าพเจ้าลืมเวลาม่อยหลับไป"

เซียวอี้หลิงร้องเพียกล่าวว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย หลับแล้วจะเป็นไร ไต้องอ่อนน้อมต่อมัน?"

ไปพอพลันน้อมกายคารวะ กล่าวว่า "ไหวอันเชียนสุ้ย กษัตริย์ มองโกลมาถึงแล้ว"

พลีชีพเพื่อชนชาติ

เหลียงเหวินจิ้งแต่งกายอย่างลวกๆ ติดตามไปพอออกจากจวน เห็นหลิวจิ่งเฉ่ากับหูซุนเอ๋อและพวกรออยู่หน้าประตู

หลิวจิ่งเฉ่าแสดงความยินดีที่เหลียงเหวินจิ้งหายป่วย ไป่พอกลับฉุดลากหูซุนเอ๋อไปด้านข้าง กระซิบบอกอันใด จากนั้นล้วงดาบสั้นสีครามกับม้วนแพรพับหนึ่งจากในแขนเสื้อยื่นส่งให้ หูซุนเอ๋อรับของทั้งสองสิ่งไว้แล้วผละจากไป

เหลียงเหวินจิ้งเคลือบแคลงสงสัย รอจนไป่พอกลับมา จึงกล่าว "ไป่เซียนเซิง ดาบเล่มนั้นเป็นของอี๋หลิงหรือไม่?"

ไป่พอรับคำ เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "เมื่อเป็นของนางท่านมอบให้หูซุนเอ๋อไยกัน?"

ไป่พอแค่นหัวร่อไม่ตอบคำ เหลียงเหวินจิ้งเห็นเช่นนั้น ไหนเลยกล้าซักถามอีก

ทั้งสองขึ้นสู่หอสังเกตการณ์บนกำแพงเมือง เห็นธงทิวของทัพมองโกลกระจายอยู่ทั่วขุนเขาไพรกว้าง มากกว่าคราก่อนเท่าตัว บนแม่น้ำ

แยงซีเกียงก็ปรากฏกองเรือรบล่องมาตามลำน้ำ ตั้งประจันกับทัพเรือของทหารช้องแต่ไกล

ส่วนบนกำแพงเมืองตั้งหม้อขนาดใหญ่นับร้อยใบ ต้มน้ำมันเดือดพล่าน ส่งกลิ่นคละคลุ้งอบอวล ทั้งกองสุมก้อนหินไม้ซุงราวภูเขาเลากา ชาวเมืองสิบกว่าหมื่นล้วนถูกกะเกณฑ์มา ชายฉกรรจ์ขึ้นกำแพงเมืองเฝ้ารักษา สตรีและคนชราผลักดันรถจูงวัว ขนถ่ายลูกธนูก้อนหินมา

แว่วเสียงปี่มองโกเลียดังขึ้น กลองศึกดังเลื่อนลั่น ทัพมองโกลส่งเสียงร่ำร้องราวอสนีบาตยามแล้ว ทัพเรือของมองโกลจัดเรือเล็กหลายร้อยลำ บรรทุกไม้ฟืนกับน้ำมัน จุดไฟลุกไหม้อย่างรุนแรง พุ่งชนใส่ทัพเรือของทหารช้อง เรือใหญ่ที่ถูกพุ่งชนเกิดเปลวไฟลุกโชน ผู้บัญชาการทัพเรือหลี่ฮ่อทางหนึ่งสั่งให้ดับไฟ ทางหนึ่งเคลื่อนย้ายขบวนเรือ

แม่ทัพทัพเรือมองโกลสื่อเทียนเจ๋อยืนอยู่ที่หัวเรือ เห็นทัพช้องกระจายกำลังออก ก็โบกธงใหญ่เป็นสัญญาณ หลิวเจิ่งที่อ่อนน้อมต่อมองโกลก็นำทัพเรือแล่นมาตามลำน้ำ พุ่งชนทัพช้องแตกกระเจิง หลี่เต้ออ๋องคำสั่งคำหนึ่ง ทัพช้องก็ยิงลูกธนู ทั้งยิงปืนใหญ่ จมเรือรบมองโกลหลายลำ

ทัพมองโกลที่ริมแม่น้ำก็ยิงหน้าไม้ดีดก้อนหิน ตอบโต้ใส่ทัพเรือของทหารช้อง บังเกิดเสียงดังไม่ขาดหู ประมาณชูปไหม้ครึ่งดอก เรือรบของทั้งสองฝ่ายก็ปะทะชนกัน นักรบบนเรือโอนไปเอนมา ที่ไม่ล้มลงพากันชักฉวยคันธนูกระชับทวนยาว ต่อสู้กันกลางสายน้ำ จนโลหิตชโลมธารา

บนฝั่งบังเกิดเสียงกลองเร่งร้อนกว่าเดิม ทัพมองโกลรุกคืบร้ายโดยจัดผู้คนยี่สิบคนรวมเป็นขบวนหนึ่ง ผลักดันโล่ด้านลูกธนูสูงห้าวาหนาครึ่งเชียะ ห่อหุ้มด้วยหนังวัวขนสัตว์มายังกำแพงเมือง ที่ด้านหลังเป็นขบวนมือธนูหน้าไม้แน่นขนัด

ผู้บัญชาการทหารราบหลินเมิ่งสือออกคำสั่ง ทหารช้องก็ยิงน้ำมันชโลมลูกธนู ธนูเพลิงจุดสายชนวน ยิงลงจากกำแพง พอกระทบถูกโล่ด้าน

ลูกธนูก็เกิดการระเบิดขึ้น ยังมีไม้ซุงที่จุดไฟถล่มลงมา ทัพมองโกลก็ใช้หน้าไม้ยักษ์ยิงธนูหินหนักยี่สิบชั่ง ใส่กำแพงเมืองซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งสั่นสะเทือนขึ้นมา

หลินเมิ่งสีออกคำสั่งใหม่ ให้ผู้คนสิบคนง้างหน้าไม้ขนาดใหญ่ ยิงหินกระสุนหนักสี่สิบชั่งออกไป จนโล่ด้านลูกธนูแตกทำลาย เผยเห็นทัพมองโกล ดังนั้นระดมยิงธนูเพลิงใส่ ที่ใต้กำแพงมีแต่เงาคนที่เกลือกกลิ้งไปมา กลิ่นเนื้อเหม็นไหม้คละคลุ้งอบอวล

ทัพมองโกลยิงธนูตอบโต้ กองหลังแบกบันไดปีนกำแพงบุกเข้ามา ระลอกแรกล้มลงระลอกหลังหนุนเนื่อง ในที่สุดพาดบันไดกับกำแพงเมืองเป็นผลสำเร็จ ปีนป่ายขึ้นมา บนกำแพงเมืองก็ถล่มก้อนหินไม้ซุง กระแทกผู้คนกลายเป็นเลือดเนื้อเละเลือน ต่อจากนั้นใช้สายโซ่ชักดึงหม้อใหญ่ขึ้นเทน้ำมันที่ร้อนระอุใส่ทหารมองโกลจนแผดร้องพลางร่วงลงจากบันได

เห็นแน่ชัดว่าทัพมองโกลไม่อาจยืนหยัดต่อไป พลันได้ยินเสียงย่ำกลองแน่นหนาถี่ยิบ ทัพมองโกลบุกเข้ามาราวเสียสติอีก

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนขมไปทั้งปาก คิดใคร่อาเจียนออกมา เห็นทัพมองโกลถอยร่น เพิ่งระบายลมจากปากคำหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามก็หนุนเนื่องเข้ามาอีก จึงรีบกล่าวว่า "เป็นเรื่องราวใด?"

หวังเจียนหน้าขาวซีด พึมพำว่า *"กษัตริย์มองโกลมาแล้ว"*

เหลียงเหวินจิ้งทอดตามอง เห็นท่ามกลางกองทัพมองโกลปรากฏรัชใหญ่ประดับขนหางจามรีผืนหนึ่ง โบกสะบัดต้านลม เคลื่อนมาแต่ไกล

กษัตริย์มองเดอทรงม้าวิเศษ ทอดพระเนตรการฆ่าฟันที่เชิงกำแพงเมือง พระพักตร์เคร่งเครียดเย็นชา พระองค์ทรงอยู่ในวัยฉกรรจ์ พระเกศาดำเข้ม พระเนตรดั่งดวงดาว **พระขนอง** *(หลัง)* ตั้งตรงดุจปลายทวน ราชอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาลที่**พระอัยกา*** ทิ้งไว้ให้เฉกเช่นกับวัยฉกรรจ์ของพระองค์อยู่ในช่วงรุ่งเรืองถึงขีดสุด

* ตันเจ็งกิสข่าน

แม่ทัพใหญ่อุเรียงกะไต รีบพลิกตัวลงจากหลังม้า คุกเข่าถวายบังคม กราบทูลว่า "ท่านข่าน การบุกตีเช่นนี้มิใช่ยุทธวิธีอันประเสริฐ ทัพเรา ไม่คุ้นกับทำศึกทางน้ำ ไม่สามารถช่วงชิงมีเปรียบเมื่อเหอโจวก็มีเปรียบ ด้านชัยภูมิ ยากแก่การตีหัก"

เสียงฉาดคราหนึ่ง กษัตริย์มองเคอทรงโบยแส้ใส่กลางหลังมัน ตรัส เสียงเย็นชาว่า "ข้าอายุสิบหกปี ก็ติดตามข่านปาตูพิชิตตะวันตก สู้รบ คราใดล้วนได้ชัย เมืองเหอโจวอันกระจ้อยร่อย นับเป็นอย่างไร จู่ฟู่ (ผู้ ท่านสุโขไทองอาจถึงเพียงไหน ท่านเป็นหลานชายมัน ไหนเลยกล่าววาจา เช่นนี้?"

อุเรียงกะไตบังเกิดความละอาย ร้องดังๆ ว่า "กระหม่อมขอนำทัพ บุกประตูตะวันออก"

กษัตริย์มองเคอไม่ตรัสว่ากระไร ทอดพระเนตรที่ห่างไป ตรัสว่า "แม่ทัพชุดครามนั้นใช่เป็นปาเยียนหรือไม่?"

อุเรียงกะไตเหลียวหน้าไป เห็นปาเยียนขี่ม้ายิงศัตรู สังหารทหาร ช้องติดต่อกัน จึงรับคำคราหนึ่ง กษัตริย์มองเคอตรัสว่า "ข้าต้องการพบมัน"

อุเรียงกะไตถ่ายทอดคำสั่งไป ปาเยียนก็ควบม้าเข้ามา พลิกตัว หมอบกราบกราน

กษัตริย์มองเคอรับสั่งให้เงยหน้าขึ้น ปาเยียนเงยหน้าขึ้นมา กษัตริย์ มองเคอใช้สายพระเนตรดุจสายฟ้าทอดพระเนตรมัน ปาเยียนก็สู้สาย พระเนตรโดยไม่หวาดหวั่น ผ่านไปเนิ่นนานกษัตริย์มองเคอจึงตรัสว่า "เจ้า ไม่กลัวข้าหรือ?"

ปาเยียนกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "กระหม่อมไม่ละอายแก่ใจ จัง กลัวอันใด?"

ในที่สุดกษัตริย์มองเคอแย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า "คำ 'ไม่ละอายแก่ใจ' อันประเสริฐ ลุกขึ้นเถอะแม่ทัพธนูวิเศษ"

ปาเยียนงงงันวูบหนึ่ง อุเรียงกะไดจึงกล่าว "ท่านข่านอวยยศตำแหน่งแก่ท่านแล้ว"

ปาเยียนค่อยเข้าใจในบัดดล กษัตริย์มองเคอเมื่อรับสั่งเช่นนี้ เท่ากับทรงแต่งตั้งฉายาแม่ทัพธนูวิเศษแก่ตนเอง ฉายานามนี้มีแต่ยอดขุนพลเจอเปเคยได้รับมา หมายความว่าเป็นมือธนูอันดับหนึ่งแห่งมองโกล

ปาเยียนขอบพระทัยแล้วลุกขึ้น กษัตริย์มองเคอตรัสว่า "เจ้าบุกลงใต้ตีเมืองแกร่งติดต่อกัน คงสะสมประสบการณ์ไม่น้อย เจ้าเห็นว่าเมืองนี้จะตีแตกได้อย่างไร?"

ปาเยียนขบคิดแล้วกล่าว "ในความเห็นกระหม่อมมิสู้อย่าได้ตีหัก"

กษัตริย์มองเคอขมวดพระขนง ตรัสถามรายละเอียด ปาเยียนกล่าวว่า "ท่านข่านคงเห็นแล้วว่า เมืองเหอโจวโครงสร้างใหญ่โตมาก ด้วยไพร่พล อีกทั้งทแกล้วทหารกล้า หากบุกตีต่อไป ยากที่จะตีหักได้"

กษัตริย์มองเคอรับสั่งดังอึมม์ ปาเยียนกล่าวสืบต่อ "ตอนนี้ด่านเจี้ยนเหมินถูกตีแตก เมืองหลูโจวตกเป็นของเรา ควรใช้หลูโจวเป็นฐาน ตัดการสนับสนุนทางบกของเมืองเหอโจว ต่อจากนั้นทุ่มกำลังตีเมืองเฉิงตู ทางตะวันตก ยึดเสบียงหล่อเลี้ยงทัพเรา แล้วค่อยสร้างค่ายทางตอนบนของแม่น้ำ ตัดการสนับสนุนทางน้ำของทหารซ้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ เมืองเหอโจวปราศจากเสบียง ไม่ได้รับกำลังหนุน จะถูกพิชิตโดยไม่ต้องสู้รบ"

กษัตริย์มองเคอส่ายพระพักตร์ตรัสว่า "วิธีนี้เสียเวลาเกินไป ไม่สอดรับกับยุทธการเร่งเผด็จศึกของมองโกลเรา นึกถึงกาลก่อนพิชิตตะวันตกใช้เวลาไม่กี่ปี ก็ผนวกดินแดนกว้างไพศาล หากใช้วิธีของเจ้า ไยมิใช่ต้องใช้เวลาสามปี ค่อยล้างราชวงศ์ซ้องได้?"

ปาเยียนคิดบอกว่า *"ราชวงศ์ซ้องต่างกับดินแดนตะวันตก"* แต่เห็นอุเรียงกะไดสั่นศีรษะต่อตนเอง จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

กษัตริย์มองเคอพลันรับสั่งว่า "อุเรียงกะได ท่านนำกำลังสามหมื่น

บุกตีประตูตะวันออก"

อุเรียงกะไตกล่าวอย่างลังเลว่า "ตอนนี้ไหนเลยระดมกำลังสามหมื่นได้?"

กษัตริย์มองเคอตรัสว่า "ข้ายกทัพเชียปี้แก่ท่านหนึ่งหมื่นนาย" ทัพเชียปี้เป็นกองกำลังส่วนพระองค์ของข่านมองโกล อุเรียงกะไงงงงันวูบ จึงกล่าว "นั่นจะได้อย่างไร?"

กษัตริย์มองเคอตรัสว่า "ไฉนไม่ได้? มีแม่ทัพชนวิเศษอยู่ที่นี่ ผู้ใดทำร้ายข้าได้?"

ปาเยียนพอฟัง อดพลุ่งพล่านใจมิได้ หมอบกราบกับพื้น ตั้งใจถวายชีวิตให้

กษัตริย์มองเคอโบกพระหัตถ์ รับสั่งว่า "ย่ำกลองสามเที่ยว เป่าหลอดเขาแม่ทัพ"

ไม้ตีที่จัดทำกระดูกหน้าแข้งของม้าย่ำลงบนกลองที่ขึงจากหนังวัว ดังสะท้านทั้งดินฟ้า หลังย่ำผ่านสามเที่ยว แว่วเสียงเป่าหลอดเขาแพะดังยาวนานในท่วงทำนองอันฮึกหาญรันทด ต่อจากนั้นการบุกตีประตูตะวันออกเปิดฉากขึ้น

ทัพมองโกลถือดาบทวน แบกยกบันไดปีนกำแพงดาหน้าออกไป หน้าประตูเมืองตะวันออกเป็นเทือกเขาสลับซับซ้อน ภูมิประเทศไม่เรียบเสมอ กำแพงเมืองสร้างติดกับภูเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง ลักษณะคล้ายหุบเขา หากช้องเห็นศัตรูรุกราน ก็ยิงธนูดุจห่าฝน ทัพมองโกลเริ่มระส่ำระสายขึ้นมา

ที่แท้ทัพเชียปี้เป็นทัพแกร่งของมองโกล ขณะที่ติดตามเจงกิสข่านออกรบ ได้ชื่อว่าห้าวหาญชาญศึก สะท้านทั้งในและนอกเขตแดน แต่หลังจากผ่านการสืบทอดติดต่อกันมา ตอนนี้ส่วนใหญ่เป็นลูกหลานผู้สูงศักดิ์ ปรกติทำหน้าที่อารักขากษัตริย์มองเคอ น้อยครั้งจะเข้าสู่สมรภูมิ ยิ่งไม่เคยบุกตีเมืองมาก่อน พอถูกตอบโต้อย่างดุดัน ก็เริ่มเสียขบวน เห็นไหว

สามหมื่นคล้ายข้าวต้มเหลวหม้อหนึ่ง กระจายอยู่ในหุบเขาเบียดเสียดหนุนดันกัน รุกก็ไม่ได้ถอยก็ไม่ได้ ฮูเหลียงเหอไถเห็นเช่นนั้น จึงกระตุ้นม้าออกไปตวาดสั่งด้วยเสียงอันดัง ค่อยจัดขบวนทัพใหม่

เหลียงเทียนเต๋อเห็นเช่นนั้น จึงขันอาสาว่า "ทัพมองโกลที่ประตูตะวันออก เริ่มรวนเร นับเป็นโอกาสอันดี ผู้น้อยขออนุญาตออกจากเมืองไปต่อกร" หวังเจียนทราบความร้ายกาจของมันแล้ว ย่อมอนุญาตตามคำขอ เหลียงเหวินจิ้งแม้วิตกกังวลแต่ไม่กล้าขัดความประสงค์ของบิดา

บนกำแพงเมืองบังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ ประตูเมืองตะวันออกเปิดอ้าออก เหลียงเทียนเต๋อนำทัพม้าออกมา มันควบม้านำหน้า สังหารข้าศึกหลายคน มองแต่ไกลเห็นเกราะเหล็กขยับเคลื่อนไหว เหลียงเทียนเต๋อทำศึกกับทัพมองโกลมานาน ทราบว่าเป็นสัญลักษณ์ของแม่ทัพใหญ่มองโกล

ดังนั้นเหลียงเทียนเต๋อขวางทวนบนหลังม้า น้าวคันธนูใหญ่ ยิงลูกธนูติดต่อกันเก้าดอก นี่เป็นไม้ตายประจำตัวของมัน เรียกว่ามังกรคลอดเก้าลูก

อุเรียงกะไตเห็นลูกธนูเก้าดอกเรียงร้อยเป็นเส้นเดียว จู่โจมมาดุจงูบิน จึงรีบบังคับม้าหลบเลี่ยง หาทราบไม่ว่าลูกธนูทั้งเก้าดอกแฝงพลังที่แตกต่าง บ้างเร็วบ้างช้า พอถึงกลางคันเกิดการปะทะกันเอง แตกกระจายออกดุจเทพธิดาโปรยบุปผา ปิดสกัดทิศทางเอาไว้ อุเรียงกะไตถูกลูกธนูยิงใส่สามดอก มีอยู่ดอกหนึ่งยิงทะลุตาขวา ร่างพลิกร่วงลงจากหลังม้า

การต่อสู้ดำเนินไปตลอดทั้งวัน จวบจนถึงยามพลบค่ำ อาทิตย์สนธยาลาลับอย่างช้าๆ ลมพัดรุนแรงขึ้น แว่วเสียงคนตวาดม้าแผดร้อง ผู้คนหลายสิบหมื่นยังห้ำหั่นกันอย่างเอาเป็นเอาตาย กำแพงเมืองสีเทาเข้มถูกโลหิตชโลมเป็นสีแดงคล้ำ

กษัตริย์มองเคอประทับอยู่ที่ห่างไกล ราวรูปสลักจากศิลา ม้าเร็วตัวหนึ่งควบขับมา ทหารสื่อสารบนหลังม้าไม่กล้ารบกวนพระองค์ หยุดม้า

พลิกตัวลงมาคุกเข่ากับพื้น

กษัตริย์มองเคอค่อยรับสั่งให้รายงานมา ทหารสื่อสารนั้นกราบทูลว่า "ท่านข่าน อาวุธบุกตีเมืองใช้หมดไปแล้ว..."

กษัตริย์มองเคอตรัสด้วยความขุ่นข้องรำคาญว่า "ยังมีอันใด?"

ทหารสื่อสารนั้นสั่นเลเล็กน้อยจึงกราบทูลว่า "แม่ทัพอุเรียงกะได พลีชีพในสมรภูมิ"

กษัตริย์มองเคอสะท้านพระวรกายคราหนึ่ง รับสั่งช้าๆ ว่า "ถ่ายทอดคำสั่งข้า ถอนกำลังชั่วคราว"

หลังจากนั้นอีกสิบกว่าวัน กษัตริย์มองเคอทรงนำทัพใหญ่ บุกตีทั้งกลางวันกลางคืน ทัพมองโกลบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ทหารซ้องก็สูญเสียไม่เบา มิเพียงชาวตาดมองโกลกำลังขวัญตกต่ำลง ภายในเมืองเหอโจวก็จัดงานศพไม่ว่างเว้น ทุกคนเศร้าโศกเสียใจ แต่ทัพมองโกลยิ่งไม่ลดละ ทหารและพลเรือนภายในเมืองยิ่งทราบว่าหากว่าเมืองแตก คงต้องถูกฆ่าล้างทั้งเมือง ทุกคนต่างยอมตายถวายชีวิต

เหลียงเหวินจิ้งถูกบังคับให้ขึ้นกำแพงเมืองบัญชาการศึก เห็นเลือดเนื้อปลิวเวียนว่อน ผู้คนแผดร้องคร่ำครวญ ถึงกับอกสั่นขวัญหาย มีแต่ยามค่ำคืนมาถึงห้องศิลาที่คุมขังเซียวอี้หลิง ได้พบนางในดวงใจ ค่อยอบอุ่นเป็นสุข ถึงแม้เล่าเรื่องสามก๊กต่อเซียวอี้หลิง แต่พอถึงตอนสู้รบ จะเล่าข้ามไปสุดท้ายทำตามคำเรียกร้องของเซียวอี้หลิง เปลี่ยนเป็นเล่าเรื่องความรักความแค้นระหว่างเตียวเสี้ยนกับจูล่ง

เซียวอี้หลิงรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม พึมพำว่า "ตัวโง่งม ท่านคือจูล่งของข้าพเจ้า"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นจูล่งได้? จูล่งฆ่าศัตรูสังหารข้าศึก ข้าพเจ้าไม่เคยฆ่าคนมาก่อน"

เซียวอี้หลิงเห็นมันปราศจากอารมณ์รักอันอ่อนหวาน จึงกล่าว

อย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ข้าพเจ้าบอกว่าใช่ก็ใช่ ไหนเลยมีวาจาพร่ำพิไรมากความ?"

เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจ ก้มศีรษะเงียบงันไป

การรู้รบดำเนินไปอีกสิบวัน ทัพใหญ่มองโกลตีเมืองไม่สำเร็จ ขวัญทหารตกต่ำลง กษัตริย์มองเคอได้แต่ตอบรับแผนของปาเยียน เพียงล้อมเมืองโดยไม่ตีหัก ส่งกำลังปีกข้างไปตรึงที่เสฉวนตะวันตก ทั้งยึดครองเสฉวนตะวันออก เพื่อเด็ดปีกของเมืองเหอโจว

วันนี้เหล่าแม่ทัพขึ้นไปบนหอสังเกตการณ์ ทอดตามองขบวนของข้าศึก เห็นกระโจมของทัพมองโกลกระจายทั่วขุนเขาไพรกว้าง ล้วนบังเกิดความวิตกกังวล หวังเจียนทอดถอนใจกล่าวว่า "กษัตริย์มองโกลตั้งใจพิชิต เมืองเหอโจวหากถูกล้อมกักไว้เดือนสองเดือน ภายในเมืองขาดแคลนเสบียง ทหารและพลเรือนทั้งยี่สิบหมื่นจะดำรงชีพอย่างไร?"

หลินเมิ่งสือแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "เมื่อถึงเวลานั้นต่อให้**แลกเปลี่ยนบุตรรับประทาน หักกระดูกต้มดื่มกิน*** ก็ขอเฝ้ารักษาเมืองไว้"

เหลียงเหวินจิ้งได้ยินไม่ชัดเจน จึงถามย้ำอีกครา หลินเมิ่งสือจึงกล่าวรู้น้อยหมายความว่าต่อให้ต้องแลกเปลี่ยนบุตรรับประทาน หักกระดูกต้มดื่มกิน ก็จะเฝ้ารักษาเมืองไว้ ครั้งกระโน้นในราชวงศ์ถัง **อันลู่ซานก่อกบฏ"** จางชวินรักษาเมืองจวีหยาง สุดท้ายรับประทานเสบียงหมดสิ้น จึงฆ่านางบำเรอเลี้ยงไพร่พล สุดท้ายแม้แต่เด็กสตรีคนชราภายในเมืองยังรับประทานหมดสิ้น แต่นับว่าเฝ้ารักษาได้สามเดือน เป็นเหตุให้ทัพกบฏไม่อาจรุกคืบต่อไป ถือว่ารักษารากฐานให้แก่ราชวงศ์ถัง ตอนนี้เมืองเหอโจวเกี่ยวพันถึงการดำรงล่มสลายของราชวงศ์ซ้อง พวกเราเพื่อสนองคุณชาติ

---

* ข้อความในหนังสือประวัติศาสตร์จั่วจ้วน รวบรวมด้วยจั่วชิงหมิงยุคเลียดก๊ก
** ปัญหาเป็นแม่ทัพใหญ่รักษาชายแดน ในรัชสมัยถังเสียนจงช่องเด็กก่อการกบฏ สู้รบเป็นเวลาแปดปี ราชสำนักต้องพึ่งพาแม่ทัพใหญ่รักษาชายแดน แต่ก็เป็นจุดหักเหของราชวงศ์ถังจากรุ่งเรืองเข้าสู่ความเสื่อมโทรม

จวบจนตายค่อยเลิกรา..."

มันเป็นแม่ทัพคุมกำลัง เห็นความตายจนชาชิน จึงกล่าวโดยไม่คิดอัด เหลียงเหวินจิ้งกลับรับฟังจนหน้าขาวซีด คำ *"แลกเปลี่ยนบุตรรับประทาน หักกระดูกต้มดื่มกิน"* มันเคยอ่านพบจากในหนังสือประวัติศาสตร์ แต่เข้าใจว่าเป็นคำกล่าวที่เกินจริง มิคาดหลินเมิ่งสือกลับบังเกิดความคิดเช่นนี้ อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้

ได้ยินหวังเจียนทอดถอนใจกล่าวว่า "หากถึงคราจำเป็น ได้แต่ทำตามวิธีของหลินถงจื่อ *(ผู้บัญชาการแซ่หลิน)* แล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งร้อนใจขึ้นมา ร้องโพล่งว่า "ทำไม่ได้"

เหล่าแม่ทัพสบตากันแวบหนึ่ง พากันน้อมกายกล่าวว่า "เชียนสุ้ยมีแผนแยบคายใด พวกเราล้างหูรอรับฟัง"

เหลียงเหวินจิ้งไหนเลยมีแผนแยบคายอันใด เพียงเห็นวิธีของหลินเมิ่งสือไม่อาจดำเนินการ ยามปากไวจึงร้องโพล่งออกไป พอเห็นเหล่าแม่ทัพถามไถ่ จึงรีบนึกแผนอุบายในสามก๊ก สุดท้ายนึกได้แผนหนึ่ง กล่าวว่า "ครั้งกระโน้นเล่าปี่คุมทัพแปดหมื่นซ่องสุมกำลังที่เมืองยี่หลำ โจโฉยกทัพมาปราบตอนแรกไม่เกิดผล จึงลอบส่งกำลังไปตัดเส้นทางเสบียงของเล่าปี่ ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายขาดแคลนเสบียง ตีทัพเล่าปี่แตก เล่าปี่ได้แต่ไปอาศัยอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองเกงจิ๋ว"

เหล่าแม่ทัพคิดไม่ถึงว่ามันพลันเล่าเรื่องสามก๊ก หวังเจียนจึงกล่าวอย่างลังเลว่า "จุดประสงค์ของเชียนสุ้ย คิดตัดเส้นทางเสบียงของทัพมองโกล?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกตาดมองโกลล้อมเมืองโดยไม่ตีหัก เพราะต้องการให้พวกเราขาดแคลนเสบียง ยอมสวามิภักดิ์เอง หากทัพเรายึมแผนศัตรูสนองคืนผู้ใช้ เป็นฝ่ายตัดเส้นทางเสบียงของพวกมันเอง หากพวกมันไม่มีเสบียงรับประทาน ได้แต่ถอนกำลังไป"

ระหว่างนี้มันเล่านิทานให้เชียวอี้หลิงฟังทุกวัน เริ่มพูดจาฉะฉาน เหล่าแม่ทัพพอฟัง พากันผงกศีรษะรับ

ไปพอพลันกล่าวว่า "ผู้น้อยก็เคยนึกถึงแผนตัดเส้นทางเสบียง ระหว่างนี้ส่งผู้กล้าบนเส้นทางเสฉวนออกสืบเสาะ ทราบว่าเมื่อสามวันก่อน ทัพมองโกลหลังจากตีเมืองเฉิงตูแตก ก็กวาดเสบียงของเสฉวนตะวันตก มาจนหมดสิ้น ลำเลียงส่งมากักตุนไว้ เพียงพอเลี้ยงไพร่พลสิบหมื่นนาน สามเดือน"

หวังเจียนขมวดคิ้วกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าแผนตัดเส้นทางเสบียง ไม่อาจดำเนินการได้"

เหลียงเหวินจิ้งมองดูค่ายใหญ่ของทัพมองโกลพลันตากระจ่างวูบ ปรบมือกล่าวว่า "เมื่อเสบียงทั้งหมดอยู่ในค่ายใหญ่มองโกล เราจะใช้แผนจุดไฟเผารังนกแทน"

เหล่าแม่ทัพบังเกิดความตื่นตระหนก หวังเจียนร้องโพล่งว่า "เช่นนี้เป็นว่าเชียนสุ้ยคิดบุกเข้าค่ายใหญ่มองโกล จุดไฟเผาเสบียงของมัน?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างจริงจังว่า "บุกเข้าไปตอนกลางวัน ย่อมทำไม่ได้ แต่ยามค่ำคืนลอบบุกปล้นค่าย มิเห็นจะไม่ได้"

เหล่าแม่ทัพหันไปมองหน้ากัน หวังเจียนสั่นศีรษะ กล่าวว่า "แผนของเชียนสุ้ยแม้แยบคาย แต่ละเลยเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง ท่านดูกระโจมมองโกลกระจายทั่วป่าเขา ทราบได้อย่างไรว่ามันตุนเสบียงอยู่ที่ใด หากไม่ทราบว่าตุนเสบียงอยู่ที่ใด ต่อให้โชคดี บุกเข้าค่ายก็ต้องเสียเวลาค้นหา เมื่อถึงเวลานั้นทัพใหญ่มองโกลจะจัดกำลังโอบล้อมไว้ เกรงว่าไปแล้วไม่กลับมา"

ยามนี้เหลียงเหวินจิ้งมีแผนเป็นมั่นเหมาะ จึงชี้มือไปที่ค่ายใหญ่มองโกล กล่าวว่า "พวกท่านโปรดดู บนภูเขามีต้นไม้หรือไม่?"

เหล่าแม่ทัพเพ่งตามอง เห็นที่ตั้งค่ายใหญ่ของมองโกลปรากฏต้น

ล้านเลี่ยนเตียนโล่ หามีต้นไม้ไม่ ที่แท้เสฉวนตะวันออกเต็มไปด้วยภูเขา มีต้นไม้แน่นขนัด เหมาะกับการซุ่มกำลังไว้ คราก่อนเซี่ยงจงเข้าซุ่มโจมตี ในป่าเขา ลอบโจมตีทัพมองโกล สร้างความเสียหายแก่ทัพมองโกล หลังจากได้รับบทเรียนครั้งนั้น จึงตัดโค่นต้นไม้โดยรอบ ต้นไม้ที่ตัดโค่นลงมา ส่วนหนึ่งใช้สร้างค่ายส่วนหนึ่งจัดทำเครื่องมือบุกตีเมือง ที่รอบเมืองเหอโจว ซุมนุมทัพมองโกลสิบกว่าหมื่น พอได้รับคำสั่งคำเพียว ก็ตัดโค่นต้นไม้โดย รอบจนหมดสิ้น

เหลียงเหวินจิ้งคาดเดาความคิดเหล่าแม่ทัพออกจึงกล่าว "กษัตริย์ มองโกลแม้สั่งตัดโค่นต้นไม้ นกกาในป่าเขาสูญเสียรวงรัง ตามเหตุผล สมควรหายสาบสูญไป แต่ทุกท่านก็เห็นว่าในค่ายใหญ่มองโกลมีนกกาบิน ขึ้นลง ทั้งรวมเป็นฝูง มีจำนวนไม่น้อย"

เหล่าแม่ทัพมองดูใหม่ เห็นท้องฟ้าเหนือค่ายใหญ่มองโกลมีหมู่วิหค นกกาบินขึ้นบินลงไม่หยุดหย่อน หวังเจียนจึงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า "หากเป็นเช่นดังคำบอกของเซียนสุ้ย ไม่ทราบเกี่ยวข้องใดกับเสบียงบ้างฤ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "แม่ทัพหวังยังไม่เข้าใจหรือ? ที่ซึ่งนกกา บินขึ้นลง เป็นที่เก็บตุนเสบียงของทัพใหญ่มองโกล"

เหล่าแม่ทัพค่อยเข้าใจ บอกว่าตนเองเลอะเลือน เหลียงเหวินจิ้ง กล่าวต่อ "ชาวมองโกลรับประทานเนื้อวัวเนื้อแพะ แต่วัวแพะต้องเลี้ยงด้วยหญ้า กษัตริย์มองโกลออกศึกครั้งนี้ กวาดต้อนชาวฮั่นทั้งทหารและ พลเรือนมาหลายสิบหมื่น คนเหล่านี้รับประทานข้าวสาลี ในความเห็น ข้าพเจ้า ที่ซึ่งนกกาบินขึ้นลงบ่อยครั้งที่สุด เป็นที่เก็บตุนเสบียงมากที่สุด ทั้งหมดเพียงจับตาดูว่าเป็นที่ใด ขณะบุกปล้นค่าย ก็คลี่แผนที่ออกดู จุดไฟ เผาทำลาย ชาวตาดมองโกลสูญเสียเสบียง ยังไม่ถอนกำลังอีกหรือ?"

เหล่าแม่ทัพพากันปรบมือสนับสนุน ครุ่นคิดขึ้น *'หลักเหตุผลนี้ ความจริงรวบรัดยิ่ง เหตุใดพวกเราไม่ทันนึกถึง ไหวอันอ่องยอดเยี่ยม*

ที่แท้แม่ทัพเหล่านี้หากมิใช่รับช่วงสืบตำแหน่งของบรรพบุรุษ ก็ผ่านการสอบเคอจวี่* ไม่เคยผ่านการใช้แรงงานหนัก ไม่สามารถจำแนกธัญพืชทั้งห้า ต่างกับเหลียงเหวินจิ้งที่เติบโตจากชนบท ทั้งทำไร่และไถนา พอถึงฤดูเก็บเกี่ยว นกกาเป็นฝูงจะบินมาจิกกินข้าวสาลี ดังนั้นพอเห็นฝูงนกเหนือค่ายใหญ่มองโกล ก็นึกถึงเหตุผลข้อนี้

เหล่าแม่ทัพล้วนลิงโลดยินดี เหลียงเหวินจิ้งกลับขมวดคิ้ว กล่าวว่า "แต่ว่าปฏิบัติการครั้งนี้ต้องสำเร็จ ห้ามล้มเหลวเด็ดขาด หากลงมือล้มเหลว พวกตาดมองโกลจะเพิ่มการระวังป้องกัน ไม่มีโอกาสซ้ำสอง ไม่ทราบแม่ทัพท่านใดอาสานำกำลังรุดไป?"

คำพูดพอกล่าว ทั่วทั้งบริเวณเงียบกริบลง เหล่าแม่ทัพกรำศึกอย่างช่ำชอง ย่อมรู้ถึงภัยอันตราย การไปครั้งนี้ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว กล้วว่าไม่มีชีวิตรอดกลับมา ดังนั้นต่างพากันนิ่งเงียบงัน เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจคิดกล่าวกระไร พลันได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า "ผู้น้อยอาสารุดไป"

เหลียงเหวินจิ้งเงยหน้าด้วยความตระหนก เห็นเหลียงเทียนเต๋อเดินออกจากแถวมา ขณะจะห้ามปราม เห็นเหลียงเทียนเต๋อเพ่งตาเจิดจ้าดุจคบเพลิงจ้องมองมา สะกดคำพูดของมันเอาไว้

ได้ยินเหลียงเทียนเต๋อกล่าวว่า "ชาติบ้านเมืองมีภัย เป็นเวลาที่ชนชาวเราถวายชีวิตให้ อย่าว่าแต่บุกปล้นค่ายยามวิกาล ต่อให้เป็นตอนกลางวัน เราเมื่อถือคันธนูมั่น ก็ปราศจากจิตขลาดเขลา"

เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่าแผนการที่ตนเองครุ่นคิดขึ้น กลับเป็นเหตุให้เหลียงเทียนเต๋อเสนอตัวสู่สถานที่อันตราย ถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน เหลียงเทียนเต๋อไม่เห็นมันตอบคำ จึงขออนุญาตซ้ำ เหลียงเหวินจิ้งไม่มีกะใจตอบคำ

* การสอบแข่งขันชิงตำแหน่งทั้งขุนนางฝ่ายบุ๋นและขุนนางฝ่ายบู๊สมัยโบราณ

ผู้น้อมอาสา
ท่านพ่อ.....

หลับตาลงโบกมือคราหนึ่ง สาวเท้าลงจากกำแพงเมือง

เมื่อกลับถึงจวน เหลียงเหวินจิ้งขังตนเองอยู่ในห้อง หลั่งน้ำตาอย่างเงียบงัน พลันได้ยินว่าเหลียงเทียนเต๋อขอเข้าพบ จึงรีบกระโดดปราดขึ้นฉุดลากบิดาเข้าห้องนอน คุกเข่าโขกศีรษะหลั่งน้ำตากล่าวว่า "ท่านพ่อวิงวอน ท่านอย่าได้ไปแล้ว"

เหลียงเทียนเต๋อขณะจะตวาดว่า แต่พอเห็นมันหลั่งน้ำตา ต้องใจอ่อนลง ทอดถอนใจกล่าวว่า "ตอนนี้ชีวิตของชาวเมืองเหอโจวแขวนอยู่บนเส้นด้าย ยามใดที่เมืองแตก เกรงว่าไม่มีใครรอดชีวิต หากเปรียบเทียบกันความเสี่ยงเพียงนี้ นับเป็นอย่างไรได้?" พลางประคองเหลียงเหวินจิ้งลุกขึ้น ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาให้กับมัน ทอดถอนใจกล่าวว่า "เด็กโง่เขลา ลูกผู้ชายหลั่งโลหิตไม่หลั่งน้ำตา"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบหนึ่ง ยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า "ท่านพ่อครั้งก่อนลอบหลบหนีไป ถือว่าผู้บุตรไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้ารับปากว่านับแต่นี้จะเชื่อฟังวาจาท่าน ไม่ตอแยกท่านมีโทสะ เพียงขอให้ท่านผู้เฒ่าเห็นแก่เราสองพ่อลูกฝากชีวิตแก่กัน อย่าได้พาตัวเสี่ยงอันตรายแล้ว"

เหลียงเทียนเต๋อสั่นศีรษะกล่าวว่า "ล้วนเป็นวาจาเช่นทารก ผู้รู้ใจบุตรไม่มีใครเกินบิดา เราคาดเดาออกว่าครั้งก่อนเจ้าไม่ได้ถูกผู้คนลักพาตัว หากแต่หลบหนีไปเอง โอ เจ้านิสัยอ่อนแอ ไม่อาจรองรับกิจการใหญ่ครั้งนี้แบกรับภาระเช่นนี้ นับว่าสร้างความลำบากแก่เจ้าแล้ว" หวนนึกถึงการไปครั้งนี้ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร น้ำเสียงเปลี่ยนจากเข้มงวดเกรี้ยวกราดเป็นเมตตาปรานี เหลียงเหวินจิ้งพอฟัง ยิ่งหลั่งน้ำตาไม่ขาดสาย

เหลียงเทียนเต๋อถามถึงเรื่องที่เหลียงเหวินจิ้งมีฝีมือรุดหน้าราวติดปีกบิน เหลียงเหวินจิ้งก็บอกเล่าโดยไม่อำพราง เพียงปิดบังเรื่องที่รักใคร่ชอบพอเซียวอี้หลิงเอาไว้ ส่วนตนเองไฉนมีกำลังภายในกล้าแข็ง มันก็ขบคิดไม่เข้าใจ ล้วนยกความดีให้กับกงหยางหวี่

เหลียงเทียนเต๋อกล่าวด้วยความปลาบปลื้มยินดีว่า "คิดไม่ถึงเจ้าฉะตาวาสนาเช่นนี้ มิเพียงกลับกลายจากร้ายเป็นดี ยังได้พบพานยอดคนฝึกวิทยายุทธ์ถึงขั้นนี้" เอ่ยถึงตอนนี้ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าผู้ที่ช่วยเหลือคนร้ายหญิงจากไปในคืนนั้นเป็นเจ้ากระมัง?"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทราบยอมรับหรือปฏิเสธดี เหลียงเทียนเต๋อยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าสามารถปิดบังผู้อื่น ยังตบตาเราได้หรือ?" พลางขมวดคิ้วกล่าวว่า "เกรงว่า**ไป่เซียนเซิง** *(ท่านผู้แซ่ไป่)* ก็ดูออกว่าเป็นเจ้า แต่ว่าสตรีนางนั้นไปยังที่ใด?"

เหลียงเหวินจิ้งหวนนึกถึงตนเองถูกไป่พอชู่กรรโชก ไม่กล้าบ่งบอกตามตรง เพียงกล่าวว่า "ผู้บุตรถูกเซียวเหลิ่งคร่ากุม ดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากนาง วันนั้นพอช่วยนางออกมา ก็ปล่อยตัวนางออกจากจวน"

เหลียงเทียนเต๋อผงกศีรษะกล่าวว่า "นั่นกลับไม่ผิด เมื่อได้รับพระคุณควรตอบแทน" เอ่ยถึงตอนนี้ถามอีกว่า "เจ้าปรกติเชื่องซึมโง่งม เหตุใดนึกแผนแยบคายออกได้? ตอนแรกซุ่มกำลังอยู่นอกเมือง ตอนนี้ยังคิดแผนปล้นค่ายเผาเสบียง"

เหลียงเหวินจิ้งได้แต่บอกกล่าวตามตรง เหลียงเทียนเต๋อฟังว่า แผนการเหล่านี้มาจากหนังสือประวัติศาสตร์และนิทานพื้นบ้าน ต้องยกมือลูบเครา กล่าวว่า *"กาลก่อนเรามิให้เจ้าเรียนหนังสือ เกรงว่าผิดแล้ว ตอนนี้เจ้าปลอมตัวเป็นไหวอันอ๋อง เป็นเรื่องเสี่ยงอันตราย หากการศึกนี้แพ้พ่ายหยกศิลาล้วนแหลกลาญก็แล้วกันไป แต่หากเฝ้ารักษาเมืองได้ ขับไล่ราตาดมองโกลล่าถอย ต้องเผชิญกับแผนร้ายอุบายชั่วมากกว่านี้ บ้างมาจากชาวมองโกล บ้างมาจากชาวซ้องด้วยกัน เจ้ามีจิตใจอ่อนไหวยากจะรับมือได้ หากคืนนี้เราไม่สามารถกลับมา เจ้าก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ปลีกตัวจากไป วันหน้าเล่าเรียนหนังสือก็ดี ฝึกวิชาบู๊ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่เจ้าแล้ว"* กล่าวจบล้วงห่อผ้าใบหนึ่งวางลงบนมือเหลียงเหวินจิ้ง ความอึกเทิมใน

สมรภูมิสู้รบปลาสนาการสิ้น ดวงตามีแต่ความเมตตาปรานี

เหลียงเหวินจิ้งทราบว่าบิดาตัดสินใจแน่นอน ได้แต่ยื่นมือสั่นระริก รับห่อผ้ามา ปรารถนาใคร่ร่ำไห้ดังๆ สักครา

เหลียงเทียนเต๋อหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอีกว่า "จดจำไว้ หากบิดาไม่อยู่ แม้แต่ไปพอไปเซียนเชิงก็ไม่พึงเชื่อถือ หลายวันนี้เราอยู่ร่วมกับมัน พบว่าคนผู้นี้จิตใจลึกซึ้ง ชมชอบวางแผนจัดการกับผู้อื่น ส่วนเอี๋ยนกังนั้น คราก่อนคิดขโมยป้ายอาญาสิทธิ์ชัดๆ แต่เพราะเจ้าหลบหนี ทั้งหมดไม่มีเวลาสืบสาวราวเรื่อง ไปเซียนเชิงแม้ระแวงสงสัยว่ามันเป็นไส้ศึกของไทจือ แต่ไม่มีหลักฐานเอาผิดมัน จะอย่างไรปล่อยทิ้งไว้ต้องเป็นชนวนเภทภัย ครั้งนี้เราโจมตีค่ายมองโกล จะฉวยโอกาสนำตัวมันไป หาข้ออ้างปลิดชีวิตมัน เมื่อถึงเวลาระดมกำลัง เราขอตัวผู้คนจากเจ้า เจ้าอย่าได้ขัดทาน" เอ่ยถึงตอนนี้ สะท้อนความเหี้ยมหาญดุร้ายออกมา

เหลียงเหวินจิ้งในยามนี้ไม่สนใจความเป็นความตายของผู้อื่น ได้แต่กล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า "ท่านพ่อ ไม่ว่าอย่างไรท่านต้องกลับมา"

เหลียงเทียนเต๋อจับจ้องมองมันอย่างลึกซึ้ง พลันสะบัดแขนเสื้อหัวร่อดังยาวนาน เปิดประตูก้าวออกไป

ค่ำคืนนั้นเหลียงเทียนเต๋อจัดกำลังหนึ่งพันพกพาเชื้อเพลิงประเภทกำมะถัน ธนูเพลิง **คนและม้าปากคาบวัตถุ*** ออกจากเมืองอย่างเงียบงัน

เหล่าแม่ทัพขึ้นหอสังเกตการณ์ไปเฝ้าดูรู้สึกมีลมใบไม้ร่วงพัดผ่านกำแพงเมือง ดาวเดือนบนท้องฟ้าไร้ประกาย เหลียงเหวินจิ้งจิตใจหนักอึ้งเพ่งตามองค่ายใหญ่มองโกลที่ห่างไกล เห็นแสงไฟวับแวม ดูไปเจิดจ้าสะดุดตา

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วยาม แสงไฟของค่ายมองโกลดับลงทีละน้อย คาดว่าทหารต่างๆ ทยอยเข้านอน แต่แล้วยามนั้นปรากฏแสงไฟจุดหนึ่ง

* โบราณ หากเป็นปฏิบัติการลับทางทหาร แม่ทัพจะให้ไพร่พลคาบวัตถุดูดก้านตะเกียบไว้ในปากเพื่อมิให้ส่งเสียง

ลุกโชนขึ้น คล้ายกับดวงอาทิตย์อันร้อนแรงลอยขึ้นจากทางเหนือที่ไกลโพ้น

เหล่าแม่ทัพใจเขม็งตึงเครียดขึ้นมา ไม่นานให้หลังเห็นในค่ายใหญ่ มองโกลเกิดแสงไฟขึ้นสิบกว่าจุด ภายใต้แรงลมพัดกระพือ อัคคีเพลิงลุกลามใหญ่โต เหล่าแม่ทัพเห็นเหลียงเทียนเต๋อลงมือประสบผล พากันโห่ร้องออกมา

หัวใจเหลียงเหวินจิ้งกลับตกวูบลง ทอดตามองค่ายมองโกลไม่คลาดคลา เห็นภายในค่ายมองโกลบังเกิดเสียงคนร่ำร้องม้าแผดร้องก้อง เหตุการณ์วุ่นวายถึงที่สุด วุ่นวายประมาณครึ่งชั่วยาม ในค่ายมองโกลปรากฏม้าร้อยกว่าตัวควบขับออกมา มุ่งหน้ามาทางเมืองเหอโจว ที่ด้านหลังปรากฏทัพม้ามองโกลกระจายทั่วป่าเขา ตวาดด่าทอพลางไล่กวดตามมา

หวังเจียนร้องโพล่งว่า "คนและม้าหนึ่งพันเหลือเพียงร้อยคนหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งตื่นเต้นจนพูดไม่ออก ได้แต่เบิ่งตาโปนโต มองหาเงาร่างของบิดา พลันเห็นคนนำหน้าเอี้ยวตัวบนหลังม้า น้าวคันธนูยิงลูกศรยิงทหารม้ามองโกลหลายนายร่วงลงจากหลังม้า มันจดจำออกว่าเป็นเงาร่างของบิดา อดโห่ร้องด้วยความยินดีมิได้

เห็นทัพม้ามองโกลที่ไล่กวดตามยิ่งมายิ่งมาก ยิงธนูดุจฝูงตั๊กแตนเต็มฟ้า เพียงชั่วพริบตา ขบวนคนและม้าของเหลียงเทียนเต๋อก็ลดลงครึ่งหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งไม่สนใจผู้อื่น จิตใจจดจ่ออยู่กับบิดา เห็นเหลียงเทียนเต๋อยิ่งควบม้ายิ่งใกล้ อาศัยแสงไฟบนกำแพงเมืองสาดส่อง เห็นหมวกและชุดเกราะของมันแปดเปื้อนโลหิต กลายเป็นมนุษย์โลหิตคนหนึ่ง

ทันใด เหลียงเทียนเต๋อหยุดม้าไว้ จนใจล้ำหลังเหล่าทหารเอี้ยวตัวไปยิงลูกธนูติดต่อกัน ทุกดอกล้วนจู่โจมถูกเป้าหมาย เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่ายามคับขันเป็นตาย บิดายอมอยู่รั้งท้าย สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่งตวาดว่า "เปิดประตูเมือง"

เหล่าแม่ทัพงงงันวูบใหญ่ หวังเจียนสั่นศีรษะ กล่าวว่า "ไม่ได้ เอียนอุ้ย

โปรดดู พวกตาดมองโกลไล่ติดตามมาอย่างกระชั้นชิด หากเปิดประตูเมืองโดยผลีผลาม ศัตรูจะฉวยโอกาสบุกเข้ามา"

เหลียงเหวินจิ้งยอมรับว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น จึงกล่าว "ยังมีวิธีอื่นหรือไม่?"

เหล่าแม่ทัพสงบปากคำไว้ ในใจครุ่นคิด *'ในเมื่อลงมือสำเร็จ เสียสละผู้คนไม่กี่สิบคนนี้นับเป็นอย่างไรได้'*

พลันได้ยินไป่พอร้องตวาดว่า "หย่อนเชือกลงไป"

หวังเจียนค่อยได้คิด ออกคำสั่งไป ปรากฏเชือกหยางสิบกว่าเส้นหย่อนลงจากกำแพงเมือง ทหารที่จุดไฟเผาค่ายมองโกลพอดีควบม้ามาถึง พากันลอยตัวขึ้นจากหลังม้า คว้าจับเส้นเชือกไต่ขึ้นกำแพงเมือง

เหลียงเทียนเต่อกระโดดลงจากหลังม้า ยืนอยู่เชิงกำแพง น้าวคันธนูไม่หยุดหย่อน ยิงจนทัพม้ามองโกลผู้คนผงะหงายม้าล้มตาย รอจนพวกพ้องได้ขึ้นกำแพงเมือง มันค่อยคว้าจับเชือกเส้นหนึ่งโหนตัวขึ้นมา

ทัพม้ามองโกลพิโรธเดือดดาล ระดมยิงธนูใส่ เหลียงเทียนเต่อโหนเชือกแกว่งตัวไปมา หลบรอดจากลูกธนู แกว่งตัวเป็นสามครั้งครา ก็ห่างจากบนกำแพงเมืองเพียงสิบวา

เหลียงเหวินจิ้งยามร้อนรุ่มใจ ไม่คำนึงถึงศักดิ์ฐานะอันใด ช่วยไพร่พลทหารสาวดึงเส้นเชือก ช่วยให้บิดาลอยตัวขึ้นมา

เห็นแน่ชัดว่าเหลียงเทียนเต่อจะขึ้นถึงบนกำแพงเมือง พลันได้ยินเสียงขวับใหญ่ ลูกธนูดอกหนึ่งยิงฝ่าอากาศมา ลูกธนูนี้รวดเร็วรุนแรงผิดธรรมดา เหลียงเทียนเต่อหลบหลีกไม่ทันการณ์ ต้องคร่างหนักๆ คำหนึ่ง กลับถูกลูกธนูยิงติดตรึงกับกำแพงเมือง

เหลียงเหวินจิ้งสูดลมหายใจเข้าไปอย่างไม่คิดชีวิต ขณะจะสาวดึงเส้นเชือก ลูกธนูดอกที่สองก็มาถึง เหลียงเทียนเต่อรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ต้องคลายมือออก หงายร่างร่วงหล่นลงไป

ยามเลอะเลือนเห็นเหลียงเหวินจิ้งแตกตื่นตะลึงลาน เบิ่งตาจ้องมอง มา มันอ้าปากคิดกล่าววาจา แต่ข้างหูมีแต่เสียงคนร่ำร้องม้าแผดเสียงดัง ก้อง เสียงของตนเองแตกกระจายมลายหาย ร่างกำยำสูงใหญ่ของมันร่วง ลงดังโครม รอบข้างปรากฏตาบทวนเกือกม้าประดังเข้ามา

เหลียงเหวินจิ้งมองดูเส้นเชือกในมือ จากนั้นช้อนตามองไกล เห็น ท่ามกลางแสงไฟสาดส่อง ปรากฏแม่ทัพมองโกลชุดครามผู้หนึ่งขี่ม้าศึกสีดำ น้าวคันธนูเล็งมายังบนกำแพงเมือง เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกหน้าอกอึดอัดขัดข้อง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ชวนเซไปหลายก้าว ล้มลงบนกำแพงเมือง

กลิ่นหอมของอำพันขี้ปลาอบอวลอยู่ในห้องนอนของดีกน้อย

เหลียงเหวินจิ้งฟื้นคืนสติจากห้วงอันเลอะเลือน รู้สึกหัวใจปวดแปลบ ปลาบ คล้ายถูกผ่าออกเป็นสองซีก มันเหม่อมองลายดอกโบตั๋นที่ปักอยู่ บนเพดานม่านมุ้ง เห็นว่าวัตถุยังเฉิดฉัน ผู้คนกลับผันแปร น้ำตาต้อง ไหลรินลงอาบแก้ม พร่างพรมหมอนหนุนอันเรียบลื่นจนเปียกชุ่ม

ที่นอกห้องแว่วเสียงหวังเจียนดังว่า "**ต้าฟู** *(คำเรียกหมอรักษา)* เชียน สุ้ยป่วยเป็นโรคอะไร?"

ต้าฟูนั้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "เพียงแต่ตรากตรำเกินไป ธาตุ หยางพร่องความร้อนรุนแรง ไฟหัวใจประดังขึ้นมา หลังจากพักผ่อนบำรุง ร่างกาย จะทุเลาหายดี"

หวังเจียนทอดถอนใจกล่าวว่า "เชียนสุ้ยอายุยังเยาว์ ต้องแบกภาระ ปกบ้านป้องเมือง เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ ย่อมไม่อาจทนทานได้..."

แว่วเสียงทั้งสองห่างหายออกไป เหลียงเหวินจิ้งค่อยลุกขึ้นนั่งบน เตียง หยิบฉวยห่อผ้าที่เหลียนเทียนเต๋อมอบให้จากใต้เตียง พอแก้ออกดู ภายในมีเสื้อยาวสีเขียวตัวหนึ่ง ยังมีเงินอีกสิบแท่ง เหลียงเหวินจิ้งกำชาย เสื้อแนบแน่น หัวงสมองปรากฏภาพใบหน้าก่อนแยกจากของบิดา น้ำตา

ร่ำไห้เบาๆ อยู่ครู่หนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งพลันขบกรามกรอด ปาดเช็ดคราบน้ำตา ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อยาวสีเขียว กระโดดขึ้นบนขื่อห้อง แกะกระเบื้องหลังคา ทะยานปราดออกไป

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "คิดจากไปแล้วหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันเล็กน้อย จากนั้นแค่นหัวร่อออกมา กล่าวว่า "เป็นท่านอีก? ครั้งนี้ดวงท่านอาศัยอะไรขู่กรรโชกข้าพเจ้า ท่านพ่อ...ลาโลกไปแล้ว" กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา

คนที่เรียกรั้งเหลียงเหวินจิ้งคือไป่พอ มันยืดกายลุกขึ้นยืนบนหลังคาด้านซ้ายมือ กล่าวว่า "บิดาท่านพลีชีพเพื่อชาติ หลั่งเลือดทาแผ่นดิน วีรกรรมคงอยู่คู่ดินฟ้า แต่ว่ามันสู้ตีกเพื่ออะไร? ยังมิใช่เพื่อเมืองเหอโจว เพื่อราชวงศ์ซ้องหรอกหรือ? ยามนี้ไฟสงครามยังไม่สิ้น ท่านก็หลบหนีจากไป บิดาท่านในปรภพไยมิใช่ผิดหวังยิ่ง?"

เหลียงเหวินจิ้งร้องเพ้ยกล่าวว่า "ท่านกล่าววาจาเพ้อเจ้อ เพียงเพื่อให้ผู้อื่นตายแทน นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่หลงกลท่านอีก ไม่ว่าเมืองเหอโจวหรือราชวงศ์ซ้อง เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

ไป่พอยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "เมืองเหอโจว ราชวงศ์ซ้อง ยังมีบิดาท่าน ท่านล้วนไม่จดจำใส่ใจ เพียงไม่ทราบยังนึกถึงแม่นางอี้หลิงหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งสะท้านขึ้นเล็กน้อย แต่แล้วขบกรามกรอดกล่าวว่า "ไป่เยียนเชิง ท่านวางแผนแยบคาย ข้าพเจ้านับถือเลื่อมใสนัก เพียงแต่ท่านหลงลืมไปข้อหนึ่ง สตรีนางนั้นเป็นศิษย์ของผู้ใด?"

ไป่พอขมวดคิ้ว กล่าวว่า "นางเป็นคนของสำนักวารีดำ"

เหลียงเหวินจิ้งยิ้มอย่างหดดู่ กล่าวว่า "มิผิด ชาวตาดมองโกลที่อิงชนูนั้นเรียกว่าปาเยียน เป็นคนของสำนักวารีดำเช่นกัน ศิษย์พี่ของนางฆ่าบิดาเรา ข้าพเจ้ายังจะชมชอบนางหรือ?" พลางสืบเท้าออกไป จับจ้อง

มองไปพอ กล่าวอีกว่า "ยังมีท่าน หากมิใช่ท่าน ข้าพเจ้ากับท่านพ่อไหน
เลยมาถึงที่นี้? ความแค้นนี้สูงเทียมฟ้า วันหน้าข้าพเจ้าฝึกวิทยายุทธ์สำเร็จ
ต้องฆ่าท่านเป็นคนแรก" เอ่ยถึงตอนนี้ ล้วงป้ายอาญาสิทธิ์จากอกเสื้อ
ขว้างใส่ไปไปพออย่างดุดัน กล่าวว่า "ป้ายโสโครกนี้คืนให้แก่ท่าน ไม่ว่า
ชาวมองโกลหรือว่าพวกท่านล้วนมิใช่คนดี"

กล่าวจบกระทืบเท้าหมายจากไป พลันได้ยินไป่พอกล่าวว่า "ท่าน
เคียดแค้นผู้คน เราไม่สนใจ แต่มีเรื่องหนึ่งต้องบอกต่อท่าน เราใช้ให้หู
ซุนเอ๋อแขวนดาบเฟิงอี๋ของเซียวอี้หลิงที่ถนนใหญ่ ทั้งปิดประกาศบอกต่อ
เซียวเหลิ่งว่าศิษย์น้องของมันถูกคร่ากุม เพื่อบีบบังคับมันออกมา เมื่อ
ครู่เราได้รับสารจากเซียวเหลิ่งว่า สามชั่วยามให้หลังจะไปที่วัดฉังหลงซื่อ
ใช้หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต ยอมนำตัวมันแลกกับเซียวอี้หลิง หากเมื่อถึง
เวลามันไม่ไปตามนัด เราจะไม่ไว้ไมตรีต่อเชลยที่ไม่มีประโยชน์"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบ จากนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "นี่เกี่ยวข้อง
ใดกับข้าพเจ้า?" มันก้าวยาวๆ ไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมา พลันลอยตัวขึ้น
กรีดเป็นเส้นโค้งกลางอากาศ กลืนหายกับแสงอุทัยรำไร

ไป่พอเหม่อมองเงาร่างมัน พึมพำว่า "เด็กน้อยอันร้ายกาจ" ที่หว่าง
คิ้วปรากฏแววผิดหวังวูบหนึ่ง ชุกเก็บป้ายอาญาสิทธิ์ไว้ที่ข้างเอว โยกแขน
เสื้อพุ่งปราดขึ้นเหนือไป

สงครามยังไม่สิ้น

กษัตริย์มองเคอลงจากม้าทรง ทอดพระเนตรควันเขียวที่ลอยกรุ่น เถ้าถ่านไหม้เกรียมบนพื้น สายพระเนตรเยียบเย็นราวน้ำแข็ง ที่ห่างไปคุกเข่าด้วยทหารที่เฝ้าดูแลเสบียงหลายสิบนาย

นายทหารผู้หนึ่งปลุกปลอบกำลังขวัญ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เมื่อ...เมื่อคืนยามเที่ยงคืน ผู้...ผู้น้อยยังลาดตระเวนดูเที่ยวหนึ่ง จัดวางเวรยามแล้วค่อยกลับค่าย เพิ่งหลับไหลไป..."

กษัตริย์มองเคอทรงกางข้อพระหัตถ์ทั้งห้าออก ตรัสตัดบทว่า "ประหารฆ่าสิ้น"

เหล่าราชองครักษ์ตวัดดาบฟันลง ศีรษะหลายสิบหัวก็หลุดจากบ่า โลหิตชังรวมเป็นสระเลือดเล็กๆ สระหนึ่ง กษัตริย์มองเคอเหลียวพระพักตร์ไปตรัสถามว่า "หัวหน้าเวรยามเป็นใคร?"

แม่ทัพนายหนึ่งออกจากแถวมา คุกเข่ากราบทูลว่า "เรานาปู้ก้านบกพร่องต่อหน้าที่ ขอตายเพื่อลุแก่โทษ" กล่าวจบชักดาบโค้งจากหว่างเอวเชือดคอล้มตายลง

กษัตริย์มองเคอผงกพระพักตร์ตรัสว่า "คนผู้นี้กล้าทำกล้ารับ สมเป็นลูกผู้ชาย ให้ฝังศพมันอย่างสมเกียรติ" จากนั้นตรัสถามสื่อเทียนเจ๋อว่า "เสบียงที่เหลือรับประทานได้กี่วัน?"

สื่อเทียนเจ๋อกราบทูลว่า "ครั้งนี้คงมีไส้ศึกทหารช้องคล้ายล่วงรู้ถึงเสบียงของฝ่ายเรา มุ่งตรงไปที่นั้น ฝ่ายเราไม่ทันขัดขวาง มีเพียงเสบียงสามแห่งที่รอดจากการถูกไฟเผา..."

กษัตริย์มองเคอตรัสตัดบทว่า "พวกท่านชาวฮั่นรู้จักแต่พิธีพิไร เพียงบอกว่ารับประทานกี่วันก็พอ"

หน้าผากของสื่อเทียนเจ๋อปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย รีบกล่าวว่า "เพียงรับประทานได้สามวัน"

กษัตริย์มองเคอตรัสทวนว่า "สามวันหรือ?" จากนั้นตรัสถามเหล่าแม่ทัพว่า "ในความเห็นพวกท่านเล่า?"

ปาเยียนขณะจะออกจากแถว สื่อเทียนเจ๋อที่ด้านข้างชิงยื่นมือฉุดดึงมันไว้ เห็นแม่ทัพนายหนึ่งเดินออกจากแถว คนผู้นี้เรียกว่าอานโตว เป็น**ว่านฟูจ่าง** *(นายพล)* ระดับเดียวกับตนเอง ได้ยินอานโตวกล่าวว่า "เรื่องเสบียงเกี่ยวพันถึงขวัญของเหล่าทัพ หากเสบียงส่งมาไม่ทัน ขอท่านจ่านเสด็จกลับภูเขาลิ่วผาน แล้วค่อยคิดอ่านกัน"

กษัตริย์มองเคอแหงนพระพักตร์ทอดพระเนตรท้องฟ้า ตรัสพึมพำว่า "สามวัน? สามวันหรือ?" พลันเสด็จขึ้นม้าทรงควบขับจากไป

ปาเยียนรอจนกษัตริย์มองเคอเสด็จไป จึงตัดพ้อสื่อเทียนเจ๋อว่า "**ซื่อโหว** *(พระยาแซ่สื่อ)* ท่านไฉนห้ามมิให้เรากล่าววาจา?"

สื่อเทียนเจ๋อฉุดลากมันถึงที่ลับตา ค่อยทอดถอนใจ กล่าวว่า "พวกเราสื่อเรารับใช้ท่านข่านสามพระองค์ กล่าวไปท่านข่านปัจจุบันต่างกับกาลก่อน

ปาเยียนถามไถ่รายละเอียด สื่อเทียนเจ๋อกล่าวว่า "เจงกิสข่านสร้างตัวอย่างยากลำบาก ออกศึกด้วยพระองค์เอง ใช้ทหารประหนึ่งบุตร

สัประยุทธ์ ควรรบเมื่อใด ควรรับเมื่อใด ควรใช้ปัญญาเข้าช่วงชิง หรือดี
หักด้วยกำลัง ล้วนรู้แน่แก่ใจ ความสามารถเช่นนี้ ผ่านไปอีกร้อยยุคก็ไม่มี
ผู้ใดเทียบเปรียบได้"

ปาเยียนผงกศีรษะกล่าวว่า "นั่นย่อมแน่นอน"

สื่อเทียนเจ๋อกล่าวอีกว่า "วอเคอไตข่านกลับเป็นเจ้าแห่งการรักษา
ความสำเร็จ มีพระทัยเปิดกว้างไม่นิยมสืบสาวราวเรื่อง ทำอย่างไรก็ได้
พระองค์ทำสงครามไม่มากนัก แต่ถนัดในการใช้คน ผู้ที่ล้มล้างได้กิมคืออ๋อง
เซลุย ผู้ที่พิชิตดินแดนตะวันตกคืออ๋องปาตู ถึงแม้วอเคอไตไม่ออกศึกด้วย
พระองค์เอง แต่สู้รบครั้งใดล้วนปราบพิชิต หาได้เสื่อมเสียเกียรติภูมิของ
พระบิดาไม่"

ปาเยียนประสานมือกล่าวว่า "สื่อซือโหวมีความเห็นอันสูงส่ง ปาเยียน
น้อมรับคำสั่งสอน"

สื่อเทียนเจ๋อฝืนยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ "ถัดมาคือข่านกูโยว พระองค์
ด่วนสวรรคต ดังนั้นไม่ขอกล่าวถึง ส่วนข่านมองเคอ เมื่อก้าวขึ้นเป็นข่าน
มองโกล ผ่านการบุกเบิกสองรัชกาล ขยายดินแดนไปหลายหมื่นลี้ ม้าศึก
เหยียบย่ำไปที่ใด ไม่มีผู้ใดต้านทานได้ เนื่องจากท่านข่านเพิ่งเข้าสู่กระโจม
ทองคำ หารู้ถึงความยากลำบากของการสร้างกิจการ บวกกับมีนิสัยเข้ม
แข็งแกร่งกร้าว ยกทัพสู่ตะวันตกสองครั้งก็ทำศึกประสบชัย ถือดีในความสามารถ ลองนึกดู ตอนนี้เมืองเหอโจวตั้งขวางหน้า พระองค์จะยอมเลิกราหรือ?"

ปาเยียนได้ยินสื่อเทียนเจ๋อวิพากษ์ท่านข่านองค์ปัจจุบัน ต้องลอบตื่นตระหนก พอฟังถึงตอนท้าย ได้แต่ผงกศีรษะรับ ไม่อาจโต้แย้งได้

สื่อเทียนเอ๋อกล่าวอีกว่า "แม่ทัพปาเยียนเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ หอดตาไปในชาวมองโกล ยากที่จะมีบุคคลเช่นท่าน วันหน้าต้องสร้างผลงานยิ่งใหญ่ แต่ตอนนี้สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย ขอท่านแม่ทัพหักห้าม

ตนเอง อย่าได้เสนอหน้าออกไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดเสียงปี่มองโกเลียดังขึ้น ทั้งสองฟังออกว่าเป็นสัญญาณที่กษัตริย์มองเคอเรียกประชุมแม่ทัพ ไม่ทันสนทนาสิบคำ พากันขึ้นม้าควบขับไป

เมื่อเร่งรุดถึง ทั้งสองกวาดตามอง ล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก เห็นหน้าค่ายใหญ่ไม่ทราบสร้างพลับพลาหลังหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด กษัตริย์มองเคอทรงถือธวัชใหญ่ประดับขนหางจามรี ประทับยืนบนพลับพลา เป็นที่น่าเกรงขามนัก

ยามนี้อาทิตย์อุทัยเพิ่งลอยขึ้น ธวัชใหญ่ประดับขนหางจามรีพัดพริ้วในลมอรุณ เสียงปี่มองโกลทั้งสามครั้งพอขาดหาย แม่ทัพนายกองทั้งสิบกว่าหมื่นยืนตัวตรงอยู่ท่ามกลางขุนเขาไพรกว้าง

กษัตริย์มองเคอทอดพระเนตรโดยรอบ พลันตรัสถามว่า "พวกเราเป็นลูกหลานของเจ็งกิสข่านหรือไม่?"

เหล่าแม่ทัพนายกองรับคำว่า "ใช่" ผู้คนนับหมื่นเปล่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง จึงสะท้านทั้งดินฟ้า

กษัตริย์มองเคอตรัสถามอีกว่า "ลูกหลานของเจ็งกิสข่านเคยสู้แพ้หรือไม่?"

เหล่าแม่ทัพนายกองตอบว่า "ไม่เคย"

"เคยมีเมืองที่ตีหักไม่สำเร็จหรือไม่?"

"ไม่มี"

"สุนัขซ้องส่งคนมาเผาเสบียงพวกเรา คิดปล่อยให้พวกเราอดตาย พวกท่านกลัวหรือไม่?"

"ไม่กลัว"

กษัตริย์มองเคอผงกศีรษะตรัสอีกว่า "เมื่อสมัยโบราณ มีแม่ทัพผู้หนึ่ง ข้ามแม่น้ำ ทุบหม้อข้าวจมเรือ ทิ้งเสบียงไว้สำหรับรับประทานสามวัน ยัง

ระยะข้าศึกที่มีกำลังมากกว่าหลายสิบเท่า* ทัพใหญ่ของพวกเรายังมีมากกว่ามันสิบเท่า เข้มแข็งกว่าสิบเท่า ภายในสามวันต้องตีเมืองเหอโจวเข่นฆ่าพวกมันจนไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง นำเลือดของสุนัขช้องมาบำรุงกระเพาะพวกเรา"

พริบตานั้น เหล่าแม่ทัพนายกองอารมณ์เดือดพล่าน ร่ำร้องว่า "ใช่แล้ว นำเลือดของสุนัขช้องมาบำรุงกระเพาะพวกเรา"

กษัตริย์มองเคอทรงดึงลูกธนูขนนกจากในซองลูกธนู คุกพระชานุลงข้างหนึ่ง แหงนพระพักตร์มองฟ้า ทรงประกาศว่า "ข้าป๋อเอ่อจื่อจินมองเคอ ขอสาบานต่อฟ้าและดิน ทั้งบรรพชนผู้ยิ่งใหญ่ว่า หากไม่ตีเมืองเหอโจวแตก ขอให้เป็นเช่นลูกธนูนี้" ตรัสจบ ทรงชูพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นเสียงเปาะเมื่อหักลูกธนูเป็นสองท่อน

พริบตานั้น ทัพใหญ่มองโกลเงียบกริบลงพลันปรากฏนักรบผู้หนึ่งคุกเข่าลง แม่ทัพนายกองสิบกว่าหมื่นปฏิบัติตาม ทั้งหมดเปล่งเสียงร้องออกมาว่า "ไม่ตีเมืองเหอโจวแตก ขอให้เป็นเช่นลูกธนูนี้"

สื่อเทียนเจ๋อคุกเข่ากับพื้น จิตใจวิตกกังวล ชำเลืองมองปาเยียน เห็นมันขมวดคิ้วแนบแน่น ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง ความคิดไม่ทันสิ้นสุด กษัตริย์มองเคอก็ประทับยืนขึ้นตรัสเรียกว่า "อานโตว"

แม่ทัพอานโตวลังเลเล็กน้อย จากนั้นเดินออกจากแถว กษัตริย์มองเคอตรัสอย่างเยือกเย็นว่า "เช้าวันนี้ท่านกล่าวกับเราอย่างไร ลองบอกมาอีกเที่ยวหนึ่ง"

อานโตวหน้าซีดเผือด กล่าวอย่างยากเย็นว่า "เรากล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล สมควรตายหมื่นครั้ง"

กษัตริย์มองเคอตรัสเรียก "มือตาบขวาน" ปรากฏชายฉกรรจ์เปลือยท่อนบน ยกถือขวานใหญ่ผู้หนึ่งก้าวออกมาตามเสียง กษัตริย์มองเคอ

* หมายถึงเผ่าป๋อหยางซึ่งหรี่ ซึ่งทุบหม้อข้าวจมเรือ นำไพร่พลรบชนะทัพฉินซึ่งตอนนั้นยังปกครองแผ่นดิน

ตรัสย้ำทีละคำว่า "อานโตวกล่าวเพื่อเจ้อเหลวไหล ทำลายขวัญของทัพเรา ตัดศีรษะมันเซ่นธงเรา"

อานโตวไม่ทันมีโอกาสกล่าววาจา ก็ถูกจับกดล้มลงกับพื้น ขาย ฉกรรจ์นั้นตวัดขวานฟันลง ศีรษะหัวหนึ่งก็กลิ้งตกลงกับพื้น เจ้าหน้าที่ เซ่นสรวงยกถาดทองมาบรรจุศีรษะ ยกชูต่อฟ้า ทัพใหญ่มองโกลเห็นเช่นนั้น ก็ระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา

ปาเยียนหน้าขาวซีด กล่าวเบาๆ กับสื่อเทียนเจ๋อว่า "ได้เห็นสื่อ พระคุณช่วยชีวิตปาเยียนไม่ขอลืมเลือน"

สื่อเทียนเจ๋อสั่นศีรษะทอดถอนใจ กล่าวว่า "รอให้รักษาชีวิตรอดจาก การศึกครั้งนี้แล้วค่อยกล่าวเถอะ"

เหลียงเหวินจิ้งบังเกิดความคับข้องเต็มอก คล้ายกับมีแต่ทุ่มเทมือเท้าวิ่งตะบึง ค่อยระบายออกได้ จวบจนถึงหน้าประตูเมือง เห็นประตูเมืองปิดสนิท รักษาการณ์อย่างเข้มงวด ต้องงงงันวูบชะงักเท้าลง ครุ่นคิดขึ้น *'เราช่าง เลอะเทอะนัก ตอนนี้กำลังทำศึกสงคราม ไหนเลยออกจากเมืองได้?'*

นึกถึงคำ *"เลอะเทอะ"* อดยิ้มอย่างหดหู่ไม่ได้ หวนนึกถึงค่ำคืนนั้น คนที่ *"เลอะเทอะ"* ป้อนอาหารว่างที่เละเทะแก่หญิงสาวในห้องศิลา ภาพ เหตุการณ์ยังตราตรึงใจ ความอบอุ่นยังไม่จางหายจากอก เพียงแต่คนผู้นั้น รอยยิ้มนั้นจะไม่ได้พบพานอีกแล้ว

มันเดินอย่างเงียบงันระยะหนึ่ง ห้วงสมองปรากฏรอยยิ้มของเขียว อี้หลิงผุดขึ้น สร้างความอัดอั้นตันใจ กระแทกหมัดใส่กำแพงข้างทาง กลับต่อยทะลุผนังกำแพงไป

เหลียงเหวินเจิ้งก็ต่อยจนผิวหนังปริแตกโลหิตไหลซึม หลังความ เจ็บปวดค่อยมีสติแจ่มใส พอเงยหน้าขึ้น เห็นที่ห่างไปเป็นวัดวาหลังหนึ่ง ที่แท้มาถึงวัดฉังหลงซื่อที่ตัวเมืองตะวันออกโดยไม่ตั้งใจ

เหลียงเหวินจิ้งครุ่นคิดขึ้น *'จะอย่างไรมาแล้วเมื่อออกจากเมืองไม่ได้ลองไปชมดูความสนุกสนานสักครา'* มันอธิบายต่อตนเองเช่นนี้ จากนั้นเดินเข้าไป

ขณะจะเข้าวัดวา พลันแว่วเสียงคนดังมาจึงครุ่นคิด *'ยังคงอย่าได้พบหน้าพวกมัน'* พอได้คิดจึงอ้อมผ่านผนังฉากกั้น เห็นช้างกำแพงวัดมีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งใบแน่นหนา จึงกระโดดขึ้นไป เห็นสภาพภายในวัดอย่างชัดเจน

เหลียงเหวินจิ้งเพ่งตามอง เห็นหลังประตูวัดเป็นโบสถ์พระประธานหน้าโบสถ์เรียงรายด้วยพุทธรูปศิลา พระกษิติครรภโพธิสัตว์ รวมทั้งรูป**ปี้แส*** และ**ซวนหนี**** ไปพอยืนอยู่หน้ารูปปี้แส เชียวอี้หลิงถูกมัดมือไพล่หลังนั่งกับพื้น ด่าทอไม่ขาดปาก สุ้มเสียงนางดังสดใส ระดมคำด่าออกมากลับด่าว่าไปพอต่ำช้ากว่าโจโฉอีก

ไปพอมีความอดทนเป็นเลิศ ปล่อยให้นางด่าไป พลันได้ยินเชียวอี้หลิงบอกว่ามันเป็น**จูกัดเหลียง** *(ขงเบ้ง)* ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ชมเชยเกินไป ท่านจูกัดเหลียงเป็นยอดกุนซือ เราผู้แซ่ไปไหนเลยกล้าประชันประกายด้วย?"

เชียวอี้หลิงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "ท่านเป็นเช่นเดียวกับมัน มิเพียงกินอิ่มไร้เรื่องราว ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของผู้อื่น ทั้งยังตบแต่งภรรยาขี้ริ้วถูกลงโทษให้ซักเสื้อผ้าทุกวัน"

ไปพอขมวดคิ้วกล่าวว่า "ผู้ใดบอกว่าจูกัดเหลียงตบแต่งภรรยาขี้ริ้วถูกลงโทษให้ซักเสื้อผ้าทุกวัน? ในหนังสือประวัติศาสตร์ไม่ได้บันทึกไว้ เป็นผู้คนใส่ร้ายป้ายสียอดกุนซือ?"

เรื่องเหล่านี้เป็นเหลียงเหวินจิ้งแต่งขึ้นมา เชียวอี้หลิงกลับหลงเชื่อโดยสนิทใจ เหลียงเหวินจิ้งพอฟังอดยิ้มมิได้ แทบลืมเลือนความปวดร้าวของการสูญเสียบิดา แต่เพียงยินดีชั่ววูบก็บังเกิดความกลัดกลุ้มแทนที่

* ภาษาสันสกฤตว่าปี้เซี่ย
** สันสกฤตแปลว่าโบราณ ลักษณะคล้ายสิงโต

ครุ่นคิดขึ้น *'ศิษย์พี่นางฆ่าบิดาเรา นับแต่นี้เรากับนางถือเป็นศัตรูไม่ขอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน'* นึกถึงตอนนี้ หัวใจคล้ายกับแช่อยู่ในบึงน้ำเย็น ไม่อาจไถ่ถอนตัวได้

พลันได้ยินเสียงแค่นอย่างเย็นชา เหลียงเหวินจิ้งช้อนตามอง เห็นหน้าโบสถ์พระประธานไม่ทราบเพิ่มบุรุษชุดดำพกพาดาบสีครามผู้หนึ่งตั้งแต่เมื่อใด

เซียวอี้หลิงร้องเรียก "ศิษย์พี่" ไปพอกลับไม่เหลียวหน้าไป ใบหน้าพัดจีบเบาๆ ทักทายว่า "มาแล้วหรือ?"

เซียวเหลิ่งเหลือบมองเซียวอี้หลิงแวบหนึ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย รับคำว่า "ใช่แล้ว"

ไป่พอหัวร่อฮาฮา หุบพัดจีบจ่อจี้ไปยังเซียวอี้หลิง กล่าวว่า "ท่านเมื่อมาแล้ว สมควรขวางดาบเชือดคอตาย ยังยืนอยู่ทำอะไร?"

เซียวเหลิ่งสั่นศีรษะคราหนึ่ง ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ไป่พอกล่าวว่า "เป็นไร หรือต้องให้ศิษย์น้องท่านรับความเจ็บปวดท่านจึงยอมจัดการกับตัวเอง?" พลางยื่นพัดจีบจ่อใส่ข้างแก้มเซียวอี้หลิง กล่าวสืบต่อ "พัดนี้พอกรีดลง ใบหน้าของศิษย์น้องท่านจะกลายเป็นไม่น่าดูแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนเลือดลมพลุ่งขึ้น บังเกิดความพลุ่งพล่านดั่งเดือด มือขวากำเป็นหมัดคิดกระโดดลงไป

พลันได้ยินเซียวเหลิ่งกล่าวว่า "สองประเทศทำสงคราม ต่างรับใช้เจ้าชีวิต ท่านดำเนินแผนร้ายอุบายชั่ว เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว" ชายผ้าโยนดาบเทพสมุทรลงที่ข้างกาย ประกาศว่า "แต่การมาของเราในวันนี้ มิได้มาในฐานะ ผู้หาญกล้าอันดับหนึ่งแห่งมองโกล หากแต่มาในฐานะศิษย์ของ**เฮยสุ่ยอี้เจี๋ย** *(หนึ่งสุดยอดวารีดำ)*"

เซียวเซียนเจี๋ยฉายา**เฮยสุ่ยอี้ไกว้** *(หนึ่งประหลาดวารีดำ)* เนื่องเพราะมีนิสัยประหลาดพิกล ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ชาวยุทธจักรทั้งเดียดฉันท์

ทั้งหวาดกลัว จึงเรียกหาเป็นหนึ่งประหลาด เชียวเชียนเจี๋ยก็ไม่ใส่ใจ กลับเห็นว่าขนานนามได้อย่างเหมาะสม แต่เชียวเหลิ่งเคารพเทิดทูนมัน จึงเรียกขานเป็นหนึ่งสุดยอดวารีดำ

ไป่พอนิ่งเงียบงัน ผ่านไปเนิ่นนานค่อยเปล่งเสียงออกมาว่า "ศิษย์ของหนึ่งประหลาดวารีดำหรือ?"

เชียวเหลิ่งรับคำ ไป่พอช้อนตามองท้องฟ้าไกลตา กล่าวว่า "ครั้งกระโน้นเราเข้ารับราชการ ยอมเป็นที่ปรึกษาของไหวอันอ๋อง ทุกวันเข้าแก่งแย่งช่วงชิง ใช้เล่ห์ร้ายอุบายชั่ว กระทำเรื่องผิดมโนธรรม ดังนั้นท่านอาจารย์ขับเราออกจากสำนัก ท่านสามารถอ้างตนเป็นศิษย์ของหนึ่งประหลาดวารีดำ แต่เราต้อยวาสนา มิใช่ศิษย์ของบัณฑิตขันแค้นอีก"

ใบหน้าขาวซีดของเชียวเหลิ่งกลับกลายเป็นแดงก่ำ มันความจริงเข้าใจว่าไป่พอเป็นศิษย์ของบัณฑิตขันแค้นกงหยางหวี่ กงหยางหวี่กับเชียวเชียนเจี๋ยเป็นศัตรูคู่แค้นกัน หากตนเองท้าสู้ในฐานะศิษย์หนึ่งประหลาดวารีดำ ไป่พอเพื่อรักษาศักดิ์ศรีสำนักอาจารย์ ต้องรับคำท้าในฐานะศิษย์ของบัณฑิตขันแค้น มิคาดไป่พอเป็นศิษย์ที่ถูกกงหยางหวี่อัปเปหิออกจากสำนัก แผนการที่วางไว้กลายเป็นอากาศธาตุ ยามร้อนรุ่มใจ ที่กลางหลังปวดแปลบปลาบ แทบส่งเสียงไอออกมา แต่ก็กลัวคู่ต่อสู้สังเกตเห็นพิรุธได้แต่กลั้นกลืนเอาไว้ จนใบหน้ากลายเป็นแดงก่ำ

ไป่พอคล้ายไม่รู้สึกตัว หลุบคิ้วครุ่นคิดชั่วครู่ค่อยช้อนตาขึ้น กล่าวว่า "เราผู้แซ่ไป่ดำเนินอุบายมาชั่วชีวิต ไม่ถือว่าประพฤติเที่ยงธรรม แต่ถึงแม้เราจมอยู่กับปลักชื่อเสียงผลประโยชน์ ยังไม่ละเลยต่อบุญคุณอาจารย์ ถึงแม้ท่านอาจารย์ไม่ยอมรับเราเป็นศิษย์ แต่เราผู้แซ่ไป่ยังถือว่าเป็นศิษย์สำนักบัณฑิตขันแค้น"

เชียวเหลิ่งมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ไป่พอพลันเสียบพัดจีบกับข้างเอว โบกแขนเสื้อเอื้อนเอ่ยว่า *"หนึ่งขนนกกลางนภา เลิศล้ำเสียดเมฆา"*

เชียวเหลิ่งตาทอประกายวูบดุจสายฟ้า เอื้อนเอ่ยว่า "วาริดำเรี่ยว *กราก ชะล้างทั่วทั้งแผ่นดิน*"

ทั้งสองพากันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ลมใบไม้ร่วงหอบหนึ่งม้วน เอาผงคลีบนพื้นขึ้นมา หอบพัดผ่านยอดไม้ เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกสายตาพร่า มัวไปชั่วขณะ พอขยี้ตามองดูใหม่ เชียวเหลิ่งกับไป่พอก็เปิดฉากต่อสู้กันแล้ว

ทั้งสองสู้เพื่อสำนักอาจารย์ เชียวเหลิ่งไม่ใช้อาวุธ ไป่พอก็สู้ด้วยมือเปล่า ลมฝ่ามือพอกวาดผ่าน กิ่งไม้ใบดอกล้วนถูกทำลายสิ้น พลังเที่ยงแท้ไพศาลกับพลังเย็นเยือกมหากาฬหักล้างข่มกันเอง พลังทั้งสองขุมพอแผ่ซ่านออก บังเกิดเสียงดังซี่ซี่ วิชาฝีมือของสำนักวาริดำ เน้นที่ชิงลงมือสยบ ดังนั้นเชียวเหลิ่งร่ายรำใช้วิชาหัตถ์มารแปลงสมปรารถนาดุจลมพัดหวน แปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด

ส่วนไป่พอใช้ออกด้วยวิชาฝ่ามือเมล็ดพันธุ์ผักกาดเขาสุเมรุ ลงมือแช่มช้าเนิบนาบ คล้ายถุงลมที่หยุ่นเหนียว ศัตรูเข้มแข็งจะยุบลง ศัตรูอ่อนแอก็เบ่งพองออก

เหลียงเหวินจิ้งชมดูชั่วขณะ บังเกิดความประหลาดใจ ครุ่นคิดขึ้น *'ศิษย์พี่ของแม่นางเชียวลงมืออย่างรวดเร็ว ท่วงท่าของไป่เซียนเชิงไม่เร่งร้อนไม่เชื่องช้า เหตุใดจึงไม่เพลี่ยงพล้ำ?'*

มันบังเกิดความสงสัยอยากรู้ จึงรวบรวมสมาธิเพ่งมอง เมื่อเกิดความจดจ่อ ความเคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้ทั้งสองคล้ายเชื่องช้าลง เห็นความเปลี่ยนแปลงของปลายนิ้วได้เท้าได้

ชมดูอยู่ชั่วขณะ พบว่านิ้วทั้งสิบของเชียวเหลิ่งเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างประหลาด ดูเผินๆ ฟาดฝ่ามือ ต่อยหมัดออกไป แต่หมัดฝ่ามือใช้ถึงกลางคัน นิ้วมือก็ยืดเหยียดหดเข้า บางครั้งทุบบางครั้งทิ่มสกัด บัดเดี๋ยวปาด บัดเดี๋ยวทิ่มแทง จนสุดหยั่งคะเนได้

เหลียงเหวินจิ้งวิเคราะห์อยู่ครู่หนึ่ง ค่อยพบว่านิ้วมือของเชียวเหลิ่ง

แม้พลิกแพลงกลับกลาย แต่ในความเปลี่ยนแปลงสิบประการ เป็นท่าหลอกล่ออยู่เก้าท่วงท่า มีเพียงท่าเดียวที่จริงแท้ เพียงแต่ท่าจู่โจมนี้ซ่อนอยู่ในความเปลี่ยนแปลงเก้าประการ ทำให้หยั่งคำนวณไม่ออก

การพบเห็นครั้งนี้ เหลียงเหวินจิ้งค่อยคึกคักอักโข ค้นหาสภาพจริงเท็จของกระบวนท่าเชียวเหลิ่ง ตอนแรกเกิดความผิดพลาด แต่สมาธิพอจดจ่อ ในใจคล้ายปรากฏคันฉายบานหนึ่ง สะท้อนความเปลี่ยนแปลงของกระบวนท่าเชียวเหลิ่ง ค่อยๆ คาดเดาถูกต้อง สร้างความยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *เช่นนี้วิเศษแท้ ครั้งหน้าหากประมือกับมัน เราจะค้นหาท่าจริงแท้ของมัน ค่อยใช้ท่าเท้าสามสามหลบหลีก จะอยู่ในสภาพที่ไม่พ่ายแพ้แล้ว'*

มันเพียงคิดหนีเอาชีวิตรอด หาทราบไม่ว่าตนเองบรรลุถึงขอบเขตคันฉ่องใจในฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่รากโดยไม่ตั้งใจ

เคล็ดวิชาของกงหยางหวี่เน้นที่ต่อต้านความแข็งจู่โจมจุดอ่อน ท่าเท้าสามสามใช้จู่โจมจุดอ่อน ส่วนฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่รากขอบเขตขั้นคันฉ่องใจจึงใช้จู่โจมจุดอ่อน ขอเพียงบรรลุถึงขั้นคันฉ่องใจ จะหยั่งรู้ศัตรูล่วงหน้า ใช้ท่าเท้าสามสามหลบหลีกศัตรู สุดท้ายค่อยใช้ฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่รากพิชิตศัตรู

หลายวันมานี้เหลียงเหวินจิ้งเรียนรู้ท่าเท้าสามสามจนช่ำชองชำนาญยามนี้ล่วงรู้เคล็ดวิชาคันฉ่องใจ ถือว่าฝึกปรือฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่รากสำเร็จเพียงขาดความกล้าหาญในการสู้ศัตรูเท่านั้น

เห็นไป่พอตั้งรับตั้งแต่ต้น หาจู่โจมตอบโต้ไม่ เหลียงเหวินจิ้งต้องครุ่นคิด *'เอาแต่ตั้งรับโดยไม่รุก จะเอาชัยศิษย์พี่ของแม่นางเชียวได้อย่างไร?'*

มันพอขบคิดไม่เข้าใจ สมาธิก็แตกซ่าน กวาดตาไปด้านข้าง เห็นเชียวอี้หลิงลืมตากลมโตชมดูการต่อสู้ ยามตื่นเต้นตึงเครียดใบหน้ากลายเป็นแดงซ่าน เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนซึมเซา ปรารถนาใคร่กระโดดลงจากต้นไม้ แก้มัดให้กับนาง โอบอุ้มนางหลบหนีถึงสุดหล้า ไม่ว่าความแค้นข้อ

อาฆาต การศึกสงครามอันใดล้วนสลัดละทิ้ง ไม่ขอยุ่งเกี่ยวอีก

แต่แล้วยามนั้นได้ยินเซียวเหลิ่งตวาดก้องวัดฉังหลงชื่อทั้งหลังสั่น สะเทือนขึ้นมา เหลียงเหวินจิ้งคล้ายถูกฟ้าร้องกรอกหู กลับคืนสู่สภาพความจริงอันโหดร้าย

เห็นเซียวเหลิ่งลดสองแขนลง กำหมัดแนบแน่นดีดนิ้วทั้งสิบออก ระหว่างซอกนิ้วบังเกิดเสียงดังปานฟ้าร้อง เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนใจสั่นสะท้าน นึกออกว่าเซียวเหลิ่งเคยใช้วิชาดรรชนีนี้ต่อคนเอง สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวแก่มันยิ่ง

สภาพของไป่พอแปลกพิสดารยิ่งกว่า เห็นมันบัดเดี๋ยวอยู่ซ้าย บัดเดี๋ยวอยู่ทางขวา รุกหน้าถอยหลังตลอดเวลา กลับใช้ออกด้วยท่าเท้าสามสาม เหลียงเหวินจิ้งครุ่นคิดขึ้น *'ไป่พอเมื่อเป็นศิษย์ที่ถูกกงหยางเซียนเชิง (ท่านผู้แซ่กงหยาง) อัปเปหิออกจากสำนัก ย่อมเรียนรู้ท่าเท่านี้*

แต่ชมดูอยู่ครู่หนึ่ง พบว่าไป่พอแม้ก้าวเท้ารวดเร็ว แต่ตำแหน่งที่ก้าวเท้าลงไม่ถูกต้องทั้งหมด ที่แท้ไป่พอแม้มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง แต่ไม่มีพรสวรรค์ด้านวิชาคำนวณ ท่าเท้าสามสามตัดแปลงจากภาพเก้าช่อง ทั้งละเอียดลึกซึ้งทั้งสลับซับซ้อน ไป่พอจำกัดด้วยไหวพริบปฏิภาณ จึงเรียนรู้ไม่ครบถ้วน

แต่ว่ามันแม้ไม่ชำนาญวิชาคำนวณ แต่เจ้าอุบายความคิด ตอนแรกที่ตั้งรับ มิใช่ไร้สาเหตุ ที่แท้คราก่อนเซียวเหลิ่งถูกมันลอบทำร้าย รับบาดเจ็บบอบช้ำ ต้องพักฟื้นครึ่งเดือนค่อยทุเลา ไป่พอรู้ซึ้งถึงตอนนี้ จึงใช้ให้หูซุนเอ๋อกระจายข่าวที่เซียวอี้หลิงถูกคร่ากุมออกไป ทั้งผูกลายสั่นของเซียวอี้หลิงอยู่บนคันธงภายในเมือง เซียวเหลิ่งพอทราบข่าว ก็ไม่ต่างว่าอาการบาดเจ็บยังไม่ทุเลา ปลดดาบลงมา ส่งสารนัดหมายไป่พอมายังวัดฉังหลงซื่อ

ไป่พอทราบว่าเซียวเหลิ่งยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ พอต่อสู้ก็

ไม่ประทะแตกหัก คิดกระตุ้นให้อาการบาดเจ็บของมันกำเริบขึ้น เซียวเหลิ่งล่วงรู้เจตนาฝ่ายตรงข้าม ยามร้อนรุ่มจึงใช้ดรรชนีฟ้าคำรนออกมา ดรรชนีนี้พอใช้ออก นิ้วทั้งสิบแหลมคมดุจกระบี่ คิดทำลายฝ่ามือเมล็ดพันธุ์ผักกาดเขาสุเมรุของไป่พอ ไป่พอได้แต่ใช้ท่าเท้าสามสาม ซึ่งไม่แตกฉานช่ำนาญหลบหลีกชั่วคราว

วิชาดรรชนีฟ้าคำรนแม้ทรงอานุภาพ แต่ก็สิ้นเปลืองกำลังอย่างมาก เวลาพอนานเข้า เซียวเหลิ่งรู้สึกว่าบาดแผลที่กลางหลังปวดแปลบ มีวี่แววกำเริบขึ้นมาอีก ยามร้อนรุ่มใจพลันกู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด พุ่งโถมใส่ไป่พออย่างดุดัน

ไป่พอพลิ้วถอยไปสองเชียะ เซียวเหลิ่งไล่กวดตาม เปลี่ยนจากดรรชนีเป็นฝ่ามือ กราดฟาดออกไป กระบวนท่านี้อยู่ในการคำนวณของไป่พอ พลันโอบสองมือเข้าหากัน เสียงปงเมื่อฝ่ามือทั้งสีข้างประกบติดกัน

เซียวเหลิ่งรู้สึกว่าใจกลางฝ่ามือไป่พอแผ่พุ่งพลังเหนียวหนืดขุมหนึ่งกลับสลัดไม่หลุด ต้องสะท้านใจอย่างรุนแรง ฉุกคิดขึ้น *'ผิดท่าแล้ว เจ้าผู้นี้คิดบีบบังคับเราหักล้างกำลังภายใน'*

ทั้งสองเร่งเร้ากำลังภายในเข้าหักหาญ ยามกะทันหันยืนหยัดดุจรูปปั้น ภายในวัดวาเงียบสงบลง

อย่างแช่มช้า เห็นใบหน้าเซียวเหลิ่งปรากฏพลังสีเขียวกลุ่มหนึ่งขึ้นปกคลุมอยู่กลางหว่างคิ้ว จากนั้นเกิดไอสีขาวอบอวล รวมเป็นหยาดเหงื่อหยดหยาดลงมา เซียวอี้หลิงชมดูจนตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าเซียวเหลิ่งโคจรพลังถึงขีดสุด สุดท้ายจะเหือดแห้งหายสิ้น

เมื่อเหลียวดูไป่พอ เห็นมันหน้าขาวอมแดง แสดงว่ายังมีเรี่ยวแรงหลงเหลือ เท่ากับพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง เซียวเหลิ่งต้องตายในบัดดล สร้างความร้อนรุ่มใจแก่นางจนร้องว่า "ศิษย์พี่อดทนไว้ ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่าน" พลางขยับเคลื่อนตัวไปยังวงต่อสู้ของทั้งสอง

ไป่พอใจหายวาบ มันแม้ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่การหักล้างกำลังภายในหวาดเสียวอันตราย รวมพลังชีวิตจิตวิญญาณและลมปราณหมุนเวียนอยู่ภายในกาย ไม่มีเรี่ยวแรงระวังป้องกัน หากเชียวอี้หลิงหุ่นศีรษะชนใส่ จะกระทบกระเทือนถึงตนเอง ต่อจากนั้นเชียวเหลิ่งจู่โจมซ้ำเติม ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด ดังนั้นได้แต่เร่งโคจรพลังลมปราณจู่โจมใส่เชียวเหลิ่ง คิดเอาชัยก่อนที่เชียวอี้หลิงจะมาถึง

เชียวอี้หลิงขยับกายไม่ถึงสองเชียะ พลันเห็นพลังสีเขียวบนใบหน้าเชียวเหลิ่งหนาหนักขึ้น กลับกลายเป็นสีม่วงดำ มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ทราบว่าพลังลมปราณของศิษย์พี่ใกล้แตกซ่านสลาย จะใจที่ยังอยู่ห่างไกล ไม่อาจช่วยเหลือได้

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนเจ็บปวดใจ ครุ่นคิดขึ้น *'นางจะอย่างไร เป็นสตรีชาวมองโกล เป็นศิษย์สำนักวารีดำ เมื่อถึงคราคับขันยังคิดช่วยเหลือศิษย์พี่ของนาง'*

ยามท้อแท้ใจ ไม่สนใจว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ คิดหมายจากไป พลันเห็นหน้าประตูวัดปรากฏเงาสีม่วงถลันวูบหนึ่ง ตวนมู่ฉางเกอเดินเข้าวัดมาเก็บดาบเทพสมุทรบนพื้นขึ้น ร้องบอกว่า "ไป่เซียนเชิง เราช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง"

เชียวอี้หลิงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ด่าทอว่า "ปีศาจเฒ่าโสโครก ฉวยโอกาสซ้ำเติม นับเป็นลูกผู้ชายอันใด..." ไม่ทันขาดคำ ตวนมู่ฉางเกอโน้มตัวลงเล็กน้อย ประกายสีครามวูบขึ้นแวบหนึ่ง พันดาบใส่หว่างเอาเชียวเหลิ่ง

ไป่พอลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ครุ่นคิดขึ้น *'คิดไม่ถึงโจรโฉดนี้จะจบชีวิตในลักษณะนี้...'* ความคิดมิทันสิ้นสุด พลันรู้สึกท้องน้อยปวดแปลบอย่างรุนแรง พอก้มศีรษะลง เห็นตวนมู่ฉางเกอแสยะยิ้มอย่างร้ายจับจ้องมองมาที่ตนเอง

ไป่พอสมองเลอะเลือน ร้องโพล่งว่า "ท่าน..." กล่าวเพียงคำเดียว โลหิตก็ฉีดพุ่งจากปาก พร่างพรมใส่ใบหน้าเชียวเหลิ่ง เชียวเหลิ่งเร่งเร้าพลังลมปราณถึงขีดสุด พลันพบว่าพลังของคู่ต่อสู้เสื่อมสูญสิ้น พลังฝ่ามือมันก็กระแทกใส่แขนขาทั่วสรรพางค์กายของไป่พอ ไป่พอลอยลิ่วไปดุจว่าวที่หลุดจากสายป่าน ปะทะชนกับสิงโตหินหน้าโบสถ์ ล้มระทวยลงกับพื้น

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน นอกจากตวนมู่ฉางเกอแล้ว ที่หลงเหลือทั้งสามล้วนแตกตื่นตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังเชียวเหลิ่งค่อย เช็ดคราบโลหิตบนใบหน้า กวาดมองตวนมู่ฉางเกอแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เรากับมันต่อสู้อย่างยุติธรรม ท่านสอดมือเข้ามาทำอะไร?"

มันถือดีในฝีมือ วันนี้ได้รับการช่วยเหลือจากผู้คน ค่อยเป็นฝ่ายได้ชัย รู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก ดังนั้นบังเกิดความคิดชั่วร้าย คิดหาข้ออ้างฆ่าคนผู้นี้ มิให้เสื่อมเสียชื่อเสียงตนเอง

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "สันเขาหุยหลง หุบเหวกุ่ยโฉว ทางผ่าน**เสินเชียน** *(เซียนวิเศษ)* หุบเขาจิ่งเฮ่อ ช่องเขาเหิงเจี๋ย"

เชียวเหลิ่งงงงันวูบหนึ่ง คลายพลังลมปราณ กล่าวว่า "ที่แท้เป็นท่าน" ตวนมู่ฉางเกอยิ้มพลาง กล่าวว่า "**เชียวเชียนเชิง** *(ท่านผู้แซ่เชียว)* ยังจำผู้น้อยได้ ผู้น้อยรู้สึกเป็นเกียรตินัก" พลางประคองส่งดาบเทพสมุทรถึงเบื้องหน้าเชียวเหลิ่ง

เชียวเหลิ่งรับดาบมา ตัดเส้นเชือกที่มือเท้าของเชียวอี้หลิง เชียวอี้หลิงกระโดดปราดขึ้นมา ถามโพล่งว่า "ศิษย์พี่ นี่เป็นเรื่องราวใด? มันเป็นใคร?"

เชียวเหลิ่งเหลือบมองนางแวบหนึ่ง คิดตัดพ้อตำหนิ แต่เห็นนางหน้าตาอิดโรย คาดว่าระหว่างที่ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู ถูกเคี่ยวกรำทรมานไม่อาจหักใจติเตียน เพียงกล่าวว่า "ท่านจำได้หรือว่า ระหว่างอยู่ที่ค่ายใหญ่ภูเขาลิ่วผาน พวกเราได้รับสารจากนกพิราบสื่อสาร?"

เซียวอี้หลิงตอบว่า "จำได้ แต่ท่านไม่ให้ข้าพเจ้าอ่านดู เพียงบอกว่าจะออกเดินทาง เดินทางรวดเดียวสามวัน"

เซียวเหลิ่งกล่าวว่า "สารจากนกพิราบสื่อสารเขียนชื่อสถานที่ห้าแห่ง ได้แก่ สันเขาหุยหลง หุบเหวกุ่ยโฉว ทางผ่านเสินเซียน หุบเขาจิ่งเอ่อ ช่องเขาเหิงเจี๋ย"

เซียวอี้หลิงอุทานดังเอ๊ะ มองดูตวนมู่ฉางเกอ กล่าวว่า "นั่นมิใช่เป็นเช่นเดียวกับคำบอกของมันหรอกหรือ?"

เซียวเหลิ่งอธิบายว่า "นกพิราบสื่อสารนั้นเป็นมันส่งมา ชื่อสถานที่ทั้งห้าแห่งเป็นเส้นทางที่ไหวอันอ๋องใช้เข้าสู่เสฉวน เราเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อสกัดชาวซ้องเหล่านั้นก่อนถึงช่องเขาเหิงเจี๋ย แต่ว่าไหวอันอ๋องกลอกกลิ้งยิ่ง กลับสรรหาตัวปลอมกลบเกลื่อนผ่านไป"

ตวนมู่ฉางเกอแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น "ตัวปลอมอันใด ทั้งหมดนี้เป็นลวดลายของไป่พอ ไหวอันอ๋องที่จบชีวิตที่ช่องเขาเหิงเจี๋ยเป็นตัวจริง ไหวอันอ๋องคนปัจจุบันเพียงเป็นเด็กชนบทผู้หนึ่งสวมรอยแทน"

เซียวเหลิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า "มิน่าเล่ามันดูไปคร่ำครึโง่งม กระบิดกระบวนยิ่ง" พลางกวาดตาไปยังเซียวอี้หลิง ยิ้มพลางกล่าวว่า "ศิษย์น้อง ตอนนี้ท่านคงทราบแล้ว มันเพียงเป็นเด็กชนบทที่เชื่องซึมโง่งม..."

ไม่ทันกล่าวจบ เซียวอี้หลิงร้องเพียกล่าวว่า "ท่านจึงเชื่องซึมโง่งม"

หัวใจเซียวเหลิ่งตกวูบลง ความจริงเข้าใจว่าศักดิ์ศรีของเหลือเหวินจิ้งพอถูกเปิดโปง เซียวอี้หลิงจะเลิกล้มความตั้งใจ ตอนนี้ดูท่าทีหาเป็นเช่นนั้นไม่ ต้องแค่นเสียงหนักๆ ออกมา

เซียวอี้หลิงกล่าวถามว่า "เฒ่าชราท่านเป็นผู้ติดตามของไหวอันอ๋องกลับส่งข่าวต่อพวกเรา ไยมิใช่เป็นคนต่ำช้าจิตใจโลเล?"

ตวนมู่ฉางเกอยิ้มเล็กน้อย กล่าวกีลีกูลูหลายคำ เซียวอี้หลิงรับฟังจนงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า "ท่าน...ท่านสามารถกล่าวภาษามองโกล?"

ตวนมู่ฉางเกอกล่าวว่า "เราความจริงเป็นชาวมองโกล ครั้งกระโน้น ได้รับบัญชาท่านข่านวอเคอไต ปะปนเข้าอาณาจักรซ้อง เพื่อสืบข่าวของทัพซ้อง น่าเสียดายที่แม่ทัพซ้องเมิ่งกุงใช้ทหารประหนึ่งเทพยดา จึงบุกอาณาจักรซ้องไม่สำเร็จ ก็เสด็จสวรรคตไปก่อน..." เอ่ยถึงตอนนี้ ทอดตามองท้องฟ้า พึมพำว่า "ยี่สิบปี เราฝากกายอยู่ในซ้องได้ยี่สิบปีแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนั้น มันสะท้านตื่นจากห้วงหวนรำลึก กล่าวอย่างจริงจังว่า "เซียวเซียนเชิง ตอนนี้การสู้รบดำเนินถึงขั้นชี้ขาด เช้าวันนี้เราได้รับข่าวว่าท่านข่านมองเคอสาบานต่อหน้าเหล่าทัพว่า ไม่ตีเมืองเหอโจวแตก จะไม่ยกทัพกลับไปเด็ดขาด"

เซียวเหลิ่งกล่าวถามว่า "ไยต้องรีบร้อนถึงเพียงนี้?"

ตวนมู่ฉางเกอทอดถอนใจยาว กล่าวว่า "เราความจริงเข้าใจว่าเด็กชนบทนี้เป็น**ถุงฟางข้าว*** ปลอมตัวเป็นไหวอันอ๋อง มิเพียงไม่มีส่วนช่วยต่อการศึกสงคราม กลับยิ่งทำให้ทหารซ้องเสียขบวน แผนของไป่พอครั้งนี้ เฉกเช่นยกก้อนหินทุ่มใส่เท้าตัวเอง อย่าว่าแต่พวกเรายังมีคนชื่อเอี๋ยนกังร่วมทาง มันความจริงเป็นองครักษ์ท่านอ๋อง ระหว่างอยู่ที่เมืองหลินอานติดพันหญิงนางโลมนางหนึ่ง สตรีนางนั้นเป็นสายของไทจือ จึงซื้อตัวเอี๋ยนกังไว้ วางตัวอยู่ข้างกายไหวอันอ๋อง เราแม้ทราบเรื่องนี้แต่ไม่กล่าวเปิดโปง ต่อมาเข้าสู่เสฉวน ผู้แซ่เอี๋ยนได้รับคำสั่งลับของไทจือ ให้ขโมยป้ายอาญาสิทธิ์ของไหวอันอ๋อง แต่ติดขัดที่ไป่พออยู่ข้างกาย ไม่มีโอกาสลงมือ ภายหลังมันคิดลักล้วงจากเด็กน้อยชนบทนั้น กลับถูกพบเห็น"

มันเล่าถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจ กล่าวว่า "หลังจากนั้นไป่พอเพิ่มความระมัดระวัง เรายิ่งไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ จนกระทั่งถึงเมืองเหอโจว มิคาดบิดาของเด็กน้อยชนบทนามเหลียงเทียนต๋อเป็นยอดขุนศึก ฝีมือขี่ม้ายิงธนูทัดเทียมกับแม่ทัพปาเยียน ยิงธนูสังหารแม่ทัพใหญ่

* แปลตามตัวอักษร

อุเรียงกะไต สุดท้ายนำกำลังเผาเสบียงของทัพเราจนหมดสิ้น แม้แต่เด็กน้อยชนบทนั้นไม่ทราบฝึกวิทยายุทธ์จากที่ใด กลับคร่ากุมอาชูท่านฟูจ่าน *(นายพล)* ได้ กล่าวได้ว่าสองพ่อลูกคู่นี้มิใช่ไหวอันอ๋อง แต่ยังเหนือกว่าไหวอันอ๋อง ท่านข่านมองเคอยามกริ้วโกรธ สาบานตีเมืองแตกให้จงได้

เซียวเหลิ่งนิ่งรับฟัง สีหน้าไม่ยินดียินร้าย เหลียงเหวินจิ้งกลับรับฟังจนตะลึงลาน นึกทบทวนคำพูดของตวนมู่ฉางเกอที่ว่า *"สองพ่อลูกคู่นี้มิใช่ไหวอันอ๋อง แต่ยังเหนือกว่าไหวอันอ๋อง"* คำวิจารณ์นี้เปลี่ยงจากปากศัตรูสะท้านจิตใจผู้คนเป็นพิเศษ ในใจครุ่นคิด *'ท่านพ่อจะอย่างไรไม่ได้ตายเปล่า...'*

ได้ยินตวนมู่ฉางเกอทอดถอนใจอีกครา กล่าวว่า "เซียวเซียนเซิงตอนนี้ทัพเราขาดแคลนเสบียง ไม่อาจทำศึกยาวนาน ภารกิจเฉพาะหน้าขอให้ท่านแสดงฝีมือ สังหารแม่ทัพเฝ้ารักษาเมืองให้หมดสิ้น แม่ทัพตกตาย ทหารช้องจะแตกพ่ายโดยไม่ต้องสู้รบ เมื่อถึงเวลานั้นท่านข่านทำศึกประสบชัย เราท่านจะได้จารึกนามในประวัติศาสตร์"

กล่าวจบคำ เห็นเซียวเหลิ่งยังมีสีหน้าเรียบเฉย คาดเดาความคิดของมันไม่ออก จึงกลอกตาตลบหนึ่ง เห็นไป่พอหลั่งโลหิตโชมกาย ต้องครุ่นคิด *'ไป่เซียนเซิงเอย ต่อให้ท่านมีฝีมือเหนือกว่าเราสิบเท่า ก็สู้คำ 'อดกลั้น' ของเราไม่ได้ กาลก่อนท่านคอยข่มเรา วันนี้กลับกลายเป็นวิญญาณใต้คมดาบเรา'*

พลันเห็นแขนเสื้อข้างซ้ายของไป่พอสะท้อนประกายชนิดหนึ่ง พลันแรกงงงันวูบ จากนั้นบังเกิดความลิงโลดยินดีขึ้น สะอึกกายเข้าไป

เซียวเหลิ่งขมวดคิ้ว ถามว่า "ท่านทำอะไร?" ตวนมู่ฉางเกอกล่าวว่า "เราต้องการดูว่ามันตายแล้วหรือไม่" พลางขวางร่างบดบังสายตาของเซียวเหลิ่ง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ยื่นมือเลิกแขนเสื้อของไป่พอขึ้น เสือหยกขาวตัวนั้นก็ปรากฏแก่สายตา

ตวนมู่ฉางเกอใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก ทรามว่าป้าย
อาญาสิทธิ์สามารถเรียกระดมไพร่พลในเสฉวน ขอเพียงเชียวเหลียงฆ่า
แม่ทัพรักษาเมือง ตนเองจะใช้ป้ายอาญาสิทธิ์ตรึงทหารซ้องไว้ หากเมือง
เหอโจวถูกตีแตก ทัพมองโกลเคลื่อนกำลังสืบต่อ ล้มล้างราชวงศ์ซ้องได้ไปสิ้น
เมื่อถึงเวลาปูนบำเหน็จความดีความชอบ ตนเองจะเป็นขุนนางยันยิ่งใหญ่

มันยิ่งชบคิดยิ่งเพริศแพร้ว ใช้มือกำเสือหยกขาวไว้ ในใจครุ่นคิด
'ของวิเศษนี้ไม่อาจให้ผู้แซ่เซียวพบเห็น จะได้ไม่แบ่งปันความดีความ
ชอบของเราไป...' ขณะจะยืดกายขึ้น พลันรู้สึกหัวใจปวดแปลบอย่างรุนแรง
คำพูดที่ครุ่นคิดขึ้นอัดแน่นในลำคอ ไม่อาจเปล่งออกจากปากมา

กระเรียนโผพุ่งฟ้า

เชียวเหลิ่งเห็นตวนมู่ฉางเกอคุกเข่าโน้มตัวไป เนิ่นนานยังไม่ลุกขึ้น สร้างความขุ่นข้องรำคาญ กล่าวว่า "คนผู้นี้ถูกท่านแทงใส่ดาบหนึ่ง ทั้งถูกพลังลมปราณของเรากระแทกอวัยวะภายในแหลกลาญ ไม่มีทางรอดได้..."

ไม่ทันขาดคำ เห็นเสื้อผ้าที่กลางหลังของตวนมู่ฉางเกอคล้ายถูกหมึกดำสาดใส่ ตอนแรกเพียงเป็นจุดเดียว จากนั้นขยายใหญ่ขึ้นเป็นกลุ่มก้อน

เชียวอี้หลิงกรีดร้องว่า "เป็นเลือด..." เชียวเหลิ่งสืบเท้าออกไป เห็นตวนมู่ฉางเกอโน้มตัวลง สองตาเบิกค้าง สีหน้าทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ไปพอเสือกแขนข้างหนึ่งจากล่างขึ้นบน ปักใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน ดังนั้นตวนมู่ฉางเกอแม้ขาดใจตาย แต่เนื่องจากถูกแขนข้างนั้นยันไว้ จึงไม่ล้มลง

เชียวเหลิ่งกวาดตามองตามแขนข้างนั้นขึ้นไป เห็นไปพอเบิกตาทั้งสอง ประกายตาแตกซ่านทีละน้อย ที่แท้มันรับบาดเจ็บสาหัส สำนึกตัวว่าไม่มีทางรอดชีวิต ขณะที่ปลิวลิ่วออกไป จงใจสลัดป้ายอาญาสิทธิ์ออกมา โผล่พ้นจากแขนเสื้อเล็กน้อย จากนั้นโคจรพลังคุ้มครองชีพจรหัวใจ รอให้ตวนมู่ฉางเกอหรือเชียวเหลิ่งเข้ามา จะจู่โจมปลิดชีวิต ยามนี้พอลงมือ

พลังลมปราณก็เสื่อมสิ้นสูญ ระบายลมจากปากคำหนึ่ง หลับตาลงอย่างช้าๆ

เซียวเหลิ่งเห็นมันเข้มแข็งอดทนถึงเพียงนี้ก็นิ่งเงียบงันไป จากนั้นหันไปกล่าวกับเซียวอี้หลิงว่า "ท่านฝังซากศพเหล่านี้ รอเราอยู่ในวัดสักครู่หนึ่ง"

เซียวอี้หลิงเหลือบมองซากศพทั้งสองซาก สีหน้าปรากฏแววรังเกียจ ปากกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า "ท่านคิดไปที่ใด?"

เซียวเหลิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "คนผู้นี้กล่าวไม่ผิด หากสังหารแม่ทัพรักษาเมืองจนหมดสิ้น เมืองเหอโจวย่อมแตกเอง" ไม่ทันกล่าวจบ คนก็ออกพ้นประตูวัดไป

เซียวอี้หลิงเชิดปากน้อยๆ แค่นเสียงกล่าวว่า "ผู้ใดคิดรอท่าน ข้าพเจ้าจะไปหาตัวโง่งม" กล่าวจบหมุนตัวไป ต้องอุทานออกมา เห็นเหลียงเหวินจิ้งในชุดเขียวยืนอยู่เบื้องหน้าเอง

เซียวอี้หลิงด่าทอว่า "ตัวโง่งม ท่านเพิ่งมาถึงหรือ?" พลางบิดกายหมายโถมใส่อ้อมอกเหลียงเหวินจิ้ง มิคาดเหลียงเหวินจิ้งสลับเท้าเล็กน้อย เซียวอี้หลิงก็โถมใส่อากาศธาตุ

เห็นเหลียงเหวินจิ้งมีสีหน้าประหลาดพิกล คล้ายเป็นคนแปลกหน้า สร้างความเคลือบแคลงสงสัยแก่เซียวอี้หลิง จนถามว่า "ตัวโง่งม ท่าน...ท่านเป็นไรแล้ว? ผู้ใดตอแยท่านมีโทสะ?"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะครานึ่ง เซียวอี้หลิงจึงกล่าว "ใช่เป็นบิดาท่านทุบตีท่านหรือไม่? เฮอะ ข้าพเจ้าจะไปถกเหตุผลกับมัน"

ไม่ทันกล่าวจบ พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งขอบตาแดงก่ำ น้ำตาทะลักจากเบ้า แต่แล้วหันหลังให้ โบกมือกล่าวว่า "แม่...แม่นางเซียว ท่าน...ท่านไปเถอะ ไปยิ่งไกลยิ่งดี..."

เซียวอี้หลิงสืบเท้ามา ฉุดดึงแขนเสื้อมันไว้ กล่าวว่า "ไฉนบอกให้ข้าพเจ้าไป หากจะไปทั้งหมดก็ไปด้วยกัน"

เหลียงเหวินจิ้งสะบัดแขนเสื้อดิ้นหลุดออกมา ขบกรามกล่าวว่า "ท่านไปเองเถอะ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบกับท่านอีก"

เชียวอี้หลิงคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง ตะลึงลานชั่วขณะจึงร้องว่า "ท่านเสียสติอันใด?"

เหลียงเหวินจิ้งสูดลมหายใจลึกๆ เงยหน้าขึ้นช้าๆ ใบหน้ามันขาวซีดราวคนตาย เชียวอี้หลิงเห็นมันเศร้าหดหู่ถึงเพียงนี้ เพลิงโทสะพลันสลายคลาย ทั้งรักทั้งเวทนา ยื่นมือหมายลูบคลำใบหน้ามัน มิคาดเหลียงเหวินจิ้งเบือนหน้าหลบเลี่ยง กลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวอย่างยากเย็นว่า "เมื่อคืนนี้ บิดาถูกศิษย์พี่ท่านปาเยียนยิงทำร้ายถึงแก่ชีวิต ความแค้นของการสังหารบิดา ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ข้าพเจ้า...นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่อาจชมชอบท่านอีกแล้ว"

เชียวอี้หลิงรู้สึกสมองลั่นอึงอล กลับกลายเป็นขาวว่างเปล่า ชั่วครู่ค่อยเรียกสติกลับคืนมา แต่ไม่ทราบว่ากล่าวกระไรดี เพียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า พวกมันเป็นพวกมัน..."

เหลียงเหวินจิ้งพลันเบิกตาโปนโต เค้าใบหน้าเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวดุร้าย กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ท่านยอมฆ่าศิษย์พี่ท่านหรือ?"

เชียวอี้หลิงเห็นมันเปลี่ยนสีหน้าท่าที ในใจทั้งคับแค้นทั้งเคืองขุ่น ขยี้เท้าร้องว่า "ท่าน...ท่าน...ยังดุร้ายเช่นนี้อีก ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะทุบตีท่านแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งผงกศีรษะกล่าวว่า "ตกลง..." จากนั้นยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่บีบบังคับท่าน ท่าน....ถือว่าไม่เคยพบพานข้าพเจ้ามาก่อน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตาเอ่อคลอหน่วย แต่กลัวถูกเชียวอี้หลิงพบเห็น รีบเบือนหน้าไป แยกซากศพของตวนมู่ฉางเกอกับไป่พอออกจากกัน ได้ยินเสียงดิ้งดังสดใส เหลียงเหวินจิ้งก้มศีรษะลงมองดู เห็นป้ายอาญาสิทธิ์

รูปเสือหยกขาวร่วงหล่นจากฝ่ามือตวนมู่ฉางเกอตกลงกับพื้น

เหลียงเหวินจิ้งเก็บป้ายอาญาสิทธิ์ขึ้นมา รู้สึกมีความอบอุ่นหลงเหลือ แต่ว่าผู้ที่สัมผัสเสือหยกขาวตัวนี้ส่วนใหญ่ไม่มีชีวิตอยู่ในโลก เสือหยกขาวเล็กๆ ตัวนี้หนักไม่ถึงสามตำลึง แต่เกี่ยวพันถึงการดำรงหรือล่มสลายของราชวงศ์ซ้อง นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ

เซียวอี้หลิงประสบเหตุเช่นนี้ ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี อดร่ำไห้ด่าทอมิได้ว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ท่าน...ท่านไม่มีเหตุผล"

เหลียงเหวินจิ้งแสร้งเป็นไม่ได้ยิน จัดวางซากศพไปพอนอนราบลงกราบกรานสามครา จากนั้นซุกเก็บป้ายอาญาสิทธิ์รูปเสือไว้ในอกเสื้อ ก้าวยาวๆ ออกจากวัดไป โดยไม่เหลือบแลเซียวอี้หลิงอีก

พลันได้ยินเซียวอี้หลิงชะงักเสียงร่ำไห้ ร้องว่า "ตัวโง่งมโสโครก ท่านหยุดไว้"

เหลียงเหวินจิ้งนิ่งเงียบงัน เพียงเดินออกไป ข้างหูแว่วเสียงร่ำไห้ด่าทอของเซียวอี้หลิง รู้สึกว่าหัวใจแหลกสลายเป็นเสี่ยงๆ น้ำตาไหลหลั่งไม่ขาดสาย

มันวิ่งโซซัดโซเซออกจากวัดฉังหลงซื่อ พลันปาดเช็ดน้ำตา กระโดดขึ้นบนหลังคาตึก เห็นทุกที่ทางเวิ้งว่างเปล่า หามีเงาร่างเซียวเหลิ่งแม้แต่เงา ดังนั้นระงับสติครุ่นคิดขึ้น *'มารร้ายนี้หากคิดฆ่าคน ต้องไปยังจวนแม่ทัพทำร้ายแม่ทัพหวัง'* ดังนั้นทุ่มเทวิชาตัวเบาพุ่งปราดไป

ไม่นานก็มาถึงจวนแม่ทัพ มันลอยตัวลงจากหลังคา มุ่งตรงไปยังที่พักของหวังเจียน ยังไม่ทันเข้าใกล้ กลิ่นคาวโลหิตก็พลุ่งมากระทบจมูก ข้างหูแว่วเสียงอาวุธปะทะกัน พลันได้ยินเสียงแผดร้องคำหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งฟังออกว่าเป็นเสียงของหวังเจียน หัวใจต้องตกวูบลง ครุ่นคิดขึ้น *'เรามาสายแล้ว?'*

มันกระโดดขึ้นบนสันหลังคา ชะเง้อคอมองดู เห็นห้องโถงจำลอง

หลังหนึ่ง หน้าห้องโถงปลูกเบญจมาศบานสะพรั่ง ภายในห้องโถงกลับนอนตายด้วยซากศพเกลื่อนกลาด บ้างสวมชุดเกราะ บ้างแต่งกายเช่นชาวยุทธจักร คาดว่าหวังเจียนเพิ่งกลับจากกำแพงเมือง ยังสวมหมวกใส่ชุดเกราะ แต่ที่ทรวงอกเพิ่มรอยแผลดาบสายหนึ่ง แทงทะลุชุดเกราะเผยเห็นเสื้อชั้นกลาง มาตรว่าไม่ถึงแก่ความตาย แต่ก็หลั่งโลหิตทบปากรูดตัวล้มลงที่เชิงผนัง

ภายในห้องโถงจำลองคงเหลือชาวยุทธจักรสามคน กำลังพัวพันเซียวเหลิ่งไว้ เหลียงเหวินจิ้งเห็นหลิวจิ่งเฉ่าก็อยู่ในจำนวนนั้น ร่ายรำกระบี่รับสภาวะจู่โจมส่วนใหญ่ของเซียวเหลิ่งเอาไว้ ค่อยเข้าใจในบัดดล เซียวเหลิ่งไม่สามารถสังหารหวังเจียนในดาบเดียว คงเป็นความดีความชอบของกระบี่เซียนวิเศษเล่มนี้

ขณะครุ่นคิด ได้ยินเสียงแผดร้องดังยาวนาน นักสู้ผู้กล้าคนหนึ่งถูกพันไส้ใต้ชอกแขนดาบหนึ่ง เซถอยออกจากห้องโถง ฝนโลหิตพร่างพรมพุ่มเบญจมาศเป็นสีแดงฉานบาดตา

เหลียงเหวินจิ้งใจหายวูบ ได้ยินเสียงคร่างหนักๆ คำหนึ่ง ศีรษะหัวหนึ่งกระเด็นออกจากห้องโถง กลิ้งหลุนๆ ไปวาเศษ เมื่อเป็นเช่นนี้ คงเหลือหลิวจิ่งเฉ่าสู้ศัตรูเพียงลำพัง

เซียวเหลิ่งเข่นฆ่าจนย่ามใจ ประกายดาบเป็นแผ่นผืน ไม่เห็นตัวตนอีก เงาดาบประกายกระบี่ สัมผัสวูบก็ผละจากกัน แขนข้างหนึ่งกำกระบี่ลายสนหมุนคว้างอยู่กลางอากาศรอบหนึ่ง ปักฉึกลงที่แทบเท้าเหลียงเหวินจิ้ง

หลิวจิ่งเฉ่าชวนเซล่าถอย ข้างหูได้ยินเสียงเซียวเหลิ่งกู่ร้องดังยาวนาน มันต้องหลับตาลงลอบร้องในใจ *'จบสิ้นกัน'* คนเซถอยถึงเชิงผนังค่อยหยุดลง รู้สึกครึ่งซีกร่างคล้ายไม่เป็นของตนเอง แต่ไม่เห็นพลังดาบจู่โจมซ้ำเติม อดลืมตาขึ้นมิได้

การลืมตาครั้งนี้ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดีเห็นเหลียงเหวินจิ้งในชุดเขียว ร่ายรำฝ่ามือต่อสู้กับเซียวเหลิ่ง มันก้าวเท้าวุ่นวาย เคลื่อนย้ายร่างกาย คล้ายไม่อาจทรงกายมั่น แต่ช่วยให้หลบรอดจากคมดาบของเซียวเหลิ่ง อย่างหวุดหวิด

หลิวจิ่งเฉ่าชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน ร้องเรียก "เชียนสุ้ย (พระพันปี) ขณะจะสะอึกเข้าช่วยเหลือพลันรู้สึกมีความเจ็บปวดอย่างที่ไม่เคยได้รับมาก่อนแล่นจากแขนขาด ที่แท้เซียวเหลิ่งใช้ดาบอย่างรวดเร็ว จนบัดนี้หลิวจิ่งเฉ่าค่อยรับรู้ถึงอาการเจ็บปวดที่แขนขาด ต้องแค่นเสียงครวญครางออกมา ล้มระทวยลงกับพื้น

ในใจเหลียงเหวินจิ้งออกแบบภาพเก้าช่องภาพแล้วภาพเล่า บ้างใหญ่ บ้างเล็ก บ้างขวางบ้างตั้งตรง ไม่จำกัดว่าเป็นที่ราบผนังห้อง บันไดหรือบนขื่อ ขอเพียงหยั่งเท้าได้ ล้วนสอดรับกับภาพเก้าช่อง มันพอฝึกท่าเท้าสามสามสำเร็จ ก็หาโอกาสใช้กระบวนท่าในฝ่ามือไดรภูมิดินสู่รากนามใจคนหวาดผวาออกไป

เซียวเหลิ่งพอเห็นเหลียงเหวินจิ้ง คล้ายเผชิญคู่อาฆาต เพลงดาบยิ่งดุดันยิ่งรวดเร็ว ภายในห้องโถงจำลองปรากฏประกายดาบกราดเกรี้ยว พลังดาบแผ่ปกคลุม ทำลายทุกสิ่งสรรพ ผงคลีร่วงพรูลงมา

เหลียงเหวินจิ้งแม้ทบทวนใช้ทั้งใจคนหวาดผวาออก แต่ค้นหาช่องโหว่ของเซียวเหลิ่งไม่พบ จึงเปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า จึงเปลี่ยนเป็นท่าฟ้าหมุนแผ่นดินวน หมุนตัวราวลูกข่าง ขณะที่หมุนตัวยังสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของภาพเก้าช่อง เห็นผงคลีดินโคลนหมุนวนอยู่รอบกายเหลียงเหวินจิ้ง จากนั้นโผพุ่งขึ้นฟ้า ม้วนตัวอยู่ไปมา ภายในห้องโถงจำลองกลายเป็นเลอะเลือนพร่ามัว

เซียวเหลิ่งไม่ทันระวัง พบว่าศัตรูหายสาบสูญ สร้างความโกรธแค้นเดือดดาล พลันแผ่พุ่งพลังใส่คมดาบ ใช้ออกด้วยท่าล่าล้างชีวิตทั่วหล้า

พลังคาบพอกวาดผ่าน ได้ยินเสียงฉับฉับสองคราเสาห้องโถงทั้งสองต้น
ถูกพันหักโค่นลง ตามด้วยเสียงครืนใหญ่ ห้องโถงจำลองพังครืนลงมา

เชียวเหลิ่งพอจู่โจมดาบออก ก็กระโดดออกจากห้องโถง สะบัดแขนเสื้อ ปัดฝุ่นละอองตามร่างกาย พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งมือซ้ายหนีบร่างหวังเจียน มือขวาหนีบร่างหลิวจิ่งเฉ่าวิ่งออกมา ต้องแค่นเสียงด้วยโทสะถือดาบไล่ติดตาม มันมีท่าร่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็ห่างจากเหลียงเหวินจิ้งไม่ถึงห้าวา

เหลียงเหวินจิ้งหอบหิ้วผู้คนสองคน ท่าร่างสะดุดเฉื่อยช้าลง รู้สึกมีพลังการฆ่าฟันคุกคามจากทางด้านหลัง ขณะแตกตื่นลนลาน พลันได้ยินเบื้องบนบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า "เชียนสุ้ย มอบคนให้แก่ข้าพเจ้า"

เหลียงเหวินจิ้งช้อนตาขึ้น เห็นหูซุนเอ๋อนั่งยองๆ ที่ชายคาตึก กวักมือต่อมัน ที่แท้หูซุนเอ๋อมีฝีมืออ่อนด้อย ไม่อาจช่วยเหลืออาจารย์ขับไล่ศัตรู อาศัยวิชาตัวเบาหลบหนีออกจากห้องโถงจำลอง ขณะจะเรียกระดมกำลังหนุน เห็นเหลียงเหวินจิ้งช่วยเหลืออาจารย์ออกจากห้องโถงจึงรีบวกกลับมาส่งเสียงเรียกหา

เหลียงเหวินจิ้งร้องว่า "รับไว้ให้มั่น" พลางโยนร่างคนที่ใช้ซอกแขนทั้งสองขึ้นไปยังชายคาตึก ได้ยินเชียวเหลิ่งแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา กลางอากาศปรากฏประกายสีครามแลบแปลบ ดาบเทพสมุทรคล้ายสายรุ้งพาดผ่านนภา คิดฟันร่างหวังเจียนกับหลิวจิ่งเฉ่าขาดเป็นสี่ท่อน

เหลียงเหวินจิ้งพลันหงายร่างไปด้านหลัง คล้ายไม่อาจทรงกายมั่น สองมือกวัดแกว่งวุ่นวาย ฟาดกลับหลังใส่ทรวงอกท้องน้อยของเชียวเหลิ่ง เชียวเหลิ่งยื่นมือซ้ายออก คล้ายคิดต้านทานรับไว้ มิคาดเหลียงเหวินจิ้งพลันหมุนตัว มือขวาเปลี่ยนจากท่าใจคนหวาดผวาเป็นฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวนพอดี กวาดถูกสันดาบของดาบเทพสมุทร

เชียวเหลิ่งรู้สึกง่ามมือสั่นสะเทือนคราหนึ่ง ดาบเทพสมุทรถูก

กระแทกเบี่ยงเบนไปหนึ่งเชียะ เฉียดผ่านไหล่ซ้ายของหวังเจียน จนเศษโลหะของเกราะเหล็กกระเซ็นซ่าน แต่ดาบนี้แฝงพลังของเชียวเหลิ่งกระแทกจนเหลียงเหวินจิ้งเลือดลมพลุ่งพล่าน ดังนั้นก้าวเท้าตามภาพเก้าช่อง หมุนคว้างไปด้านหลัง

เห็นที่ด้านหลังมีโอ่งสีน้ำตาลใบใหญ่ เหลียงเหวินจิ้งจึงตบฝ่ามือออก ถ่ายเทพลังดาบมายังโอ่งใหญ่ ได้ยินเสียงเปรี๊ยะ โอ่งใหญ่เกิดรอยแตกนับไม่ถ้วน แตกแหลกสลายสิ้น น้ำในโอ่งกระเซ็นขึ้นฟ้า

เชียวเหลิ่งบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ถือดาบกระโดดปราดมา เหลียงเหวินจิ้งยามร้อนรุ่มรีบตบฝ่ามือ กระแทกน้ำในโอ่งกระเด็นเซ็นซ่านคล้ายฝนตกลงจากฟ้า

เชียวเหลิ่งเห็นเช่นนั้น กรีดดาบเทพสมุทรเป็นรูปวงโค้ง สะเก็ดน้ำถูกมันฟาดฟันแยกออก กระเซ็นกลับมาจนหมดสิ้น พอพุ่งถูกใบหน้าเหลียงเหวินจิ้ง กลับปวดแปลบไม่น้อย

เหลียงเหวินจิ้งเห็นศัตรูกล้าแข็งถึงเพียงนี้ รีบร้องว่า "หูซุนเอ๋อรีบไปเรียกระดมกำลัง"

หูซุนเอ๋อโอบอุ้มคนบาดเจ็บทั้งสองไว้แล้ว พอฟังจึงรับคำหมายจากไป พลันได้ยินเชียวเหลิ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชา ขยับเท้าเตะเศษหินก้อนหนึ่ง พุ่งถูกหัวเข่าของหูซุนเอ๋อ

หูซุนเอ๋อซวนเซเสียหลัก คุกเข่าลงบนกระเบื้องหลังคา มันแบกร่างผู้คนสองคนไว้ การคุกเข่าครั้งนี้กดทับจนกระเบื้องแตกแหลกละเอียด คนทั้งสามร่วงหล่นลงภายในห้อง หูซุนเอ๋อเกรงว่า คนบาดเจ็บทั้งสองได้รับบาดเจ็บซ้ำ จึงพลิกตัวไปที่ใต้ร่างของทั้งสอง ทั้งสองพอร่วงหล่นลงมาล้วนกดทับลงบนร่างมัน หูซุนเอ๋อร่างผอมเล็กแบบบาง ถูกกดทับจนกระดูกหลังแทบหัก ทรวงอกอึดอัดขัดข้อง เบื้องหน้าสายตามืดทะมึนสิ้นสติไป

เหลียงเหวินจิ้งเห็นเช่นนั้น ทราบว่าวันนี้มิเพียงช่วยหวังเจียนไม่

สำเร็จ แม้แต่ตนเองก็ต้องทิ้งชีวิตเอาไว้ สร้างความท้อแท้ใจจนลดสองมือลง

เซียวเหลิ่งเห็นพลังสภาวะของมันอ่อนโทรมลง จึงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ขณะจะจู่โจมดาบออก พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงปัง คล้ายเป็นเสียงจุดประทัดดังขึ้น มันทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่ที่เหลียงเหวินจิ้ง ไม่ทันระวังว่ามีคนมาถึงด้านหลัง ต้องใจหายวูบเหลียวหน้าไป เห็นพลุไฟสีเหลืองพวยพุ่งขึ้นฟ้า บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็กยาวนาน

เซียวเหลิ่งหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าพลุสัญญาณนี้พอถูกส่งออกไป ไพร่พลทหารในจวนแม่ทัพจะทุ่มเทออกมาทั้งรัง ตนเองแม้เหี้ยมหาญองอาจ ยังไม่อาจรับมือทหารทั้งกองทัพได้ พอเพ่งตามอง เห็นมุมกำแพงยืนไว้ด้วยหญิงสาวชุดคราม หน้าตาหมดจดงดงามนางหนึ่ง มือถือกระบอกยาวอันหนึ่ง วิ่งมาหาเหลียงเหวินจิ้ง ร้องบอกว่า "เชียนสุ้ยรีบหนี..."

ไม่ทันกล่าวจบ พลันเห็นประกายสีครามวูบขึ้นแวบหนึ่ง ต่อจากนั้นร่างเบาหวิว ลอยขึ้นกลางอากาศ ปลิวไปยังด้านหลัง นางระงับสติลงรู้สึกมีกลิ่นเหงื่อไคลพลุ่งกระทบจมูก พอช้อนตาขึ้น เป็นใบหน้าของเหลียงเหวินจิ้งเอง ค่อยฉุกคิดว่าตัวเองอยู่ในอ้อมอกของมัน ถึงกับทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่ม กล่าวว่า "ท่านวางข้าพเจ้าลง รีบหนีไป"

พลันเห็นสีหน้าเหลียงเหวินจิ้งปรากฏแววแตกตื่นลนลาน ร้องว่า "แม่นางเยี่ยฉาน ท่าน...ท่านอย่าขยับ..."

หวังเยี่ยฉานพลันรู้สึกมีอาการเจ็บปวดอย่างรุนแรงแผ่ซ่านจากทรวงอกท้องน้อย ความรู้สึกที่เปียกชื้นร้อนระอุประการหนึ่ง ทะลักออกจากร่างจนเสื้อผ้าเปียกชุ่ม ขณะเดียวกันเรี่ยวแรงทั่วร่างก็รั่วไหลออกไปหมดสิ้น เห็นเหลียงเหวินจิ้งตาแดงฉานด้วยสายเลือด หลั่งน้ำตาออกมาสองสาย

หวังเยี่ยฉานจิตใจเลอะเลือนงุนงง ต่อจากนั้นมีสติแจ่มใสวูบหนึ่ง บังเกิดความลิงโลดยินดีขึ้นมา ร้องโพล่งว่า "ท่าน...ท่านร้องไห้เพราะข้าพเจ้าหรือ?"

น้ำตาของเหลียงเหวินจิ้งหยดหยาดลงบนใบหน้านาง คล้ายหยดหยาดใส่หัวใจนาง หวังเยี่ยฉานพึมพำอีกว่า "ท่านร้องไห้เพราะข้าพเจ้าหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบจึงผงกศีรษะรับ หวังเยี่ยฉานบังเกิดความปีติยินดี ถามโพล่งว่า "อย่างนั้นท่าน...ท่านที่แท้ชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันอีกครา พลันเห็นสายตาของหวังเยี่ยฉานแตกซ่าน สีหน้าคล้ายดอกสาลี่ที่หลุดจากขั้ว เหี่ยวเฉาลงทีละน้อย หวนนึกถึงหญิงสาวนางนี้หลงรักไหวอันอ่อง ทำให้ไม่อาจหักใจได้ ขบกรามกล่าวว่า "มิผิด นับแต่ออกจากเมืองหลินอาน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าล้วนคิดถึงท่าน..."

ยามนั้น หวังเยี่ยฉานสติเลอะเลือน พอฟังคำพูดนี้ อดเผยอยิ้มมิได้ พลันผงกศีรษะรับ หลับตาสิ้นใจตายทั้งรอยยิ้ม

เซียวเหลิ่งลงมือทำร้ายหวังเยี่ยฉาน แต่หลังจากใช้ดาบออก ค่อยพบว่าการฆ่าหญิงสาวที่ไม่มีฝีมือติดตัวเช่นนี้ เป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้านัก ดังนั้นมองดูทั้งสอง กลับลืมจู่โจมดาบออก พลันเห็นเหลียงเหวินจิ้งวางร่างหวังเยี่ยฉานลง ยืดกายยืนตรง ใบหน้าแม้ประดับด้วยรอยน้ำตา แต่สองตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

เซียวเหลิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กน้อยโสโครกไม่หนีแล้วหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งสบสายตากับมันแน่วนิ่ง พอฟังคำเย้ยหยันนี้ จึงรวบมือกำเป็นหมัด ร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้าไม่หนี ท่านก็อย่าคิดหมายหลบหนี"

เซียวเหลิ่งเลิกคิ้วดกหนา กล่าวว่า "ท่านคิดรั้งเราไว้?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "มิผิด"

เซียวเหลิ่งหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "คำพูดที่เชื่องโขนัก" พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาแต่ไกล ทราบว่ากำลังหนุนใกล้มาถึง จึงตวาดว่า "รับดาบเถอะ" พลางใช้ดาบออกด้วยท่าคลื่นสาดซัดขุนเขาทลาย

เหลียงเหวินจิ้งมองดูประกายดาบเต็มท้องฟ้า ในใจสงบเยือกเย็นไม่ยินดีไม่เดือดดาล จิตสำนึกแผ่ขยายออก คล้ายกับเกาะกุมทุกความ

เปลี่ยนแปลงในโลกหล้าเอาไว้ ขณะที่ดาบเทพสมุทรใกล้มั่วนจู่โจมถึง เหลียงเหวินจิ้งก็เข้าสู่ขอบเขตชั้นคันฉ่องใจ สองเท้าคล้ายเหยียบย่ำบนปุยเมฆ สองมือคล้ายกับสาวดึงสายใย ฝ่าไปในเงาดาบไร้ที่สิ้นสุด

เซียวเหลิ่งรู้สึกว่าดาบเทพสมุทรจมลง ดาบนี้ไม่อาจใช้ออกถึงที่สุด กลับคล้ายจะหลุดจากมือ อดสะท้านใจมิได้ ครุ่นคิดขึ้น *'เด็กน้อยนี่กลับหยั่งความตื้นลึกหนาบางของเพลงดาบเราออก?'* มันมีนิสัยดื้อรั้น เผชิญคู่มือเข้มแข็ง ตนเองเข้มแข็งยิ่งกว่า พลันรวมรั้งประกายดาบ ใช้ออกด้วยท่าอสูรไม่หวนคืนกลับ

เหลียงเหวินจิ้งหมุนคว้างหลบเลี่ยง ใช้ท่าฟ้าหมุนแผ่นดินวน ฟาดฝ่ามือตอบโต้ พลันเห็นประกายดาบกวาดขวาง เซียวเหลิ่งเปลี่ยนเป็นใช้ออกด้วยท่าล่าล้างชีวิตทั่วหล้า

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกว่ากระบวนท่านี้คุ้นตายิ่ง ขบคิดแล้วนึกออกว่าค่ำคืนที่อยู่บนถนนยาว เซียวเหลิ่งเคยใช้สามกระบวนท่านี้ ที่แท้ค่ำคืนนั้นเซียวเหลิ่งใช้ออกสามดาบ ฆ่าเหลียงเหวินจิ้งไม่สำเร็จ ยังนึกขุ่นข้องใจยามนี้ใช้สามดาบนี้ใหม่ คิดหมายประกาศศักดาต่อศัตรู

แต่ยามนี้เหลียงเหวินจิ้งรู้ความตื้นลึกหนาบางของเพลงดาบของมันแล้ว จึงถลันหลบเลี่ยง ยังไม่ทันตอบโต้ พลันได้ยินเซียวเหลิ่งตวาดว่า "เด็กน้อยลองรับดาบนี้ดู" เสียงขาดคำ ประกายดาบรวมรั้งอีกคราว กลับกลายเป็นดาบเบาบางที่แวบวับจับตาฟาดฟันฝ่าอากาศมา

ดาบนี้มีเพียงดาบเดียว นอกจากรวดเร็วชัดเจนแล้ว คล้ายไม่มีความแปลกพิสดารใด แต่ความรุนแรงของกระแสลมดาบยิ่งกว่ากาลก่อน ประกายแหลมคมยังไม่บรรลุถึง พลังของดาบคล้ายกับจะแยกร่างเหลียงเหวินจิ้งออกเป็นสองส่วน

เหลียงเหวินจิ้งรีบถอยปราดไปด้านหลัง พลันพบว่าด้านหลังเป็นมุมกำแพง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ที่แท้สามดาบของเซียวเหลิ่งเมื่อครู่

เปรียบกับดาบนี้ นับว่าต่างกันอย่างลิบลับ สามดาบแรกคล้ายวางหมากบนกระดาน หลอกล่อตนเองเข้าสู่จุดอับ ค่อยใช้ดาบสังหารนี้ออก

ซึ่งความจริงดาบอสูรล้างโลกหล้ามีทั้งสิ้นเจ็ดกระบวนท่า ดาบของเซียวเหลิ่งนี้เป็นท่าสุดท้าย นามตัดโค่นเขาสุเมรุ หากศัตรูฝีมืออ่อนด้อยหกกระบวนท่าแรกก็สามารถปลิดศีรษะแทงทะลุอกศัตรู ไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนท่านี้ แต่เหลียงเหวินจิ้งเมื่อรู้ความตื้นลึกหนาบางของหกกระบวนท่าแรก มันจึงใช้ดาบนี้ออก เนื่องเพราะดาบนี้พอใช้ออก เป็นการรวมพลังฝีมือชั่วชีวิตไปในดาบ ใช้พลังควบคุมดาบ คนและดาบหลอมรวมเป็นหนึ่ง

ความกล้าแข็งของดาบนี้ ทำให้หกกระบวนท่าแรกล้วนเป็นท่าหลอกล่อ ท่าตัดโค่นเขาสุเมรุพอใช้ออก เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกขุมขนตั้งชัน แทบหายใจไม่ออก เห็นแน่ชัดว่าคมดาบบรรลุถึงตัวไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น พลันได้ยินเสียงติงของโลหะกระทบกัน สภาวะดาบเทพสมุทรชะงักงันวูบหนึ่ง

เพียงชะงักงันเช่นนี้ ท่าตัดโค่นเขาสุเมรุก็ถูกทำลายไป

เหลียงเหวินจิ้งใช้พลังจิตรับมือศัตรู พอเห็นเช่นนั้นก็ตอบโต้กลับไปใช้ออกด้วยท่าเท้าสามสาม ขยับกายวูบหนึ่ง ยกสองมือขึ้นเลียบคมดาบไป ใช้ออกด้วยท่าที่สามในฝ่ามือไตรภูมิคืนสู่ราก นามไตรภูมิคืนสู่ราก

กระบวนท่านี้ก็ปราศจากลวดลายพลิกแพลง ล้วนขึ้นอยู่กับจังหวะเวลา ชัยภูมิพื้นที่และความสัมพันธ์ส่วนบุคคล คล้ายกับคันธนูที่น้าวจนสุดล้ายิงลูกธนูที่กล้าแข็งออก พลังของไตรภูมิแปลงเป็นคืนสู่รากรวมอยู่ที่ท่าจู่โจมนี้ พอดีประทับถูกทรวงอกเซียวเหลิ่ง

เซียวเหลิ่งซวนเซเสียหลัก ถอยไปวาเศษ ใช้ดาบยันพื้น สีหน้าปรากฏแววเหลือเชื่อ มองไปทางซ้ายมือ

เหลียงเหวินจิ้งก็เหลียวหน้ามอง อดสะท้านขึ้นคราหนึ่งมิได้ เห็นเซียวอี้หลิงมีสีหน้าตะลึงลาน มือกำดาบสั่นสีคราม ง่ามมือฉีกขาด โลหิต

หยดหยาดลงมา

พริบตานั้นสองชายหนึ่งหญิงยืนตะลึงลานกับที่ ลมใบไม้ร่วงโชยพัดผ่าน สร้างความเย็นเยือกจับใจ

เชียวเหลิ่งกลั้นกลืนโลหิตที่ประดังมาถึงลำคอเอาไว้ จับจ้องมองเชียวอี้หลิง กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ท่านช่วยเหลือมัน?"

เชียวอี้หลิงถูกสายตาของมันคุกคามจนถอยกายไปหนึ่งก้าว หาตอบคำไม่

เชียวเหลิ่งพลันแผดเสียงหัวร่อออกมา โลหิตก็ไหลซึมจากมุมปาก ในอกบังเกิดความคับแค้นรันทด ยิ่งสะสมยิ่งรุนแรง กลับกลายเป็นความอาฆาตแค้น เห็นว่าผู้คนทั่วหล้าล้วนสมควรตาย พลันถลึงมองเหลียงเหวินจิ้ง สองตาแดงฉานราวสุนัขป่าหิวโหยตัวหนึ่ง

เชียวอี้หลิงเห็นมันมีสีหน้าประหลาดพิกล อดร้องเตือนมิได้ว่า "ตัวโง่งมระวัง"

ไม่ทันขาดคำ เชียวเหลิ่งก็ควงดาบโถมเข้ามา เหลียงเหวินจิ้งถลันหลบดาบฟาดฝ่ามือ ทั้งสองต่อสู้กันอีกครา

ยามนั้นปรากฏไพร่พลทหารฮือมายังที่เกิดเหตุ พอเห็นเช่นนั้นคิดเข้าช่วยเหลือ ก็กลัวพลั้งมือทำร้ายถูกเหลียงเหวินจิ้ง ดังนั้นกุมดาบกระชับทวน น้าวคันธนูเฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านหลัง

เชียวเหลิ่งรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ทั้งยังถูกท่าไตรภูมิคืนสู่รากฟาดใส่ ต่อสู้ไม่ถึงสิบกระบวนท่า รู้สึกว่าอวัยวะภายในรุ่มร้อนราวถูกไฟเผา เพลงดาบเฉื่อยช้าลง ถูกเหลียงเหวินจิ้งฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังฉาดหนึ่ง เชียวเหลิ่งกระเด็นออกไปห้าเชียะ ใช้ดาบยันพื้นอีกครา ปากปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมา หากยังหัวร่ออย่างเกรี้ยวกราด

เชียวอี้หลิงชมดูจนสะท้านหวั่นไหว ร่ำไห้พลางกล่าวว่า "ศิษย์พี่อย่าได้ต่อสู้แล้ว ท่านไปเถอะ"

...ท่าน
...ช่วยเหลือผม

เซียวเหลิ่งกระชากเสียงว่า "ผู้ใดเป็นศิษย์พี่ของท่าน?" พลางสืบเท้าเข้าหานาง เหลียงเหวินจิ้งรีบเคลื่อนกายขวางอยู่เบื้องหน้าเซียวอี้หลิง เหล่าไพร่พลทหารส่งเสียงโห่ร้องคำหนึ่ง รายล้อมเซียวเหลิ่งเอาไว้

เซียวอี้หลิงร่ำไห้จนน้ำตานองหน้า พลันคุกเข่าลง อ้อนวอนว่า "ศิษย์พี่ อี้หลิงวิงวอนท่าน" ขณะกล่าว น้ำตาหยดหยาดลงมา หยดลงบนพื้นหินเขียว

เซียวเหลิ่งมองดูรอยน้ำตาของนาง ค่อยมีสติแจ่มใส เห็นว่าตนเองไม่ควรปฏิบัติต่อนางเช่นนี้ ดังนั้นเพลิงอำมหิตสลายคลาย พลันหัวร่ออย่างหดหู่ ใช้ดาบยันพื้น พาตัวลอยขึ้น ทิ้งร่างลงบนหลังคาตึก

เหล่าไพร่พลทหารร่ำร้องตะโกนก้อง ระดมยิงลูกธนูดั่งห่าฝน เซียวเหลิ่งควงดาบกลางอากาศ ปัดกระแทกลูกธนูพ้นห่างไป เหลียงเหวินจิ้งคิดไล่กวดตาม พลันรู้สึกแขนเสื้อตึงวูบ ถูกคนฉุดดึงไว้ มันเหลียวหน้ามองเห็นเซียวอี้หลิงน้ำตานองหน้า จึงกล่าว "แม่นางเซียว ท่านอย่าได้ขัดขวางข้าพเจ้า..."

เซียวอี้หลิงคลายมือออก กล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าไม่ขัดขวางท่าน แต่หากท่านคิดฆ่ามัน ต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน..."

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบหนึ่ง จึงส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยฆ่าท่าน...ต่อให้ข้าพเจ้าต้องตายก็ไม่ฆ่าท่าน"

คำพูดนี้กล่าวโดยไม่ขบคิดใคร่ครวญ หลังจากกล่าวจากปาก ก็ไม่นึกเสียใจ เซียวอี้หลิงเหม่อมองดูมัน สีหน้าแปรเปลี่ยนไม่หยุดยั้ง

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกหัวใจปวดแปลบ ไม่กล้ามองดูนางอีก เหลียวมองซากศพของหวังเยี่ยฉาน บังเกิดความเศร้าสลดใจ โบกมือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ฆ่าศิษย์พี่ท่าน ท่าน...ท่านก็ไปเถอะ"

เซียวอี้หลิงก็มองดูซากศพของหวังเยี่ยฉานแวบหนึ่ง พลันขบริมฝีปาก เดินเข้าหาไพร่พลทหารรอบนอก เหล่าไพร่พลทหารพากันยกชู

ดาบทวนขึ้น

เหลียงเหวินจิ้งเลิกคิ้วตวาดว่า "กล้าขัดคำสั่งหรือ?" เหล่าไพร่พลทหารค่อยเปิดทางสายหนึ่ง เซียวอี้หลิงคล้ายมองไม่เห็นผู้ใด เดินผ่านขบวนดาบทวน ลดเลี้ยวประตูรูปวงเดือนบานหนึ่งหายลับไป

เหลียงเหวินจิ้งมองดูนางจากไปไกล รู้สึกว่าหัวใจเวิ้งว่างเปล่า ราวกับว่าเงาร่างอ้อนแอ้นพรากพาสิ่งใดในใจมันไปด้วย

มันมองจนสายตาพร่ามัว พลันได้ยินเสียงแค่นดังขึ้น เหลียงเหวินจิ้งเหลียวหน้ามอง เห็นหูซุนเอ๋อฟื้นคืนสติมา กำลังดันร่างของหลิวจิ่งเฉ่าและหวังเจียนที่ทับร่างมันเอาไว้

เหลียงเหวินจิ้งหักห้ามอารมณ์ความรู้สึก ช่วยเคลื่อนย้ายคนทั้งสองออก ประคองหูซุนเอ๋อลุกขึ้น ร้องสั่งให้ตามหมอมา ผลการตรวจพบว่าหวังเจียนถูกดาบกระแทกทำร้ายอวัยวะภายใน ต้องพักรักษาตัวเดือนเศษ หลิวจิ่งเฉ่าเสียโลหิตมากกว่า ต้องนอนพักฟื้นเช่นกัน

เหลียงเหวินจิ้งยังสั่งให้ฝังศพหวังเยี่ยฉาน หลังจากเสร็จเรื่อง พ่อบ้านรุดมารายงานว่าเหล่าแม่ทัพน้อมรอที่ห้องประชุม หวังเจียนพอได้รับรายงานกัดฟันลุกขึ้นกล่าวว่า "เชียนสุ้ย เราไม่อาจรับหน้าที่สำคัญ หน้าที่รักษาเมือง ขอเชียนสุ้ยมอบหมายแก่ผู้อื่น..."

เหลียงเหวินจิ้งผงกศีรษะรับอย่างเงียบงัน สาวเท้าออกจากห้อง พลันได้ยินเสียงสตรีคร่ำครวญหวนไห้ พอเหลียวหน้ามอง เห็นจื่อเซวียเหล่าหญิงรับใช้กอดศพของหวังเยี่ยฉาน ร่ำไห้ด้วยความโศกาอาดูร เหลียงเหวินจิ้งจึงกล่าว ถามพ่อบ้านนั้นว่า "พวกนางทั้งสี่เข้ามายังจวนแม่ทัพได้อย่างไร?"

พ่อบ้านนั้นตอบว่า "เป็นใต้เท้าหวังซื้อตัวมา"

เหลียงเหวินจิ้งถามว่า "มีหนังสือสัญญาหรือไม่?"

พ่อบ้านนั้นตอบว่ามี เหลียงเหวินจิ้งผงกศีรษะกล่าวว่า "ท่านบอกต่อใต้เท้าหวังว่า เราต้องการพวกนางทั้งสี่ ให้นำสัญญาขายตัวมาด้วย"

พ่อบ้านนั้นงงงันวูบหนึ่ง ได้แต่รับคำ เหลียงเหวินจิ้งมุ่งไปยังห้องประชุม เหล่าแม่ทัพล้วนชะเง้อคอรอคอย พอเห็นมันมาถึง พากันเข้ามาไต่ถามเหตุการณ์ภายในจวน

เหลียงเหวินจิ้งไม่ตอบคำ เดินเข้าไปนั่งลง กล่าวถามผู้บัญชาการทัพเรือหลี่เต๋อว่า "ทัพมองโกลใช่มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติหรือไม่?"

หลี่เต๋องงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "เชียนสุ้ยคาดการณ์ดั่งเทพคำนวณทั้งหมดมาด้วยเรื่องนี้ เช้านี้ทัพมองโกลเร่งจัดสร้างเครื่องมือบุกตีเมือง กระจายไปยังทั้งสี่ทิศ คล้ายคิดบุกจู่โจม"

ผู้บัญชาการทหารราบหลินเมิ่งสือสั่นศีรษะ กล่าวว่า "หลี่ถงจื้อ *(ผู้บัญชาการแซ่หลี่)* กล่าวผิดแล้ว ทัพมองโกลสูญเสียเสบียง ไหนเลยบุกตีเมืองอีก หากทำศึกเพลี่ยงพล้ำ ในกองทัพปราศจากเสบียง ไยมิใช่แตกพ่ายสิ้น?"

หลี่เต๋อกล่าวว่า "อันว่า *'ทัพโศกต้องได้ชัย'* หากทัพมองโกลไม่คำนึงถึงผลสุดท้าย ทุ่มกำลังเข้าตีหัก ก็ยากที่จะต้านทานได้"

หลินเมิ่งสือยังคิดโต้แย้ง เหลียงเหวินจิ้งชิงกล่าวว่า "หลี่ถงจื้อกล่าวถูกต้อง เพียงไม่ทราบหากทัพมองโกลทุ่มกำลังเข้าตีหัก จะมีโอกาสได้ชัยสักกี่ส่วน?"

เหล่าแม่ทัพนิ่งเงียบงันไป หลินเมิ่งสือขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ยากบอกได้ แต่การบุกตีเมืองในตอนนี้ ขัดกับหลักพิชัยสงคราม"

เหลียงเหวินจิ้งเงียบงันครู่หนึ่ง จึงกล่าว "หลินถงจื้อรับคำสั่ง"

หลินเมิ่งสือรีบกล่าวว่า "ผู้น้อยอยู่" เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ถ่ายทอดคำสั่งเราไป นับแต่นี้อย่าได้กะเกณฑ์คนชรา สตรีและเด็กมาเฝ้าเมือง ชาวบ้านที่รักษาเมือง เพียงใช้สอยบุรุษอายุสิบหกถึงหกสิบปี ส่วนคนชรา สตรีและเด็กให้ปล่อยตัวกลับบ้านช่อง จำกัดให้กระทำเรื่องนี้จนแล้วเสร็จ เมื่อถึงเวลาเราจะส่งคนออกตรวจตรา หากยังพบเห็นคนชรา สตรี และ

เด็กอยู่ในกองทัพ หลินถงจื้อก็หิ้วศีรษะมาพบเรา"

สุ้มเสียงมันราบเรียบธรรมดา แต่ดวงตาสาดประกายเย็นเยียบราวคมดาบ หลินเมิ่งสือถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ลนลานรับคำ ล่าถอยออกจากห้องประชุม

ที่แท้ก่อนหน้านี้เมืองเหอโจวกวาดต้อนชาวเมืองมาเฝ้ารักษาเมือง ไม่ว่าเด็ก สตรี คนชราล้วนไม่มีข้อยกเว้น ภาพเหล่านี้ติดตาตรึงใจเหลียงเหวินจิ้งตลอดมา ยามนี้จึงออกคำสั่งแก้ไข

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอีกว่า "หลี่ถงจื้อ ท่านคัดสรรแม่ทัพนายกองสี่สิบห้านาย ครึ่งชั่วยามให้หลังให้ไปรับคำสั่งที่หอสังเกตการณ์"

หลี่เต๋อลอบเคลือบแคลงสงสัย แต่นึกครั่นคร้ามต่ออำนาจบารมีของมัน ไม่กล้ากล่าวมากความ รับคำล่าถอยออกไป

เหลียงเหวินจิ้งสั่งให้แม่ทัพนายกองที่เหลือเฝ้ารักษาตามจุดต่างๆ หลังจากสั่งการก็กลับสู่ที่พัก เห็นจื่อเซวียและพวกทั้งสี่หญิงรับใช้เฝ้าอยู่หน้าประตู ทุกคนตาบวมแดง คราบน้ำตายังไม่เหือดแห้ง

เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจ สาวเท้าเข้าห้องทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ เหม่อมองไม้ดอกภายในห้อง หญิงรับใช้ทั้งสี่เข้ามาอย่างเงียบงัน กลั้นลมหายใจยืนสำรวม ชั่วครู่ให้หลังพ่อบ้านขออนุญาตเข้ามา เสนอหนังสือสัญญาขายตัวของหญิงรับใช้ทั้งสี่ เหลียงเหวินจิ้งอ่านดูแล้วรอบหนึ่ง แล้วลุกขึ้นเปิดฝากระดานกำยาน หย่อนหนังสือสัญญาลงไป เผาไหม้เป็นเถ้าถ่าน

พ่อบ้านกับหญิงรับใช้ทั้งสี่ชมดูจนตะลึงลาน เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจ กล่าวว่า "จื่อเซวีย ฝูชวง ซีฟง จี้หวี่ วันนี้เราเผาหนังสือสัญญาขายตัว นับแต่นี้พวกท่านมิใช่หญิงรับใช้อีก หากแต่เป็นคนปรกติธรรมดา"

หญิงรับใช้ทั้งสี่หน้าแปรเปลี่ยนไป พากันคุกเข่าลง จื่อเซวียหลั่งน้ำตากล่าวว่า "บ่าวไม่ร้องขออิสระเพียงหวังติดตามอยู่ข้างกายเชียนสุ้ยรับใช้ต่างม้าลา อย่าว่าแต่พวกเรา ทั้งสี่เข้าจวนแม่ทัพตั้งแต่เล็ก ห่างเหิน

จากเครือญาติ หากไม่อยู่ในจวน จะดำรงชีวิตอย่างไร?"

เหลียงเหวินจิ้งคิดไม่ถึงว่าตนเองประสงค์ดี กลับกลายเป็นร้าย พลอยอับจนปัญญา พ่อบ้านนั้นรีบกล่าวว่า "เชียนสุ้ยอย่าได้กลัดกลุ้มใจ คุณหนูเย็บฉานยามมีชีวิต เคยไหว้วานฮูหยิน ช่วยเลือกสรรแม่ทัพหนุ่มให้สี่นาย แต่ได้เท้าไม่ยอมปล่อยคน จึงยืดเยื้อถึงตอนนี้ ในเมื่อเชียนสุ้ยมีความคิดเป็นกุศล ถือเป็นบุญวาสนาของพวกนาง เราจะไปเรียนต่อฮูหยิน เลือกวันมงคลแต่งพวกนางออกไป"

เหลียงเหวินจิ้งครุ่นคิด *'หญิงรับใช้ทั้งสี่ไม่รู้จักแม่ทัพเหล่านั้น จัดแจงแต่งเช่นนี้ พวกนางไม่แน่ว่าจะชมชอบ แต่ยังดีกว่าลดตัวเป็นหญิงรับใช้ ปล่อยให้ผู้คนเชยชมตามอำเภอใจมากนัก'* จึงกล่าว "อย่างนั้นรบกวนท่านแล้ว"

พ่อบ้านนั้นรีบล่าถอยไปรายงานต่อหวังฮูหยิน เหลียงเหวินจิ้งเห็นพวกนางทั้งสี่ยังคุกเข่าไม่ลุกขึ้น สีหน้าหม่นหมองไม่คลาย ในใจคิดปลอบโยน แต่ไม่ทราบกล่าวเริ่มอย่างไร

จื่อเชวียพลันกัดฟันลุกขึ้นยืน เช็ดคราบน้ำตาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ในเมื่อเชียนสุ้ยไม่ต้องการบ่าวก็แล้วกันไป หวังว่าก่อนที่เชียนสุ้ยจะขึ้นสู่กำแพงเมือง ขอให้บ่าวปรนนิบัติท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นครั้งสุดท้าย"

เหลียงเหวินจิ้งไม่อาจหักใจปฏิเสธ ได้แต่อนุญาต หญิงรับใช้ทั้งสี่หอบชุดเกราะเสื้อคลุมมา ถอดเสื้อผ้าชุดเขียวของมันออก เปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบนักรบแทน

เหลียนเหวินจิ้งยืนอยู่หน้ากระจกทองเหลือง เห็นคนในกระจกสวมเกราะทองแวววาว คาดสายรัดเอวสลักลวดลายมังกร คลุมเสื้อคลุมปักลายงูเหลือม บุคลิกท่วงท่าโอ่อ่าอาจหาญ แต่เป็นความแปลกหน้าไม่คุ้นเคย

จื่อเชวียรับมงกุฎหยกขาวจากมือฝูชวง สวมลงบนมวยผมดำขลับของมัน เหลียงเหวินจิ้งมองดูมงกุฎหยกขาวที่ครอบลงอย่างช้าๆ รู้สึก

หนักอึ้งสุดทนทาน คล้ายกับนี่มิใช่มงกุฎที่สลักจากหยกขาว หากแต่เป็นชีวิตของชาวเมืองเหอโจวทั้งมวล

มันหลับตาลง คิดร่ำไห้สักครา แต่น้ำตาคล้ายเหือดแห้ง ไม่ไหลออกมาอีก

ได้ยินจื่อเซวียกล่าวเบาๆ ว่า "เชียนสุ้ย เรียบร้อยแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งลืมตาขึ้น มองดูแม่ทัพหนุ่มในกระจก ดวงตาทอแววอันเด็ดเดี่ยวอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

แดงเลือดทั่วธารา

เมื่อออกจากจวนแม่ทัพ เป็นเวลายามเฉิน *(แปดนาฬิกา)* เหลียงเหวินจิ้งเงยหน้าขึ้น เห็นก้อนเมฆสีเทาหม่น คล้ายผนึกแข็งตัวไม่เคลื่อนไหว ทั่วท้องนภากระทั่งวิหคสักตัวยังไม่มี

ได้ยินพ่อบ้านนั้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "รถม้าจัดเตรียมไว้แล้ว ขอเชิญเชียนสุ้ยออกเดินทาง"

เหลียงเหวินจิ้งโบกมือปฏิเสธ จูงม้าศึกมาตัวหนึ่ง พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ควบเหยาะย่างไปยังหอสังเกตการณ์

บนท้องถนนเงียบสงบ ถึงแม้ปรากฏคนและม้าเคลื่อนผ่าน คล้ายปราศจากสุ้มเสียงใด ม้าศึกของเหลียงเหวินจิ้งพอควบขับผ่าน ไม่ว่าทหารหรือพลเรือนล้วนปล่อยวางงานที่ทำอยู่ ล่าถอยไปสองฟากข้าง ทันใดปรากฏชาวบ้านคนหนึ่งคุกเข่าลง ตามด้วยเสียงสวบสาบ ทั้งหมดพากันคุกเข่าตาม

เหลียงเหวินจิ้งควบม้าถึงเชิงกำแพงเมืองก็พลิกตัวลงจากหลังม้า เดินขึ้นกำแพงเมืองพอเหลียวหน้ามอง เห็นทั้งหมดรวมตัวกันอย่างเนืองแน่น

ดำทะมึนเป็นแผ่นผืน

เหลียงเหวินจิ้งถือป้ายอาญาสิทธิ์ หันหน้าหาทหารและพลเรือนทั่วทั้งเมือง เกร็งพลังลมปราณประกาศว่า "แม่ทัพนายกองทุกท่าน พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย การศึกในวันนี้ไม่ใช่เพื่อปกป้องบ้านเมือง หากแต่เพื่อรักษาบ้านช่อง เพื่อบิดามารดาที่เคารพ เพื่อภรรยาอ่อนช้อยบุตรธิดาอ่อนเยาว์ เพื่อผู้อาวุโสทั่วทั้งเมือง"

คำพูดพอกล่าว ทุกคนใจสั่นสะท้าน พากันเงยหน้าขึ้น ได้ยินเหลียงเหวินจิ้งประกาศว่า "ทุกท่านในที่นี้ล้วนเป็นลูกผู้ชายชาวเหอโจว เป็นชายชาตรีเลือดเหล็ก สมควรที่จะให้ข่านมองโกลรับทราบความร้ายกาจของลูกผู้ชายชาวเหอโจวสักครา"

ภายในเมืองนิ่งเงียบงันไปชั่วขณะ ต่อจากนั้นบังเกิดเสียงขานรับดังว่า **"ให้ข่านมองโกลรับทราบความร้ายกาจของลูกผู้ชายชาวเหอโจวสักครา"**

สุ้มเสียงสะท้านทั้งดินฟ้า โยกคลอนขุนเขาไพรกว้าง ดังไปไกลถึงสิบลี้

เหลียงเหวินจิ้งยกมือหยุดเสียงร่ำร้อง กล่าวว่า "ทั้งหมดลุกขึ้น"

ทหารและพลเรือนทั่วทั้งเมืองลุกขึ้นยืน เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอีกว่า "หลี่กงจื้อ แม่ทัพนายกองที่คัดสรรไว้อยู่ที่ใด?"

หลี่เต๋อเดินออกมา ยื่นส่งรายชื่อม้วนหนึ่งทั้งชี้มือไปยังแม่ทัพขบวนหนึ่งกล่าวว่า "ทั้งหมดล้วนอยู่ที่นี้"

เหลียงเหวินจิ้งกวาดตามอง เห็นแม่ทัพนายกองเหล่านี้บ้างเข้มแข็งบ้างบึกบึน มองปราดเดียวก็ทราบว่ากร่ำศึกมาอย่างโชกโชน มั่นนับอยู่ในใจพบว่ามีทั้งสิ้นสี่สิบห้าคนพอดี จึงกล่าว "นำลูกศรคำสั่ง*มา"

พลทหารติดตามคนหนึ่งเสนอลูกศรคำสั่งมากล่องหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งคลี่กางภาพแผนที่รักษาเมืองเหอโจวออก เรียกตามบัญชีรายชื่อว่า

---

* ลูกศรที่แม่ทัพสมัยโบราณใช้ออกคำสั่ง หัวลูกศรทำจากเหล็ก

แม่ทัพนายหนึ่งเดินออกจากขบวน เหลียงเหวินจิ้งชี้มือไปยังมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ กล่าวว่า "มุมกำแพงช่วงนี้ให้ท่านเฝ้ารักษา"

พลางหยิบลูกศรคำสั่งดอกหนึ่งยื่นส่งให้แม่ทัพนายนั้นรับมาถือไว้ เห็นบนลูกศรใช้พู่กันชาดเขียนตัวหนังสือสีแดงว่า "หนึ่งหนึ่ง" อดประหลาดใจมิได้

เหลียงเหวินจิ้งขานชื่อว่า "หลอฮั่นเชิง" แม่ทัพนายหนึ่งเดินออกมาตามเสียง เหลียงเหวินจิ้งชี้มือไปที่กำแพงเมืองช่วงตะวันตก กล่าวว่า "ช่วงนี้ให้ท่านเฝ้ารักษา"

แม่ทัพนั้นรับลูกศรคำสั่งมา เห็นบนหัวลูกศรเขียนตัวหนังสือว่า "สองหนึ่ง"

เหลียงเหวินจิ้งเพ่งตามองภาพแผนที่รักษาเมือง ขานชื่อโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้น พอเรียกขานแม่ทัพหนึ่ง จะยื่นส่งลูกศรคำสั่งให้ดอกหนึ่ง บนลูกศรล้วนมีหมายเลขที่แตกต่าง นอกจากหนึ่งหนึ่ง สองหนึ่งแล้ว ยังมีสองสอง สามหนึ่ง สามสอง สามสาม จนถึงเก้าแปด เก้าเก้า รวมสี่สิบห้าหมายเลข เหล่าแม่ทัพที่รับคำสั่ง ทำหน้าที่เฝ้ารักษาทั้งทางบกและทางน้ำ ยังมีแม่ทัพม้าห้านาย จัดกำลังห้ากองประจำอยู่ภายในเมือง ทำหน้าที่กองกลาง

เหลียงเหวินจิ้งพอขานชื่อแม่ทัพเสร็จสิ้นค่อยเงยหน้าขึ้น กล่าวกับทั้งหมดว่า "หมายเลขบนลูกศรคำสั่งนี้ เป็นชื่อประจำกองกำลังของพวกท่าน หากเสียชีวิตจากการสู้รบ ผู้ที่รับตำแหน่งต่อก็ต้องยึดถือตามนี้ ขณะที่ทำศึก ให้รุกรับเดินหน้าถอยหลังตามคำสั่งเรา อย่าได้กระทำการโดยพลการ"

การสั่งการนี้แปลกประหลาดยิ่ง แต่คำสั่งทหารหนักแน่นดั่งขุนเขา เหล่าแม่ทัพนายกองแม้เคลือบแคลงสงสัย แต่พากันรับคำสั่ง ลงจากกำแพง

เมือง นำกำลังไปเฝ้ารักษาสถานที่ที่ได้รับมอบหมาย เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอีกว่า

"หลินถงจื้อรับหน้าที่ส่งกำลังบำรุง ส่วนหลี่ถงจื้อยังบัญชาการทัพเรือ"

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงปี่มองโกเลียกรีดผ่านท้องนภา เสียงโห่ร้องดังมาจากรอบข้าง

ทั้งหมดใจเขม็งตึงเครียด ลอบร้องในใจ *'มาแล้ว'*

เหล่าแม่ทัพกลับเข้ากองกำลัง เหลียงเหวินจิ้งกระโดดขึ้นลงหลายครา ยืนอยู่ด้านบนสุดของหอสังเกตการณ์ เมื่อมองจากเบื้องสูงลงมาเห็นความเคลื่อนไหวทั้งในและนอกเมืองอย่างชัดเจน

เห็นทัพมองโกลคล้ายเมืองเคลื่อนที่เมืองหนึ่ง คุกคามเข้าหาเมืองเหอโจวอย่างชัดๆ หอกทวนในกองทัพแวววับจับตา โล่เหล็กสะท้อนประกายสีดำมะเมื่อม

เหลียงเหวินจิ้งนั่งอยู่บนหอสังเกตการณ์ ขบคิดแล้วร้องเรียกว่า "หูซุนเอ๋อ"

หูซุนเอ๋อกระโดดขึ้นมาตามเสียงเรียกหา กล่าวว่า "มีเรื่องใด?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ถ่ายทอดคำสั่งของเราดีหรือไม่?"

หูซุนเอ๋อได้ยินมันกล่าวเป็นเชิงหารือ จึงกล่าว "ท่านบอกว่าดีก็ดี"

เหลียงเหวินจิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า "ประเสริฐมาก ท่านคัดเลือกนักสู้ผู้กล้าสักหลายคน คอยรับฟังคำสั่งเรา เรื่องราวสำคัญยิ่ง อย่าให้เกิดข้อผิดพลาดเด็ดขาด"

หูซุนเอ๋อรับปากเป็นมั่นเหมาะ เหลียงเหวินจิ้งสั่งคนจัดหาเครื่องแบบของเจ้าหน้าที่ถ่ายทอดคำสั่งแก่มัน หูซุนเอ๋อรูปร่างผอมเล็ก เครื่องแบบหลวมกว้างเกินไป คล้ายวานรตัวใหญ่ที่สวมหมวกเกราะใส่ชุดเกราะตัวหนึ่ง

เสียงกลองศึกพลันดัง ผู้คนนับหมื่นโห่ร้องอื้ออึง ทัพมองโกลเคลื่อน

กำลังทั้งทางบกและทางน้ำคุกคามเข้าใกล้กำแพงเมืองเหอโจวอย่างรวดเร็ว

เหลียงเหวินจิ้งมองดูขบวนข้าศึก ในใจออกแบบภาพเก้าช่องขึ้น ตวาดว่า "หูซุนเอ๋อถ่ายทอดคำสั่ง ให้กองกำลังสองสอง สี่สี่ แปดสาม เจ็ดสี่ เก้าหนึ่ง ยิงหน้าไม้กระสุน ที่เหลือคอยตั้งรับ"

หูซุนเอ๋อนำนักสู้ผู้กล้าแดนเสฉวนโลดแล่นถ่ายทอดคำสั่ง พริบตานั้นเสียงสายธนูดังขึ้น ลูกกระสุนพุ่งหวีดหวิว ทัพแกร่งของมองโกลขณะจะทุ่มกำลังบุกตีเมือง ก็ถูกกระสุนระดมยิงใส่ แว่วเสียงแผดร้องดังระงม เกิดการบาดเจ็บล้มตาย การบุกจู่โจมล่มสลายไป

ทัพมองโกลชะงักงันวูบหนึ่ง เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอีกว่า "กองกำลังสองหนึ่ง สามสาม เจ็ดหก ปล่อยท่อนซุง"

ทัพมองโกลรอบข้างมิเพียงเสียขบวนเล็กน้อย ทั้งยังกระทบถึงเพื่อนห้องทางด้านหลัง เกิดการชะงักงัน พลันเห็นท่อนซุงหลายสิบต้น พร้อมด้วยเปลวไฟอันร้อนแรง ทุ่มถล่มลงจากกำแพงเมืองทำลายทัพมองโกลไปสี่ขบวน

เหลียงเหวินจิ้งหยั่งรู้ความตื้นลึกหนาบางของศัตรู จึงชิงจู่โจมก่อนข้าศึก หากมิใช่สะกดตรึงทัพแกร่งของมองโกล ก็มุ่งโจมตีจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ทัพหน้าของมองโกลก็ระส่ำระสาย เหลียงเหวินจิ้งพอเห็นเช่นนั้นจึงตวาดสั่งว่า "เปิดประตูตะวันออก กองกำลังห้าสามออกศึก กองกำลังห้าสี่เผาบันไดปีนกำแพง"

เสียงปืนสัญญาณดังขึ้น ประตูเมืองเปิดอ้าออก ทัพมองโกลเห็นเช่นนั้นบังเกิดความยินดี ยังไม่ทันบุกจู่โจม พลันเห็นทัพม้าขบวนหนึ่งดาหน้ามาเลือกทวนแทงดาบใส่ ยิงธนูดั่งห่าฝน ทัพมองโกลด้านทานไม่ไหว ถอยร่นไปด้านหลัง ยังมีทหารช้องอีกขบวนหนึ่งถือคบไฟ เผาบันไดปีนกำแพงของทัพมองโกล ทั้งมีคนคอยดึงบันไดปีนกำแพงล้มลง

พลันได้ยินเสียงเป่าหลอดเขาดังจากทัพหลังของมองโกล ทัพม้าสอง

ขบวนอ้อมผ่านทหารมองโกลที่แตกพ่าย คุกคามมายังกำแพงเมือง เหลียงเหวินจิ้งจดจำออกว่าเป็นปาเยียนกับอาซู่ จึงตวาดสั่งว่า "กองกำลังห้าสามห้าสี่ กลับเข้าเมือง กองกำลังหกสอง เจ็ดสามยิงธนูหน้าไม้"

คำสั่งพอถ่ายทอดออกไป กองกำลังที่ออกจากเมืองทั้งสองขบวนพากันล่าถอยกลับมา ปาเยียนกับอาซู่พอมาถึงเชิงกำแพง บนกำแพงปรากฏห่าธนูยิงลงมา ตำแหน่งหกสองกับเจ็ดสามพอดีอยู่ทางด้านข้างของทัพปาเยียนกับอาซู่ ไม่ว่ากองกำลังใด สองปีกล้วนเป็นจุดอ่อน ทัพของปาเยียนกับอาซู่พอเผชิญกับห่าธนู ก็แตกพ่ายวุ่นวาย ปาเยียนกับอาซู่รีบนำกำลังล่าถอย ยามนี้ทัพหลังของมองโกลมาถึง ใช้หน้าไม้ขนาดใหญ่ยิงหินกระสุนตอบโต้ ถล่มใส่กำแพงเมือง จนกำแพงเมืองเหอโจวสั่นคลอนขึ้นมา

เหลียงเหวินจิ้งนั่งอยู่บนหอสังเกตการณ์ สั่งการไม่หยุดหย่อน บัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวรับ สู้รบอยู่ครึ่งวัน หน้ากำแพงเมืองปรากฏซากศพทหารมองโกลสุมซ้อนดั่งภูเขา มิเพียงแต่เหล่าแม่ทัพมองโกลอกสั่นขวัญหาย แม้กระทั่งแม่ทัพซ้องก็เคลือบแคลงสงสัย มองดูเงาร่างบนหอสังเกตการณ์เกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดจะหยั่ง

ทั้งหมดไหนเลยทราบว่า ยามนี้เหลียงเหวินจิ้งนำหลักการของท่าเท้าสามสามหลอมรวมเข้ากับการพิชัยสงคราม แบ่งกำลังรักษาเมืองออกเป็นสี่สิบห้าสาย สอดรับกับตำแหน่งในภาพเก้าช่องทั้งสี่สิบห้าตำแหน่ง ขณะที่เหลียงเหวินจิ้งคอยตรวจสอบความตื้นลึกหนาบางของข้าศึก ออกแบบภาพเก้าช่องภาพแล้วภาพเล่า อาศัยชัยภูมิพื้นที่ของเมืองเหอโจว ปรับตัวตามสถานการณ์ รุกรับตามภาพเก้าช่อง จัดขบวนทัพอันแข็งแกร่งสุดที่จะจู่โจมทำลายได้

ยุทธการเช่นนี้เกิดจากสมองความคิดของเหลียงเหวินจิ้ง แม้แต่กงหยางหวี่ก็คาดไม่ถึงว่าท่าเท้าสามสามที่ตนเองบัญญัติขึ้น จะถูกเด็กน้อยนี้

ดัดแปลงเป็นยุทธวิธีรักษาเมือง

แต่ถึงแม้ตั้งรับตามแบบภาพเก้าช่อง แต่ทัพมองโกลสู้แบบหลังอิงน้ำ* มีแต่รุกไม่มีถอย กษัตริย์มองเคอก็ทรงบัญชาการรบด้วยตนเอง ทหารมองโกลแม้บาดเจ็บล้มตายมากมาย แต่ขวัญของกองทัพยังไม่เสื่อมโทรม คล้ายตั๊กแตนเต็มฟ้า แม้ถูกเผาทำลายไปฝูงใหญ่ ยังปรากฏอีกฝูงหนึ่งขึ้น และคล้ายเกลียวคลื่นของแม่น้ำใหญ่ ซัดกระแทกเมืองแกร่งไม่ขาดสาย

เวลาผ่านพันเลือนลับ อาทิตย์หายลับกับขอบฟ้าประจิม เดือนเสี้ยวแรกทอแสง ทั้งสองฝ่ายล้วนก่อกองไฟ ทำสงครามทั้งราตรี เมืองเหอโจวไม่ถูกตีแตก ทัพมองโกลก็ไม่มีความคิดถอยทัพ ถึงแม้เหลียงเหวินจิ้งเค้นสมองครุ่นคิด ยังไม่อาจยับยั้งทัพมองโกลที่เหยียบย่ำซากศพ ประชิดใกล้กำแพงเมืองทีละน้อย

ต่อสู้จนขอบฟ้าขาวโพลนรำไร พลันได้ยินเสียงโห่ร้องคำหนึ่ง ทหารเดนตายฝ่ายมองโกลหลายสิบนาย อาศัยความขมุกขมัวของท้องฟ้า ฝ่าแนวป้องกันของทหารซ้องแตกเป็นช่อง บุกขึ้นบนกำแพงเมืองเป็นผลสำเร็จ

ทัพใหญ่มองโกลโห่ร้องด้วยความยินดี พลันเห็นเงาร่างสายหนึ่งลอยลิ่วลงจากหอสังเกตการณ์ดั่งวิหคตัวมหึมา ยื่นมือตะปบคว้ากลางหลังทหารเดนตายผู้หนึ่ง จับโยนลงจากกำแพงเมือง เสียงโห่ร้องของทัพมองโกลจึงชะงักงันไป

คนผู้นั้นคือเหลียงเหวินจิ้ง มันพอจับคนโยนลงไป ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงดัง ทหารเดนตายผู้หนึ่งเสือกแทงทวนมา เหลียงเหวินจิ้งก้าวเท้าหลบเฉียง คว้าจับด้ามทวนไว้ ยืมกำลังใช้กำลัง ควงร่างฝ่ายตรงข้ามขึ้น กวาด

* หาญชิ่นยอดรุ่นพลของหลิวปัง เคยนำทัพบุกรัฐจ้าว โดยวางกำลังอิงแม่น้ำจึงสิงโจ่วด้วยจุดประสงค์หาตัวตู่ไม่ตื่นภูมิพวกะ ค่อยตื้นรนเอาชีวิตรอด สุดท้ายรบชนะข้าศึก ส่วนวนนี้ตรงกับคำว่าสู้แบบหลังชนฝา

ทหารเดนตายอีกสี่นายลงจากกำแพงเมือง

ควรทราบว่าท่าเท้าสามสามพอใช้ออก ในรัศมีสี่สิบห้าก้าวเป็นโลกของมัน ทัพใหญ่มองโกลเพียงเห็นเงาร่างเลือนรางมือเปล่าหมัดเปลือยเคลื่อนไหวอยู่ในแสงอุทัยเลือนรางดั่งภูตพราย ทหารเดนตายที่บุกขึ้นกำแพงไปถูกจับโยนลงมาตลอดเวลา

ปาเยียนเห็นเช่นนั้น จึงไสม้าเข้ามา ยิงธนูรวดเดียวแปดดอกใส่ เหลียงเหวินจิ้ง เหลียงเหวินจิ้งใจกระจ่างดั่งคันฉ่อง กระทั่งมองดูยังไม่มองดู หากแต่รับมือด้วยพลังจิต เคลื่อนกายรวมสี่ก้าว หลบรอดจากลูกธนูสี่ดอก จากนั้นสองมือทั้งเกาะเกี่ยวทั้งเหนี่ยวรั้ง จนลูกธนูที่เหลือเบี่ยงเบนพลาดเป้า พุ่งเฉียดผ่านร่างไป

เหล่าทหารซ้องเคยรับทราบความร้ายกาจของแม่ทัพธนูวิเศษผู้นี้มา พอเห็นเช่นนั้นพากันระเบิดเสียงโห่ร้องออกมา ในเสียงโห่ร้อง เหลียงเหวินจิ้งเกร็งพลังขึ้นจากจุดตันเถียน ออกคำสั่งว่า "สี่สาม สี่สองอุดรอยแตก ห้าหนึ่ง ห้าห้า ออกจากเมืองไปจู่โจมศัตรู"

เหล่าทหารล้วนยอมรับนับถือมัน พอฟังร้องขานรับว่า "สี่สามสี่สองอุดช่องโหว่ ห้าหนึ่งห้าห้าออกจาเมืองไปจู่โจมศัตรู"

ทัพใหญ่มองโกลแม้ไม่เข้าใจความหมายในวาจา แต่ก็ถูกสะกดจนระย่นย่อ สภาวะจู่โจมชะงักงันวูบหนึ่ง กษัตริย์มองเคอทรงขมวดพระขนงเงยพระพักตร์ขึ้นตรัสถามว่า "นั่นเป็นใคร?"

เจ้าหน้าที่ชาวฮั่นผู้หนึ่งกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "คนผู้นั้นคือโหวอันอ๋อง"

กษัตริย์มองเคอตรัสว่า "ถ่ายทอดคำสั่งข้า หลังจากที่ตีเมืองแตก ให้จับเป็นคนผู้นี้ ข้าจะตัดศีรษะมันด้วยตัวเอง"

พลันได้ยินเสียงปืนสัญญาณดังขึ้น ทัพซ้องสองขบวนเข่นฆ่าออกจากประตูตะวันออก อ้อมถึงปีกซ้ายของทัพมองโกล ยิงหน้าไม้ลูกธนูสังหาร

ข้าศึกล้มตาย กษัตริย์มองเคอกริ้วเป็นการใหญ่ทรงพระบัญชาว่า "สั่งให้ทัพอาซู่ออกรับศึก"

ระหว่างที่กษัตริย์มองเคอพิชิตตะวันตก ทัพอาซู่เป็นทัพม้าของชนเผ่าอื่น มีกำลังราวห้าพันนาย เคลื่อนไหวดั่งสายลม กล้าแข็งสุดเปรียบปาน พอได้รับพระบัญชาก็ฮือกันเข้ามา

แต่ว่าเหลียงเหวินจิ้งคาดการณ์ได้แต่แรก สั่งให้กองกำลังห้าหนึ่งกับห้าห้าออกจากประตูตะวันออกอ้อมถึงประตูทิศเหนือ ทัพอาซู่ติดตามถึงประตูทิศเหนือ กองกำลังสามสองกับหนึ่งหนึ่งก็ยิงปืนไฟธนูเพลิง ถล่มไม้ซุงก้อนหินลงจากบนกำแพง ได้ยินเสียงคนร่ำร้องม้าแผดเสียงก้อง ทหารม้าเกราะเหล็กผมสีทองตาสีฟ้าพลิกร่วงลงจากหลังม้า

กองกำลังห้าหนึ่งกับห้าห้าวกกลับมายิงธนูใส่ ทัพอาซู่เผชิญศัตรูทั้งบนล่าง จึงแตกพ่ายไม่เป็นขบวน ดีที่ปาเยียนยกกำลังมาช่วยเหลือรวบรวมไพร่พลถอยร่นถึงเชิงเนิน พอตรวจนับดูพบว่าสูญเสียไพร่พลไปครึ่งหนึ่ง หลังการรบครั้งนี้ ทัพใหญ่มองโกลเริ่มเสียขวัญ

ยามนั้นทัพเรือของฝ่ายซ้องก็สู้รบถึงขั้นสำคัญ เรือรบศัตรูบุกจู่โจมตัดผ่ากลางเรือใหญ่ของซ้องใต้ทั้งหกลำ ทหารซ้องพากันกระโดดลงน้ำระดมลูกธนูยิงใส่ดุจห่าฝน โลหิตชโลมแม่น้ำจนแดงฉานไปแถบหนึ่ง

หลี่เต๋อร้อนรุ่มดุจไฟเผา พลันเห็นเรือน้อยพุ่งฝ่าฟองคลื่นมา คนที่หัวเรือคือหูซุนเอ๋อถ่ายทอดคำสั่งเหลียงเหวินจิ้งว่า "เชียนสุ้ยให้กองกำลังเก้าสาม เก้าสี่ เก้าหก ถอยลงสู่ใต้ กองกำลังเก้าหนึ่ง เก้าสองออกจู่โจมศัตรู"

สื่อเทียนเจ๋อนำทัพมองโกลเข่นฆ่ามา เห็นทหารเรือราชวงศ์ซ้องแตกพ่ายถอยร่น สร้างความยินดียิ่ง นำกำลังไล่ติดตาม ทั้งเรียกให้หลิวเจิ่งล่องมาตามลำน้ำ ประชิดใกล้ประตูเมืองเหอโจวตะวันตก ตั้งหน้าไม้กระสุนยิงถล่มประตูน้ำที่กั้นอยู่หน้าประตูทิศเหนือ

เพิ่งยิงออกไปสองชุด พลันได้ยินเสียงครืด หลิวเจิ่งเงยหน้าขึ้น เห็นบนกำแพงเมืองยื่นหน้าไม้ขนาดใหญ่ออกมา มันอยู่ในทัพซ้องนานปี ทราบความร้ายกาจของหน้าไม้ทลายภูผานี้เป็นอย่างดี ต้องแผดเสียงร้องว่า "ทั้งหมดถอยทัพ ทั้งหมดถอยทัพ"

ไม่ทันขาดคำ ก้อนหินแหวกพุ่งมาถึง ยิงติดต่อกันหกระลอก ถล่มเรือรบมองโกลจมลง ทัพเรือฝ่ายซ้องยิงปืนสัญญาณสามครา หลี่เต้อนำกองกำลังเก้าหนึ่ง เก้าสอง พร้อมทั้งกองกำลังเก้าสาม เก้าสี่ เก้าหก ที่แสร้งถอยร่นเข่นฆ่าออกมา

เรือรบทั้งห้าสิบลำฝ่าไปในทัพเรือมองโกล บุกทะลวงจนทัพมองโกลแตกระส่ำระสาย

สื่อเทียนเต้อต้านทานรับไม่ได้ ปรากฏเรือรบจมลงนับไม่ถ้วน เรือสูงสองชั้นสิบลำก็ถูกหลี่เต้อเผาทำลายไป สื่อเทียนเต้ออับจนปัญญา ได้แต่ถอยร่นไปยังตอนบนของแม่น้ำ

ทัพเรือพบกับความพ่ายแพ้ สร้างความโกรธกริ้วแก่กษัตริย์มองเคอ ทรงเปลี่ยนยุทธวิธี ไม่รุมล้อมทั้งสี่ทิศ เพียงจัดกำลังสองหมื่นรักษาอยู่สองข้าง ตรงกลางรวบรวมไพร่พลหกหมื่น ผลัดกันโจมตีประตูทิศเหนือ

เหลียงเหวินจิ้งติดตามดูการบุกจู่โจมของทัพมองโกล ครุ่นคิดขึ้น *'ยุทธวิธีนี้คล้ายดาบสุดท้ายของเซียวเหลิ่ง เน้นความเข้มแข็ง แกร่งกร้าว หากเราไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอี้หลิง คงตายใต้คมดาบแล้ว หาก คิดจู่โจมดาบนี้ ต้องหลบหลีกสภาวะดาบก่อน แล้วค่อยตอบโต้กลับไป'*

มันขบคิดเล็กน้อยแล้วออกคำสั่งว่า "กองกำลังห้าหนึ่งถึงห้าห้า ซุ่มอยู่ที่ประตูทิศหนึ่ง กองกำลังห้าหนึ่งเล็งธนูที่นอกเมือง กองกำลังห้าสองห้าสามเฝ้าอยู่ทางด้านซ้าย ส่วนห้าสี่ ห้าห้า เฝ้าอยู่ทางด้านขวา ตั้งขบวนเป็นรูปปากกระสอบ เคลื่อนไหวตามรอยแตกบนกำแพงเมือง ส่วนกองกำลังหนึ่งหนึ่งกับสองหนึ่งถอยห่างจากกำแพงเมือง"

คำสั่งพอถ่ายทอดออก เหล่าแม่ทัพตื่นตระหนก หลินเมิ่งสือขึ้นกำแพงเมืองมา กล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ เมืองเหอโจวไยมิใช่ถูกตีแตกแล้ว?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวว่า "ชาวตาดมองโกลทุ่มกำลังบุกประตูทิศเหนือ หากตั้งรับสู้ตาย ก็ต้องถูกตีแตก ควรหาทางสลายพลังจู่โจมของมันไปก่อน"

หลินเมิ่งสือกล่าวว่า "หากแม้น..."

เหลียงเหวินจิ้งสอดคำขึ้น "ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันสองวัน ล้วนเฉกเช่นลูกธนูยิงจนสุดล้า กษัตริย์มองโกลทุ่มจนหมดเค้า คิดเดิมพันกับเราไหนเลยชนะได้?"

เสียงขาดคำ บนกำแพงแตกเป็นช่องราวร้อยกว่าเชียะ ทหารมองโกลพากันขึ้นกำแพงเมืองมาเห็นทหารซ้องถอยร่น ขณะจะเข่นฆ่าสังหาร ปรากฏห่าธนูยิงสวนมา สองฟากข้างระดมดาบกระบี่หอกทวนมาถึง

กษัตริย์มองเคอเข้าพระทัยว่าเมืองเหอโจวถูกตีแตกแล้ว ขณะโสมนัสอินดี พลันพบว่าทหารที่ขึ้นกำแพงเมืองไปร่วงลิ่วลงมา หากมิใช่ถูกยิงเป็นตัวเม่นปรุพรุน ก็กลายเป็นศีรษะที่ไร้หัวต้องตรัสโพล่งว่า "เป็นเรื่องราวใด?" เพิ่งตรัสจบช่องแตกก็ถูกทหารซ้องอุดเอาไว้

ไม่นานต่อมา แนวป้องกันบนกำแพงเมืองปรากฏช่องแตกอีก ทหารมองโกลขึ้นกำแพงเมืองได้อีกครั้ง แต่แล้วก็ถูกห่าธนูดาบทวนสังหารสิ้น เป็นเช่นนี้หกครั้งคราว ทัพใหญ่มองโกลสูญเสียทหารหาญไปมากมาย ไพร่พลจำนวนมากมาถึงเชิงกำแพง ไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญบุกขึ้นกำแพงเมืองไป

เหลียงเหวินจิ้งฉวยโอกาสออกคำสั่ง ไม้ซุง ก้อนหินถล่มลงดุจห่าฝน เฉกเช่นกับใช้ท่าไตรภูมิคืนสู่ราก ทำลายขวัญของทัพมองโกลจนย่อยยับ พากันถอยร่นกลับไป ทหารซ้องทั้งสี่สิบห้าขบวนเห็นเช่นนั้น บังเกิดขวัญและกำลังใจเพิ่มพูน โห่ร้องออกมาโดยพร้อมเพรียง

กษัตริย์มองเคอพิโรธโกรธกริ้ว สังหารไพร่พลที่ถอยร่น ยังไม่อาจ

หยุดสภาพลงได้ พานบังคับม้าทรงออกไป เหล่าแม่ทัพขุนนางไม่ทันทัดทาน เห็นพระองค์ทรงม้าถึงเชิงกำแพง ทรงตวัดแส้ฟาดโบยไพร่พล ทหาร มองโกลเห็นเช่นนั้นพากันหมุนตัวกลับ ฝ่าลูกธนูก้อนหิน เสี่ยงตายบุกไป ข้างหน้า

เหลียงเหวินจิ้งเห็นทัพมองโกลแตกพ่าย แต่แล้วบังเกิดความฮึกเหิม อีกครา สร้างความสงสัยใจยิ่ง พอเพ่งตามองเห็นแม่ทัพใหญ่มองโกล ทรงหมวกเกราะฉลองชุดเกราะเลิศหรู ทรงลงแส้เร่งม้ามา ทัพมองโกลที่ เบื้องหน้าระเบิดเสียงโห่ร้องดังสะท้านทั้งดินฟ้า

เหลียงเหวินจิ้งผุดลุกขึ้นยืน เกร็งลมปราณขึ้นร้องตวาดว่า "กองกำลัง หนึ่งหนึ่งเตรียมยิงหน้าไม้กระสุน"

เสียงขาดคำ หินกระสุนพุ่งฝ่าอากาศใส่กษัตริย์มองเคอ กษัตริย์มอง เคอสะท้านพระทัย ทรงบังคับม้าทรงหลบเลี่ยง แต่หินกระสุนถูกยิงออก จากหน้าไม้โดยพร้อมเพรียง ทั้งแน่นหนาทั้งเร่งร้อน หินกระสุนลูกหนึ่งพุ่งถึง หน้าพระพักตร์ กษัตริย์มองเคอได้แต่ทรงรั้งดึงสายบังเหียนม้าทรง ม้าศึก คู่พระทัยยกขาหน้าขึ้น รับหินกระสุนแทน ถูกกระแทกล้มตายลง พระวรกาย ของกษัตริย์มองเคอก็ลอยลิ่วไปห้าวา ทรงตีลังตาตลบหนึ่งร่วงลิ่วลง แต่ ยังทรงกลิ้งไปอีกห้าเชียะค่อยหยุดชะงักลง

ปรากฏเงาคนถลันวูบ ปาเยียนเร่งรุดมาถึง พอเห็นเช่นนั้นแตก ตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ใช้เท้าเกี่ยวบังโกลนม้า โน้มตัวไปโอบอุ้มกษัตริย์มอง เคอขึ้นมา ควบม้ากลับสู่ค่ายที่มั่น

เหลียงเหวินจิ้งเห็นเช่นนั้น ออกคำสั่งจู่โจมซ้ำ ยิงหินกระสุนใส่ ปาเยียนตวัดดาบยาวกลับหลัง คมดาบหินกระสุนกระทบกัน ปรากฏสะเก็ด ไฟแลบพุ่ง ปาเยียนง่ามมือฉีกขาด ดาบยาวหลุดจากมือ ตีลังการ่วงลงจาก หลังม้า แต่หลังจากพลิกตัวไปสองตลบ ก็ลุกขึ้นใหม่ โอบอุ้มกษัตริย์ มองเคอวิ่งตะบึงจากไปด้วยระดับความเร็วกว่าม้าอีก

เสียงกลองดังสะท้านอยู่กลางอากาศเหนือเมืองเหอโจว ในที่สุดทัพใหญ่มองโกลถอยร่นไปดุจกระแสน้ำลด

เหลียงเหวินจิ้งมองดูธวัชใหญ่ประดับขนหางจามรีจนเลือนหายจากคลองจักษุ บังเกิดความเหนื่อยล้าลามไปทั่วร่าง อดทอดถอนใจคำหนึ่ง มิได้พอทอดตามอง เห็นเป็นยามใกล้ค่ำย่ำสนธยา อาทิตย์อัสดงสาดส่องสายธาราจนแดงราวโลหิต

ทัพมองโกลถอยร่นไปจนหมดสิ้น ไม่ได้ยินเสียงคนกับเสียงม้าร้องอีก เพียงทิ้งคันธนูชำรุด หอกทวนหักอยู่บนเนินเขาที่ชโลมด้วยโลหิต เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกสมองเวิ้งว่างเปล่า รอบบริเวณเงียบงันราวความตาย คล้ายกับว่าฟ้าดินคงเหลือมันเพียงลำพัง

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "เชียนสุ้ย ยังมีคำสั่งใด?"

เหลียงเหวินจิ้งเหลียวหน้าไป เห็นหูซุนเอ๋อหลั่งเหงื่อโชมร่าง ยืนอยู่ที่ด้านหลัง อดยิ้มมิได้กล่าวว่า "ถ่ายทอดคำสั่งถึงทุกหน่วย ให้ถอนทัพกลับค่าย"

หูซุนเอ๋อพอฟัง ค่อยเชื่อว่าฝ่ายตนรบชนะ สร้างความลิงโลดยินดีจนปรบมือหัวร่อร่า ขณะจะหันกายไป มิคาดสองเท้าอ่อนระทวย ร่วงตีลังกาลงจากหอสังเกตการณ์ ยังดีที่มันมีฝีมือปราดเปรียว เปลี่ยนท่วงท่ากลางอากาศ พลิกตัวทิ้งร่างลงบนหลังม้าตัวหนึ่ง ม้าตัวนั้นได้รับความตื่นตกใจ แผดเสียงร้องคำหนึ่ง วิ่งไปตามเชิงกำแพง เหล่าแม่ทัพบนกำแพงเมืองชมดูจนหัวร่อฮาฮาออกมา

เหลียงเหวินจิ้งก็ยิ้มเล็กน้อย หมุนตัวทอดตามองแม่น้ำใหญ่ใต้แสงสีสนธยา พลันทอดถอนใจยาว กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านพ่อ การศึกยุติลงแล้ว"

ทั้งในและนอกกระโจมทองของทัพมองโกล แม่ทัพ ขุนนาง พระสนม คุกเข่าอย่างเนืองแน่น กษัตริย์มองเคอบรรทมบนพรมขนสัตว์ ที่ด้านข้างนั่งไว้

เชิญคุณ
ดิงมี
คำสั่งใด?
ท่านหมด
คำสั่งถึง
ทุกหน่วย
ถอนทัพกลับค่าย
ไช
โย

ด้วยพระสนมชนชาติเซ่อมู่* ที่งดงามที่สุด

หมอมองโกลผู้หนึ่งถือขี้ผึ้งสำหรับทาภายนอกผสมกับนมแพะ ป้ายลงบนพระวรกายของพระองค์ เพิ่งป้ายทาลงไป ก็ถูกพระโลหิตที่ไหลออกมาชะล้างหลุดกระจาย

พลันปรากฏลมยะเยือกโชยพัดมาจากนอกกระโจม แสงไฟบัดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยวสลัวลง กษัตริย์มองเคอทรงสะท้านขึ้นเล็กน้อย ลืมพระเนตรขึ้น สร้างความแตกตื่นแก่หมอรักษาจนพลั้งมือทำยาขี้ผึ้งร่วงหล่นลงกับพื้น ยาขี้ผึ้งสีขาวนวลแปดเปื้อนพื้นดินแถบหนึ่ง

กษัตริย์มองเคอทรงรู้สึกไร้เรี่ยวแรง สายพระเนตรพร่ามัว มีแต่เงาคนเลือนราง อ้าพระโอษฐ์ขึ้น แต่ปราศจากพระสุรเสียงเปล่งออกมา พระองค์คล้ายกลับไปยังถิ่นเก่าไหน่หมาน ที่นั้นประกอบด้วยทุ่งหญ้ากว้างไพศาล แพะแกะเป็นฝูง แม่น้ำกันหลันไหลคดเคี้ยวไม่สิ้นสุด

พระองค์คล้ายกลับไปยังที่ราบหนันเอ๋อ** ใต้อาทิตย์สนธยาที่แดงราวโลหิต นักรบทั้งหลายหันหน้าหาฟ้าประจิมโก่งคอร้องเพลงออกมา พระองค์ยังทอดพระเนตรดินแดงจงหยวน *(ภาคกลางของประเทศจีน)* ที่ประกอบด้วยเทือกเขาสลับซับซ้อน ไฟสงครามคุกรุ่นอยู่ทุกแห่งหน ยังมีบนเส้นทางพิชิตตะวันตกสุมซ้อนด้วยศีรษะของชนชาติเซ่อมู่

เมื่อทรงดำริถึงตอนที่เป็นความภาคภูมิพระทัย พระศอที่บิดพลิกบาดเจ็บของพระองค์บังเกิดเสียงพระสรวลดังซี่ซื่ออกมา ทันใด ภาพเบื้องหน้าแปรเปลี่ยนไป ย้อนกลับมายังเมืองเหอโจว ปรากฏซากศพสุมซ้อนทับถมนับไม่ถ้วน สุดท้ายเป็นหินกระสุนถล่มลงจากฟ้า ยิ่งมายิ่งขยายใหญ่ คล้ายภูเขาไท่ซานโถมทับลงมา กษัตริย์มองเคอทรงเปล่งเสียงร้องเกรี้ยวกราดหวนโหยออกมา ทั้งหมดรับฟังจนขนลุกเกรียว ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

---

* ฉบับตรงตัวว่าคนสามสี เป็นชนชาติต่างๆ ทางทิศตะวันตกของจีน เช่นชาวซีเซี่ย เป็นต้น

** ไม่ชัดเจน

ในที่สุดกษัตริย์มองเคอทรงนิ่งไป พระสนมนางหนึ่งปลุกปลอบกำลังขวัญ ยื่นมือรอที่ใต้พระนาสิกของพระองค์ พลันหน้าซีดสลด จนสิ้นสติไป หมอรักษาตื่นตระหนกยื่นมือแตะตรวจดู พบว่ากษัตริย์มองเคอพระพักตร์เย็นเฉียบ ปราศจาก**พระปัสสาสะ** *(ลมหายใจ)* อีก

ยามนั้นลมที่นอกกระโจมทวีความรุนแรงขึ้นกระโชกแสงไฟในกระโจมดับไป

เหลียงเหวินจิ้งดื่มสุราร้อนแรงในจอกลงไป มองดูหวังเจียนถูกผู้คนหอบหิ้วออกจากงานเลี้ยงกลับไปพักผ่อน หวนนึกถึงการศึกสงครามในสองวันนี้คล้ายกลับชาติเกิดใหม่ก็มิปาน

เหล่าแม่ทัพนายกองร่ำดื่มจนเมามาย ไม่ทราบว่าอยู่แห่งหนใด หลี่เต๋อพลันตบโต๊ะร้องบทเพลง**แดงทั่วธาร*** ออกมาว่า *"พิโรธจนเกศาตั้งดันหมวกชัน ยืนพิงราวระเบียงนอกชานเรือน พิรุณพร่ำเลือนจางพักหายสิ้น แหงนหน้าเหลือบตามอง กู่ร้องก้องท้องนภา ด้วยดวงจิตอันหาญกล้า"*

เหล่าแม่ทัพรับฟังจนคึกคักอักโข ร้องต่อว่า *"วีรกรรมผ่านสามสิบดุจผงธุลี บุกบั่นราวีหนทาง**แปดพันลี้**** อย่านิ่งเฉยอยู่ว่าง ปล่อยวัยหนุ่มพันผ่านไร้ค่า พาให้เศร้าหมองฤทัย"*

หลินเมิ่งสือยืดคอร้องต่อว่า *"ความอัปยศของจิ้งคัง***** ยังไม่ชำระสะสาง แค้นของข้าราชบริพาร เมื่อใดจะลบล้างสิ้น ควบขับขี่รถศึก อึกเหยียบย่ำช่องเขา**เฮ่อหลัน****** พินาศสิ้น"*

เหล่าแม่ทัพร้องอย่างฮึกหาญว่า *"ดั่งปณิธานกินเนื้อพวกหู สรวล*

** กวีนิพนธ์ที่เยี่ยเฟย (จักรพรรดิ) ร้อยกรองขึ้น*

*** ระยะทางจากช่องได้ถึงฐานที่มั่นของได้กิม*

**** ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่า เจ็งคัง หมายถึงปีที่สองของจิ้งคัง ซึ่งเป็นรัชกาลของฮ่องเต้ หากได้กินดินนครหลวงของช่องแคก ฮุยจงกับซินจงฮ่องเต้ถูกจับกุมไปเป็นตัวประกัน*

***** สถานที่ที่ถูกทหารได้กิมยึดครองไว้*

*สำราญดื่มโลหิตชวงหนู**"

ร้องถึงตอนนี้ ภายในห้องเงียบสงบลง ทั้งหมดรอให้เหลียงเหวินจิ้งตบท้ายว่า *"หากแม้นว่าวันใดกอบกู้ปฐพีกลับคืนมา ค่อยเข้าเฝ้ากษัตรา"*

เหลียงเหวินจิ้งกลับฝืนยิ้ม หาเอ่ยปากไม่ หลี่เต๋อปรากฏฤทธิ์สุรา พลุ่งขึ้น ร้องดังๆ ว่า "ครั้งนี้เชียนสุ่ยกลับเมืองหลินอาน หากคิดใช้สอยเรา ขอเพียงส่งสารมา เราแม้ตายไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

เหลียงเหวินจิ้งไม่ทันตอบคำ หลินเมิ่งสือก็ร้องออกมาว่า "ยังเรียกเชียนสุ่ยอันใด ไหวอันอ๋องเปรื่องปราดเลิศล้ำ มิสู้ก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้ นั่งบัลลังก์มังกร...."

เหล่าแม่ทัพร้องสนับสนุน เหลียงเหวินจิ้งมองดูสีหน้าที่ลิงโลดยินดีของทั้งหมด ไม่ทราบเพราะเหตุใด พลันบังเกิดความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างขึ้นมา

สุรามื้อนี้ดื่มถึงเที่ยงคืนค่อยเลิกรา เหลียงเหวินจิ้งเดินออกจากห้อง พลันได้ยินผู้คนรายงานว่าหลิวจิ่งเฉ่ากับหูซุนเอ๋อขอเข้าพบ

เหลียงเหวินจิ้งรีบรุดไปยังห้องโถงหน้า พบว่าทั้งสองยืนอยู่หน้าประตู เห็นมันออกมาด้วยตัวเอง สร้างความประหลาดใจยิ่ง

เหลียงเหวินจิ้งเชิญทั้งสองเข้าไปสนทนา หลิวจิ่งเฉ่ากล่าวว่า "ในเมื่อเชียนสุ่ยออกมา พวกเราก็ไม่เข้าไปแล้ว การมาในวันนี้เพื่อกล่าวคำอำลาเชียนสุ่ย"

เหลียงเหวินจิ้งงงงันวูบจึงกล่าว "นั่นเป็นเพราะเหตุใด? ด้วยความดีความชอบของพวกท่าน วันหน้าสามารถรับราชการเป็นแม่ทัพ เสพสุขวาสนาไม่สิ้น"

หลิวจิ่งเฉ่าโบกมือกล่าวว่า "เราสองอาจารย์กับศิษย์ความจริงเป็น

* คำว่าหูกับชวงหนู เป็นถ้อยคำที่ชาวฮั่นใช้เรียกชนต่างชาติ

คนป่าคนดอย ที่เข้าสู่ทางโลกเพียงเพื่อราษฎรทั้งแผ่นดิน ตอนนี้การศึกยุติ วงล้อมคลายออกแล้ว ควรที่จะจากไป ส่วนเรื่องรับราชการเป็นแม่ทัพเราผู้แซ่หลิวความจริงไม่มีขีดความสามารถ อย่าว่าแต่ยังแขนขาดข้างหนึ่งส่วนศิษย์เรานิสัยหุนหันพลันแล่น ยิ่งไม่สมควรรับราชการ"

เหลียงเหวินจิ้งนิ่งเงียบงันไป หูซุนเอ๋อหัวร่อชิชะกล่าวว่า "ไต้เท้าเชียนสุ้ย หากวันหน้าท่านเป็นฮ่องเต้แล้วเหน็ดเหนื่อย ลองไปพักผ่อนที่เขาเอ๋อเหมย ข้าพเจ้าจะขโมยเหล้าวานรชั้นดีมาดื่มกินกับท่าน"

หลิวจิ่งเฉ่าทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ยื่นแขนข้างเดียวตบหน้าผากหนึ่งด่าทอว่า "วานรที่น่าตาย เชียนสุ้ยเมื่อเป็นฮ่องเต้ ไหนเลยเหน็ดเหนื่อยได้?"

หูซุนเอ๋อหัวร่อฮาฮา สองอาจารย์กับศิษย์น้อมคำนับเหลียงเหวินจิ้งคราหนึ่ง หันกายจากไป

เหลียงเหวินจิ้งเหม่อมองเงาหลังทั้งสองหายลับกับม่านวิกาล ข้างหูแว่วเสียงร่ำไห้ดังมา ตอนแรกแทบจำแนกไม่ออก ต่อจากนั้นชัดเจนขึ้นกลายเป็นคร่ำครวญหวนไห้ บ้างคร่ำครวญถึงสามี บ้างพร่ำเพ้อถึงบุตรที่ตายจาก

เหลียงเหวินจิ้งรับฟังอย่างสงบ บังเกิดความเศร้าหดหู่ประดังจิตใจ ไม่อาจสะกดข่มกลั้นได้ ไม่สนใจสายตาผู้คนเฝ้ามอง กลับหลั่งน้ำตาเนืองนองหน้า

ม่านวิกาลประดุจหมึก ม้าตัวหนึ่งปรากฏลับล่อรำไร เสียงม้าร้องสะท้อนสะท้านอยู่ใต้ท้องฟ้าราตรี

อาซู่นั่งบนหลังม้า ทอดตามองแสงไฟสลัวของเมืองเหอโจว ดวงตาทั้งคู่เป็นประกายดุจดวงดาวกลางเวหาหาว

แว่วเสียงรถม้าขับเคลื่อนดังมาแต่ไกล คลอเคล้าด้วยเสียงริมโบราณราวสะอื้นไห้ มีคนร้องเพลงโศกว่า

"นกเหยี่ยวแห่งทุ่งหญ้า เจ้าบินขึ้นจากที่ซึ่งอาทิตย์ทอแสง บดบังฟ้า ปกคลุมพสุธา สุนัขป่าหมอบระย่อ แพะแกะสั่นเทิ้มหวาดหวั่น แม่น้ำเอย เหตุใดท่านพร่างพรมขนของมันจนเปียกปอน ขุนเขาเอย เหตุใดท่าน ขวางกั้นมันเอาไว้ สายฟ้าเอย เหตุใดท่านผ่าปีกทองของมันหักไป ความ เศร้าโศกศัลย์เอย น้ำทะเลท่วมทะลัก กลบกลืนทั้งทุ่งหญ้า เขาหยางชาน ถล่มทลาย กลายเป็นพื้นที่ราบ ฟ้าอมตะอันยิ่งใหญ่ เหตุใดท่านเรียกตัว ลูกหลานที่ทะนงองอาจของท่านกลับไป..."

อาซู่รับฟังจนเคลิบเคลิ้มซึมเซา พลันปรากฏผู้คนดบไหล่มันเบาๆ กล่าวชักชวนว่า "ไปกันเถอะ"

อาซู่ไม่เหลียวหน้ากลับไป ชี้มือไปยังเนินเขานอกเมืองตะวันออก กล่าวว่า "พี่ใหญ่ปาเยียนท่านพ่อเสียชีวิตที่นั่น"

ปาเยียนถอนใจเบาๆ อาซู่พลันเหลียวหน้าไปถามว่า "พี่ใหญ่ปาเยียน พวกเรายังจะกลับมาหรือไม่?"

ปาเยียนตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ผงกศีรษะอย่างหนักแน่น กล่าวว่า "แน่นอน พวกเรายังจะกลับมา"

กล่าวจบแหงนหน้าคู่ร้องดังยาวนาน เสียงคู่ถ่ายทอดไปไกลโข

เสียงคู่พอขาดหาย ปาเยียนหันหัวม้าควบเคียงคู่กับอาซู่ จนกลืนหาย กับความมืดไกลตา

ยามเช้าตรู่ สายนทีไหลหลั่งสู่บูรพา ทะลักหลั่งไม่สิ้นสุด ริมแม่น้ำเป็น เทือกเขาเขียวชอุ่ม บางครั้งแทรกแซมด้วยดอกไม้แดงสะดุดตา

เหลียงเหวินจิ้งสะพายห่อผ้า สวมเสื้อผ้าสมถะเดินเลียบริมน้ำจนถึง ท่าข้าม เห็นเงาใบเรือแน่นขนัด เสากระโดงตั้งเรียงราย ที่หัวเรือมีควัน ไฟจากการหุงหาอาหารลอยขึ้นเป็นเส้นสาย

เจ้าของเรือพอเห็นลักษณะการแต่งกายของเหลียงเหวินจิ้ง ก็เข้า

มารับหน้า ถามว่า "นายท่านคิดโดยสารเรือหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งรับคำ เจ้าของเรือถามอย่างยิ้มแย้มว่า "ไม่ทราบนายท่านคิดไปที่ใด?"

เหลียงเหวินจิ้งพอถูกถามเช่นนี้ รู้สึกอนาคตเวิ้งว้างเลื่อนลอย ต้องบังเกิดความฉงนงงงวย พึมพำว่า "ใช่แล้ว เมื่อไปจากที่นี่จะไปที่ใด?"

เจ้าของเรือแปลความหมายผิดไป จึงตอบว่า "เรือของพวกเราเพียงไปถึงเมืองขุยโจว หากนายท่านคิดมุ่งตะวันออกต่อ พอถึงเมืองขุยโจวค่อยเปลี่ยนเรือ"

เหลียงเหวินจิ้งถามไถ่สาเหตุ เจ้าของเรือตอบว่า "ช่องเขาชันเจี๋ย *(ไตรโตรก)* กระแสน้ำเชี่ยวกราก อาศัยเรายังไม่มีปัญญาบังคับเรือเข้าสู่ช่องเขา"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นว่าจะอย่างไรไม่มีจุดหมายปลายทาง มิสู้ล่องเรือมุ่งตะวันออก จึงถามว่าหากไปยังเมืองขุยโจวคิดเป็นเงินเท่าใด เจ้าของเรือกล่าวว่า "ไม่ทราบว่านายท่านคิดเหมาเรือ หรือโดยสารร่วมกับคนอื่น หากเหมาเรือทั้งลำ ก็เป็นเงินหนึ่งตำลึง หากโดยสารร่วมกับคนอื่นก็ขึ้นอยู่กับจำนวนคน"

เหลียงเหวินจิ้งเกรงว่าหากรั้งรอนานไป จะพบพานผู้คนที่มาจากเมืองเหอโจว จึงล้วงเศษเงินจากอกเสื้อ ส่งให้กับเจ้าของเรือ กล่าวว่า "ยังคงเหมาเรือทั้งลำเถอะ"

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "ข้าพเจ้าจ่ายสิบตำลึง เหมาเรือลำนี้เอง"

เหลียงเหวินจิ้งพอฟังต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เสียงดิงเมื่อเศษเงินร่วงลงบนหินเขียวริมฝั่ง

เจ้าของเรือยิ้มประจบกล่าวว่า "อันว่ามาก่อนได้ก่อน นายท่านนี้เหมาเรือไปแล้ว..."

สตรีนางนั้นกระชากเสียงว่า "ยี่สิบตำลึง"

เจ้าของเรืองงงันวูบหนึ่ง สตรีนางนั้นจึงกล่าว "ยังไม่พอหรือ? อย่างนั้นก็สี่สิบตำลึง"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นเจ้าของเรือหลั่งเหงื่อเต็มหน้า จึงหมุนตัวไปช้าๆ ฝืนยิ้ม พลางกล่าวว่า "อี้หลิง ท่านไยต้องตั้งตัวเป็นอริกับข้าพเจ้า?"

เห็นเซียวอี้หลิงยืนอยู่ริมน้ำในชุดขาวผมดำขลับ ใบหน้าราวบุปผาแรกแย้ม แขนเสื้อพัดพลิ้วตามลม ประหนึ่งเทพธิดาวารี นางพอได้ยินเหลียงเหวินจิ้งเอ่ยปาก ก็เลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า "ผู้ใดเป็นอี้หลิง คำอี้หลิงให้ท่านเรียกหาได้หรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งกล่าวอย่างงุนงงว่า "อี้หลิง ท่าน...."

เซียวอี้หลิงร้องเพียงคำหนึ่งยกมืออุดหู ร้องดังๆ ว่า "ท่านอันใดท่านว่าอะไร ข้าพเจ้าล้วนไม่ฟัง"

กล่าวพลางสาวเท้าลงเรือ เหลียงเหวินจิ้งทราบว่าหากปล่อยให้นางจากไป คงสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต ยามร้อนรุ่มจึงยื่นมือฉุดดึง

เซียวอี้หลิงตวัดมือหวดใส่ข้อมือมัน เหลียงเหวินจิ้งยามเจ็บปวดจึงหดมือกลับ ก้าวเท้าไปขวางหน้านางไว้ กล่าวว่า "ท่านฟังข้าพเจ้ากล่าว..."

เซียวอี้หลิงไม่ฟังเสียง ฟาดฝ่ามือใส่ เหลียงเหวินจิ้งรีบถลันหลบ เซียวอี้หลิงพอหดมือกลับมันก็ขวางหน้าไว้อีก เซียวอี้หลิงด่าคำ "ปีศาจตื๊อด้าน" พลางต่อยหมัดเตะเท้าใส่ เหลียงเหวินจิ้งก็หลบหลีกอีกครา

ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า ได้ยินเสียงคว้าก เหลียงเหวินจิ้งหลบหลีกไม่ทันการณ์ แขนเสื้อข้างหนึ่งถูกเซียวอี้หลิงกระชากขาดออกมา บนข้อแขนปรากฏรอยฟันวงหนึ่งเห็นชัดตา

เซียวอี้หลิงพอเห็นรอยฟันเขี้ยว ต้องชะงักงันวูบหนึ่ง ภาพอันวาบหวามในห้องศิลาผ่านเข้ามาในห้วงสมอง ต่อให้นางดื้อรั้นกว่านี้อีกสิบเท่า หัวใจยังบังเกิดระลอก น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

เหลียงเหวินจิ้งชมดูจนประหวั่นลนลาน รีบกล่าวว่า "ท่านอย่าร้องไห้

ข้าพเจ้าไม่หลบอีกแล้ว ท่านคิดทุบตีก็ทุบตีอย่างเต็มที่" กล่าวจบหลับตาลง ยอมรับการดุด่าทุบตีแต่โดยดี

มันยิ่งแสดงท่าทีเช่นนี้ เซียวอี้หลิงยิ่งเศร้าเสียใจ พลันร้องไห้โฮออกมา ร่ำไห้พลางด่าว่า "ตัวโง่งมที่น่าตาย ตัวโง่งมที่โสโครก เป็นท่านทำร้ายศิษย์พี่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับไปไม่ได้ อาจารย์คงไม่ต้องการข้าพเจ้า ไม่ต้องการข้าพเจ้าแล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งรู้สึกมีเลือดลมพลุ่งขึ้น ร้องดังๆ ว่า "พวกมันไม่*ต้องการท่าน ข้าพเจ้าต้องการท่าน*"

เซียวอี้หลิงพลันชะงักเสียงร่ำไห้ลง เงียบงันไปชั่วขณะ ค่อยเช็ดคราบน้ำตา เงยหน้าขึ้นร้องว่า "ผู้ใดพิสมัยให้ท่านต้องการ ท่านปลงพระชนม์ท่านข่าน มีชื่อสะท้านแผ่นดิน คงกลับเมืองหลินอานไปเป็นฮ่องเต้ นั่งบัลลังก์มังกร ข้าพเจ้าเป็นสตรีมองโกลอันกระจ้อยร่อย นับเป็นอย่างไรได้?"

เหลียงเหวินจิ้งทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านยังไม่เข้าใจตัวเราหรือ? ในสายตาเราเหลียงเหวินจิ้ง ต่อให้เป็นร้อยฮ่องเต้ ร้อยบัลลังก์มังกร ก็ไม่เท่าเซียวอี้หลิงคนเดียว"

เซียวอี้หลิงสะท้านขึ้นเล็กน้อย เหลือบมองมันแวบหนึ่ง แค่นเสียงกล่าวว่า "ผู้ใดทราบว่าท่านจริงใจหรือไม่? ข้าพเจ้าเป็นชาวมองโกล ศิษย์พี่รองก็เป็นชาวมองโกล ชาวตาดมองโกลทำร้ายบิดาท่านเสียชีวิต ท่านไม่แค้นข้าพเจ้าหรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อคืนข้าพเจ้าได้ยินชาวบ้านคร่ำครวญหวนไห้ พลันฉุกคิดขึ้น ภายในเมืองเหอโจวมีชาวซ้องเสียชีวิตมากมาย นอกเมืองเหอโจวไยมิใช่มีชาวตาดมองโกลล้มตายนับไม่ถ้วน? ถึงแม้ต่างชนเผ่า แต่พวกมันก็มีบุตรภรรยา มีพ่อแม่พี่น้อง กลับหลั่งเลือดที่ต่างแดน ซากศพโครงกระดูกเกลื่อนกวาดไม่หมดสิ้น นับแต่โบราณกาลมา ผู้ทำศึกสงครามล้วนเป็นคัสดราคุร้าย

ความแค้นส่วนตัวของข้าพเจ้า เปรียบกับความโศกศัลย์แห่งฟ้าดิน นับเป็นอย่างไรได้?"

เอ่ยถึงตอนนี้น้ำตาสองสายไหลหลั่งออกมา กล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังแค้นท่านอันใด?"

เซียวอี้หลิงมองดูมันชั่วขณะ พลันถอนใจเบาๆ ยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาให้กับมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "*ตัวโง่งม อย่าร้องไห้แล้ว*"

เพียงคำพูดนี้ก็สลายความแค้นของทั้งสองฝ่ายไป

เหลียงเหวินจิ้งกลั้นกลืนน้ำตา ขณะจะถามว่านางมาถึงที่นี้ได้อย่างไร พลันนึกถึงคำพูดของนาง ต้องกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "อี้หลิง เมื่อครู่ท่านบอกว่าเป็นฮ่องเต้ นั่งบัลลังก์มังกรอันใด นั่นมิใช่คำพูดของเหล่าแม่ทัพในเมืองเหอโจวเมื่อคืนหรอกหรือ? หรือว่า...ท่านติดตามข้าพเจ้าตลอดเวลา?"

เซียวอี้หลิงหน้าแดงสดใส บังเกิดความอับอายขุ่นเคือง กล่าวว่า "ผู้ใดติดตามท่าน ที่ว่าเป็นฮ่องเต้นั่งบัลลังก์มังกร มิเห็นเป็นคำพูดอันหลักแหลมอันใด ผู้อื่นพูดได้ ข้าพเจ้าพูดไม่ได้หรือ?"

เหลียงเหวินจิ้งเห็นนางแก้ต่าง อดยิ้มมิได้ ในใจบังเกิดความอบอุ่นขึ้น เซียวอี้หลิงกล่าวอีกว่า "ตัวโง่งม ข้าพเจ้าถามท่าน คำพูดเมื่อก่อนหน้านี้ของท่านถือเป็นสัจวาจาหรือไม่?"

เหลียงเหวินจิ้งถามอย่างงุนงงว่าคำพูดใด เซียวอี้หลิงหน้าแปรเปลี่ยน กระซากเสียงว่า "วิเศษมาก จะอย่างไรข้าพเจ้าเป็นเด็กหญิงป่าเถื่อนไม่กำพร้าบิดา กำพร้ามารดา ไม่มีอาจารย์ ไม่มีผู้ใดต้องการอยู่แล้ว"

เหลียงเหวินจิ้งค่อยเข้าใจในบัดดล ได้แต่หัวร่ออย่างโง่งม เซียวอี้หลิงอับอายจนหน้าแดงจรดใบหู โถมเข้ามาทุบหมัดใส่มันหลายครา ชุกศีรษะกับอ้อมอกของมัน ทั้งสองคลอเคลียคู่กัน รู้สึกเป็นความสุขล้ำเหลือประมาณ

ที่ห่างไกลแว่วเสียงร้องเพลงปลุกใจของชาวเรือ ปลุกคนรักทั้งสองตื่นจากความเคลิบเคลิ้ม เหลียงเหวินจิ้งแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กุมมือหญิงงามเดินไปยังเรือประทุนที่ริมน้ำ

จบบริบูรณ์

โปรดติดตามบทบาทของเหลียงเหวินจิ้ง เซียวอี้หลิง ปาเยียน กงหยางหรี่ และเซียวเซียนเจี๋ยต่อในมหากาพย์ภูผามหานทีตอนวีรกรรมผู้กล้า

หมายเหตุท้ายเล่ม

ราชวงศ์ซ้องสถาปนาโดยจ้าวควงอิ้น ทรงพระนามว่าซ้องไท่จู่ซ่องเต้ ราชวงศ์ซ้องได้ชื่อว่าเป็นยุคทองของศิลปวัฒนธรรม หากแต่เป็นยุคที่การทหารอ่อนแอที่สุด เผชิญการรุกรานจากชนต่างชาติมากที่สุด ตอนแรกเป็นชนชาติเหลียว ตระกูลเยลู่ ยังมีชนชาติซีเซี่ย ต่อจากนั้นเป็นชาวได้กิม* ซึ่งเป็นคนตระกูลวานเยียน *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าอ้วนง้วน)* ชนเผ่านี้เจินจนราชวงศ์ซ้องต้องอพยพเมืองหลวงจากเมืองไคฟงมายังเมืองหลินอาน นักประวัติศาสตร์จึงแบ่งราชวงศ์ซ้องออกเป็นซ้องเหนือกับซ้องใต้

ต่อมาราชวงศ์ซ้องผนึกกำลังกับชนเผ่ามองโกล ล้มล้างได้กิมเป็นผลสำเร็จ แต่การคุกคามจากชนต่างชาติก็เปลี่ยนจากได้กิมเป็นมองโกล และผู้ที่สร้างมองโกลเป็นปึกแผ่นคือเตมูจิน หลังจากที่รวมชนเผ่าต่างๆ เข้าด้วยกัน เหล่าหัวหน้าชนเผ่าก็ยกเตมูจินขึ้นเป็นประมุข ขนานนามว่าเจ็งกิสข่าน

---

* ได้กิมเป็นภาษาแต้จิ๋ว หากออกเสียงเป็นจีนกลางอ่านว่าต้าจิน เนื่องจากชาวไทยคุ้นกับชื่อแรก จึงขอใช้ชื่อได้กิม

ยุคที่เจงกิสข่านก่อร่างสร้างตัว ถูกกิมยังนำมาเขียนในก๊วยเจ๋งยอดวีรบุรุษ พระองค์มีบุตรชายสี่คน ได้แก่ โจจิ ชาเฮอไต วอเคอไต และเซลุย ตามประเพณีปฏิบัติของมองโกล บุตรคนโตควรเป็นผู้สืบทอดกิจการ แต่เจงกิสข่านทำลายกฎข้อนี้ โดยเลือกโอรสองค์ที่สาม วอเคอไต เป็นรัชทายาท และเพื่อเป็นการชดเชยเซลุยซึ่งพระองค์รักเอ็นดูที่สุด จึงยกกองทัพและทรัพย์สินให้มากกว่า

หลังจากที่วอเคอไตก้าวขึ้นเป็นข่านไม่นาน เซลุยก็เสียชีวิตอย่างปัจจุบันทันด่วน ตามบันทึกในหย่วนซื่อหรือประวัติศาสตร์มองโกล เซลุยเพราะดื่มน้ำมนต์ของพ่อมด ค่อยล้มป่วยเสียชีวิต จึงเกิดข่าวลือว่าเป็นแผนการร้ายประการหนึ่ง และความแค้นนี้ส่งผลกระทบถึงรุ่นหลัง

บุตรของวอเคอไตคือกูโยว กับบุตรของโจจิคือปาตูไม่ลงรอยกัน หลังจากที่วอเคอไตสวรรคต กูโยวได้รับการเสนอชื่อให้เป็นท่านข่าน ปาตูก็ไม่ยอมเข้าร่วมพิธีแต่งตั้งท่านข่าน หากแต่เป็นผู้บัญชาการทัพมองโกลพิชิตแดนตะวันตกเป็นคำรบสองสืบต่อจากเจงกิสข่าน จนแทบกวาดไปทั่วยุโรป และปกครองรัสเซียไว้เกือบสี่ร้อยปี

แต่ว่ากูโยวข่านมีร่างกายอ่อนแอ ครองบัลลังก์ไม่ถึงสองปีก็สวรรคต ผู้สืบสายเลือดของวอเคอไตไม่มีผู้มีความสามารถปกครองแผ่นดิน ตรงกันข้ามกับปาตูผู้สืบสายเลือดของโจจิเติบโตอย่างมั่นคง และบุตรทั้งสี่ของเซลุย ได้แก่ มองเคอ กุบไล ฮูเลอกู และอาริอบอเกอ ล้วนได้ชื่อว่าห้าวหาญชาญศึก หลังจากที่กูโยวข่านสิ้นพระชนม์ ปาตูก็สนับสนุนมองเคอขึ้นเป็นข่าน

ปี ค.ศ.1258 มองเคอข่านทุ่มกำลังรุกรานลงใต้ โดยมีพระบัญชาให้กุบไลบุกเมืองเอ้อโจว ส่วนพระองค์นำทัพใหญ่ล้อมเมืองเหอโจวไว้ ทัพมองโกลประกาศว่ามีไพร่พลสิบหมื่น ความจริงมีราวสี่หมื่นนาย ทั้งสองฝ่ายยันกันราวสี่เดือน ทหารมองโกลไม่ชินกับดินฟ้าอากาศทางใต้

ในกองทัพเกิดโรคภัย เสบียงก็ร่อยหรอลง บีบบังคับให้มองเคอข่านทรงออกศึกด้วยพระองค์เอง จนถูกก้อนหินกระแทกทำร้ายบาดเจ็บสาหัสสิ้นพระชนมชีพไป

*ในเอี้ยก่วยเจ้าอินทรี กิมยังนำเหตุการณ์นี้มาใส่ในตอนจบ โดยย้ายสมรภูมิจากเมืองเหอโจวมายัง**เมืองเซียงหยาง** (ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเซียงเอี้ยง) เอี้ยก่วยซัดขว้างก้อนหินทำร้ายถูกพระขนองของมองเคอข่าน ส่วนเฟิ่งเกอสร้างตัวละครเหลียงเหวินจิ้ง จัดกองกำลังสี่สิบห้าสายทำร้ายมองเคอข่านบาดเจ็บสาหัส มองเคอข่านพอสวรรคต วงล้อมที่เมืองเหอโจวก็คลายออก กุบไลที่คุมกำลังอีกสายหนึ่งทราบข่าวว่าอาร็อปอเกอผู้เป็นพระอนุชาคิดชิ้นเป็นท่านข่าน จึงยกทัพกลับมองโกล ช่วยต่อลมหายใจให้กับซ้องโต้ไปอีกระยะหนึ่ง*